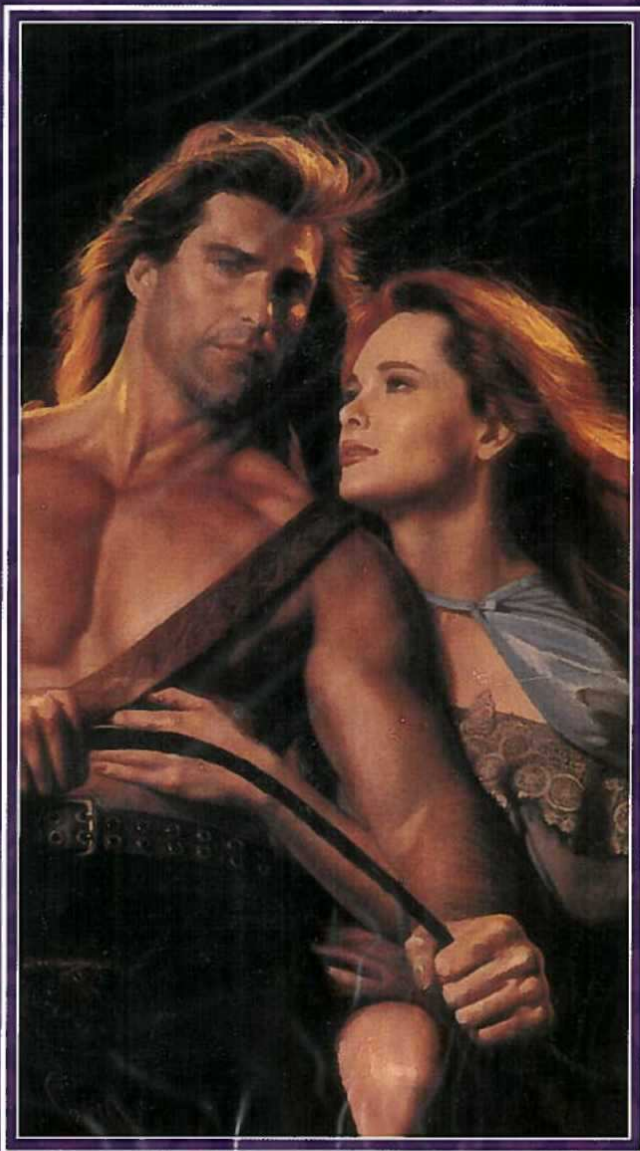

USTLÁNO NA RŮŽÍCH

SHANNON
DRAKE

USTLÁNO NA RŮŽÍCH

Krásná a umíněná lady Genevieve by pro záchranu milovaného hradu Edenby udělala cokoli... i kdyby musela sdílet společné jméno – a lože – se svým nejproradnějším nepřítelem.

Tím rivalem je lord Tristan, šlechtic a vynikající bojovník, který vede své útočné vojsko napříč celou zemí, slaví jedno vítězství za druhým a zůstává za ním spoušť. Teprve u Edenby se setká s tuhým odporem – a s kouzelnou ženou, která za pomoci svého šarmu připravuje jeho zkázu...

Narodili se jako nepřátelé a bylo jim předurčeno stát se milenci. Hned po prvním setkání se z nich stávají hráči v nebezpečné hře spletitých intrik a vášně, v níž je cenou nevinnost jedné ženy a výhrou srdce jednoho muže.

SHANNON DRAKE

Shannon Drake je stálíci na žebříčkách nejprodávanějších knih ve Spojených státech. Její knihy byly přeloženy do řady jazyků. Píše zejména historické romány, jejichž hlavním námětem je láska, a přidává do nich i notnou dávku erotiky. Řečeno slovy jistého kritika: „Shannon Drake roztočí vaši představivost na plné obrátky. Na jejích knihách si snadno vybudujete závislost.“

SHANNON DRAKE

USTLÁNO NA RŮŽÍCH

SHANNON DRAKE

USTLÁNO NA RŮŽÍCH

1999

Copyright © 1988 by Heather Graham Pozzessere
Translation © 1999 by Eva Konečná

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena nebo reprodukována bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu LIE DOWN IN ROSES
vydaného nakladatelstvím Kensington Publishing Corp.,
New York 1994,
přeložila Eva Konečná
Odpovědná redaktorka: Daniela Macháčková
Technický redaktor: Martin Pěch
Obálka: Radek Urbiš
Sazba: Alexej Sumcov
Vytiskla tiskárna Finidr, spol. s r. o., Český Těšín
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Bohumínská 63,
710 00 Ostrava 10, v roce 1999

ISBN 80-86128-53-9

*S láskou a přáním všeho nejlepšího
věnuji matce Violet Grahamové
a Williamovi Shermanovi
při příležitosti jejich výročí.*

Bille, jsme tak šťastní, že tě máme!

Prolog

15. října 1483

„Je třeba, by děvče krásné bylo?
Je třeba, by ctí se honosilo?
Kdeže!
Však skleslost muže musí obratně stírat,
hej!... a v něžném náručí ho pevně svírat!“

Sir Thomas Tidewell zpíval proti studenému a temnějícímu horizontu hlasitě a čistě veselou písničku. Předtím se podíval trochu hlouběji do poháru a teď se opile smál tak, až se na koňském hřbetu nebezpečně naklonil. Nespádl jen díky vedle jedoucímu Jonovi z Pleasance, který ho na poslední chvíli zachytil.

Jon byl opilý téměř stejně jako Thomas. Objal druha kolem ramen, a tak balancovali na koních a společně zpívali košilatý refrén:

„Ne, vůbec nemusí být skvostná!
Ani štíhlá, chytrá, nebo ctnostná.
Jen když chce mužskému hubičky dávat
a jeho meč... ve svojí pochvě schovávat!“

Jakmile se Jon zase narovnal, málem spadl Thomas. Tentokrát ho zachytil dědičný vůdce jejich skupinky Tristan de la Tere, druhý syn hraběte z Bedford Heathu. Jon se na Tristana podmanivě usmál.

Tristan pozvedl temné obočí a s odevzdaným potřesením hlavy mu úsměv vrátil. Všichni tři jeli z Londýna, kde se Tristan zapojil do dlouhých debat o nástupu Richarda III. na trůn. Lze Richardovo jednání považovat za uchvácení moci? Nebo jde o legitimní čin, který je nezbytný, protože právoplatným dědicem trůnu je teprve dvanáctiletý hoch – příliš slabý, aby řídil krajinu zmítanou tím, co básníci nazvali Válkou růží?

Tím ale problémy neskončily. Celá léta usilovaly o moc různé větve rodu Yorků – drobnými válkami uprostřed těch velkých. Rodině Tristana de la Tere se dařilo držet se mimo tyto vnitřní konflikty. Tristan ještě jako nedospělý mladíček bojoval za krále Eduarda IV. proti Warwickovi, známému jako Královůvce. Eduardova vláda pak konečně přinesla určitý klid. Jenže když Eduard IV. v roce 1483 zemřel, zmocnil se koruny Richard, vévoda z Gloucesteru, který ji sebral svému synovci, Eduardovu synovi a dědici. Tristan věděl, že nastanou potíže. A že to navíc budou potíže, u nichž nebude moci stát stranou.

„Zpívej, Tristane!“ vyzval ho Jon. „Znáš přece slova!“

„Slova zná,“ souhlasil Thomas a přetáhl si kápi přes hlavu, „ale neví nic o požiticích. Ach, ty pěkné dámičky, to měkké a sladoučké masíčko, kterým jsme se těšili ve Walcoxově taverně!“ Šťouchl do Tristana vyčítavě prstem. „A ty ses nedotkl ani jedné z nich. Hanba, můj pane, můj lorde! Byls jako ďábel, než ses oženil! Žádný chlap se neuměl líp nalívat pivem a přivádět k mdlobám ty nejotrkanější krasavice – dámy nebo děvečky!“

Tristan jenom mlčky povytáhl obočí a pousmál se. Všichni byli mladí muži v nejlepších letech, tvrdí a svalnatí z nekonečných dnů strávených v sedle, v četných bitvách a turnajích. Hrou osudu se narodili do doby bratrovražedných válek o moc mezi rody Yorků a Lancasterů a byli vychováváni jako vojáci – aby přežili.

A byl to právě Tristan, na koho padla tíha zodpovědnosti. Byl druhým synem hraběte Eustace z Bedford Heathu. Panství, z něhož všichni pocházeli, patřilo jeho otci. Eustace mohl kdykoliv povolát do zbraně tisícovku poddaných. Jeho farmy se táhly za obzor, dál, než oko dohlédlo, a vlna, kterou vyráběly, měla výbornou pověst i na druhé straně Lamanšského průlivu. Jednoho dne převezme otcovo místo a titul Tristanův starší bratr. Ale Tristan na rozdíl od většiny mladších synů – nebyl poslán k církvi. Místo toho dostal pořádný díl rodinných pozemků. Eustace dal všem svým nevojníkům svobodu, ale byli mu zavázáni slibem loajality. Tristanovi tak nyní náležela věrnost stovky nájemců, svobodných sedláků, téměř stejně urozené venkovské šlechty, jakou představovali Thomas a Jon. Už od dob,

kdy byl Tristan ještě chlapcem, mu do hlavy neustále vtloukali smysl pro zodpovědnost, kterou bude muset jednou nést. Popíjel s přáteli, ale nikdy se nedostal do stejného stavu opojení. Nemohl se ani trvale držet stranou od politiky. Nesměl zapomínat, že ať je věrnost lidem vnucena, nebo si ji zvolí dobrovolně, pokaždé za ni platí vysokou cenu.

V tento podzimní den, kdy se tři přátelé vraceli domů, vládl všude poměrně klid. Ale Tristan tušil, že jeho krajané budou muset zanedlouho opět bojovat. Richard vystrnadil synovce a zmocnil se koruny. Londýn jeho čin přijal, protože země potřebovala silnou ruku. Tristan však měl na toto převzetí moci poněkud zdrženlivější názor. Cítil, že je svým způsobem lepší, když otěže vlády třímá Richard – starší, zkušený a dospělý muž, alespoň do doby, než dědic, knihomolský a nedůtklivý chlapec, dosáhne dospělosti.

Jenže potom chlapec i s mladším bratrem z vězení v Toweru zmizeli. Šířily se řeči, že Richard přikázal, aby byli oba jeho synovci zavražděni.

Tristan jako syn významného šlechtice říše vyslovil požadavek, aby jim byli chlapci ukázáni. Richard uhýbal, ale Tristan nechtěl ustoupit. Potom Buckingham, který byl během zápasu o trůn Richardovým nejhrolivějším zastáncem, zradil a vyvolal neklid na jihu. Tristan odmítl nechat se do toho zatáhnout. Řekl Richardovi, že se nechopí zbraně, dokud král neprokáže, že se neprovinil smrtí dětí.

Takže takový byl stav věcí, když vyjeli večer z Londýna a zamířili na sever, Thomas s Jonem opilí, Tristan pobavený, ale zamyšlený. Nemohl se dočkat, až se dostane k velkému hradu, který právě dostavěl. Moderní stavba byla postavena spíše pro pohodlí než k obraně. Krásný domov, který byl o to lákavější, že ho v něm očekávala manželka Lisetta.

„Jenom se na něho podívej, Jone!“ poznamenal Thomas znechuceně. „Podívej se na jeho tvář! Tomu člověku nezůstala ani špetka smyslu pro kratochvíli! Myslí jenom na ni.“

Jon se zasmál. „No, já bych na ni taky myslel – kdyby byla moje a mohl bych s ní trávit volné chvíle.“

„Ale je to jeho manželka!“ stěžoval si Thomas. „Manželky, pchá! Takové přejemné bytůstky ze vznešených rodin, které přinášejí bohatství a půdu. Tristane, drahý příteli, můj lorde Tristane! Víš přece, že to není ona, koho máš těšit! K tomu slouží holčiny v tavernách!“

Tristan se rozesmál a popohnal koně blíž k Thomasovi. Paží ho objal kolem ramen a smutně potřásl hlavou. „Thomasi, Thomasi! Synu, chlapče, dětino! Mýlíš se. U doroty si musíš lásku zaplatit a

kupovaná láska nikdy není tak úžasná jako ta, která je dobrovolná a vzájemná! Vzpomeň si na svoji písničku, Thomasi! Moje žena mě miluje. Vždycky mě radostně vítá. A má tu nejkrásnější tvář, rozzářenou, s jiskřícíma očima... Ne, Thomasi, jak bych mohl chtít jinou? Voní sladce a její tělo chutná jako svěží jarní vzduch – zatímco děvky páchnou jako prasečí chlívek!“

„Manželství ho zničilo,“ obrátil se Thomas smutně k Jonovi.

Tristan zaklonil hlavu a srdečně se zasmál. Jon se mu podíval do roztančených očí – očí tmavých jako noc, jako inkoust na psaní, i když byly ve skutečnosti indigově modré, a zašklebil se na něho. Tristan s Lisettou tvořili opravdu šťastný pár. Jejich manželství bylo sice předem dohodnuté, ale během šesti měsíců v sobě našli víc zalíbení, než v jaké mohli jeden nebo druhý doufat. Tristan byl vysoký jako dub a svalnatý jako čistokrevný hřebec. Lisetta byla úžasná krasavice s bohatstvím tmavě se lesknoucích vlasů, jemným chováním, melodickým hlasem a andělskou tváří. Podobné manželství bylo vzácností. Jejich spojení jako by stvořilo samo nebe. A k dovršení štěstí nosila nyní Lisetta pod srdcem Tristanova dědice.

Thomas se na Jona jízlivě ušklíbl. „Můj Bože, mluví jako nějaký básník!“ Potom se ale usmál na muže, kterému patřila jeho lojalita. „No, opravdu je krásná, můj lorde! Krásná jako anděl. A milá – příliš milá a hodná pro tak zkaženého rytíře! Ale pane! Ty kratochvíle, o kterých tu mluvíme...“

Jon ho se smíchem přerušil.

„Thomasi! Ty ses oženil s bohatou vdovou s úžasným knírkem! Co ty můžeš vědět o Tristanově štěstí?“

Tristan se tomu musel nahlas zasmát. To je pravda, Thomasova manželka byla bohatou dcerou obchodníka se zlatem. A i když byla ošklivá téměř jako čarodějnice, byla bystrá a Tristan ji měl docela rád. I ona dala Thomasovi během ročního manželství silného a zdravého synka, takže si neměl na co stěžovat.

„Kéž dostaneš neštovice, Jone!“ vykřikl Thomas posměšnou výhrůžku. „Jestli se oženíš – pokud vůbec najdeš ženskou, která by se dokázala dívat na tvoji hubu –, tak ta tvoje bude v posteli studená jako jeptiška!“

Jon chtěl Thomasovi užuž odpovědět, ale slova mu uvízla v hrdle. Tristan se zachmuřil tak přísně, až sebou Jon trhl. Tristan byl vysoký, pohledný muž, hezký, když se smál, ale děsivý, když se mračil. Jon by napočítal spoustu okamžiků, kdy si blahořečil, že je na Tristanově straně, protože mladý lord byl smrtelně nebezpečným protivníkem.

Zrovna teď měl onen vražedný výraz, jako by se rysů jeho tváře zmocnila samotná noc: znepokojený, ostražitý, nebezpečný.

„Tristane, co...?“ Jon sledoval soustředěný pohled svého velitele.

A vtom to spatřil. Blížili se k jedné chalupě na hranici Tristanova území. Tma se rychle snášela a nebylo dobře vidět, ale i v šeru bylo očividné, že chalupa vyhořela. Do nočního vzduchu stoupal dým.

Tristan přiměl koně k trysku. Jon s Thomasem okamžitě vystřízlivěli a následovali ho. Tristan seskočil před kamennou zdí chalupy a sklonil se nad starým farmářem, který ležel na zemi. Dotkl se jeho krku, zvedl ruku a prohlížel si krev na prstech. Byla ještě teplá.

Jon s Thomasem také seskočili z koní a stanuli Tristanovi po boku. Ten rychle vstal a dlouhými kroky zamířil ke shořelým dveřím chalupy. Jon s Tristanem zůstali stát ve dveřích a udiveně zírali na zařízení malé místnosti, které někdo předtím, než založil oheň, divoce poničil.

Thomas za nimi se prudce nadechl. Všichni najednou zahlédli tělo ženy. Tristan k ní popošel a v nevýslovném zděšení poklekl. Byla nahá a brutálně znásilněná, než ji nechal útočník zemřít v hořícím domku.

„Můj Bože,“ vykřikl Tristan. „Proč? Ned byl jenom farmář obdělávající pole. Edith jenom prostá farmářská žena...“

Jeho hlas zanikl do ztracena. Prudce se narovnal, zkamenělý hrůzou.

„Můj Bože,“ vyhrkl. Jon a Thomas viděli zděšením zkřivenou tvář, slyšeli paniku v hlase. Tristan už neřekl ani slovo. Rychle došel ke koni a bleskově vyskočil do sedla. Jon s Thomasem, oba oněmělí děsem ze zjevných obav svého přítele, se také rozběhli a nasedli na koně.

Vražda, ohavná vražda spáchaná na chudých, neškodných rolnících. Co na ně čeká v jejich panských sídlech?

Hnali se tryskem cestou necestou jako šílení, až kopyta koní rvala podzimní drny. Zanedlouho opět uviděli proti noční obloze kouř.

Všude kolem nich ležela zničená země. Chalupy vypálené do základů, zahrady podupané, ploty polámané.

Krajina se stala pustinou mrtvých.

Konečně se Tristan ocitl na cestě k hradu – hradu postavenému pro život v míru. Nevěřicně pohlédl na těla strážců. Ležela na cestě, na mostě přes vodní příkop, příkop s labutěmi, které Lisetta tolik milovala.

Ale jako by mrtvolky na zemi nebyly dostatečně zlým znamením!

Lisettiny milované labutě s dlouhými šíjemi plavaly bezútešně v rybníku krve – už žádné ztělesnění vznešenosti, ale bezhlavé, ošklivé mršiny.

Jon se díval, jak Tristan s tváří staženou do děsivé masky strachu seskakuje z koně. Doběhl k prvnímu ze svých podřízených, kapitánovi hradní stráže. Statný a oddaný muž ležel zalitý krví tam, kde padl – u brány, kterou bránil až do konce. Tristan klesl na kolena a zvedl přítelovu hlavu do klína. „Sire Fieldingu! To jsem já, Tristan. Vidíš mě? Můžeš mluvit?“

„Ach pane!“ Muž našel dost sil, aby spráskl ruce. „Odpusť nám,“ šeptal slabým hlasem, „zklamali jsme tě... Nevěděli jsme, co se stane! Muži... muži v brnění, bez erbů... bez praporců. Vyřídili se na nás... vítali jsme je jménem krále! Zuřili... vraždili – ale neřekli proč. Můj pane...“

Oči se mu zalily slzami. Tristan ho rychle uklidnil a okamžitě se zeptal: „Moje paní, sire Fieldingu? Moje lady?“

Z Fieldingových očí se vyřinuly slzy.

„Nevím,“ přiznal otevřeně.

Jon se připojil k Tristanovi a oba se rozběhli po mostě a do vstupní síně. Všude vládlo ticho.

A všude byla smrt.

Překročil jednu z Lisettiných služebných, mladou dívku, brutálně zabitou a se sukněmi vyhrnutými ke krku. Předcházela její smrti další hrůza? Většina příslušníků stráže ležela mrtvá nebo těžce zraněná v kalužích krve na podlaze.

„Lisetto!“

Tristan vykřikl její jméno s modlitbou v duši, s nadějí, s hlubokým a děsivým strachem. Kroky ho dovedly ke schodišti. Rychle vyběhl nahoru. Prohledával místnost po místnosti a neustále vykřikoval její jméno. Odpověď nepřicházela.

Tak došel až do dětského pokoje, malé místnosti hned vedle jejich ložnice, kde už na dítě čekala kolébka a povlečení z vlny, jemného hedvábí a lnu.

Tam Lisettu konečně našel.

Skláněla se nad kolébkou s hlavou uvnitř, paže přehozené přes okraje. Téměř jako by se natahovala pro dítě.

„Lisetto!“ Už nekřičel. Nebylo třeba. Byla to vyšeptnutá modlitba, prosba, naléhavá žádost do prázdna. Tristanovo nitro se třásl a sám nedokázal udělat ani krok. Na místě zkameněl s rukama zatáťma v pěst.

Potom se vrhl kupředu.

Vypadala tak pokojně. Možná... padl na kolena a vzal ji do náruče. Hlava se jí zvrátila dozadu. Spatřil na jejím hrdle podlitiny a krvavý pruh.

Zabitá jako labuť. Krev, krev, spousta krve...

„Lisetto!“

To už znovu křičel hlasem plným hluboké trýzně, která mu sežehla duši. Přitiskl si ubohou mrtvou manželku na hrud' a kolébal se s ní, kolébal rozdrásané pozůstatky jejího mládí a krásy.

Tak ho našel Jon. S hrůzou se díval, jak přítel Lisettu objímá, hladí jí vlasy, kolébá ji, jako by žila. Tristanovu tuniku a plášť s bílým hermelínem pokryla krev. Jon v životě neviděl člověka tak šíleného žalem.

Bál se promluvit, a přitom toho bylo víc, co potřeboval Tristanovi sdělit.

Nakonec se ozval Tristan. Hlasem skřípajícím jako zvuk oceli na kameni.

„Co se stalo?“

„Tristane...“

„Co se tu stalo?“

Jon polkl a promluvil, co neklidněji dokázal: „Geoffrey Menteit je popálený, ale žije. Zaútočili na ně zcela bezdůvodně, bez varování. Muži bez slitování. Naši vojáci bojovali dobře a statečně, ale byli přemoženi.“ Nedokázal pokračovat. Nedokázal říct Tristanovi zbytek.

„Řekni mi všechno!“ zařval Tristan. Bože na nebesích, řval jako lev – zraněný, vzteklý, strašlivý.

„Tvůj otec je taky mrtvý, Tristane, a – tvůj bratr. Jeho manželka. Jejich... malý syn. Všichni jsou... zabiti.“

Tristan se nepohnul. Ani nemrkl. Zaplavilo ho horko – lepkavé a děsivé. Lisettino teplo, Lisettina krev, její život. Život jejich nenarozeného dítěte, ztraceného dřív, než sama podlehla smrti.

V rohu místnosti se ozvalo zafňukání. Pohnul se Jon, protože Tristan nemohl. Pod převrženou skříní našel mladou dívku, Lisettinu komornou, skrčenou, teď už vzlykající, oči skelně se lesknoucí šokem. Jon se jí dotkl a dívka zaječela a ucukla. Teprve potom v něm poznala přítele a vrhla se mu s nesouvislým blábolním kolem krku. Po chvíli se ale její věty staly srozumitelnějšími.

„Ach, moji lordi! Můj Bože! Paní křičela a křičela, prosila, žadonila o slitování!“ vzlykala služebná. „Chytili ji na chodbě a vzali si ji... násilím... ale znásilnění jim nestačilo! Prosila je na kolenu, v slzách, prosila o svůj život a život dítěte. Oni... pronásledovali ji až sem...“

Tristan dívce pozorně naslouchal. Potom těžce polkl a jemně položil Lisettu na podlahu. To, co v tu chvíli uviděl, ho téměř zlomilo.

Na podlaze leželo jeho dítě. Po šesti měsících v lůně se narodilo mrtvé, ale už dokonalé. Dokonalý chlapeček. Prstíky, nožičky, všechno jako vymodelované.

Jon sledoval Tristanův pohled. „Můj Bože,“ vykřikl. „Nejsvětější Bože...“

Tristan položil nedonošené dítě na tělo zabitě manželky a oba je něžně kolébal v náručí. Služka začala s novým přílivem hrůzy opět mluvit.

„Pst!“ umlčel ji Jon, aby Tristan už nic neslyšel. Jon se bál. A bál se ještě víc, když se Tristan zvedl a odnášel Lisettu do svého pokoje. Položil ji na postel a políbil na čelo, jako by žila. Dítě uložil vedle ní.

Jon se zdržel jen na okamžik, aby služebnou ujistil, že jsou útočníci pryč. Potom se hnál za Tristanem, který s neochvějnou rozhodností sešel ze schodů a zamířil k Fieldingovi. Fielding zrovna dostával napít od nějaké ženy, která se vrátila z lesa, v němž se schovala.

„Jeden z nich říkal, že se teď už nebudeš ptát po princích v Toweru, lorde Tristane,“ řekl Fielding. „Richard prý bude mít z jejich dnešní práce radost.“

„Můj Bože!“ vykřikl Jon s neskrývaným zděšením. „Král přece nemohl přikázat takové krveprolití!“

Fielding se na něho unaveně podíval. „Třeba nějaký člověk, který naléhavě potřebuje udělat králi radost...“

„Kdy odešli? Kam jeli?“ zeptal se Tristan stručně.

Tristan by měl plakat, pomyslel si Jon. Žádný člověk nemůže takovou bolest vydržet. Měl by naříkat.

Ale mladý vdovec – nový hrabě z Bedford Heathu – neplakal.

Pozorně naslouchal Fieldingovi. To už začínali přicházet ozbrojenci ze severních hranic panství. Ranění s ošetřenými ranami se zvedali na nohy. Tristan neřekl ani slovo, ale když se otočil, stáli všichni za ním. Zvenku neustále přibíhali další rolníci, řemeslníci a služebnictvo, kterým se podařilo uprchnout. Nebyl vyřčen žádný rozkaz, nebylo třeba slov. Na nádvoří se začala hromadit výzbroj, objevili se koně a v několika okamžicích se zformovala slušně ozbrojená skupina – včetně zraněných. Tristanovi stačilo zvednout ruku, aby ho následovali.

Vrahy dopadli – sledovali stopy jejich koní – o půlnoci. Tristanův oddíl měl velkou početní převahu, ale to nic neznamenalo.

Tristan se stal andělem pomsty, ztělesněním smrti. Mával současně mečem i sekyrou, zuřivě, beze strachu. Vůbec se nestaral o osobní bezpečnost a muži stojící mu v cestě padali jako pokácené stromy.

Nakonec zbylo jenom několik zajatců, žalostných mužů, kteří skučeli a křčili se strachem, protože v srdcích věděli, že nemohou žádat milost. Odmítali hovořit – dokud neuviděli Tristanovu tvář. Potom spustili jeden přes druhého. Přísahali, že se jeho manželky nedotkli a nezabili mu otce ani bratra.

Tristan se naklonil k jednomu z nich a řekl: „Kdo to udělal? Kdo to přikázal?“

Po menším zaváhání zazněla odpověď.

„Tady sir Martin Landry, lorde Tristane, zabitý tvou rukou. Pro lásku Boží, měj slitování! Přísahal, že máme požehnání samotného krále!“

Tristan stále nevěřil, že útok přikázal Richard. Král ho mohl chtít určitým způsobem potrestat nebo pokárat. Ale přece by nenařídil vraždění žen a dětí. Jenže na druhé straně dal možná příkaz k zavraždění vlastních synovců. A i když třeba neřekl: „Jděte a zavražděte je,“ mohl poručit útok a nestarat se, jaká spodina půjde jeho příkaz vykonat.

Tristan se k zajatým mužům otočil zády.

„Co s nimi máme udělat?“ zeptal se Jon. Thomas stál vedle Jona zamlklý a strnulý, protože spolu s Tristanovým bratrem a švagrovou našel vlastní manželku, upřímnou a nehezkou čarodějnici, ale duchaplnou mladou ženu, která mu dala krásného syna, zmasakrovanou a zabitou.

„Milost!“ vykřikl jeden z mužů.

Tristan se otočil. Nedokázal to slovo snést.

Ale neměl šanci cokoliv udělat. Thomas muže na místě zabil.

Umíral a dusil se vlastní krví. Zbývali ještě dva zajatci. Tristan pro ně v srdci nenašel lítost.

Zhluboka se nadechl. „Podržíme je v zajetí, dokud...“

Jeden z nich najednou padl Tristanovi k nohám. „Nezabíjej mě!“

To tady Drew šel do domu. Drew znásilnil tvoji ženu! Já se jí ani nedotkl! Přehnul ji přes kolébku...“

Muži se zlomil hlas, protože si všiml něčeho děsivého v Tristanově tváři. Tristan uviděl, že muž má přední část oděvu nasáklou krví, ale není vůbec zraněný. A kdyby na Lisettu nezaútočil, jak by věděl, že ležela přes kolébku?

„Nezabil jsem ji, nezabil jsem ji. Drew...“

Drew, pofňukávající zbabělec, mu skočil do řeči: „Ty lháři, ty jsi byl první! Ty sis ji vzal jako první! Teď to házíš na mě! Ne, ty...“

Tristan se odvrátil. Chtěl jim zaživa vykuchat vnitřnosti, mučit je pomalu a spolehlivě. V životě nepocítil takový příval vzteku a nevolnosti.

„Jsou to vrazi, Tristane,“ poznamenal Jon tiše. „Smrt za smrt.“

Smrt je příliš lehká, pomyslel si Tristan. Ale polkl a odcházel. Přes rameno zavolał: „Oběste je.“

Víc už neslyšel. Žádné prosby, žádná obvinění. Mlčky se vracel v čele svého oddílu domů. Ne – na sídlo, do hradu, k majetku, k držbě – ale již nikdy k domovu.

Krev už smyli. Jemné ruce očistily těla jeho příbuzných a kněz je zaopatřil. Budou uložena k věčnému odpočinku, pomodlí se za jejich duše...

Jon a Thomas zůstali s Tristanem celou noc. Nejedl, nepil, nespál a neplakal. V jeho nitru narůstala strašlivá bouře děsu a pomsty.

Za rozbřesku políbil otce na hrdé staré tváře, potom bratra, bratrovu ženu a dítě. Políbil i Thomasovu ubohou nehezkou manželku.

A Lisettu...

Lisettu vzal do náruče a něžněji kolébal. Prikázal, aby ji pohřbili společně s jejich synkem, dítětem, které nežilo a nepoznalo jeho lásku.

Nedokázal zůstat až do pohřbu. Zanechal hrad na starost Thomasovi. Jon pojede s ním, Jon a jeho oddíl.

Ráno bylo Tristanovi jasné, co udělá. Rozjede se do Británie, kde Jindřich Tudor, poslední uchazeč o trůn z rodu Lancasterů, shromažďuje vojsko a připravuje se k vyrvání koruny Anglie z rukou Richarda III.

Jindřich Tudor ho uvítá s radostí.

Kapitola 1

15. srpna 1485

„Pro Kristovy rány!“ zaklel Edgar a mrštil poselstvím do ohně. Potom obrátil hněv proti heroldovi, který je přinesl. „Žádáš, abych krmil a podporoval vojsko, které pochoduje do bitvy proti mému králi? Ne, člověče! Ne, i kdyby rozebrali můj hrad kámen po kameni! Budu mezi muži, kteří bojují, aby ten Tudorovec zmizel z povrchu zemského, mladíku! Vyříd' svému veliteli, tomu – tomu lordovi de la Tere –, co jsem řekl. Nikdy! Dokud nebude můj hrad srovnán se zemí a supi mi nevyklovou oči! Ted' jdi!“

Posel, v obličeji šedivý jako popel, se rychle otočil. Sotva prošel hradní branou, Edgar Llewellyn, pán hradu Edenby, vyslal spokojený úsměv k dceři.

„Škoda, dcero, že na posla nesmí nikdo vztáhnout ruku!“ poznamenal s výsměšnou roztoužeností.

Genevieva usazená před krbem ve velké síni pohládila dlouhé uši psa a tiše vzdychla. Podívala se nejdřív na tetu Edwynu a svého snoubence Axela, než se obrátila k otci.

„Otče,“ prohlásila pevným hlasem, „necháme všechno tak, jak je, co říkáš? Neslavnější vévodové, hrabata a baroni v zemi dělají, co mohou, aby se do tohoto sporu nenechali zatáhnout. Myslím, že je prozíravé zachovat klid a počkat...“

„Čekat!“ vykřikl Edgar a prudce se otočil k dceři. Edgar byl vysoký muž se světlými vlasy, které teprve začínaly šedivět, plný

života a síly, ale věděl, že jeho dcera se před ním nikdy netřese. Ani teď, když se rozkřičel. „A co bude s věrností? Dal jsem Richardovi slib loajality, když nastoupil na trůn! *Přísahal* jsem mu podporu zbraní. A to, dcero, taky dodržím! Za několik dnů vyjedu na setkání s králem – a budeme s tím tudorovským neřádem bojovat!“

Genevieve se mile usmívala a nepřestávala hladit psa. Vrhla krátký pobavený pohled na snoubence. Oba mladí lidé věděli, jak ráda otce škádlí.

„Otče! Jindřich má na své vlajce červeného draka Walesu! Půjdeme tak proti...“

„Ne! Zatím mu neodpřísáhli věrnost všichni velšští lordové, dcero. A přestaň s tím špičkováním!“

Axel, který seděl vedle Genevievey a díval se do ohně, zachytil její pohled a mrkl na ni. Mrkla taky. Vysoký, vzdělaný a milovaný Axel se uctivě vmísil: „Můj lorde Edgare, tvoje dcera, moje překrásná milovaná, má obdivuhodný postřeh. Sire! Vzpomeň si na Jindřicha Percyho, hraběte z Northumberlandu! Jeho praděda zabili v bitvě proti Jindřichovi IV. Jeho otec padl u Towtonu – následovalo propadnutí hraběcího titulu a občanských práv! V roce 1470 bylo panství znovu obnoveno. Sire! Snad si dokážeš představit, proč nyní Percy dává přednost dynastii Percyů bez ohledu na to, kdo bude králem?“

„Percy se postaví na Richardovu stranu!“ prohlásil Edgar.

„Ano, ale bude bojovat?“ provokovala dál Genevieve.

„Pro Kristovy rány, holčičko, nikdy jsem tě neměl učit hovořit o politice!“ postěžoval si Edgar. Ale na sestru Edwynu pohlédl s omluvným úsměvem, který odporoval jeho slovům. Byl na Genevieve, dceru a jedinou dědičku, nesmírně pyšný.

Edwyna, která se o politiku ani trochu nestarala, se nejasně pousmála a věnovala se dál tapiserii, kterou vyráběla do ložnice svojí malé dcerky.

Genevieve připadala teta exoticky krásná. Ačkoliv byla pouze o deset let starší než Genevieve, ovdověla velmi mladá a od manželovy smrti žila u bratra Edgara. Genevieve byla ráda, že je Edwyna u nich. Byla pro ni spíše sestrou než matkou, drahou přítelkyní, trvalou baštou klidu.

„Pchá!“ zafuněl Edgar. „Jindřich Tudor mi může políbit...“

„Edgare!“ napomenula ho Edwyna.

„Nohy!“ dokončil Edgar. Přešel k dceři a pohladil ji po hlavě.

Potom uchopil jeden pramen jejích bohatých zlatých vlasů, které byly těžké a tak dlouhé, že spadaly až na podlahu, když seděla. A ty její oči... stříbřitě modré jako měsíční svit, jiskřící jako hvězdný

prach. Sevřelo se mu hrdlo, protože se tolik podobala matce – jediné ženě, kterou kdy miloval, mrtvé už od doby, kdy byla Genevieva ještě dítě. Ach ano, krása je krása, pomyslel si, ale jeho dcera měla navíc všechno, co si mohl přát – hrdost, laskavost, moudrost a silný smysl pro povinnost a loajalitu.

Naklonil se přes opěradlo její židle. „Genevievo,“ připomněl jí, „byla jsi v Londýně se mnou, když jsem přísahal věrnost Richardovi. Chceš snad, abych nedodržel slovo?“

„Ne, otče,“ odpověděla Genevieva. „Ale je pravda, že mnoho šlechtických rodin chce v tomto boji zachovat neutralitu. Otče, jestli budou tyhle věci pokračovat i v dalších letech, brzy tady nezbude žádná šlechta!“

„To nebude pro nového krále problém,“ vmísil se suše Axel, „protože si vytvoří novou.“

„Náš rozhovor,“ zabručel náhle Edgar „je čistě teoretický, dcero. Přísahal jsem, že půjdu do zbraně na obranu krále Richarda. Dal jsem slovo a míním je dodržet. Axele, až přijde čas, povedu svoje muže z Edenby do služeb Richardovi. Předpokládám, že se ke mně připojíš.“

Axel se souhlasně uklonil. Edgar zamumlal něco o původu Jindřicha Tudora, čemuž se všichni usmáli, a potom vyšel ze síně.

Edwyna vzdychla. Odložila přízi na stůl, protáhla se a oznámila, že se jde podívat na Annu, svoji pětiletou dcerku. Tak zůstali Axel s Geneviou na chvíli o samotě.

Genevieva pozorovala snoubencovu tvář zahleděnou do ohně.

Měla Axela ráda, velice ráda. Hovořil tiše a obezřetně, když vyjadřoval svoje názory. Genevieva věděla, že všechny záležitosti zvažuje s vrozenou inteligencí. Živě se usmál, připravený jí naslouchat a přemýšlet o jejích názorech – přítel, se kterým si dokázala představit pohodlný život až do smrti. A taky hezký rytíř, pomyslela si pyšně. Měl oříškově hnědé oči, příjemné rysy a jemné chování, vzdělaný, dobrý v počítání, nadaný na jazyky.

„Něco tě zneklidňuje,“ poznamenala Genevieva, když viděla jeho výraz.

Pokrčil nešťastně rameny. „Nerad to říkám,“ zabručel a podíval se na Griswalda, který přišel z kuchyně rozsvítit světla v síni. Genevieva vstala a s tichým šustěním hedvábných sukní se rozběhla ke starému Griswaldovi. Požádala ho, aby jim přinesl trochu vína, a s tajnůstkářským mrknutím mu pošeptala, že chce být s Axelem chvíli sama.

Griswald přinesl víno a diskrétně je opustil. Axel s Geneviou usedli ke stolu. Něžně mu hladila opálenou ruku a čekala, až promluví.

„Nemůžu odporovat tvému otci, Genevievo,“ řekl jí konečně, když se napil výborného silného vína. „I já přísahal věrnost Richardovi. Ale hluboce mě znepokojuje ta záležitost s mladými princí. Jak si člověk může vážit krále, který dal zavraždit příbuzné – a ještě ke všemu děti?“

„Axele, neprokázalo se, že Richard zapříčinil smrt chlapců,“ odporovala Genevieva, „dokonce ani neexistuje důkaz, že jsou opravdu mrtví.“ Odmlčela se a vzpomínala na setkání s Richardem v Londýně. Ačkoliv měl drobnou postavu, jeho tvář ji upoutala. Měl oči jako magnety, zrcadlily tíhu odpovědnosti, která na něm spočívala. Genevieva byla přesvědčená, že se Richard nezmocnil trůnu násilím. Celá Anglie byla proti Woodvillům – rodu „zákonných“ dědiců, synů jeho bratra. Muži – včetně anglických kupců – šli za Richardem a žadonili, aby se chopil moci, obnovil právo, pořádek a obchody. Genevieva nevěřila, že je ten vážný muž, s nímž se setkala v Londýně, schopen vraždy.

Její otec má pravdu. Stejně jako on, i ona přísahala věrnost. Na tom nemůže nic změnit – alespoň ne do chvíle, než se prokáže, že král je vrahem.

„Napadá mě, jestli se to vůbec někdy dozvíme,“ poznamenala.

Axel pokrčil rameny a vzal ji za ruku. Otočil ji dlaní vzhůru, zlehka po ní přešel prstem a smutně se usmál. „V podstatě na tom ani nezáleží. Richard zůstane králem. Jindřich Tudor se už sice vylodil na pobřeží, to je pravda, ale zatím se pod jeho vlajkou neshromáždili ani velšští lordi, kteří mu slibovali věrnost. Richardovo vojsko má téměř dvojnásobnou početní převahu.“ Usmál se. „Ale neměli bychom o tom mluvit. Nechci tě nudit...“

„Ty víš, že mě tyto debaty nikdy nenudí,“ opravila ho Genevieva škrobeným hlasem, kterému se zasmál.

„Ani mě ne, ale když už jsme měli ohlášky a blíží se naše svatba, doufal jsem, že mě budeš chtít škádlit a popichovat spíš ohledně stříhu tvých svatebních šatů a...“

„Jsou stříbřitě šedé. A nádherné,“ odpověděla stručně Genevieva a dodala: „Edwyna je vyšila spoustou perel a já jsem si jistá, že jsi něco tak úžasného v životě neviděl.“

„Ale kdeže, to je lež!“

„Vážně, jsou...“

Políbil jí ruku. „Nehádám se, že svatební šaty budou nádherné. Chtěl jsem tím říct, že to, co bude pod nimi, je mnohem úžasnější než jakákoliv tkanina, kožešina, samet či hedvábí.“

Genevieva tiše vzdychla a potom se rozesmála. Krátce ho políbila a prohlásila, že umí říkat ty nejskvělejší lichotky. Tak si ještě

chvíli povídali a Genevieve si uvědomila, že to bude opravdu dobrý svazek. Měli rádi jeden druhého a Axel považoval za důležité, že se na ni může obrátit s myšlenkami, které mu ležely na srdci. Pochopitelně Axel získá sňatkem nejen nevěstu, ale i značný majetek.

Jenže Axel byl sám bohatý muž. Schvaloval fakt, že je Genevieve dobře obeznámena s hospodářstvím, a nevadilo, mu, když mu svoje dědictví nikdy zcela nepřenechá. Axel předpokládal, že budou společně vládnout svému malému světu, a Genevievě bylo naprosto jasné, že jiný muž by tak shovívavý nebyl.

Po chvíli poznamenal, že se musí připojit k jejímu otci, protože jestli se mají za několik dní setkat s Richardovou armádou, je nutné dohlédnout na mnoho věcí. Genevieve se poněkud zasněně usmála a nabídla mu rty k polibku na rozloučenou. Po jeho odchodu se vrátila ke krbu a s jemným úsměvem pozorovala hořící oheň. Otec! Tak neochvějný ve svém přesvědčení! Dobrá polovina Anglie zůstane sedět na zadku, když Richard vyrazí do boje proti samozvanci, ale Edgar ne!

Náhle se zachvěla. Teprve nyní si uvědomila, že milovaného otce, nejdražšího člověka na zemi, mohou zabít!

Ne, bude velet mnohem mladším mužům! uklidňovala se. Nedostane se do přímého boje. Richard Jindřicha Tudora rychle vyžene, přiměje ho k útěku zpátky přes Lamanšský průliv!

Ale co když...

Genevievino srdce se rozbušilo. Musela se opřít o krbovou římsu, když si pomyslela, že by o otce přišla. To by asi nepřežila. Byl ještě pořád mladý a hezký. Ale co bylo ještě důležitější, jemný a laskavý. A když hovořil o její matce měkkým a uctivým hlasem, oči zářící láskou, říkala si, že přesně tak by chtěla být jednou milována. Toužila dosáhnout stejného druhu lásky.

„Přemýšlíš? To snad ani nejsi ty!“

Genevieve se při zvuku škádlivého Edwynina hlasu prudce otočila.

„Jenom jsem se zamyslela – bojím se,“ odpověděla popravdě.

Edwyna se mírně otřásla a Genevieve si uvědomila, že teta je neklidná od chvíle, kdy se jim donesly první zvěsti o Jindřichově vpádu do země.

Edwyna přistoupila k ohni, objala Genevieve kolem ramen a přitáhla ji k sobě blíž. „Edgar, Axel, sir Guy a sir Humprey stojí na nádvoří. Muži! Viděla jsem je z okna svého pokoje. Právě vyslali Richardovi dvě stovky mužů. Jak znám Edgara, poslal s nimi slib, že brzy dorazí osobně.“

„Předtím mě to vůbec nenapadlo, Edwyno, že bych – že bych mohla otce ztratit. Ach Edwyno! Tolik ho miluji! Vždycky byl pro mě vším! Jestli...“

Edwyna ji povzbudivě stiskla. „Tvému otci se nic nestane, Richard na to dohlédne. Ale nezapomínej, Genevievo, že jestli Edgar musí bojovat, nikdo s tím nic nenadělá. Muži žijí svou ctí.“

„A ženy ne?“ otázala se příkře Genevieva.

Edwynu to nepohoršilo. Usmála se, sklopila oči a popošla ke stolu. Nalila si pohár vína, které zůstalo na stole. „Čest,“ přemýšlela nahlas, „je velice drahé zboží.“

„Co to říkáš?“ vykřikla trpce Genevieva. „Edwyno! Přece jsi mi pomáhala učit se chápat smysl cti!“

„To ano – já sama se považuju za hodnou cti!“ ujistila Edwyna Genevievu stále s úsměvem na rtech. Pozvedla ke Genevievě pohár k přípitku a pak k Edgarovu obrazu nad krbem. „Jenže láska je mnohem silnější záležitostí. Nesmírně miluji svou dceru. A kdyby byla Edgarova čest cenou za život nebo bezpečí mého dítěte, zaplatila bych ji bez váhání. Až budeš mít děti, Genevievo, pochopíš to.“

Genevieva se otočila zpět k ohni. „Na tom nezáleží,“ poznamenala tiše. „Vím, co je láska.“

„Ach ano, Axel! Máš ráda chvílky soukromí s tím mladým milovníkem?“ Edwynin hlas se změnil, zněl opět škádlivě a vesele. Že by si Genevieva tetin vážný, ba téměř trpký tón jen představovala? Možná ano.

„Milovník?“ zasmála se Genevieva. „Axel je ten nejmilejší muž, ale žádný milovník – to přece dobře víš!“

„Takříkajíc správný snoubenec!“ odpověděla vesele Edwyna.

„Bude to úžasná svatba! Nemůžeš se dočkat, že, Genevievo?“

„Samozřejmě,“ zamumlala Genevieva.

„Necítíš ani špetku nejistoty?“ zeptala se Edwyna. „Ach Genevievo! Vždycky jsem si přála, abys byla šťastná! Aby tvůj otec vybral laskavého muže, kterého jsme si všichni oblíbili.“

„Ne, ne, necítím žádné nesrovnalosti!“ protestovala Genevieva.

„Je to prostě...“ Zaváhala a zarděla se. Potom se čtverácky zasmála, protože kdyby nemluvila s Edwynou, tak s kým by si o tom mohla popovídat?

„Ach Edwyno!“

Genevieva popadla pohár s vínem a roztančila se před ohněm.

„Axel a já se k sobě výborně hodíme. Zajímáme se o stejné věci, máme stejné názory, všechno máme společné. Váží si mě a já ho obdivuju. Ba ještě víc! Nesmírně ho miluju. Představuju si, jak

sedíme před ohněm a popíjíme víno, smějeme se o Vánocích pantomimě, sedáme společně u jídelního stolu. Jenom...”

„Jenom co?“ pobízela ji Edwyna.

„No, já nevím, nevím!“ zakvílela tiše Genevieva a s rozevlátými vlasy a sukněmi se prudce rozběhla k Edwyně. „Jenom – takové to něco, co je obsaženo ve všech sonetech, v krásných básních, ve francouzských baladách, v Chaucerovi, v řeckých idylách. Edwyno, přijde to, přijde to s manželstvím? Ten zázračný, ten tajemný pocit, že umřeš, když tě políbí, když se tě dotkne! Že...”

„Genevieve,“ ozvala se Edwyna stroze, „ty ses zamilovala do představy *být zamilovaná*! Láska samotná je něco jiného. Je klidnější, hlubší, je to něco, co přetrvá navěky. To, o čem mluvíš, je...”

„Je co?“ zeptala se nedočkavě Genevieva.

„No, to je vášně,“ zamumlala Edwyna stísněně. Posadila se ke své tapiserii, chopila se jehly, ale s pohledem upřeným do dálky dodala: „Genevieve, nehledej vášně! Ta pokaždé zraní ty, kteří ji vyhledávají – i ty, kteří na ni narazí náhodou. Buď ráda, že ty a Axel jste dospěli, že je to jemný a ohleduplný muž, který...”

„Edwyno! U tebe to bylo taky tak?“ Genevieva poklekla u Edwyniných nohou. Edwyna se podívala na neteřiny rozšířené a prosebné oči – stříbrné oči, nyní se lesknoucí, překrásné, okouzlující.

Lehce sebou cukla, protože si uvědomila, že Genevieva nikdy nebude dělat nic napůl. Byla bezstarostná a plná vášně. V tom okamžiku Edwyna pocítila obavy, že Axel pro ni není tou správnou volbou. Byl sice příjemný, ale spíš vzdělanec než rytíř. Pravděpodobně příliš jemný pro tuto divokou duši, toužící se vznášet.

Edwyna se přinutila odpovědět na Genevievinu otázku.

„Jestli byla moje láska vášnivá?“ Zasmála se. „Genevieve, první ochutnání velké vášně mě zanechalo v úvahách, jak pro všechno na světě někdo dokáže psát milostné básně. Ale potom...”

„Potom to přišlo! Po sňatku!“ vyhrkla Genevieva. „Ach Edwyno! Přesně to chci! Muže, který by mě miloval jako Lancelot Guinevru, jako Paris Helenu!”

„Zničující láska,“ varovala ji Edwyna.

„Romantická láska!“ opáčila Genevieva. „Edwyno, přijde? Když se vdáme, tak přijde?”

Co jí mohla Edwyna odpovědět? Ne, k ní nikdy nepřišla. Nepřišla láska, která inspiruje básníky, která nedovolí jíst a spát, při které se třeseš očekáváním.

Ale poznala jemnější druh lásky a zjistila, že vůbec není chladnou ženou. Manželství začalo být vzrušující. Oba je to

překvapilo – a potěšilo. Jenže pak Philip zemřel a Edwyna poznala, co je to osamělost.

Odvrátila pohled od Genevievy a předstírala hluboké zamyšlení nad přádeny příze.

„Myslím, že máš o Axela velký zájem a že si oba povedete velice dobře. A teď...“

Dveře do síně se rozletěly. Dovnitř vtrhl Edgar s Axelem, těsně za nimi sir Guy a sir Humphrey.

„Proboha! To je nesnesitelné!“ zabouřil Edgar. Tvář měl rudou vztekem. Praštil rukavicemi na stůl a rozkřikl se na Griswalda, aby jim přinesl maso a pivo, obojí v řádném množství.

„Otče, co se děje?“ Genevieva vyskočila a přiběhla k otci. Dívala se na sira Humphreye, otcova starého a věrného přítele, a na mladého a hezkého sira Guye, Axelova blízkého kamaráda.

„Povím ti jedno: Tristan de la Tere bude zle litovat dne, kdy přišel na svět!“ zapřísahal se Edgar. „Dcero! Podívej se na tohle! Jenom se podívej na tu zprávu!“

Axel při jejím udiveném pohledu pokrčil rameny a naznačil, že by si měla přečíst dopis. Genevieva letmo pohlédla na zlomenou pečeť a rozbalila papír. Rukopis byl dostatečně vznešený, ale samotné sdělení bylo nestydaté a troufalé, a – jak už oznámil otec – přímo nesnesitelné. Dopis byl adresován Edgarovi Llewellynovi, vévodovi z Edenby.

*Vážený sire,
já, Tristan de la Tere, věrný poddaný Jindřicha Tudora, tě co
nejснаžněji žádám, abys odvolal svoje stanovisko a udržel
si titul, pozemky a čest tak, že přidáš svůj majetek a síly na
stranu Jindřicha Tudora. Sire, jestli je taková tvá vůle, okamžitě
vydáš hrad a svoje muže. Přísahám, že tak tvoje panství nedozná
žádných škod a tvoji lidé nebudou zbaveni majetku, cti nebo
domu.*

*Nedokážu dostatečně vyjádřit význam tvého přátelského chování
k Jindřichu Tudorovi z rodu Lancasterů, dědice anglické koruny.
Žádám tě, sire, abys otevřel bránu a uvítal nás u svého stolu.*

*S hlubokou upřímností,
Tristan de la Tere
hrabě z Bedford Heathu
z příkazu Jindřicha Tudora
z dynastie Lancasterů*

Genevieva vzhledla k otci. „Taková drzost!“

Nic jiného ji nenapadlo. Ale ještě než to dořekla, zamrazilo ji, jako by spatřila nějakou postavu vstávající z hrobu.

„To překračuje všechny meze!“ zavrčel Edgar. „A ten Tristan de la Tere dostane co nejrychleji odpověď! Axele! Dohlédni, aby vyhnali posla ven a zatarasili bránu! Sire Guyi, zavolej kněze, aby přišel požehnat mužům a našemu úsilí! Humphreyi, my dva zkontrolujeme zásoby střeliva, a to rychle, protože musíme toho nevychovaného zmocněnce ďábla zastavit smolou a pekelnou palbou!“

„Otče...“, začala Genevieva, ale neposlouchal ji. Sir Edgar pohladil dceru po hlavě a proběhl kolem ní dlouhými kroky. Axel zachytil její pohled jen o chvilku déle.

Chtěla promluvit, chtěla je zastavit. Příliš pozdě. Jako by se dalo do pohybu něco nezadržitelného. Axelovy oči se dívaly zamyšleně a nešťastně.

Genevieva zvedla ruku, aby mu zabránila v následování jejího otce, ale už byl pryč. Otočila se k Edwyně. Edwyna jí vrátila zaražený pohled.

„Co se to děje?“ zamumlala Edwyna. „Co se to děje? Co jsme to tady rozpoutali?“

Do večera byla odpověď jasná. Panství Edenby se přidalo k boji o anglickou korunu dřív, než začala vlastní bitva. Hrad Edenby se dostal do obležení. Jindřichovi muži za hradbami začali hrad bombardovat. Měli děla, katapulty a beranidla. Zdi hradu Edenby byly tak neproniknutelné, jak jen mohou kamenné zdi být. Během první noci stříleli Edgarovi lučištníci na útočníky zapálené šípy. Z hradeb stékaly vodopády horké smůly a dehtu.

Na oplátku u nich vybuchoval střelný prach, až se otrásaly kameny i skála. Jako první chytla kovárna a shořela do základů. Další výbuchy srovnaly se zemí koželužnu a zapálily mnoho dřevěných přístřešků a kůlen. Ale hrad představoval mocnou pevnost, zejména ve stavu obléhání. Edgar nevěřil, že by se tu muži Tristana de la Tere mohli zdržet příliš dlouho. Jindřich je bude potřebovat v bitvě proti Richardovi.

Druhá noc uplynula v klidu, ale svítání přineslo nový útok. Odpoledne přišel od Tristana de la Tere požadavek, aby se Edgar vzdal.

Sire,

nesmírně by mě potěšilo, kdybych si mohl pospíšet z tohoto místa. Ale Jindřich je hluboce uražen tvým postojem a přikázal, abychom hrad dobyli. Jindřich tvrdí, že mezi Tudorovci a Llewellyny existuje historické příbuzenství. Je nesmírně zraněn tím, žeš proti němu pozvedl zbraň. Sire, znovu tě snažně žádám, vzdej se, jinak mám rozkaz nedbat na milost a slitování, pokud budeme nuceni zmocnit se hradu silou.

Tristan de la Tere

„Žádnou milost!“ soptil Edgar a odmrštil list stranou. „To on od nás nepozná žádnou milost! Blázen! Copak ještě nevidí, že tahle pevnost je nedobytná?“

Očividně ne, protože děla a katapulty útočily na pevnost třetí a následně i čtvrtý den.

Té noci vystoupala Genevieva s otcem na ochoz a dívala se na pole hned za hradbami, kde spaly nepřátelské oddíly. Podle jejich postavení Edgar usoudil, že mají zítra v úmyslu prolomit bránu a ztécť hradby. Taková hanebnost! V bezpečí za hradbami slyšela Genevieva křik raněných a pláč čerstvých vdov a siroteků. Do očí ji pátil štiplavý kouř z doutnajících hospodářských stavení.

Jak nenáviděla toho Tristana de la Tere! Jak se opovažuje sem přijít a válčit proti nim? Nenáviděla ho se smrtelným strachem, protože ačkoliv hrad Edenby odolával neustálé palbě z děl, tak silné armádě nedokáže vzdorovat navěky. Tížilo ji, že už dříve poslali vojsko jejího otce Richardovi.

„Můžeme čekat,“ varoval Axel Edgara. Křečovitým svíráním kamene mu až zbělely klouby prstů, zatímco se díval na táborové ohně. „Čekat – a modlit se, aby je Jindřich odvolal do bitvy s Richardem dřív, než nadělají ještě větší škody. S trochou štěstí Richard – který pořád velí tolika našim mužům! – porazí Jindřicha Tudora a my budeme zachráněni.“

Ale Edgar s ním nesouhlasil. Prohlížel si i s Axelem oslabenou část hradeb, kde se útočníci nepochybně pokusí hradby překonat.

„Musíme ještě dneska v noci vyrazit ven. Potichu se pokusíme snížit počet těch, kteří nás ohrožují!“

„Otče, ne!“ zvolala zděšená Genevieva. „To nemůžeš! Jsi tady lordem, nemůžeš riskovat!“

„Nepošlu muže do boje svým jménem, pokud je osobně nepovedu!“ odvětil Edgar tiše a přitiskl si dceru do náruče. S úsměvem ji hladil po vlasech. Přes její hlavu pohlédl na Axela, který

okamžitě odešel. Genevieva si uvědomila, že otec právě vydal příkaz, aby se muži shromáždili a tiše vyklouzli ven z hradu.

Edgar uchopil její tvář do dlaní a s něžným úsměvem se jí zahleděl do očí. „Nemusíš se bát, dcero,“ řekl jí. „Bůh je na mé straně a já nepřítele porazím!“

Genevieva se pokusila o úsměv, ale nešlo to. Znovu se k otci přitiskla. Vrátili se na hradní nádvoří a k hlavní bráně. Tam ji otec nechal stát a dívat se, jak zvedá paži a jak ho muži tiše následují, aby ve tmě přelezli hradby a pronikli do nepřátelského ležení.

Viděla, že se Axel zastavil na vrcholu hradeb a podíval se na ni dolů. Vložila do svého pohledu všechnu lásku k němu, dotkla se prsty rtů a poslala mu vzdušný polibek.

Rozběhl se zpátky k ní. Sevřel ji v objetí a políbil na ústa s takovou touhou, až jí tělem prolétla ohnivá vlna. Jeho paže byly horké, tělo tuhé...

A potom byl pryč. Pryč, ještě když se usmívala a přemýšlela: Tak tohle je ono. Tohle je vášně, láska, bolest, touha po doteku. Ach Axele!

Dostal se k hradbám a zmizel za nimi.

Genevieu zahalila noc. V tom tichu se náhle cítila strašlivě osamělá. Edwyna s malou Annou si šly lehnout. Genevievě by mohl dělat společnost kněz, ale ten neměl čas. Byl příliš zaměstnaný poslední službou mnoha potřebným.

Stála sama v hlubokém tichu...

Vtom se začaly ozývat výkřiky a noc vybuchla. Pořád ještě byla sama, když muži vtahovali dovnitř trhlinou v opevnění tělo jejího snoubence.

„Axele! Můj Bože, ne!“

Otcovi muži postávali kolem ní. Sir Humphrey si odkašlal, aby jí oznámil, že Axel bojoval dobře a statečně. Že byl odvážný a smělý.

Genevieva jenom zděšeně hleděla. Na jeho tvář, hrdou, inteligentní, krásnou. Jeho oči, jejich oříškový jas navždy zhasnutý. „Ach, Axele!“ Nevěřicně se ho pokusila políbit a potom se zadívala na dlaně, jimiž se ho dotkla. Vykřikla, protože zrudly krví z rány na jeho krku.

Ale čekala ji ještě větší hrůza. Zděšený sir Guy jí sdělil nejnovější zprávu.

Lord Edgar z Edenby se nevrátil z útoku. Guy s Humphreym ho chtěli jít hledat, ale Genevieva přikázala, že se nikdo ani nehne, pokud k tomu nedá rozkaz – a sama nepůjde v čele.

„V nepřítomnosti otce tady velím já,“ oznámila jim chladně a přes všechny protesty to nakonec byla ona, kdo proklouzl za hradby a hledal u jejich paty mezi těly.

A tak to byla právě Genevieva, kdo Edgara našel – smrtelně zraněného, ale ještě živého. Rozplakala se a poklekla vedle otce.

Objala ho a přitiskla si ho k prsům. Lemem sukně mu otírala krev z obličeje, utěšovala ho, mluvila s ním, přísahala, že všechno bude v pořádku.

„Nejdražší dcero, nejmilejší dítě, můj anděli!“ Edgarova slova se obtížně prodírala tíhou na jeho hrudi. Jeho ruka se chvěla, když ji zvedl, aby se dotkl její tváře.

„Dítě, teď je to na tobě...“

„Ne, otče. Omyju ti rány, já...“

„Už teď je omýváš slzami,“ řekl jí něžně. „Vím, že umírám.“

Ale opouštím tě s největší hrdostí! Naše čest, naše věrnost. Genevievo, teď jsi pánem ty! Bud' opatrná, bud' věrná, starej se o ty, kteří ti slouží. Nikdy, nikdy se nevzdej. A rozdávej dobrou náladu!

Nedovol, aby tvoji lidé zbytečně trpěli. Genevievo, teď na tebe dohlédne Axel. Vdáš se, Genevievo...“

Edgarem otřásla prudká křeč a už nepromluvil. Geneviěvě stékaly po tvářích potoky slz, zatímco kolébala otce v náručí. Nevěděl, že se Axel vydal na cestu do nebes před ním. Nevěděl, jak strašlivě je teď osamělá.

Přišel k ní sir Guy a zvedl ji na nohy. „Genevievo! Dovnitř, musíme dovnitř! Nepřítel pořád číhá, pospěš si...“

„Ne, můj otec – tělo mého otce! Nenechám ho tady napospas supům!“

A tak nesli Edgara zpátky do hradu. Genevieva smáčená krví stanula na ochozu a dívala se nevidoucím zrakem. Ucítla na tvářích noční vánek a přísahala otcově duši, že se nikdy nevzdá.

Přísahala Axelovi, že jejich láska nikdy nevyprchá.

„De la Tere!“ vykřikla do nočního větru. „Tristane de la Tere! Já tě porazím, přísahám!“

Ale té noci vzlyky nevěřícího žalu odporovaly jejímu hrdému výkřiku. Nemohla se smířit se ztrátou otce, s faktem, že Axel nikdy nebude jejím manželem a že její svět, který znala a milovala, už nikdy nebude existovat.

Nakonec vyčerpaně opřela hlavu o kamenné zdivo a opakovala otcova slova.

„Nikdy se nevzdej.“

Věděla, že vojsko Tristana de la Tere znovu zaútočí. A zůstalo jí tak málo možností! Ale něco ji napadne. Určitě.

Nikdy se nevzdá.

Kapitola 2

Bylo to, jako by najednou vysoko k obloze vylétlo samotné slunce, planoucí a celé v ohnivé nádheře.

Ale potom dopadl obrovský kámen zabalený v hořící lně tkanině napuštěné olejem. Za kamennými hradbami a skalními útesy hradu Edenby zazněly bolestné výkřiky.

Tristanovo dělo zadunělo a zahřmělo. Ale kamenné zdi byly tak tlusté, že koule nenadělala větší škody. A tak bylo třeba použít katapult. Následovalo peklo. Mezi narůstajícími plameny a hustým černým kouřem ze střelného prachu bylo těžké zahlédnout, kde jsou lidé, nebo za koho bojují. Bylo obtížné rozpoznat jejich erby se symbolem červené růže, hlásajícím příslušnost k rodu Lancasterů.

Tristan de la Tere seděl na mohutném válečném koni v přilbici a brnění, na plášti emblém červené růže. Z jeho tváře byly vidět pouze oči, temné jako noc a přimhouřené. Seděl mlčky. Dobře vycvičený kůň se ani nehnul.

Vtom Tristan zaklel nevěřícím vztekem: „Bůh je zatrat! Copak nemají dost rozumu, aby se vzdali? Nemám chuť dívat se na to nesmyslné krveprolití!“

Jon po jeho boku, nyní pověřený velením, se odvážil promluvit: – „Obávám se, Tristane, že nectí lancasterského dědice tak jako my. Taky to nevypadá, že by lord z Edenby dychtil vydat nám hrad.“ Stejně jako Tristan i Jon se modlil, aby krvavá řež skončila. Ale

nebylo možné důstojného protivníka neobdivovat či dokonce zejména v tomto boji – nechápat jeho postoj.

„Edgar z Edenby musí pochopit, že tohle je válka.“

„Hmm,“ zabručel Jon a mlčky sebou škubl, když jeden z koní padl, zabítý nikoliv nepřítelem, ale chybně mířeným výstřelem z děla, který vybuchl ani ne sto metrů od místa, kde stáli a řídili bitvu. „Máš rozkaz dobýt hrad a převzít panství. Od krále, který ještě nedosedl na trůn.“

„Ale brzy tak učiní,“ poznamenal klidně zachmuřený Tristan. Pokrčil rameny. „Jone, zkusil jsem všechno. Teď mám příkaz neznat slitování, ale i tak se o ně pokusím. Jenže jakmile se pevnost vzdá, muži do ní vtrhnou jako šílení.“ Na okamžik se odmlčel. „Já sám budu jako pomatený touhou ničit.“

„Plenění, znásilňování a krádeže! To je úkol, který máme splnit!“ uvažoval nahlas Jon. „I já mám v úmyslu najít si pár pěkných stříbrných talířů. A jen co to skončí,“ odmlčel se a s unaveným úsměvem pokrčil rameny, „přijde potěšení z výborného vína, žen a písní.“

Tristan odpověděl pouhým zabručáním. Pootočil se v sedle a zvedl ruku v železné rukavici. „K čertu s hradem! A s Edenbyho pýchou!“

Měl pouze odpřisáhnout věrnost.“ Obrátil se zpět ke scéně před sebou. Ohnivě jazyky šlehalys vysoko k modré zimní obloze. Na ochranných valech pobíhali muži – neohrabaní v drátěných košilích a přilbách – a zoufale se snažili vyhnout plamenům a uhasit je.

Hrad byl opevněný a stál na strmém útesu, příkré kamenné stěny vystupující rovnou z moře. Střely z katapultu pronikaly do pevnosti, ale neobjevoval se ani náznak toho, že by Edenby chtělo kapitulovat.

Tristan zamračeně pozoroval vlastní muže – unavené, špinavé a rozedrané. Začerněné sazemi, obtěžkané kopími, šípy, oštěpy, lučištníckými pancíři a meči.

V srdci mu znovu vzplál hněv. Proboha, Edenby! pomyslel si. Vzdej se! Nepřeju si tvé ponížení, ale nedáváš mi žádnou šanci! Vyhraju, Edenby! Dohlédnu na to, aby Jindřich Tudor vystoupil na svůj trůn.

Tristan se stal Jindřichovým horlivým stoupencem. Nemohl Richardovi odpustit. Třeba Richard zabíjení oficiálně nepřikázal, dal ale jasně najevo, že s Tristanem není spokojený. Následovalo vraždění. Zemřeli všichni, které Tristan miloval. Králova nespokojenost vyústila v trest, který mu Tristan nikdy nepromine. I po dvou letech byly rány pořád hluboké. Minulost utkvěla v jeho srdci jako neoblomný nůž. Bolest, která nikdy nezmizí.

Jindřich Tudor – syn Owena a následník trůnu díky matčině rodové linii – byl mužem s přísnými a nekompromisními názory. Současně byl pevně rozhodnutý skončit s hrůzami válek a krveproléváním. Richard si stále nárokoval právo na korunu, ale Tristan byl přesvědčený, že vše je jenom otázkou času. Země se začínala bouřit proti zradě a podvodu.

Ale Jindřich se na Edgara Llewellyna z jakýchsi nevyzpytatelných důvodů rozzlobil. Bylo to dost zvláštní, protože přece věděl, že až dosud se k jeho boji o korunu připojilo jen málo rodů. Neutralita byla nejen moudrá, ale pro mnohé rodiny znamenala jedinou možnost přežít.

Jenže jakmile Edgar odmítl Jindřichovým mužům poskytnout útočiště, Jindřich přikázal, aby hrad dobyli a pohanili Edgarovu pýchu. Možná v tom vězel Edgarův velšský původ, ale spíše šlo o osobní vztah mezi Jindřichem a Edgarem.

„Přinutím Edenby ke kapitulaci,“ ujistil Tristan Jindřicha. Ale Lancaster se jen hořce zasmál. Edgar stál za Yorky tvrději už třicet let. „Jednou mě nazval šíleným bastardem,“ prozradil Jindřich Tristanovi. „Nezměnil se a určitě se nevzdá – dokud nebude jeho sídlo rozebráno kámen po kameni.“ Pak se Jindřich zamračil. „Vrať se, Tristane, a znič Edenby.“ Podíval se na Tristana očima naplněnými vychytralostí, která byla jednou z jeho nejlepších vlastností. „Neuděluj žádnou milost. Vezmi si Edenby, je tvoje. Nezapomeň, s jak odpornou krutostí vyřídil York tvoji rodinu.“

Tristan nezapomněl. Ale navzdory Jindřichovým slovům věděl, že muž, který bude králem, si nepřeje nekonečná bojiště plná mrtvých. Jindřich mohl cítit k Edgarovi osobní zášť, ale taky byl do jisté míry lakomec. Potřeboval žijící poddané, lidi, kteří budou obdělávat pole, a pány sídel, kteří budou platit daně.

Jenom kdyby byl Edgar přistoupil na jejich první požadavek a poskytl jim jídlo a přístřeší! Tristan by nevyhledal Jindřichovu radu a nikdy by nedostal tuto tvrdou a neodvolatelnou odpověď.

„Do pekel s nimi!“ zaklel Tristan rozzuřeně. Až se zmocní hradu, nebude ani při vší poctivosti schopen zabránit mužům v rabování. Nelze vláčet rytíře drsnou a pustou krajinou a pak jim odepřít válečnou kořist. Může se jenom modlit, aby bylo prolito co nejméně krve.

„Staniž se!“ zamumlal zlostně a rukou dal pokyn Tibaldovi u zajišťovacího kolíku katapultu. Vylétla smrtící ohnivá koule.

Nad Edenby se vznesl zděšený křik, hlasitý a mrazící do morku kostí. Vzduch se zaplnil dýmem. Lidé se rozbíhali, hledali úkryt, křičeli, prosili o vodu.

Tristan opět přimhouřil oči, jak se snažil prohlédnout skrze kouř a plameny. Hradby teď byly prázdné – jeho lučištníci zajistili, aby tam ti, kteří se odvážili zůstat v dohledu, dlouho nevydrželi. Vtom Tristan spatřil na ochozu osamělou postavu, podivně vysokou, hrdě vzpřímenou a očividně lhostejnou k palbě a hluku. Zamrkal. Dým se podobal vířící mlze, stoupal a všechno zahaloval. Zdálo se, že zatímco se snažil prohlédnout kouřovou clonou, křik zeslábl. Jako by se ocitl v jiném čase a na jiném místě.

Stojící postava byla žena. Zahalená ve sněhobílé tkanině rozevláté lehkým vánkem. Šedivým kouřem stoupajícím k obloze se prodral sluneční paprsek a dotkl se jejích dlouhých vlasů. Leskly se jako zlato a spadaly jí ve vlnách až pod kolena.

Ruce tiskla k hradební zdi. Měl pocit, že se dívá přímo na něho. Neviděl její tvář, ale přesto cítil, že se ta žena vůbec nebojí, že jejich úsilím naprosto pohrdá. Stála tam tak vyzývavě, až se zachvěl.

Co to tam provádí? Kde je její otec, manžel, bratr? Jak je možné, že jí dovolují tam stát? Pohrdat nebezpečím...

Ubohá Lisetta prosila o slitování a žádného se jí nedostalo. Tato žena tam stojí, vyzývá smrt a ničeho se neděsí. Hluboko v Tristanově srdci začalo něco vřít, vzkypělo to a zavířilo. Toužil ji strhnout z té výšky, zatrást s ní a zařvat na ni, aby si uvědomila hrozné nebezpečí.

„Lorde Tristane!“

Trhl sebou a viděl, že ho volá Tibald. „Jaký je rozkaz?“

„Dáme jim další ránu?“ zeptal se Jon.

„Ne – počkáme,“ odpověděl Tristan. Podíval se zpátky k hradbám. Žena zmizela. „Necháme je chvíli přemýšlet o naší síle a pošleme jim další podmínku kapitulace.“

Náhle z hradeb vyletělo mračno zapálených šípů. Znovu se ozvaly výkřiky, tentokrát v řadách Tristanových mužů, kteří padali na zem, hasili oheň, krváceli a umírali. „Zvedněte štíty!“ přikázal Tristan hlasem, který přehlušil lomoz jako zaburácení hromu. Sám se ani nehnul, jenom zvedl štít – zdobený vzájemně propleteným jestřábem a tygrem – vysoko proti smrtícímu dešti. Jeho muži nepropadli panice. Zvedli svoje velké dřevěné štíty a srazili je k sobě, aby chránili raněné, než je odtáhnou pryč. Déšť šípů konečně ustal.

Rozzuřený Tristan s pevně semknutými rty se obrátil k Tibaldovi:

„Chtějí boj, mají ho mít! Další střelu!“

Tibald kývl na vojáka se zápalnicí. Ten zažehl látku – a hořící koule vylétla vysoko k obloze. Tristan neslyšel křik za hradbami.

Byl příliš zaměstnán velením mužům, kteří odklízeli raněné. Z pozdvižení kolem se už vzpínal i jeho válečný kůň. Na bojišti padali i

koně a vzduchem naplněným dýmem se neslo jejich smrtelné a děsivé ržání.

Konečně měl Tristan čas podívat se na hrad. Šlehaly nad ním plameny a kouř stoupal k obloze. Ale neobjevila se žádná bílá vlajka.

Tristan dal rozkaz, aby se stáhli zpátky ke stanům. Tentýž strmý sráz, který chránil hrad, jim nabízel snadný ústup do dočasného tábořiště.

Mračící se Tristan jel před taženými nosítky a katapultem. Když v táboře sesedl z koně, nesnažil se s ním promluvit ani Jon. Tristan, který nenosil vousy, měl dostatečně hroživé rysy. Vysoké čelo s výsměšně klenutým obočím, dlouhý nos, výrazné a hrdé lící kosti, čelist jako vytesanou ze skály. Husté a jako písek žluté vlasy mu sahaly až k límci tuniky a spadaly přes čelo téměř až k obočí. Z neustálého pobytu venku měl bronzovou pleť. Ačkoliv se kdysi často usmíval, pobavený výraz, který býval tak podmanivý, se nyní na jeho tváři objevoval jen zřídka. Během posledních dvou let měl široké rty stažené s takovou přísností, která přiměla roztrást se i ty nejodvážnější muže. Oči měl hluboké a proměnlivé. Dokázaly planout vztekem a hrozit pekelným ohněm. Už jenom pouhou svou přítomností a jediným slovem dokázal víc než většina mužů mečem.

Jeho postava čněla nad ostatními muži. Upravený, ale se širokými svalnatými rameny vypracovanými neustálým cvičením s válečnými zbraněmi. Byl mladý, ještě neměl třicet, ale starší baroni nikdy nezpochybňovali jeho velení. Vždycky byl první v boji, jako by se vůbec nebál smrti.

Stal se tak tvrdým, pomyslel si Jon s pohledem na přítele.

Následoval Tristana do jeho stanu a čekal, zatímco si Tristan sundal přilbici a brnění a pak si omyl tvář studenou vodou. „Zavolej Alarica,“ poručil Tristan úsečně a Jon vyšel splnit jeho požadavek.

Za chvíli se objevil písař Alaric. Byl to starý muž, který věrně sloužil už Tristanovu otci. Tristan si založil ruce za záda a přecházel tam a zpátky. Alaric ho klidně pozoroval a čekal, že bude následovat kousavý proslov. Tristanův hněv byl jasně patrný z držení těla a doutnajících plamínek v očích. Jeho hlas však zazněl klidně, bez křiku – takže se dostal do své nejnebezpečnější nálady.

„Oznam jim,“ prohlásil Tristan a konečně se zastavil, „oznam jim, že nedostanou žádnou milost. Zítra vyrazíme bránu a o slitování mohou prosit Boha, protože já – Tristan de la Tere, hrabě a lord ve službách Jindřicha Tudora – žádné přít nebudu.“

Odmlčel se. Zavřel oči a viděl svoje muže zraněné šípy, hořící, křičící, umírající v mukách. Má silnější vojsko, vyhraje.

Tristan otevřel oči a pohlédl na písaře. „To je všechno, Alaricu. Dohlédni, aby to zanesli k bráně pod správnou vlajkou. A ať je zpráva srozumitelná. Žádnou milost.“

Alaric přikývl, uklonil se a vyšel ze stanu. Tristan se obrátil k Jonovi. „Je tam nějaké jídlo? Doufám, že nám ještě zbyla nějaká zásoba bordeauxského vína. Podívej se na to, Jone, buď tak hodný, a požádej Tibalda, aby mi podal zprávu o raněných.“

Zanedlouho usedli k jídlu. Tristan popisoval útok, který zítra podniknou. „Ještě před svítáním, nebo těsně za rozbřesku,“ řekl.

Potom se zamračil, protože do stanu vtrhl Alaric. „Přišla odpověď na tvoje poselství, můj lorde. Naléhavá výzva, aby ses dneska večer sešel s pánem hradu sám a na místě, které je mimo dostřel z hradu. Někde na útesu.“

„Nedělej to, Tristane!“ zvolal ustaraně Jon. „Je to určitě zrada, nic víc.“

„Požadavek přišel ve jménu *Kristova smilování*.“

Tristan váhal. Zamyšleně se napil oblíbeného vína. „Ne, předejdu případné zradě. Na obou stranách musí *zaznít* slavnostní přísaha, že nedojde k žádným nesrovnalostem.“

„Ano – stejný slib zazněl i od Yorků.“

„To je totéž jako sliby psí smečky!“ vyhrkl Jon.

Tristan udeřil pohárem o stůl. „To ví jen Bůh! Ale už jsem ztratil dost mužů. Setkám se s tím lordem a podrobí se mým podmínkám, přísahám!“

Za hodinu seděl na koni. Nevzal si přilbu, brnění ani meč. Ale v pochvě na lýtku měl pěkně po ruce nůž.

Jon doprovodil Tristana k útesu. Tristan seskočil z koně a díval se na skalní bludiště. Znal zvolenou jeskyni. Byl se na ni podívat na začátku obléhání.

„Buď ve střehu, Tristane,“ varoval ho Jon.

„Vždycky jsem ve střehu,“ odpověděl Tristan. Otočil se ke skaliskům a vyšplhal na první plošinu. Přehodil si plášť z ramen na záda a pokračoval po příkré kamenité stezce s pochodní zdviženou vysoko před sebou.

S místem setkání souhlasil. Na větrem šlehané skále se nemohl nikdo skrýt a jeskyně poskytovala naprosté soukromí. Přesto postupoval opatrně, protože Yorkům se přece jenom nedalo věřit.

„Edenby!“ vykřikl, když se dostal k dohodnuté jeskyni. „Ukaž se!“

Za jeho zády se ozval nějaký zvuk a on se otočil, připravený vytáhnout nůž a udeřit. Ale pak se překvapeně zarazil. Za ním nestál žádný muž – jenom žena, kterou předtím zahlédl na hradbách. Znovu

byla v bílém oděvu, nebo to byly stejné šaty, které zůstaly nedotčené kouřem? Ve svitu měsíce jako by si její vlasy stále uchovávaly sluneční jas. Měly výraznou zlatou barvu a lemovaly tvář s jemnými rysy, bělostnou a zružovělou, krásnou a mladou. Pohlédl do očí stříbrných jako luna a vyjadřujících hrdý vzdor stejně jako držení celého těla. I ona držela pochodeň, jejíž světlo se jí odráželo v očích a vrhalo zlatý lesk na její vlasy.

Její zjevení se v něm vyvolalo hněv – ještě větší hněv, než když ji viděl stát jako blázna na hradbách mezi létajícími šípy. „Kdo jsi?“ zeptal se příkře. „Přišel jsem na schůzku s lordem hradu – ne s dívkou.“

Zdálo se, že strnula. Pak sklopila víčka s dlouhými řasami a pozvedla koutky rtů ke smutnému úsměvu.

„Lord tohoto hradu je nadobro mrtvý, protože byl zavražděn čtvrtý den obléhání.“

Tristan našel štěrbinu, do které zasunul svoji pochodeň. Pomalu k ní přistoupil s rukama v bok. „Takže,“ promluvil konečně, „hradní pán je mrtvý. Ale kde je jeho syn, bratr, bratranec, prostě muž, který ho nahradil?“

Dívka vyzařovala takovou sebejistotu, až měl chuť ji uhodit, ale ovládl se. „Já jsem, sire, lordem tohoto hradu!“

„Takže to ty jsi přivodila další dva dny zbytečného a marného utrpení a smrti!“ vychrlil na ni Tristan.

„Já?“ pozvedla medově zbarvené obočí. „Ne, sire, já nevyrazila do útoku, abych obrala jiné o jejich domov, znásilňovala, plenila a vraždila. Já se jenom snažila udržet si to, co mi patří.“

„Ani já jsem nepřišel plenit, znásilňovat a vraždit,“ zabručel Tristan, „ale můj Bože, lady, teď k tomu dojde.“

Sklopila oči a jenom lehce sklonila hlavu. „Takže opravdu není možné, abych – abych teď požádala o možnost čestné kapitulace?“

„Přišla jsi se svou žádostí poněkud pozdě, lady,“ odpověděl trpce Tristan. „A já už tím nemohu nic získat. To ty jsi způsobila, že budeš označovat moje muže za zvířata – to ty jsi je z nich udělala.“

Zvedla hlavu. „Ptám se, milosti, jestli je nějaká naděje na slitování?“ Hlas měkký jako samet mu přejížděl po páteři. Slyšel v něm prosbu a ještě něco víc. Něco, z čeho se mu svíjelo nitro, něco, co strašlivě bolelo... páliło...

Touha.

Náhlá, překvapující, naprostá a bolestná touha. Láska zemřela a byla pohřbená spolu s Lisettou a jejich dítětem. Ale během dvou let, které od té doby uplynuly, Tristan poznal, že láska a tělesná potřeba

nejsou totéž. Chtěl za tu dobu mnoho žen a snadno dostával, co potřeboval. Ale tato touha se nepodobala ničemu, co znal.

Naplňovala ho jako požár. Dívka byla překrásná. Její vlasy... uměl si představit, jak se kolem něho omotávají jako hedvábí. Přadena ze zlata. Byla tak hezká. Její oči měly neobvyklou barvu a tvar.

A měla podivnou moc. Nutila muže, aby ji chtěl s ničivou a nepřetržitou touhou. Vyvolala v něm spalující žár, bušení krve a chuť vzít si ji jakýmkoliv způsobem. Bolestně ho přinutila zapomenout na všechno ostatní, natáhnout se po ní, strhnout z ní oděv a poznat rovnou tady, okamžitě, v prachu a kamení, jaké tajemství se skrývá v těch očích, jaká vášně se v nich třpytí.

Jenže jak ho přitahovala, tak ho stejnou měrou odpuzovala. Byla chladná, hrdá a tvrdošíjná. Držela vysoko vztyčenou hlavu a v očích se neobjevovalo ani světýlko prosby. Jak se asi dívala Lisetta tu noc, kdy se setkala se svými vrahy? Prosila o život. Žadonila. Domáhala se i nejmenšího slitování. Ale žádného se jí nedostalo.

Tristan se trpce zasmál. On není ten pravý muž, který se poddává nějaké ženě, bez ohledu, jak je hezká. „A co nabízíš, lady?“

„Sebe,“ odpověděla bez obalu.

„Sebe?“ opáčil a udělal několik kroků. Pobavení změkčilo tvrdou linii jeho čelistí. Otočil se opět k ní. „Lady, zítra prolomíme bránu a sami si vezmeme, co chceme.“

Měl pocit, že v jejích očích zahlédl záblesk ostrý jako jeho meč, ale dívka rychle schovala oči za řasy. Překvapilo ho, když se roztřesené a zhluboka nadechla. Unikl jí tichý vzlyk. „Nemám nic jiného, co bych mohla k ukončení krveprolévání nabídnout. A co se týče zítřka, můj lorde, potečou potoky krve. Vtrhneš do hradu, abys ničil, takže budeme nuceni znovu bojovat. Až do posledního dechu. Ale kdyby sis mě vzal za manželku, v očích mého lidu by ti hrad patřil právem.“

„Vzít si tě za manželku, má lady?“ opakoval nevěřicně a málem si odplivl. Patřila k Yorkům. Nafoukaným, sebejistým Yorkům. Byla přesvědčená o vlastní kráse a půvabech! Navíc smrtelně vážně. Tak to ona pokračovala v boji! Nemohl zapomenout na výkřiky svých umírajících mužů. „Netoužím po manželce.“

Nezvedla hlavu, takže záblesk vzteku v jejích očích neviděl.

„Jsem lady z Edenby,“ odpověděla chladně. „Na tom se nic nezmění...“

„Mám odlišný názor,“ přerušil ji Tristan zdvořile. „Až usedne na trůn Tudorovec, vyřídí to jedním tahem brku.“

„Ne, to může změnit jenom moje hlava na špalku. Myslíš si, že se král z rodu Tudorovců odváží zajít tak daleko? Chceš tím naznačit, že je rozhodnutý zavraždit všechny, kdo se proti němu postaví? Tak to budou mít angličtí kati nepochybně plné ruce práce!“

Tristan se pousmál a zkřížil paže na hrudi. „Tohle je válka, má lady. Já jsem jenom královým vojákem – který získá tvůj majetek a titul. Ty jsi nikdo, má lady.“ Poslední větu vyřkl výsměšně.

„Sloužíš podvodníkovi! Králem je Richard!“

„Mysli si, co chceš, má lady. Tady jsme příliš daleko. Nejsou tu žádní soudní úředníci, kteří by se s tebou přeli, není tu nikdo, kdo by vystoupil na tvoji obhajobu, až budeš poražena. Je mi jedno, jestli podporuješ polovinu Anglie. Já se zmocním tohoto hradu a stanu se jeho pánem.“ Hovořil bezstarostně, ale pak mu hlas zhrubl děsivou zuřivostí. „A nevezmu si žádnou ženu za manželku, madam, bez ohledu na to, jak je bohatá, vychovaná či hezká. Takže se o tenhle výměnný obchod už nepokoušej!“

Genevieva rychle sklopila hlavu. Měla pocit, že noc kolem ní překypuje napětím. Vypadalo to, že je připravená vrhnout se na něho jako jestřáb s nehty proměněnými v drápy. Zatímco čekala, ovzduší kolem nich jiskřilo ochromujícím vzrušením.

Konečně promluvila – ale vůbec ne jedovatě, jak očekával.

„Tak potom ne jako manželka,“ oznámila tiše, „ale jako milenka, konkubína, nevěstka.“ Usmála se na něho sladce jako letní růže. „Jsi přece dobyvatel, nebo ne?“

Tristanovo obočí vylétlo vzhůru, zatímco dumal nad jejím manévrem. Co tím proboha sleduje? Předstírá pokoru, kterou v sobě vůbec nemá. Je hrdá, a přesto před ním klopí oči. Ach lady! pomyslel si. Kdybys byla nevěstkou z taverny, pak bych tvoji nabídku rychle přijal, protože jsem v životě nepocítil tak naléhavou a divokou touhu! Jako by pohled na ni byl drogou, silnou drogou, která pronikala do krve i do duše. Musí ji mít, aby na ni vůbec zapomněl.

Jenže je jeho nepřítel, připomenul si, a jednou z těch, kterým nesmí důvěřovat.

„Lady,“ promluvil nevlídně. „Nejsem si jistý, že tě chci. Možná je tam ještě někdo... ukrytý za hradbami a připravený se nabídnout?“

„Cože?“ vybuchla. Její oči se proměnily v diamantové střepy jiskřící hněvem. Kdyby byly kopím, probodly by mu srdce nejméně tisíckrát.

„Neshledávám tě nijak zvlášť přitažlivou.“

„Zjišťuju, že nerad...,“ spustila, ale okamžitě zmlkla a zahleděla se do země. „Lorde de la Tere, mluvili jsme o míru. Mluvili jsme o lidech, kteří ti budou bránit v každém kroku, dokud neuvěří, že jsem

se rozhodla pro mír! Ještě jedna bitva mezi hradbami Edenby bude znamenat pouze moře krve! Copak máš zastřený rozum? Nevídiš, proč jsem dnes večer přišla?“

„Jsi velkomyslná, co?“ zabručel. „Vážená lady – okamžitě ochotná vyměnit posvátné manželství za nečestné postavení děvky.“

Neškubla sebou. Pohlédla na něho se stříbřitě měsíčním leskem v očích a dopřála si potěšení z chladného, sžíravého odseknutí: „Lorde Tristane, za jiných okolností bych sňatkem s tebou nikdy neposkvřnila linii svého rodu!“

Zasmál se, protože jeho rod byl neméně vynikající, takže povýšené prohlášení lady z Edenby bylo za daných okolností poněkud humorné.

„Čili všechno je zase v pořádku, nebo ne? Ty si nepřeješ poskvřnit svoje jméno. Já si nepřeju žádnou ženu nazývat svou manželkou zejména ne tak arogantní a potrhlou dívku, která si nedokáže přiznat porážku. Ale i tak, snažně tě prosím, vysvětli mi, proč ses mi přišla nabídnout třeba i za konkubínu, když by něco takového nepochybně rovněž poskvřnilo tvoje dobré jméno.“

Okamžik mlčela a potom zvedla ruku. Uvědomil si, že se oblékla tak, aby ho uchvátila. Bílé roucho při jejím gestu zavlálo a zvýraznilo obrysy jejích ňader i hluboké údolí mezi nimi. Tkanina se jí lepila na tělo a ukazovala, že má nádherně mladistvou a krásně ženskou postavu.

Její ruka klesla zpátky podél těla. „Jsem zoufalá,“ oznámila prostě. Tristana napadlo, že to je první pravdivá věta, kterou pronesla.

Vzdychl. „Abych řekl pravdu, má lady, mám málo chuti k vraždění a plenění – nebo znásilňování. Dávám přednost ochotným a něžným ženám. Vášnivě po mně toužícím stejně jako já po nich. Očividně si uvědomuješ svoji krásu – jinak by tě ten směnný obchod nenapadl. Ale pro mě to znamená jen málo. Na světě je mnoho krásných žen. A mezi nimi jsou takové, které nepovažují objetí muže za *povinnost* nebo *oběť*, ale za potěšení.“

Zdálo se, že u ní konečně vyvolal ruměnec. Její šíje a tváře nabraly šarlatovou barvu. Ale jestli ji to popudilo, nedala to najevo. Věnovala mu další úsměv, nejistý, ale plný smyslné krásy.

„Já – já tě pozorovala, lorde Tristane. Z hradeb. Jsem si jistá, že dokážu – být vším, co si přeješ.“

„Bez pohrdavého nepřátelství?“ zeptal se pochybovačně.

„Jistě.“

Náhle se od ní odvrátil. Přehodil si plášť zpátky přes ramena a zahleděl se na vzdálené srázy končící daleko pod ním v temném moři. Potom se k ní opět otočil.

„Zůstaň sama sebou, lady. Jestli je možné uzavřít mír, uzavřeme dohodu. Tvoje truhlice budou patřit mým mužům a hrad bude můj.

Nikdo další už nezemře. Udržím nad svými muži kontrolu. Tvoje dámy budou potěšené a lehké holky zbohatnou.“ Už se chtěl vydat na cestu z útesu, když ho zastavilo její zvolání: „Lorde Tristane!“

Otočil se. Šla za ním s úzkostí v očích. Nadra se jí prudce zvedala bez sebemenšího úmyslu svádět. Položila dlaň na jeho paži.

Podívala se na svoji ruku, která se ho dotýkala, a rychle ji stáhla zpátky. Když začala mluvit, znělo to poněkud udýchaně:

„Já... já...“

„Copak?“ povzbudil ji zdvořile. Zatraceně, dej mi pokoj! myslel si. Běž pryč! Jinak se rychle staneš mou posedlostí. Něčím, co musím mít, i když tě nenávidím, nenávidím všechno, co představuješ. Ano, nenávidím to vzrušení, pocit, který jsi vyvolala...

„To... to nepůjde! Ne tak, jak jsi řekl! Moji lidé budou protestovat, jestli mě vyženeš z hradu. Prosím tě, pro lásku Boží tě prosím! Musím tě uvítat a ty – musíš ke mně přijít! My... ty a já... musíme vypadat jako přátelé. Víc než přátelé.“

Naklonil hlavu na stranu a otázal se: „Má lady, tak to konečně vysvětli. Jasně. O čem to mluvíš?“

„Snažně tě prosím... přijď ke mně.“

„Jasněji,“ škádlil ji.

„Jako milenec!“

„Jsem dobyvatel – a ty mě přijmeš jako svého milence – ve svém bývalém hradu?“

„Ano!“

Na okamžik zavřel oči. Vzpomínal na manželku, tak krásnou, tak sladkou, tak milující.

Všechno se v něm napjalo v palčivé agónii. Ale vždyť už měl jiné ženy! Jaký je v tom rozdíl? No ano, nezajímaly ho mučednické panny! Přesto pohled na ni se ho hluboce dotýkal. Ta zlatá nádhera a chladná elegance, něco syrového a nesmírně vzrušujícího. Něco, co naznačovalo hlubokou smyslnost, spalující vášeň a bujnost. Pokrčil rameny. Možná ani nebyla nevinnou pannou, možná už poznala bezpočet milenců. Představovala nejpodivnější směsici andělské nevinnosti, neposkvrněnosti a vzrušující svůdnosti. Jestli se jí někdo dotkne, vyvolá vichřici, prudkou a děsivou ve srovnání se sebeovládáním, které tu nyní předstírala.

O nejslavnějších dámách se ví, že si berou do postele své čeledíny. Možná je pro ni snadné se s ním sblížit, protože už je zběhlá v ložnicových záležitostech.

Tristana znovu polilo spalující horko. To kvůli ní. Láká ho, svádí tím zcela primitivním způsobem, kdy je tělo naprosto vyprahlé a v mozku nezůstává žádná myšlenka. Napadá jeho smysly. Asi by dokázal zapomenout, že patří k Yorkům. Už dávno zjistil, že potmě jsou všechny děvky stejné. „Prosím?“ zašeptala vroucně. Její hlas ho znovu prostoupil a vyvolal v něm pocit lítosti.

Nechápal ji. Musí si na ni dávat pozor, být opatrný a obezřetný.

Ale jak může on, muž, který stále slyší ve snech ozvěnu prosebných výkřiků o milost, odmítnout splnit prosbu, která může vést k mírové dohodě?... k milosti.

A pak je tu ta touha. Znepokojující touha, kterou v něm vyvolala. Nechtěl se na tom podílet! Jenže už se stalo.

Rozhodil bezradně ruce. „Lady, to je šílenství.“

Neodpověděla.

„Slyšelasi?“ zeptal se stroze.

„Slyšela jsem.“

„Dám ti milost bez jakéhokoliv směnného obchodu!“

„Copak jsi nerozuměl? To nestačí! Ale jestli nás uvidí spolu, budou vědět, že jsem se bezpodmínečně vzdala, a tak se vzdají taky.“

„Máš mít, co chceš, lady! Jedna děvka jako druhá.“

Přelétla ho chladným a hrdým pohledem.

„Nikomu nebude ublíženo, nedojde k žádné pomstě.“ Jeho hlas zněl náhle rozervaně. „Ale jak jsem řekl – nechci žádnou manželku! Tím se pro tebe cena nijak nezmenší. Hrad bude v mých rukou - zlato, šperky, náčiní a pozemky budou rozděleny mezi moje muže.“

„Kdy přijdeš?“ zeptala se. Všiml si, že se jí ulevilo. Lhářka, čarodějnice – co asi plánuje? uvažoval.

„V poledne. A moji muži jsou vyhládlí. Máš-li být hostitelkou, tak ať je čeká pohoštění – víno a jídlo.“

Přikývla. „Budeme čekat, lorde Tristane.“

Znovu vyrazil na cestu do tábora, ale cítil, že ho pozoruje. Otočil se. Měsíční třpyt se zachycoval v jejích vlasech a očích. Stříbrný lesk podobný tomu měsíčnímu jí dodával mlžnou krásu. Ale přesto jí nedůvěřoval – přistihl ji, když to nečekala, a věděl, že jím strašlivě pohrdá.

Ale to nevádí. Ať si jím klidně opovrhne až do smrti.

„Jak se jmenuješ?“ zavolal na ni.

„Genevieve“, odpověděla mu, „lorde Tristane.“

Oslovení ho zastavilo. Teď, když přistoupil na její prosbu, zněl její hlas tak tvrdě a výsměšně, až ho zpočátku napadlo, že se mu to jenom zdálo.

Pak ho prostoupil vztek, hluboký, temný a nepotlačitelný. Hrála nebezpečnou hru – a on to dobře věděl.

Ale i tak... pořád ji chtěl. Vzдор všemu, vzдор veškeré logice a rozumu ji chtěl. Věděl, že je proraďná, věděl, že lže.

V okamžiku se u ní ocitl se stejně silným opovržením, jaké cítila ona, rozhodnutý s ní zatřást.

Neucouvla, i když si myslel, že chce. Stál před ní tak blízko, že viděl v měsíčním světle její fialkové a stříbrné oči, cítil její dech a bušení srdce. A zatímco k němu vzhlížela, usmál se, protože zahlédl prudké bušení tepny na jejím smetanově bílém hrdle. Vydržel se mile usmívat, i když se jeho nitra zmocnil ledový a brutální vztek.

Nevěděla, co je to pokora. Dostalo se jí milosti, i když nevěděla, jak o ni požádat. Využila jeho emocí a touhy, zatímco...

Lisetta umřela.

Je to jenom vztek? Nebo je to ještě něco jiného? Srdce se mu zastavilo a tělo ho bolelo touhou. Je svým vlastním pánem, je silnější než ona. Silnější než hedvábná síť, do které se ho pokouší zaplést. Zlomí ji, protrhne její síť a zjistí pravdu, sliboval si.

A jeho výsměšný úsměv se rozšířil.

„Nikdy jsem nic nekoupil bez vyzkoušení.“

Uchopil ji a držel plný hněvu a bolesti. Hořel a současně byl studený jako led. Zvedl jí bradu a vypálil ústy cejch na její rty.

Slyšel hluboký zvuk v jejím hrdle, cítil, jak jí ztuhlo tělo, cítil, jak se jí zmocňuje panika. Srdce jí vzlétlo jako pták a dech se téměř zastavil.

Měla rty sladké jako víno, ale pod jeho útokem instinktivně ztvrdly. Domníval se, že tady dosud nebyl žádný hladový milenec, ale neznal slitování, nevšímal si protestů. Pod jeho nátlakem se její rty pootevřely. Vklouzl jazykem dovnitř a zuřivě s bezostyšnou a sežehující důvěrností plnil její ústa.

Pokoušela se uvolnit. Sevřel dlaň kolem jejího řadra. Cítil divoké bušení jejího srdce. Ještě víc... zkoušel a prozkoumával. A zachvěl se žářem, který mu stoupal tělem. Měla plná a pevná řadra a byla nádherně formovaná, štíhlá, s oblými křivkami, pas akorát do mužských rukou, pod ním svůdný zadeček.

Konečně unikl přidušený výkřik. Neklidně se zavrtěla a napjala, jako by se chtěla na něho vrhnout, škrábat ho a drásat.

Ale neudělala to. Strnule stála, nezápasila. Ruka, která vylétla proti němu, se zachvěla a klesla.

Odstrčil ji od sebe, aby ji usvědčil ze lži a zachránil si vlastní duši.

Viditelně se třásla. Oči se jí leskly a rty měla vlhké a naběhlé. Dívala se na něho naprosto otřesená.

„Nějaké otázky, má lady?“ donutil se promluvit mrazivým hlasem.

Rychle se vzpamatovala. „Ne, vůbec ne, můj lorde.“

Tepna na krku jí pořád pulsovala. Prsty sepnuté před tělem se chvěly. Sklopila oči.

Chvilí se na ni díval s vynucenou chladnou nestranností. Měla ohromující vlasy, připomínající královskou korunu, plášť z paprsků vycházejícího slunce. Ale i kdyby si je ustrihla...

Stále bude neskutečně krásná. Pleť měla neposkvrněnou, hebkou a křehkou jako okvětní plátky růže. Rysy tváře delikátní, ale vznešené. Ústa úžasně tvarovaná a zvýrazněná, dostatečně plná. A její oči... Nedalo se říct, jestli jsou modré nebo šedé. Chvilími měly světlounce fialkovou barvu, chvilími zářily jako stříbrná ocel meče.

„No, takže... předpokládám, že to zvládneš stejně dobře jako kterákoliv jiná.“

Tělo se jí tak roztrásl, až se málem rozesmál. Dáma je pobouřená. Ale zatímco ona byla rozhořčená, Tristan byl rozpálený.

Otočil se k ní zády, protože alespoň pro tento okamžik byl přesvědčen, že nemá v úmyslu vbodnout mu do nich dýku.

„Má lady?“

„Můj lorde?“

„Tvůj postoj... není přesně takový, jaký jsem měl na mysli.“

I ve tmě viděl, že zrudla.

„Zlepší se to?“ otázal se výsměšně.

Zaváhala, než tiše odpověděla. Znělo to jako šustění hedvábí v lehkém vánku. Svůdně. Její hlas dolétl k němu a pronikl mu až do nitra.

Jako posedlost.

„Slibuju, lorde Tristane,“ odpověděla šepotem jemného hedvábí, „že tě... potěším.“

Zvedla ruku a pomalu mizela do tmy.

Díval se, jak mizí, a v duchu si přísahal, že bude opatrný a bdělý.

A že ji přinutí dodržet slib – za každou cenu.

Kapitola 3

Geneviera pobíhala ve svém pokoji nad slavnostní síní s takovou zlostí, až za ní její bílé šaty poletovaly jako rtuť a vlasy jako zlatý prach. Divoce gestikulovala rukama, zatímco říkala:

„Jak se *opovažuje*? Jak se vůbec *opovažuje*! Tam na útesu byl tak chladný, tak lhostejný – tak opovrženíhodný, tak krutý, a vůbec! Skoro jsem to nemohla vydržet. Měla jsem chuť mu vyškrábat oči, proříznout hrdlo, shodit ho ze skály. Dokážu to, Edwyno, přísahám, že dokážu! Napíchnu ho na meč! Málem jsme se ho zbavili ještě dneska večer. Cítila jsem se tak...“

„Ponížená?“ nabídla jí Edwynu.

„A – pokořená!“ Geneviera zatřela ruce pevně v pěst a ztěžka polkla. Ponížená, pokořená – a zahanbená! Neřekla Edwyně o jeho objetí, o tom posledním, pronikavém utrpení. Ale nikdy na ně nezapomene! Bude s ní navěky. Cítila jeho rty, šokující sílu, mužnou vůni, tlak jeho rozložitých a mocných dlaní na jejím těle. To všechno se jí vrylo do paměti. Co bude žít, nezapomene na jeho tvář. Přitažlivou a krutou. Oheň a led.

Přestaň na to myslet, říkala si – ale nemohla. A jakmile si na to vzpomněla, roztrásla se a sama se cítila jako oheň i led. Toužila dotknout se rtů, vydrhnout je, smazat ten čin, smazat vzpomínky.

„Zabiju ho vlastnoručně!“ odpřísáhla znovu, ale bylo to jenom zašepotání, i v jejích uších znějící zoufale. Bála se svého nepřítele.

„A co bude s námi? Ne, je to děsivý plán. Bojím se. Jestli ti nabídne slušné podmínky...“

„Slušné podmínky!“ Genevieva vzplála znovuoživeným vztekem. „Podmínky! Zmocní se hradu, půdy i našich lidí. A mě. Co jsou to za *podmínky*?“

Edwyna vzdychla a tiše se zachvěla. „Kéž bychom mu byli otevřeli bránu toho prvního dne. Kdyby ho Edgar...“ Pohled na Genevievinu milovanou a utrápenou tvář ji přiměl zmlknout. Genevieva dokončila větu místo ní.

„Kdyby ho otec vpustil dovnitř?“ otázala se trpce. „Jenže otec je mrtvý, Axel je mrtvý. A tolik dalších!“

„Bojovali jsme, Genevievo. Boj podporovali všichni zdejší muži i ženy, od nájemců až po vojáky. Snažili jsme se být srdnatí, pokusili jsme se o léčku.“

„Ale nic nebylo tak riskantní jako tohle,“ poznamenala Genevieva. „Edwyno – nebyl to můj nápad!“

„Ne, přišel s tím sir Guy, který tě zřejmě zbožňuje. Nechápu, jak mu mohlo něco takového přijít na mysl.“ Na chvíli se odmlčela, než pokračovala: „Pokud netouží zmocnit se hradu - a tebe - pro sebe!“

„Ne, to rozhodně ne! Nesnese, aby smrt mého otce a Axela zůstala nepomstěná, Edwyno. Ztratili jsme je snad nadarmo?“

„Já nevím, nevím!“ zamumlala Edwyna. Nešťastně zavřela oči a zachvěla se. Včera očekávala, že Lancasterští prolomí bránu, zaplaví jejich hrad a všechny je pobijí. Nestalo se, a tak se s Genevievou a radou starších dohodli na plánu a dneska večer jej začali uskutečňovat. Od té chvíle se nepřestávala třást strachem. Kořist vždy patří vítězi – a ten se jí většinou domáhá strašlivým způsobem. Během jejího nedlouhého života přecházel anglický trůn z ruky do ruky tak často, že to ani nestačila počítat. Jindřich VI. přišel o korunu ve prospěch hraběte z Marchu, Eduarda VI. Eduarda zbavil koruny Warwick, jeho pravá ruka, který znovu posadil na trůn Jindřicha. Potom se koruna vrátila Eduardovi. Udržel si ji poměrně klidných patnáct let. Jenže pak Eduard umřel, trůnu se zmocnil Richard a princové zmizeli v Toweru. Dokonce se šířily zvěsti, že jsou mrtví.

Edgar pokaždé tvrdil, že Richard má jen málo možností, jak přinést zemi mír. Lord z Edenby zůstával Richardovi neochvějně věrný – a nyní je zničila válka, z níž ti méně čestní vyvážnou se zdravou kůží. Vnitřní války byly vždy zvláštní, postihovaly zemi jen místně. Obchodování a farmaření pokračovalo, ale kudy se prohnala válka, tam docházelo k devastaci.

A teď budeme zničeni i my! uvědomila si Edwyna. Chtěla dohodu! Už žádné triky, šarvátky nebo hry. Už žádnou smrt.

Lancasterský lord prohlásil, že všichni zůstanou naživu, když odevzdají hrad do jeho rukou. Co znamená území a majetek ve srovnání s životem?

„Měli bychom se vzdát,“ prohlásila Edwyna dutým hlasem.

Genevieve se otřásla. Edwyna si na okamžik myslela, že s ní neteř bude souhlasit. Genevieve se musela zachytit sloupku postele. Z tváře jí vyprchala veškerá barva. Zavřela oči, zavrtěla hlavou a tiše promluvila.

„Nemůžeme, Edwyno. Přísahám, dala jsem slib, že to neudělám.“

„Já vím,“ odpověděla Edwyna. Sklopila hlavu a pokoušela se smířit s tím, co je nevyhnutelné. Pak ale zvedla hlavu a pousmála se. Posadila se do nohou postele. „Bojím se.“ Křečovitě se zachvěla. „Jeho oči se podobají očím jestřába nebo obrovské kočky. Jako by všechno viděly.“

„Edwyno! Měj rozum. Je to jenom člověk, nic víc. Lancaster, který nám přináší utrpení. Přísahám, že se ho nikdy nebudu bát!“ dodala důrazně, ale sama se přitom zachvěla. Uvědomovala si, že lže, ale nebyla ochotná to přiznat. „Edwyno – způsobil smrt mého otce!“ pokračovala Genevieve a poklekla u Edwyniných nohou. „Podaří se to, Edwyno, určitě se nám to podaří. Uvidíš.“

„Má tolik mužů, děl, střelného prachu, pušek...“

„Není lepší zbraně než dobrá anglická kuše...“

„Ale ty on má taky!“

„A my máme taky pušky!“

„Které střílejí zpátky do našich mužů!“ vzlykla Edwyna.

„Vážně chceš strávit zbytek života jako služka lidí, kteří zabili všechny, jež jsi milovala?“

Edwyna se na ni podívala pevným pohledem. „Mám dceru, Genevieve, a jsem připravená umřít, jenom abych ji zachránila. Ano! Budu jim sloužit! Budu jim leštit boty vlastními vlasy, jenom aby moje dítě bylo v bezpečí!“

Genevieve prosebně pohodila hlavou. „Podaří se nám to – hrad zůstane v našich rukou.“ Potom se nervózně zasmála a znovu začala přecházet po pokoji. „Když jsem přečkala tenhle večer, přežiju všechno! Je to odporný bastard! Nechce se se mnou oženit! Jako kdybych já s ním chtěla strávit celý život! Edwyno, bylo to zvláštní, on je zvláštní! Musela jsem se za ním rozběhnout, abych ho přinutila k souhlasu! Kdybych to neudělala...“

„Tak by to bylo lepší!“ odsekla Edwyna.

„Co se může stát?“ zeptala se Genevieve prudce. „Tamkin s Michaellem budou uvnitř – schovaní v tajném úkrytu za obložení.“

Lord Tristan bude opilý. Tamkin je velký a silný a Michael se podobá mladému býkovi. Oba...“

„I já viděla tvého lorda Tristana, Genevievo,“ přerušila ji nepřesvědčená Edwyna. „Nikdo ho nemůže přehlédnout, když sedí na svém koni a vyzývá šípy, aby ho zasáhly! A ty jeho oči! Není to žádný stařec, Genevievo. Je čilý a obezřetný. A jak jsem slyšela, nejzuřivěji nenávidí Yorky. Říká se, že v boji s mečem ještě nepoznal škrábnutí a rychlost jeho pohybů je neskutečná.“

Genevieva vzdychla. „Je vysoký, Edwyno, a má široká ramena. Možná...,“ odmlčela se, aby se nezachvěla. Prosila Boha, aby přestala na toho muže vzpomínat! Mysli na smrt, krev a pomstu! přikazovala si. Nauč se chovat se stejně chladnou a krutou rozhodností, jaká zřejmě ovládá i jeho!

Vstala a pokrčila rameny. „Ano, je mladý, má svaly jako kámen a - je ostražitý. Ale je to jenom muž, Edwyno, který je pod svými svaly zranitelný. Když mu probodneš srdce, umře jako každý jiný!“

Edwyna hleděla na ruce složené v klíně. „To je vražda, Genevievo.“

„Vražda?“ Znovu pocítila plný rozsah svého hněvu a bolesti.

„Vražda byla to, co udělali nám! Zavraždili mého otce. Bože na nebesích, Edwyno, jak na to můžeš zapomínat? Otec mi umřel v náručí. Přinesli mi Axelovo tělo. Pomysli na zdejší vdovy a sirotky! Budeme se pouze chovat stejně jako on, Edwyno. Neděláme nic špatného. To on je vrahem!“

„Takže potom povraždíme všechny jeho muže?“ zeptala se Edwyna s bolestnou jízlivostí.

„Ne, nepřivede je všechny. Řekla jsem mu, že jich zítra může být maximálně padesát.“ Vystrčila bradu. „Nikoho nezabijeme – pokud nebudeme muset. Dokonce ani Tristana – když se vzdá. Pokud tak neučiní, potom umře. Ti, kteří budou dělat potíže, musejí umřít nemáme na vybranou. A ti, kteří v pití vína nepoznají, kdy mají dost, půjdou do vězení.“

Genevieva se náhle posadila vedle tety. „Ach Edwyno! I já se bojím. Nikdy mě nenapadlo, že budu někdy tak vyděšená, jako jsem byla dneska večer, když jsem mu stála tváří v tvář. Je to tvrdý muž. Ty jeho oči... jako by se ti propalovaly do těla. A jeho dotek...“

Genevieva se zarazila. Znovu se třásla. Horkem i zimou. Nedokázala pokračovat. Chtěla uklidnit Edwynu a místo toho se jí podařilo vyděsit samu sebe.

Usmála se a doufala, že Edwyna nevidí, jak je její nadšení falešné. „Budeme v pořádku, Edwyno.“

Opravdu? Prsty se ji třásly, i když si je vzájemně propletla. Jak vedle něho dokáže zítra sedět u hodovního stolu, příjemně se usmívat, cítit na sobě jeho oči, vědět, že je neustále ve střehu přesně podle Edwynina varování.

Těžce vzdychla. Smál se a byl přitom málem hezký. Dokazoval tím, že je z masa a krve. Je možné ho napálit.

Edwyna to nazvala vraždou. Chystá se ho vlákat do smrtelné pasti. Ale co jiného jí zbývá? Předat mu životy všech obyvatel hradu, aby se stali sluhy a otroky? Tvrdila, že jí nikdo nemůže vzít titul – ale je to pravda? Jestli se trůnu zmocní Jindřich Tudor, může jí klidně zabavit všechno, co má.

Jindřich nesmí usednout na trůn! Richard má dvojnásobnou armádu než ten tudorovský povýšenec! Nesmí zapomenout na otce, opravdově milující bytost svého dosavadního života. Ani na Axela, svůj zářivý sen o budoucnosti. Dotkla se rtů a vzpomněla si na jejich poslední polibek. Ale ta vzpomínka se zrádně vytratila. Myslela znovu na něho, na Tristana de la Tere. Myslela na polibek, který jí vtiskl na rty, na příval horka a rozechvění, které v ní vyvolal...

„Ne!“ vykřikla zděšená vlastními myšlenkami.

„Co je? Co se děje?“ zeptala se polekaná Edwyna.

Genevieva se na ni podívala a potřásla hlavou v divokém popření, napětí, strachu a hněvu. „Udělám to!“ přísahala poněkud hystericky. „Ano – zabiju ho vlastní rukou!“

Edwyna se na ni pronikavě podívala přivřeným zrakem. „Nedělej si iluze.“

Genevieva vzdychla. „Nemám iluze, Edwyno. Smrtelnou ránu mu zasadí Tamkin, jakmile vejdemo s de la Terem do mého pokoje.“

„Co když vůbec nebude opilý?“

„Potom dojde k souboji, ale bude krátký.“ Vstala a pokusila se o úsměv. Její postel se závěsy stála na nízkém stupínku. Vedle ní byl do dubového obložení stěn vestavěný těžký dřevěný šatník. V obkladu se skrývaly tajné průchody do malých komůrek, v nichž bylo možné se ukrýt. „Tamkin bude tady, ani ne čtyři kroky od nás. A na druhé straně se pro jistotu schová Michael. I kdyby de la Tere pokoj prohledal, nic nenajde.“

Edwyna mlčela. „Prokristapána!“ zvolala Genevieva. „Nezapomínej, že to nebyl můj plán, i když jsem souhlasila. Zrodil se v hlavě sira Guye a otcovi rádci ho ochotně podpořili.“

Edwyna vstala, popošla ke Genevievě a objala ji. „Jenom se bojím.“ Pokusila se o veselý úsměv. „Doufám, že nebudu koktat, nebo neudělám nějakou chybu.“

„Určitě ne!“

„Tak dobrou noc. Mám ti poslat Mary?“

„Ne, ale vyřiď jí, aby přišla brzy ráno.“

Edwyna jí vtiskla polibek na tvář a vyšla z pokoje. Genevieve ji doprovodila ke dveřím a pak se objala pažemi, jako by jí byla zima, i když v krbu hořel jasný oheň.

Najednou se cítila naprosto osamělá, i když byl hrad stále plný lidí – jejích lidí. Dole v přízemí seděli Michael, Tamkin, sir Humphrey a sir Guy, popíjeli pivo a probírali podrobnosti na zítřek. Vojáci se připravují ve svých domovech. Všichni až do posledního sluhu budou nervózně čekat na ráno.

A budou připraveni pomstít utrpení, které na ně dopadlo.

Genevieve se znovu zachvěla a rozběhla se zpátky ke stupínku. Rychle se svlékla a ledabyly pohodila šaty na podlahu. Vklouzla pod lněné prostěradlo a těžkou kožešinovou přikrývkou a přitáhla si je až pod bradu. Pořád se třásla. Zítra večer... zítřka večer touto dobou už bude všechno za nimi. Lancasterští budou poraženi.

„Prosím tě, Bože, ať se to podaří!“ modlila se nahlas. Pokoušela se usnout, ale jenom se uboze převalovala. Jakmile si zdřímla, přicházely vidiny. Viděla otce, jak se na ni dívá zastřeným zrakem a jeho krev se jí vsakuje do klína. Křičela a křičela...

Spatřila, jak k ní přinášíjí Axelovo tělo. Vypadal ve smrti tak vyrovnaně – příliš zdvořilý vzdělanec, než aby se postavil na odpor vůli jejího otce. Navždy pryč...

„Má lásko...“ zašeptala a chtěla si ho znovu představit, zapamatovat. Ale když se s námahou pokusila rozpomenout na jeho rysy, spatřila místo toho naprosto jinou tvář. Tvář s očima temnými jako noc, očima jako ďábel. Očima, které žhnuly jako oheň a současně zrcadlily led. Tvrdýma a nelítostnýma, ale přesto fascinujícíma. Tvář, kterou nelze zapomenout.

„Bože, pomoz mi!“ zaúpěla. Posadila se a ovinula si paže kolem těla. „Bože, pomoz mi, pomoz mi na něho zapomenout!“

Dotkla se prsty rtů. Ještě teď cítila jeho polibek.

Vyskočila z postele a rozběhla se k umyvadlu. Nervózně nalila vodu do mísy a i nekonečně dlouho si omývala obličej. Potom se zhluboka nadechla a vrátila se do postele.

Přinutila se klidně ležet a zkusit usnout, ale sny se znovu vrátily. Viděla muže s tmavými očima, jak se nad ní tyčí s výsměšným úsměvem. Zřetelně viděla jeho tvář. Opálenou pokožku, vysoké lícní kosti, posměšně vyklenuté černé obočí, když se na ni díval, ruce pyšně založené v bok...

Dotkl se jejího řadra. Ten pocit byl stále tak živý, že jí ještě teď rval tělo.

„Čert tě vem! Jdi do pekel!“

Probudila se s výkřikem na rtech, vyčerpaná, pronásledovaná Tristanem de la Tere. Vzpomínkou na jeho tvář, na zvuk jeho sytého hlubokého hlasu.

Zítra bude mrtvý a ona bude moct spát bez těchto vidin. Nebude se jí o něm zdát a ani o otci nebo Axelovi, protože jejich smrt bude pomstěna.

Vtom zakokrhla kohout. Na obloze se začaly objevovat první červánky. Ráno je tady. Nastal den, ve kterém Tristan zemře.

Brzy se objevila Mary, Genevievina služebná. Byla mladá, zhruba ve stejném věku jako ona, se silnými kostmi, širokými boky a obvykle v dobré náladě, která ji jen zřídka opouštěla.

Ale i ona byla dneska ráno zamlklá, když pomáhala Genevievě ven z lázně a ručníkem jí vysušovala dlouhé vlasy. Když došlo na jejich kartáčování, Genevieve netrpělivě vzdychla a raději se tohoto úkolu ujala sama. Jinak hrozilo, že o vlasy přijde.

„Je mi to líto, tak líto!“ zvolala Mary se staženými pihovatými tvářemi, jako by se každým okamžikem měla rozplakat.

„Přestaň se omlouvat – připrav mi šaty ze zeleného sametu!“ přikázala jí Genevieve stroze. Musí být klidná a plně soustředěná. Všechno závisí na ní. Mary odklusala splnit její příkaz a Genevieve se nad ní slitovala. „Mary! Nesmíme se třást – nikdo z nás! Dneska na tom závisí naše životy!“

Mary polkla. „Když já se tolik bojím! Co udělají, až vejdou dovnitř? Co když se nám to nepovede? Vysloužíme si jejich krutost...“

„Mary! Jsou to Angličané.“

Mary vysunula spodní ret. „Jak nemám být nervózní – při slibované pomstě Lancasterů?“

„Dneska je přemůžeme,“ řekla jí Genevieve tiše. „Seber se, Mary! Musím teď jít dolů a připravit se na naše – hosty.“

Odcházela z pokoje a jenom jednou se musela opřít, aby získala naprosté sebeovládání. Potom sešla po schodišti do velké slavnostní síně. Sir Humphrey, sir Guy, Michael a Tamkin už stáli před krbem. Tamkin – velký divoch, který strávil celý život po boku jejího otce, ji uviděl vejít. Pokývl jí prošedivělou hlavou, ale mlčel. Prošla klidně místností, jako by to byl pouze další den obléhání. Nejdříve políbila na tvář Tamkina, potom ostatní. Tito muži byli největší otcovou oporou a bydleli přímo v obytné budově pevnosti.

„Takže jsme připraveni?“ zeptala se.

Sir Guy vážně přikývl a rysy hezké tváře měl stále staženy do ustaraného výrazu. Prsty přešel po jemné hermelínové kožešině na tunice. „Na rožni na dvoře se opéká deset medvědů, v troubách se pečou taštičky plněné hovězím a ledvinkami, úhoři a štiky. Máme dostatek jídla, každý dům dal něco.“

„A pití?“ pokračovala ve vyptávání. Přes pevně odhodlání se jí otázka mírně zadrhla v krku.

„Dohlédni, aby lord pil víno a ne pivo,“ řekl jí sir Guy. „Dneska jsme ho pozvali především na víno.“

Genevieva přikývla a uvědomila si, že se jí potí dlaně. Otočila se, aby si prohlédla síň. Za starých časů obsluhovalo v kuchyni a síni nejméně deset sluhů. Během obléhání čtyři z nich padli. Genevieva musela doplnit prázdná místa mladíky z farem. Na stole bylo prostřeno matčino nejlepší cínové nádobí zdobené volutami ve tvaru lilií, které si přivezla z rodné Británie. Vypadalo to, jako by čekali na otce, až se s početnou skupinou přátel vrátí z celodenního lovu.

Michael jí položil ruku na rameno. „Nestarej se, Genevievo. Budeme s tebou.“

Pak sir Humphrey, vousatý a šedivější, jeden z otcových nejdražších přátel, sevřel obě její ruce do dlaní, modré oči naplněné lítostí. „Mám o tebe starost, Genevievo,“ řekl smutně. „Nemám z toho plánu dobrý pocit.“

Sir Guy znovu pokročil k ní.

„Nedovolím, aby ti ten chlípny netvor ublížil,“ ujistil ji. Genevieva sklopila hlavu a pousmála se. Nepokoušela se mu sdělit, že musela toho chlípného netvora snažně prosit, aby souhlasil. Všichni věděli, že právě on je klíčem k jejich úspěchu. Dokud nepadne vůdce, muži bojují až do posledního dechu.

„Nebojím se,“ odpověděla. Ale bála se, protože právě v tom okamžiku zazněly trubky a ohlašovaly příjezd Lancasterských.

„Kde je teta?“ rozhlédla se Genevieva. Edwyna byla nejspíš ještě nervóznější než ona, ale náhle ji potřebovala mít vedle sebe.

„U své dcerky,“ odpověděl jí sir Guy.

„Musí sejít dolů!“ naléhala Genevieva. „Sire Guyi – ne – jdu pro ni sama!“

Vyběhla po schodech. Nepřekvapilo ji, když našla Edwynu s Mary, jak si hrají s malou Annou. Děvčátko drželo krásnou hadrovou panenku, která kdysi patřila Genevievě. I tu si přivezla její matka z Británie.

„Edwyno!“ zvolala ostře. Edwyna k ní vzhledla s ustrašeným výrazem.

„Už?“

„Ano, pojd'. Mary, ty raději zůstaň u Anny.“ Její malá sestřenka se na ni dívala velikýma modrýma očima. Genevieve k ní přikročila a sevřela ji do náruče. „Anno, je moc důležité, abys dnes zůstala tady. Uděláš to pro mě? Nesmíš plakat a nesmíš nikam chodit.“

Anna na okamžik vypadala, že se každou chvilku rozpláče.

Genevieve se na ni upřímně usmála a přitiskla jí prst na rty. „Prosím, Anno, je to hra, moc důležitá hra. Mary bude s tebou, budeš v pořádku.“

Anna pomalu přikývla. Genevieve ji ještě jednou stiskla, chytila Edwynu za ruku a táhla ji na chodbu a dolů ze schodů. Sir Guy a sir Humphrey už stáli ve dveřích a ukláněli se. Protokol vyžadoval, aby vítěz byl vítán ve dveřích.

Lancasterští právě projížděli hlavní branou, tou, kterou se chystali dneska vyrazit. Když Genevieve vykročila ven do studeného větru, napřímila ramena. Padesát mužů... to se nezdálo tak mnoho, když na to myslela, ale když je viděla přicházet, všechny v přilbách a zbroji, s meči a štíty, zdálo se, že je jich aspoň stovka.

Tristana poznala okamžitě. Dost dlouho pozorovala jeho pohyby za hradbami. Jel v čele na podivně černobílém koni s chlupatými kopyty. Také nemohla přehlédnout jeho erb a jasně modrý plášť, který nosil přes brnění. Jeho tvář neviděla – jenom mrazivé oči.

Vycítila, že se na ni dívá. Bylo to, jako by se jí posmíval samotný ďábel, četl její myšlenky, četl v jejím srdci.

Neovladatelně se zachvěla. Krev v těle jako by jí napřed zmrzla a potom se začala vařit a kypět. Téměř se to nedalo vydržet. Co když ho neoklame? Strašně se bála. Bude koktat! Nedokáže to!

„Genevieve!“ pobídl ji sir Guy.

Jejich životy závisely jenom na ní. Genevieve je nemohla zmařit. Sir Guy ji jemně postrčil a ona pokročila dopředu a uklonila se půvabně a hluboko.

Kapitola 4

To už se jí vrátila odvaha, kterou tolik potřebovala. Znovu měla kuráž – nebo ji alespoň předstírala. Věděla, že musí být příjemná, vyrovnaná a milá, jinak je všechny stihne zkáza.

„Hrad Edenby a panství lorda z Edenby,“ oznamovala Tristanovi, ale neodvážila se na něho podívat, „jsou nyní tvoje, lorde Tristane. Je to tvoje pohostinnost, kterou ti dneska nabízíme.“

Lancasterští vyrazili vítězný pokřik a začali sesedat z koní. Pořád viděla z Tristana pouze ty pichlavé tmavé oči, upírající se na ni nevyzpytatelným pohledem. Konečně se od ní Tristan odvrátil a uděloval rozkazy svým mužům.

Ale musí přece říct nějaké slovo i jí nebo jejímu doprovodu!

Genevieva si navlhčila rty a pokročila dopředu. „Máme na nádvoří připravené medvědí maso a bažanty, kořeněné úhoře a soudky s vínem, můj lorde. A v domě je stůl, ke kterému se vejde patnáct osob z tvého doprovodu.“

„Patnáct, má lady?“ zeptal se konečně.

Mírně se předklonila s nadějí, že to vypadá jako pokorná poklona. „Nás je šest, lorde Tristane. Moje teta a já...“ Počkala, až se Edwyna ukloní. „Sir Guy, sir Humphrey, Michael a Tamkin. Michael je – byl – velitelem otcových vojáků. Tamkin se staral o panství a nájemné a sir Guy nám vedl účty. Sir Humphrey zná silná i slabá místa naší pevnosti lépe než kdokoli jiný.“

„Myslíš, má lady, že budu potřebovat silný hrad?“ otázal se Tristan. Stáhl si přilbu a rukavice a jeden z jeho mužů mu je rychle odebral. Teď už viděla jeho tvář. Poutavou a hezkou – chladnou a hrdou. Při tomto pohledu se roztřásla.

Ustoupila o krok. Vypadal tak vznešeně vysoký. A ten jeho výraz, přes zdvořilá slova vyřčená posměšným tónem naprosto ledový. Když se usmál, rty se mu jen neznatelně zvlínily.

Pročísl si rukou vlasy a odhrnul je z čela. „Lady Genevievo, nemám ve zvyku se opakovat. Budu potřebovat silný hrad?“

„Každý muž touží po silném hradu, nebo ne?“

„Raději ti to, má lady, zopakuju ještě jednou: Máš pocit, že existuje nějaký zvláštní důvod, proč bych potřeboval silný hrad – a to už brzy?“

„Vždycky hrozí možný útok z moře,“ odpověděla vyhýbavě. „A já věřím, že Richard ještě pořád sedí na trůnu. Domnívala jsem se, že budeš mít zájem o informace o hradu, které ti můžeme poskytnout.“

„To je od vás velice laskavé. A vstřícné.“

„Chceme mír.“

„Aha. A milosrdenství, jestli jsem dobře rozuměl?“

„Milosrdenství je hodnota obdivovaná u andělů,“ vyhrkla milou odpověď. „Ale už jsi je přislíbil. Mám ti teď ukázat hrad, můj lorde?“

„Zajisté.“

Zdvořile pokývl ostatním obyvatelům, aniž by si je prohlížel. Ale Genevieva měla pocit, že si je všechny velice rychle zapamatoval, že zná každé jméno a všiml si všech odstínů výrazů a gest, na které se může později zeptat.

„Tohle je slavnostní síň, můj lorde,“ řekla Genevieva a opsala rukou vznešený oblouk. „Tady se scházeli lordové ze sousedství. Život zde je poměrně izolovaný, jak víš, takže tady jednali o zákonech a urovnávali svoje spory.“ Velmi nerada se usmála, protože viděla, že Tristanovi muži vstupují dovnitř a defilují otcovou síní. Ale když je tak pozorovala bez přileb a obličejových krytů, uvědomila si, že jsou to také jenom lidé – mladí i staří, hezcí i zjizvení.

Najednou se jí zatočila hlava a toužila se posadit. Samí muži. Z masa, krve a člověčenství, jak připomínala Edwyně. I oni byli něčí synové, manželé, otcové, milenci.

Nikdy neměli vstoupit do hradu. Náhle byli tak skuteční. Bylo snazší s nimi bojovat jako s neznámými nepřáteli. Snazší, když...

„Má lady?“

Tristan se na ni zvědavě díval. Teprve nyní si všimla, že ji podepírá – drží ji za ruku. Tentokrát se jí neposmíval, jenom ji pozoroval, zvědavě, ale ne odmítavě.

Skuteční, ti muži jsou skuteční – a stejně tak tento přitažlivý, ale současně odpuzivý Tristan de la Tere. Rychle sklopila oči. Ano, nenávidí ho. Pohrdá jím. Jaká škoda, že neodešel a nenechal je na pokoji! Je tak mladý a silný. Jaká škoda, že musí zemřít.

„Má lady, není ti dobře?“

Samozřejmě mi není dobře! měla chuť odseknout. Není mi dobře z pohledu na tvoji skupinu zlodějských hrdlořezů, kteří vtrhli do mého domova!

Místo toho se usmála a uvolnila ruku z jeho držení. „Jsem v pořádku. Jestli mě teď omluvíš...?“

Otočila se.

„Sire Guyi, budeš tak laskav a zastoupíš mě? Dohlédnu na podávání jídla.“

Proběhla klenutou kamennou chodbou, která oddělovala síň od kuchyně. Jakmile se v ní ocitla, opřela se o zeď. Griswald, směšně hubený kuchař, na ni pohlédl přes obrovský kotel s dušeným hovězím. „Nakrm je!“ vykřikla Genevieve. „Dones jim víno, musíme začít.“

„Ano, lady, hned to bude,“ zabručel Griswald. „Vino!“ zakřičel, a předal tak její příkaz dál. Sám se vydal pro jeden z velkých soudků – ale ještě předtím se před ní zastavil. „Budeme s tebou, má lady, můžeš s námi počítat.“ Přikývla a zhluboka se nadechla. Měla před sebou nekonečně dlouhé odpoledne. Vrátila se zpět do síně.

Lancasterští rytíři se shlukli před krbem a hovořili ztišenými hlasy. Genevieve neslyšela, o čem se baví, ale zachytila útržek řeči jednoho z nich, který se zmiňoval, že to byl příliš zdvořilý způsob porážky nepřítele. Další komentovali bohatý stůl a hodnotu majetku; který nebyl zničený.

Při jejím vstupu do síně k ní obrátili oči. Jeden z nich, statný chlapík s malými chtivými očkami, něco zabručel. Druhý se hlasitě zachechtal a třetí prohlásil, že měli raději použít beranidlo a srovnat hrad se zemí – a podělit se o *všechny* dary.

Lidé? Urážky a škodolibé pohledy obnovily její pocit, že má na léčku právo. Chvilí se na ně dívala přimhouřenými očima a potom se otočila, rozpálená neznámým pocitem.

Tristan ji pozoroval. Síní pobíhali sluhové a Tristan už měl v ruce pohár. Držel jej s nedbalou elegancí, loktem opřený o krbovou římsu, jednu nohu položenou na kamenném soklu. Hovořil se sirem Guyem, ale díval se na ni. Okamžitě v ní vyvstal ten neskutečný pocit, že ví, co vyslechla a co si myslí.

Zdálo se, že jeho oči zachytily její pohled na znepokojivě dlouhý okamžik. Jako by se jeho výraz změkčil, pomyslela si. Vlasy měl

mírně rozcuchané a srdečně se smál něčemu, co sir Guy řekl. Genevieu překvapilo poznání, jak je atraktivní, když se opravdově směje, pobaveně a divoce.

Podvědomě se dotkla rtů. Okamžitě se prudce zarděla, protože si vzpomněla na jeho slova a popichování.

Je zodpovědný za otcovu smrt. Chová se k ní ohavně, urážlivě. Tento vysoký, přitažlivý, smějící se muž si zaslouží škvářit se ve vařicím oleji. Je panovačný, sobecký a nechutně domýšlivý. Vlastně ani neodložil válečnou parádu. Po boku mu visí meč a u lýtky má dýku.

Na dálku se na ni usmál.

Genevieu od něho odtrhla zrak a zamířila ke skupině. Všimla si, že Edwyna mluví s jedním z Lancasterských. Hezkým mladým mužem – je-li tak možné nepřítele popsat – vysokým, nakrátko ostříhaným, upraveným, s příjemným úsměvem. Tak příjemným, pomyslela si znechuceně Genevieu, že ho bude těžké zabít. Rychle zavřela oči a vzpomněla si na statného muže, který by ji ochotně rozerval na cucky a celou dobu se přitom smál. O to příjemnější bude stát se vítězem.

Přerušila sira Guye a jeho přednášku na téma, jak stavět schodiště. „Půjďte-li si laskavě sednout, mí lordi, můžeme jíst.“

Usadili se velmi rychle. Genevieuino místo bylo na konci stolu vedle Tristana. Obsluhovali je její lidé. Klidně to mohla být běžná oslava. Až na to, že nedokázala sníst ani sousto. Ubohá Genevieu se pustila do nekonečného monologu o jídle, probírala nejvhodnější sezonu pro lov úhořů, nejkvalitnější druh ryby ze zdejšího moře.

Tristan ji pozoroval, hodnotil a vstřebával. Byli si příliš blízko. Dotýkal se jí kolenem a ona se cítila jako v horečce. A když pohnul paží, dívala se na vlnění svalů pod jeho košilí. I to ji znervózňovalo. Viděla pulsující tepnu na jeho krku, čerstvě oholenou a drsně mužnou pokožku na čelisti. Ať se bránila sebevíc, vzpomněla si na jeho dotek. Vzpomněla... a věděla, že de la Tere ví, co si myslí. Snažila se nezrudnout, snažila se nezradit sebe samu...

Je vyvedená z rovnováhy, pomyslela si, ale on vůbec ne. Čeká se od ní, že tohoto muže okouzlí. Přitom on si předem pojistil důvěrnost, která ji sežehla na popel. A vyjádřil zklamání.

Tristan popíjel víno s ochotou, v jakou doufala. Zdálo se, že svoje chutě nijak neomezuje.

„Medvědina,“ slyšela se říkat „je nejlepší, když se pomalu opéká celé hodiny a...“ Náhle zmlkla. Jeho rty se zvlbnily úsměvem a upřel na ni oči.

„Co kdybys, lady Genevievo, nechala toho brebentění,“ prohlásil. „Budeš-li mít na srdci něco zajímavého, pak prosím, ale jinak raději mlč.“ Otočil se od ní k siru Humphreyovi. „Kolik nájemníků, sire, obdělává zdejší polnosti? A kolik je tu řemeslníků?“

Sir Humphrey si odkašlal a spustil pojednání o farmářích, sloužících, kovářích, hrnčířích a dalších řemeslnících. Tristan mu pozorně naslouchal. Kladl inteligentní otázky o kvalitě jejich vlny, počtu dobytka a farem.

Genevieva se napila piva a postrkovala jídlo po talíři. Málem vyskočila, když znovu uslyšela jeho hlas, tentokrát těsně u ucha.

„Tohle je dost nečekaný obrat, co říkáš, lady Genevievo?“

„Cože?“

„Nabízím vám několikrát mnohem lepší podmínky pro kapitulaci, než jaké jsi přijala nyní.“ Zvedl ruku a opsal kruh kolem stolu plného svých mužů. „Zítra rozdělím tvoje šperky. Prohlédnu si účty. Usadím se v rezidenci. Tobě nezůstane nic, má lady. Mohla sis ušetřit mnoho bolesti, kdybyste se vzdali dřív, ale ty ses rozhodla bojovat až do hořkého konce. Přesto jsi teď tak štědrá, lady, ochotná vlézt mi do postele, v níž mimochodem každou noc spí některá z nejvznešenějších dam, a modlit se o odpuštění trestu za tak hanebný osud! Nediv se, že jsem zvědavý a toužím po vysvětlení.“

Genevieva se usilovně snažila vydržet pohled jeho očí. Ale selhala. Složila ruce do klína a sklopila zrak. Nejasně si uvědomila, že jeden ze psů opustil místo před krbem, potuluje se kolem stolu a čeká na zbytky.

„Když mám možnost srovnávat tě s tvými muži, lorde Tristane, zjišťuju, že jsi – nejméně odporný. A pokud jde o výhodnější podmínky kapitulace, o které jsem se připravila...,“ pokrčila rameny.

„Bojovala jsem tak dlouho, jak to šlo. Neměla jsem co ztratit. Ale když už nezbývala žádná naděje a ty jsi oznámil, že nebudeš mít slitování, myslela jsem, že bychom se měli... pokusit o nápravu.“

„Aha,“ poznamenal. „Takže jsi nezapomněla na svůj slib?“

„Můj slib?“

„Ano. Netvářit se jako oběť – být něžná jako nevěsta.“

Strnula otřesená důvěrností jeho hlasu. Zeslábla a nedostávalo se jí dechu. To už se ale zase odvrátil, jako by jí pohrdal, a pronesl něco žertovného k mladému Lancasterovi s příjemným úsměvem a hezkou tváří.

Opět se celá roztrásla. Zvlhly jí dlaně a pokusila se je utřít do sukne. Co to s tím mužem je? uvažovala plná zmatku. Tváří se, že jí opovrhne, popírá, že ji shledává opravdu přitažlivou...

Hned nato ji škádlí a směje se, až se jí zmocňuje horko. Roznécuje v ní žár. Jako by ji popadl do náruče... ba víc než jenom popadl.

Ale vždyť mu nepotřebuje rozumět, připomněla si ostře. Potřebuje ho lapit do pastí.

Čím déle jedli, tím hlasitěji zněl hovor kolem stolu. Muži byli příliš dlouho ve válce. Víno bylo výborné, jídlo chutné. Začínali být rozjaření. Genevieve spatřila Griswalda a kývla na něho rukou.

„Mnoho číší je prázdných,“ upozornila ho, když ji přišel obsloužit. „Ti muži dneska oslavují vítězství,“ dodala, protože zjistila, že ji Tristan znovu pozoruje. Začervenala se. „Přiveď taky žongléře.“

Griswald odběhl. Pocit z Tristanova upřeného pohledu byl tak naléhavý, že mu nedokázala čelit. Otočila k němu tvář.

„Jestli se tady za tím skrývá nějaká zrada,“ řekl jí tiše, „budeš toho hluboce litovat. Když se se mnou jedná slušně, jsem taky slušný. Pokud mě někdo podvede, neodpouštím, ani nezapomínám.“

Genevieve pozvedla pohár a pohlédla přes okraj na Tristana. Modlila se, aby se dokázala ovládnout.

„Jaká zrada, můj lorde? Ty jsi dobyvatel, stal ses pánem. Všechno podléhá tvému velení.“

„Jenže ty ses s tím smířila příliš... lehce,“ zabručel Tristan suše.

„Taky jsem si nevšiml,“ dodal s pohledem upřeným do jejích očí, „že by se tu našel třeba jediný muž rozhodnutý chránit tvou čest. To je divné, nemyslíš?“

Genevieve sklopila oči. Chopila se krásně zpracované vidličky se třemi hroty – další exemplář z matčina věna – a pohrávala si s kouskem jehněčího na talíři.

„Na tom není nic podivného, můj lorde,“ odpověděla a doufala, že to zní dostatečně nedbale. „Máme tady teď samé starší muže. Řemeslníky a zemědělce. Kdo by něco namítal?“

Zvedl pochybovačně obočí a pozvedl pohár k siru Guyovi. „Tamhle je jeden dost mladý, o kterém bych přísahal, že zájem má. Lady, odmítl jsem tvoji vznešenou nabídku ke sňatku. Měl by být naštvaný, protože jsem si všiml, že když se na tebe dívá, jeho oči připomínají mladé tele – beznadějně zamilované nebo okouzlené, řekl bych. Zamotané do zlaté příze. Přesto se na mě usmál a stiskl mi ruku. To je velice podivná situace.“

Genevieve se na něho mile usmála, jenom v očích jí probleskla jiskřička jízlivosti. „Mluvíš o siru Guyovi? Ale to je jenom přítel mého snoubence, kterého tvoji muži zabili. Myslím, že se jen těžko smíruje s Axelovou smrtí. Jenže jsme poraženi. Nechceme, aby domy

našeho lidu byly zbořeny a úroda podupaná. Muži zabiti a ženy tak týrané, že by si raději přály smrt. Proto souhlasíme s kapitulací. Ale chci se tě zeptat na jedno – co když se tvůj Jindřich Tudor na trůn nedostane?“

„Dostane se,“ odpověděl Tristan stručně.

„Ano? Tak to musíme předpokládat, že porazí Richarda v bitvě. A zlikviduje ho. Tenhle úspěch je ale podvod, nebo ne? Po Eduardovi IV. zůstalo pět dcer, i když jeho synové zmizeli...“

„Byli zavražděni – tvým Richardem,“ přerušil ji Tristan chladně.

„Tím si nikdo není jistý,“ odsekla Genevieva taky chladně. „Takže pokračujme. Myslím, že král Eduard zanechal i několik synovců. Každý z nich by si mohl nárokovat trůn. Eduard, hrabě z Warwicku, by snadno dokázal nosit korunu. Tvoje větev Tudorů je nemanželská, lorde Tristane.“

Tristan se zachechtal. „Jak zbožné! Od dámy, která tak snadno nabízí svoje služby. Madam, nemanželská část Jindřichovy krve je z dávno zemřelých generací – a Jan Gentský se s dámou, která porodila ty nemanželské Beauforty, nakonec oženil. My, kteří ho následujeme, se o tu poskvrnu nestaráme, ani co by se za nehet vešlo.“

„Ale co když – lorde Tristane, říkám jenom co když – tvůj Tudor trůn nezíská?“

„Potom, lady, budu držet tento hrad stejně urputně jako ty. Ale já o něj nepříjdu.“ Jeho sebejistota vyvolala v Genevievě touhu mu ten jeho nesmířitelný obličej rozškrábat.

Najednou ji uchopil za ruku. Pocítila sílu jeho stisku a chtěla se vytrhnout. Pod Tristanovým podivně intenzivním pohledem se až zachvěla.

Nesmí selhat! Přinutila se myslet na krutou smrt, která by je všechny stihla.

„Takže všemu velím já?“ zeptal se důrazně.

Zamračila se a pomalu přikývla.

Usmál se a zvolna ji pohladil klouby prstů po tváři. Jeho hlas zněl chladně, téměř bez zájmu, což bylo v rozporu s jeho slovy.

„Potom přikazuju, lady Genevievo, abys mě doprovodila do svého pokoje. Byla to dlouhá bitva.“

Srdce se jí rozbušilo a propadla panice. „Ale můj lorde, připravili jsme kratochvíle. Já...“

„Hledám jenom jeden druh pobavení,“ oznámil jí. Jeho oči na ní líně spočinuly a zdálo se, že se v duchu směje jejímu zděšení. Naklonil se k ní a zašeptal, aniž spustil zrak z její tváře: „To pobavení, které jsi mi tolik vnucovala...“

Rozhlédla se po místnosti. Zimní slunce už zapadalo, ale pořád ještě nebyla tma. Jeho muži pili, ale stále nebyli bezbranní. Srdečně se smáli, žádali další víno, dožadovali se povyražení.

„Ale to je skličující. Proč to váhání, má lady? Přeješ si snad svoji nabídku popřít?“

„Já...“

Vstal a zvedl ji přitom na nohy. K její hrůze zamýšlel pronést řeč.

Zabouchal konvici o stůl. V síni se rozhostilo ticho a všechny oči se upřely na něho.

„Drazí přátelé, dneska nás požádali o uzavření míru. Ten však není vyřešen pouze jídlem. Nikdo nepopírá, že mír je výsledkem vaší srdnatosti. Dneska můžete vesele popíjet, můžete se bavit dle libovůle, ale nezapomeňte na naši dohodu a nesnažte se brát to, co vám není nabízeno.“ Zvedl Genevievinu ruku. „Lady Genevieva je moje – ať uplatním svůj nárok nebo ne. Ona sama...“ na okamžik se odmlčel, než s uštěpačným pousmáním dokončil, „... navrhla toto uspořádání. O to, co patří jenom mně, se dělit nebudu. Tibalde, Jone, máte stráž. Přeju vám všem příjemný večer.“

Sir Humphrey vypadal, jako by se měl každým okamžikem udusit. Michael vstal. Genevieva cítila, jak ji Tristan táhne pryč.

„Ještě okamžik!“ zaprosila. Okamžitě se zastavil a podíval se na ni s chladnou nelíčenou zvědavostí.

„Ano?“

„Dovol mi podívat se do kuchyně, jestli to bez nás zvládnou.“

Pustil její ruku a s úsměvem – nebo úšklebkem – tím si nebyla jistá, zkřížil paže na hrudi. Oheň z krbu mu vrhal stíny na tvář s nestydatě planoucíma očima.

„To je vše? Pak samozřejmě splň svoje povinnosti. Nechci, aby se moji muži cítili zanedbávaní. Myslel jsem, že si třeba přeješ z toho vycouvat, když vidíš, že moji vojáci nemají žádné rohy ani ocasy a dají se ovládat.“

Navlhčila si rty, ale promluvila lehkým tónem jen s náznakem ochraptělosti. „Ne, ne, jenom chci...“

„Tak už jdi. Měl jsem dojem, že mě považuješ za zodpovědného ze smrti tvého otce. A když jsem seděl vedle tebe, přibyl k tomu zvláštní pocit, že se mě štítíš. Při mém doteku zůstáváš chladná, má lady. Ale už jsem přijal tvou nabídku. Budu nesmírně zklamaný, pokud jsi změnila názor.“

Jak se jí posmívá! Ví, že jím pohrdá!

„Nezměnila jsem názor,“ odpověděla klidně. „Omluv mě, můj lorde. Hned jsem zpátky.“ Spěchala kolem stolu. Michael s

Tamkinem se zvedli a prohlásili, že jsou vyčerpaní. Zdálo se, že se lancasterští rytíři příliš dobře baví, než aby jim věnovali pozornost.

Genevieve si ulehčeně oddechla a proběhla klenutou chodbou.

Popadla Griswalda za ruku, zrovna když se chystal zvednout další soudek vína. „Griswalde! Zůstaň s nimi a dohlédni, aby nikdo nesesedl u prázdného poháru. Musejí pít – okamžitě!“

Přikývl. Vyběhla z kuchyně a na okamžik se opřela o stěnu. Jak dlouho může otálet? Čas ubíhal.

Griswald se vrátil a tvářil se ustrašeně. „Už se ptá, kde jsi, má lady.“

Pokývla a zamířila zpátky do síně. Napřímila ramena a kráčela klidně a sebejistě. Když znovu procházela kolem stolu a cítila na sobě pohledy mužů, zrudla.

Tristan hovořil s úsměvem s jedním ze svých mužů – Jonem, vzpomněla si na jeho jméno –, ale když ji zahlédl, popošel ke schodišti a čekal. Upřel na ni zvědavý a zamyšlený pohled, uchopil ji za ruku a zavěsil si ji pod paži.

Měla pocit, že kromě jeho ruky, široké a mocné, s dlouhými prsty vidí všechno rozmazaně. Pod rukávem košile cítila teplo jeho paže a sílu svalů. Byli si tak blízko – až ho slyšela dýchat. Dokonce si představovala, že slyší i bušení jeho srdce.

Bušení, které se navždy zastaví.

Na okamžik na něho myslela jako na nějaký druh skutečně vznešeného zvířete: Například na otcovy hřebce, narozené a chované pro válečné půtky, štíhlé a silné. Pohled na smrt takového zvířete by ji nepochybně hluboce zranil. Chce přece zabít muže v nejlepších letech, na něhož se ji stačí podívat a už cítí dosud nepoznané rozechvění mrazící až do morku kostí.

Zachvěla se

„Je ti zima, lady“, zeptal se.

„Ne..., ano, nevím to jistě,“ zamumlala.

Dokonce i jeho hlas se jí dotýkal. Sytý a chraptivý, když mluvil tiše, burácející když ho zvýšil. Kdyby se věci odvíjely jinak...kdyby; ho potkala jako otcova přítele – a ne vraha! –, nepochybně by ji přitahoval. Mohla by s ním koketovat, aby poškádlila Axela...

Pohlédla na jeho ostře řezaný obličej.

Ne. Nejasně věděla, že by se s takovým mužem neodvážila žertovat. Ať jako přítel či nepřítel, vyzařovalo z něho podivné nebezpečí... a kouzlo.

Ne! Ach ne! Co to s ní je...

Na okamžik zavřela oči. Díkybohu dnešním večerem to všechno skončí! Tristan de la Tere bude brzy mrtvý.

Už to nebylo v její moci. Všichni obyvatelé hradu odsouhlasili, že je to jejich jediná možnost, jak zvrátit svoji porážku ve vítězství.

„Má lady?“ Tristanův hlas přetékal jízlivou zdvořilostí.

„Tady...“ řekla a zastavila se před dubovými dveřmi svého pokoje.

Když otevírala dveře, cítila na sobě pohled jeho očí. Tmavých očí, plamenných očí. Očí, které viděly až do ní a nutily ji třást se strachem, jaký nikdy nepoznala. Něčím větším, než je strach, něčím, co nechápala. Něčím stejně nepochopitelným jako vášnivé napětí, které se kolem něho šířilo, ať se pohyboval, nebo klidně stál.

Nevyzpytatelný jako oheň... šlehající plameny a rozechvívající žár, který na ni útočil při jeho doteků...

Při pouhé vzpomínce na ten dotek...

Zavřela oči a vroucně se modlila, aby čas, který Michaelovi a Tamkinovi poskytla, stačil.

Kapitola 5

Při vstupu do pokoje Tristan nic nepředstíral. Podrobně si prohlédl místnost. Věděla, že bude její pokoj prohledávat. Byla nervózní, ale přesto se dokázala pousmát, když skončil. Takže tu nikdo není. Ale Tristan nepřestával mít podezření a byl rozhodnutý zachovat ostražitost.

S rukama ledabyly sepjatýma za zády si prohlížel její království. Bylo působivé – jako celé Edenby.

Na stupínku uprostřed místnosti stála postel. Závěsy stažené k jemně vyřezávaným sloupkům byly vyrobeny z drahého brokátu s letními odstíny zelené a žluté barvy. Umně vyřezávaný rám a čelo postele představovaly skutečné umělecké dílo zobrazující loveckou scénu – nádherní koně, muži v rozevlátých pláštích, vysoko letící jestřábi a sokoli s roztaženými křídly, sledující divokého medvěda.

Roh pokoje za postelí vyplňoval majestátní krb. Celá místnost působila pohostinně. Před krbem stály židle, na nichž mohl lord pohodlně sdělovat myšlenky svojí lady, nebo jen tak vychutnávat pohár svařeného vína a hledět do ohně.

Stěny pokoje byly vybílené a na vzdálenější zdi pomalované scénami podobnými těm na tapisériích v Bayeux. Okna představovaly jen úzké střílny, ale kamenné oblouky kolem nich působily vznešenou krásou. Stěny lemovaly různé truhlice a vedle dveří stála mohutná vyřezávaná dubová skříň. Nedaleko ní stál mezi truhlicemi

krásně vyřezávaný toaletní stůl s úhledně uspořádanými stříbrnými hřebeny, kostěnými jehlicemi a různými ozdobami. Navíc bylo v pokoji umyvadlo s hezky malovaným džbánem a mísou. Po různu rozmístěné židle měly čalouněná sedadla.

Zdá se, pomyslel si Tristan chladně, že Genevieve z Edenby je zvyklá na přepych. Ale celé Edenby vypovídalo o hojnosti a moci. Od obrovského rozeklaného skaliska, na němž hrad stál, až po vnitřní opevnění z vápence a malty bylo očividné, že hrad byl postaven, aby odolal i těm nejtěžším útokům. Když Tristan procházel od hradeb do pevnosti, pochopil zarputilost, s jakou se obyvatelé odmítali vzdát. Hrad byl naprosto soběstačný. Strážní věž s branou měla zdi silné pět metrů – obtížná překážka k překonání dlouho před tím, než se nepřítel mohl dostat k pevnosti. Kromě strážní věže a pevnosti tady bylo mnoho dřevěných budov: ubikace pro vojáky, domky a dílny kovářů a řemeslníků, kuchyně a samozřejmě obrovské studny. Sedm obranných věží lemovaly kamenné zdi a další zeď – z jiného druhu kamene a jiné doby, jak si byl Tristan jistý – obklopovala rozlehlé prostranství s obdělávanou půdou a farmářskými domky. Ze samotné pevnosti toho zatím moc neviděl – jenom slavnostní síň a nyní pokoj hradní paní –, ale viděl dost, aby si uvědomil, že byla vybudovaná jak pro pohodlí, tak pro obranu. Starý sir Humphrey mu řekl, že kaple vedle síně je ukázkou nejceněnější řemeslné práce a krásy, že má okna s barevnými skly, vzneslé klenby, závěsy z rudého sametu, mramorový oltář a nádhernou kazatelnu vyřezanou z jednoho kusu dřeva, zobrazující svatého Jiřího, jak zabíjí draka.

A teď je to všechno jeho, uvědomil si náhle Tristan. Tělem mu projel pocit neuvěřitelného triumfu. Jeho zákonitá odměna, jakmile Jindřich usedne na trůn.

Ale tento pocit rychle vyprchal. Vystřídala ho tak prudká bolest, že kdyby byl Tristan sám, zlomil by se křečí v pase. Jak rád by to všechno vyměnil – Edenby a všechno ostatní –, kdyby mohl vrátit zpátky čas! Kdyby byl doma a bránil to, co bylo jeho, kdyby zachránil Lisettu...

Ve skutečnosti nic ze zdejšího bohatství nechtěl. Nechtěl si ty lidi podrobit, nechtěl rozdávat smrt, nechtěl tu zatracenou bitvu. Najednou pocítil, že ho Edenby přitahuje. Nikdy se nemůže vrátit na sever na panství Bedford Heath. Nemůže se vrátit na místo, kde zemřela Lisetta.

A tak se tato pohádková pevnost v překrásné divočině stala obrovskou odměnou, jistým druhem domova. Může tady žít. Možná tu nakonec nalezne určitý klid. Tristan nepochyboval, že Jindřich v nastávající bitvě zvítězí. A věděl, že ho lidé nebudou nenávidět příliš

dlouho. Lidé jsou nesmírně přizpůsobiví. Nezavraždil Edgara – Edgar zemřel v boji za obranu svého přesvědčení. Záležitost cti. A pokud jde o Edgarovu dceru...

Zaťal zuby a pohlédl na ženu, která stála za ním, s náhlou nechutí. Její stříbřité oči slibovaly boj a pohrdání, žádnou něhu. I když její hlas zněl sladce, ozývalo se v něm kousavé ostří. Byla výjimečně krásná a neskutečně vznešená. Nechala si rozpuštěné vlasy, které kolem ní splývaly způsobem, jenž i nyní – když myslel na to, že jí nesmí nikdy věřit – sliboval úžasnou rozkoš. Viděl, že je nervózní, protože před sebou křečovitě spínala ruce s bílými klouby. Ale bradu držela vysoko zdviženou a její hrdost se zdála naprosto nedotčená, tím méně narušitelná. Za stříbřitým leskem očí s dlouhými řasami číhal doutnající oheň. Smetanová bělost její alabastrové pleti se nyní zardívala. Přes vzdorně strnulý postoj se tvářila velice sebevědomě.

Měl chuť ji uhodit, vytlout z jejích očí chladný vzdor a aroganci. Ale současně toužil dotknout se jí s něhou a vášní. Prozkoumat její výjimečnou krásu a zbavit se bolesti v srdci žárem primitivní sexuální rozkoše. Toužil odhalit, jestli to, co cítí, je pravda: Jestli v ní dřímá divoká a nezkušená vášeň čekající na probuzení.

Jaká škoda, že jí nemůže důvěřovat, pomyslel si náhle. Škoda, že je v ní něco tak rozpolceného. Upozornil Jona, aby byl na stráži, a poslal polovinu kapitánů zpět k oddílům, kdyby k něčemu došlo. Byla jako blýskavice, jako kouzlo, kterého se toužil dotknout. Přemítal, co pocítí, až se Genevieve jednou vybarví. Pořád ji chtěl, ale jestli si ji vezme, to sám nevěděl. Ano, udělá to, rozhodl se.

Vezmu si tě, má lady, jak jsi sama chtěla, vezmu. Dám ti poslední příležitost všechno odvolat, potom bude naše úmluva zpečetěna.

„Připadá ti tenhle pokoj... pohodlný?“ zeptala se.

„Velice,“ odpověděl zdvořile Tristan. Posadil se na jednu ze židlí před krbem, opřel lokty o opěradla ve tvaru zvířecích tlap a ruce sepjal jakoby k modlitbě. Zlehka si poťukával špičkami prstů do rtů. Zada měl otočená k ohni. Z této pozice viděl jak na ni, tak na dveře. Zastrčil zevnitř závoru, a jelikož byl pokoj prázdný, problémy mohly přijít pouze zvenčí. Seděl a opatrně ji pozoroval přimhouřeným zrakem. Čím déle tak prodléval, tím křečovitěji svírala pěsti. Konečně se zdálo, že její sebeovládání překypělo, protože se ozvala:

„Můj lorde, určitě by sis rád odložil vojenskou výstroj. Jak se ti může dobře sedět s mečem u pasu?“

„Můj meč?“ opáčil zdvořile. Byl s ním tak sžitý, že si jej vůbec neuvědomoval. „Jsem na něj zvyklý.“

„Ale...“

Odmlčela se a Tristan si všiml, že si zmateně skousla spodní ret mezi zuby, které byly jako perličky.

„Vadí ti to nějak?“ chtěl pokračovat v rozhovoru.

„Ano,“ odpověděla s milým úsměvem, ale nepřiblížila se k němu.

Vypadalo to, jako by chtěla flirtovat – rozpálit v něm žár –, ale nedostat se příliš blízko k plamenům.

„Hmm... a to proč?“

„Inu,“ zamumlala tiše s očima rozšířenými bezelstnou nevinností, „víš, lorde Tristane, meč je součástí bitevního pole. Hovoří o krvi, smrti a krveprolévání. Je to opravdová zbraň, která může zabíjet...“

„Nezabil jsem tvého otce, má lady,“ přerušil ji suše. „Poznal bych, že stojím proti hradnímu pánovi – ale nikoho takového jsem neviděl. Ani jsem nezahlédl jeho erb, takže nejsem odpovědný za prolití jeho krve.“

„Přišel jsi s ním bojovat...“

„Ne, přišel jsem si pro jídlo! Tak to mělo být! Ale obdržel jsem odpověď, že je povinován věrností královskému vrahovi. To on zvolil boj – byla to jeho volba. Byl rytířem, který zemřel v bitvě. Tak je to, nic víc.“

V očích se jí objevil náznak hněvu a krásné růžové rty se sevřely do tenké bílé linky. Udiveně vyklenul obočí, kam se poděla milá pokora, kterou se snažila předstírat. Zdvořileji nabídl tázavé pousmání. Sklopila řasy, a když znovu promluvila, zněl její hlas melodickými tóny.

„Můj lorde, tvůj meč mě zneklidňuje. Jako bys ho chtěl tasit proti mně.“

„S ženami neválčím.“

„Patřím k Yorkům a pokračovala jsem v bitvě,“ připomněla a přistoupila blíž k němu, jako by ho prosila.

„Nemám v úmyslu tě propíchnout,“ ujistil ji.

„Potom...“ znovu se odmlčela, zhluboka se nadechla a pokračovala s náznakem netrpělivosti: „Proč jen tak sedíš? Vytáhl jsi mě sem...“

„Nemůžeš se dočkat, lady Genevieve? Opravdu tak dychtíš po tom, až se mi odevzdáš?“

„Dychtím, abych to už měla za sebou!“ vyhrkla.

„Má lady, slyšel jsem dobře?“ Předstíral dotčení a šok.

„Já...“

„Jestli po tom netoužíš, má lady, můžeš svobodně odejít.“

„Cože?“ zalapala po dechu, ohromená jeho slovy. Potom zamumlala: „Myslela jsem tím jenom, že... že jsem poněkud neklidná, což je přirozené. Já...“ Její hlas se vytratil do prázdna. Čím víc času uplynulo, tím byla vystrašenější. Měla pocit, jako by kolem nich zuřila bouře, ale obloha venku byla naprosto čistá. Neudělal, co očekávala. Selhávala na celé čáře. Měl jí být okouzlený, měl odložit meč, měl být tak rozpálený, že přestane dávat pozor na dění kolem sebe. Místo toho byl naprosto chladný...

Ano, chladný – zatímco ona prožívala to palčivé zkoumání jeho očí tisícerými pocity. Měla dojem, že v jeho očích je humor i opatrnost – a varování, z něhož ji mrazilo podél páteře, a vnitřnosti v břiše se kroutily do těsného uzlu. Stal se pro ni holou skutečností – nenáviděným nepřítelem, ale taky mužem. Bála se, že ho zabijí, a stejně tak, že ne. Musí ho přimět, aby odložil zbraň. Ranění, kteří se vrátili z bojiště, tvrdili, že nemůže být poražený, že s mečem bojuje jako okřídlený Merkur.

Znovu se na ni usmál odtažitým a výsměšným úsměvem, jako by mu byla zcela lhostejná. Pohrdá jí, uvědomila si, nebezpečně kontrolovanou záští skrytou pod zdvořilým chováním.

Přesto sem zřejmě nepřišel se zlou vůlí. Dávají šanci odejít. Najednou si přála, aby byl netvorem, starým, strašlivým a krutým. Musela by ho nenávidět. Nechtěla od něho slušnost, nechtěla připustit, že je tak přitažlivý.

Jeho tmavé oči v tu chvíli zdaleka nebyly zlé. Polkla a přinutila se ke vzpomínce, jak jí otec umírá v náručí. Nesmí ztratit hlavu, nesmí z pokoje utéct. Kdyby to udělala, zradila by své nejvěrnější stoupence. Kdyby odešla, Tristan de la Tere by mohl brzy objevit Michaela s Tamkinem, a pokud zvěsti nelžou, určitě by je zabil.

„Kam se tvoje myšlenky zatoulaly?“ zeptal se náhle. Teprve nyní pochopila, že se jejím obličejem přehnala celá škála emocí. Vstal. Ustoupila o krok a při pohledu na jeho vlnící se svaly se zachvěla.

Zase bude těsně u ní! pomyslela si vyplašeně. Přivine ji k sobě a ona ucítí jeho žhavé rty na svých. Pocítí jeho ruku na svém těle a bude se třást a rozpouštět jako vařící olej. Neudrží se na nohou, nebude schopna zápasit. A když to bude končit, vpálí jí na ústa zpečetující polibek, zpečetující navěky...

Ale nepřiblížil se k ní. Místo toho obešel židli, opřel se o křivou římsu a zadíval se do ohně. „Jsi velice intrikářská, lady Genevieveo,“ ozval se a zabodl své oči do jejích tak rychle, až málem vykřikla. „Přemýšlím, jaké pohnutky číhají ve tvém srdci?“

Spustila řasy. „Dobro pro můj lid, to je všechno,“ zalhala.

Teprve nyní k ní přistoupil a Genevieve se musela zatvrdit. Dotkl se vlasů rámujeících její tvář a sledoval pohyb ruky. Pak zvedl dlouhý pramen jejích vlasů a pohrával si s ním. Podařilo se jí stát klidně, i když si myslela, že zešílí. V jeho blízkosti se jí v těle přelévaly horké vlny a svaly a krev jako by se vařila něčím výbušným a znepokojujícím. Ucítla jeho čistou a svěží vůni, protože se vykoupal a oholil. Zadíval se jí do očí a ona se v tom okamžiku cítila jako vězeň spoutaný jeho vůlí.

Ale on pustil její vlasy a zase zlostejněl. Vrátil se ke krbu, postavil nohu najeden z kamenů v podstavci a jednou rukou se ledabyly opřel o římsu.

„Takže...“ zabručel a podíval se přímo na ni, „máš v úmyslu dodržet svůj slib?“

„Slib...?“ zamumlala tupě a on pozvedl tmavé obočí a pobaveně se pousmál.

„Tvůj slib, Genevieve, že budeš zábavná a milá... a že mě potěšíš.“

„Ach... samozřejmě,“ vyhrkla s obtížemi.

Usmál se. „Musím tě varovat, má lady. Pravdivě a upřímně. Nikdy ti nedovolím porušovat slib, který mi dáš,“ řekl tiše.

Pocítla děsivé zamrazení. Jako by ji ovanula smrt. Ale co může její lež na věci změnit? řekla si spěšně. Za pár okamžiků všechno skončí. Tohle je válka, bitva, a oni bojují jediným možným způsobem.

„Genevieve?“

Nemohla promluvit, ale zřejmě si toho nevšiml.

„Přisahám ti před Bohem a všemi svatými, má lady, že dodržíš všechno, co mi slíbíš. Máš teď poslední šanci. Buď odejdeš, nebo si budeš od této chvíle navždy pamatovat, že já považuju slib za nejsvětější přísahu. Míniš tak učinit?“ Hovořil naprosto klidně. Ach Bože, jak dlouho to může takhle pokračovat!

„Samozřejmě!“ vykřikla netrpělivě. Pořád se usmíval.

Zavládlo dlouhé ticho. Ve vzduchu jako by visela těžká mračna nabitá napětím věstícím bouři. Konečně promluvil, pořád stejně klidným hlasem.

„No tak?“

„Ano, můj lorde?“

„Začni mě těšit.“

„Já – já nevím – co – co tím – míniš...“

„Rád bych viděl ten vzácný a jedinečný dar, který jsem dostal.“

„Cože?“ zalapala po dechu.

Máchl rukou do vzduchu. „Určitě tomu rozumíš, má lady. Aha, možná jsem vyřkl svůj požadavek příliš všeobecně.“ Zlehka povytáhl obočí. „Svlékni se, má lady.“

Po tváři mu přelétl pobavený výraz. Genevieve si i přes nesmírné ohromení stihla povšimnout, že jeho oči nejsou tak příliš tmavé. Byly modré. Měly nejsytější a nejtmavší modrou barvu, jakou kdy viděla. Stála na místě jako zkamenělá – ale přitom toužila uprchnout. Situace se stávala zoufalou.

Musí něco rychle udělat – něco správného, něco, co ho přesvědčí, aby si odepjal meč – a odkryl záda čekajícím mužům.

Bez dlouhého rozmyšlení přeběhla pokojem a vrhla se na kolena k jeho nohám. Objala ocelově tuhé svalstvo jeho stehén a prosebně zaklonila hlavu. Určitě umí dobře prosit, takže teď přímo žadonila.

„Lorde Tristan!“ zapřísahala ho. Ze způsobu, jakým na ni shlížel a snažil se ji chytit a vytáhnout na nohy, viděla, že ho zaskočila.

„Prosím, můj lorde, myslím to vážně. Je to tak nejlepší pro záchranu mých lidí. Dala jsem ti slib – ale snažně tě prosím! Odlož tu válečnou zbroj, zhasněme světla – dovol, abych to udělala sama!“

Tristan jemně uchopil její bradu do dlaně. Je tak krásná, pomyslel si, zatímco ji hladil palcem po tváři. Krásná jako sluneční svit, zlaté vlasy rozprostřené po podlaze jako oslnivý plášť. A ty prosebně rozšířené oči, které se na něho upírají. Už nejsou tvrdé a stříbrné, ale světlounce fialové jako sléz. Ruce na jeho stehnech jsou tak křehké a jemné, elegantní a ženské. Pociťl příval touhy, která mu bouřila v uších. Tělem mu projela vlna chťiče. Málem zapomněl, že Genevieve je jeho nepřítelem – poraženým a nebezpečným. Ulehčí jeho hladu, který v něm hlodá. Stane se uklidňujícím prostředkem, syrovým a sladkým, vezme si ji a zapomene, uspokojí zuřivé nutkání svého těla, když už ne srdce.

„Vstaň a...“, začal jí říkat, když vtom něco uslyšel. Nějaký zvuk, který sem nepatřil. Přimhouřil oči a podíval se na druhý konec pokoje.

Odstrčil ji stranou a zlostně prošel kolem ní. Natáhl ruku ke stěně před tajnou skříň, která se právě pootevřela. Škubl za kus dubového dřeva, který praskl jako tenká větvička, a odhalil Michaela stojícího za obložením s mečem v ruce.

„Michaeli!“ zvolala Genevieve varovným hlasem, ale bylo pozdě.

A Michael, příliš polekaný, než aby dokázal jasně myslet, ustoupil o krok a zvedl meč. Genevieve prudce vydechla, když viděla, že Tristan zmačkaně sevřel ústa a tvář mu potemněla vztekem.

„Pust' ho!“ zavrčel na Michaela. Vyděšený Michael ale neposlechl. Místo toho zvedl meč ještě výš a Tristan s krátkým zaskřípěním oceli tasil zbraň. Jeho úder byl tak rychlý, až Genevieva nemohla uvěřit, že se opravdu stal. Pokusila se vykřiknout, ale jenom vydechla.

Michael – skutečný obr – padl na podlahu. Oči měl stále otevřené a plné zděšení. Zpod krku a ramen mu podivně pomalu vytékal pramínek krve.

„Ne!“ vykřikla Genevieva jako šílená. Tristan se prudce otočil a pohlédl na ni. V životě nespátřila pohled s tak zuřivým pohrdáním a intenzivní nenávistí. Trhla sebou zpět ke zdi a s rukama chytajícíma se nerovností v kamenech se vyškábala na nohy. Tristan se k ní pomalu přibližoval. Se zoufalstvím blížícím se šílenství přemýšlela, co se stane s Tamkinem. Divoce se rozhlédla a oči jí padly na železný pohrabáč. Ale při představě, že by ho měla použít proti němu, se otřásla hrůzou – nenašla dost odvahy.

Pohlédla znovu na Tristana. Blížil se k ní s tvrdým a zuřícím pohledem – meč stále v ruce. Ale vtom se znovu prudce otočil.

Sledovala jeho pohled a viděla, že se Tamkin vynořil na druhé straně šatníku. Byl lépe připravený. Držel vysoko zdvižený meč a chystal se pustit do boje s protivníkem.

Muži se přiblížili k sobě. Meče mocně zařinčely a pokojem se rozprskly jiskry. Odskočili – a vyrazili k dalšímu střetu. „Genevievo!“ vykřikl Tamkin, když ho další Tristanova rána srazila na kolena.

Podařilo se mu postavit na nohy, ale stěží byl schopný zachytit Tristanův další prudký úder. Genevieva si s pokleslým srdcem uvědomila, že Tristan je pevně rozhodnutý – byl to zápas, který Tamkin už prohrál. Tamkinovi se podařilo vyslat k ní úpěnlivý pohled. Tristan ji zcela ignoroval. Rychlým pohybem se zmocnila pohrabáče a sevřela ho pevně v hrsti. Vyrasila od krbu do středu pokoje k bojujícím mužům a zastavila se za Tristanovými zády. Stále si jí nevšímal. Zvedl meč vysoko nad hlavu a dalším bleskovým mávnutím udeřil do Tamkinovy zbraně.

Ale i když Tristan bojoval s takovou zuřivostí, cítil, jak mu vynechávají síly. Něco s ním nebylo v pořádku. Jako by jeho tělo zasáhl jemný a horký příliv, který odplynul a odnesl s sebou jeho sílu a energii. Nejraději by odložil meč...

Potřásl hlavou, aby si vyčistil mysl. A vtom si s bolestnou rychlostí uvědomil – že je omámený nějakou drogou! Ne moc – jen lehce. Trošku po trošce, takže chvíli trvalo, než se látka zmocnila

jeho těla. Omámený – nebo otrávený. Tak či tak... Byl opatrný, ale ne dost. Nevěřil jí – ale nenapadlo ho, že je tak nečestná...

Meč mu připadal stále těžší, téměř jej nedokázal pozvednout. Musí s tímto soubojem okamžitě skončit, protože nebude moci dál bojovat. Upozornil Jona, že má podezření na léčku. Musí oznámit svým mužům v síni, že je to past. Musí, musí...

Naposled zvedl meč v širokém oblouku. Jeho nepřítel byl slušným soupeřem ve zbrani – slabším, ale schopným obrany. Tristan udeřil. Nezasáhl muže, ale vyrazil mu meč z ruky. Poslal ho posledním prudkým úderem na druhý konec pokoje. Možná dělá chybu, ale musí dát šanci svým mužům...

Genevievě bylo jasné, že má poslední příležitost. Musí jí využít, a to vši silou. Sevřela pohrabáč pevně oběma rukama a praštila Tristana zoufalým úderem do lebky.

Meč mu vypadl z ruky. Sevřel si hlavu do dlaní a klopýtl. Genevieva hrůzou a ohromením couvala pryč. Pomalu se otočil a podíval se na ni. Oči se mu leskly bolestí a hořkým překvapením.

Myslela si, že ji napadne. Vrhne se na ni a uškrtní ji. Ale neudělal to – dotkl se jí pouze na okamžik pohledem. Přesto v tom okamžiku Genevieva věděla, že ji Tristan jasně vidí takovou, jaká je, – ví, že ho podvedla a zradila a že mu zasadila úder, který ho srazil.

Hrdlem se jí prodíral smích a vzlyky – padne na zem, určitě teď padne. Slyšela třesknutí pohrabáče o jeho lebku. Vidí krev...

Jeho pohled sliboval pomstu, trpkou a pořádnou, jako by ani sražením na zem nebyl opravdu překonán. „Jdi do pekel,“ zavrčel temně. „Jdi do pekel, ty čubko z Edenby, do tisíce pekel, zrádná...děvko! Modli se, lady, modli, abych umřel!“

„Ne...“ zašeptala a přitiskla si ruku na ústa, aby zadusila výkřik.

Ale to už se od ní odvrátil, propotácel se kolem úžasem zkoprnělého Tamkina, zvedl závoru na dveřích a vyklopýtal na chodbu.

„Ti ostatní!“ vykřikla Genevieva. „Musíme ho zastavit – bude je varovat!“ Genevieva konečně ožila a vyrazila za ním. Bylo jí špatně. Ach Bože, nedokáže ho znovu praštit! Ale musí, jinak se mu podaří varovat svoje muže!

Tamkin jako by se při jejích slovech konečně probral, popadl vyražený meč a rozběhl se za ní. To už ale bylo příliš pozdě.

„Léčka!“ vykřikl Tristan nad schodištěm. Ten výkřik se podobal hrdelnímu zavytí vlka na měsíc. „Léčka...“

Potom upadl na kolena a znovu si sevřel hlavu v dlaních. Dole se zvedl pokřik, ale Genevieva jej téměř nevnímala. Dívala se na

Tristana, kolísajícího, ale stále při vědomí, i když se za ním táhla kamennou chodbou krvavá stopa.

Potom se konečně k její obrovské úlevě zhroutil. Těžce a úplně – beze slova, kromě tupého zadunění, jak jeho svalnaté tělo dopadlo na tvrdou kamennou podlahu.

Měla pocit, že celé minuty její srdce splašeně buší. Stála bez hnutí a téměř se neodvažovala dýchat. I Tamkin se zarazil a mlčel. Zdálo se, že ani jeden z nich nevěří, že je Tristan opravdu poražený.

Ale byl. Genevieva udělala krok k němu. Z lebky mu prýštila krev a slepovala mu vlasy. Jeho pokožka zbledla. Zába se nezvedala, ani neklesala dýcháním, protože už nedýchal.

„Zabila jsem ho,“ zašeptala Genevieva a znělo to téměř vyděšeně.

„Ach můj Bože!“ zakvílela. „Já... já ho zabila. Zabila jsem člověka!“

Roztřásla se tak, že nemohla stát. Tamkin k ní přistoupil, pevně ji objal kolem ramen a pohlédl jí do očí. „Zachránila jsi mi život,“ řekl jí s drobným zachvěním. „Zůstaň tady, má lady, ale buď opatrná – já musím jít dolů.“

Neochotně přikývla a dívala se, jak ji Tamkin opouští a překračuje tělo nepřítele.

Jen tam stála, třásla se a upírala zrak na nehybné, smrtelně bledé tělo lancasterského rytíře. Snažila se přesvědčit sama sebe, že to bylo spravedlivé, ale cítila na sobě krev, na svých rukou i na duši.

Neschopná udržet se na nohou se svezla na podlahu. Napřed se rozesmála, potom plakala. Vklouzla si rukama do vlasů, svírala si bušící spánky. Jestli zavře oči, možná to všechno zmizí. Útok Lancasterských, bitva, velké tělo muže, kterého zabila.

Ale když znovu oči otevřela, pořád tam ležel. Zhroucený a bez života na vrcholu schodiště. Oči měl zavřené, viděla pouze tmavé vlasy, slepené a potměnělé krví...

Ale přesto měla dojem, že vidí jeho oči. Temné a pomstychtivé, rozzuřené a slibující pekelné plameny, které ji zatracovaly, zatracovaly ji...

Stiskla si spánky ještě silněji. Schodištěm se nesly zvuky zdola a konečně pronikly tou strašlivou oněmělostí a hysterií, které se jí zmocnily. Dole se odehrávala pořádná mela. Věci nešly podle plánu. Žádné snadné oklamání, provedené chytře a dokonale. Muži dole bojovali a umírali.

Genevieva se nedokázala pohnout. Ve slavnostní síni se rozhodovalo o osudu Edenby – a jí samotné –, ale ona dokázala

jenom zírat na Tristanovo tělo na studené kamenné podlaze a modlit se, aby zmizelo.

Bitva dole nebyla až tak divoká, jak se Genevieva domnívala. A kdyby nepřišlo Tristanovo varování, ke zkrížení zbraní by vůbec nedošlo.

Ale Jon, upozorněný Tristanem, bděl nad vším pozorným zrakem od chvíle, kdy Tristan odešel ze síně. Trochu polevil, když dorazila skupina hudebníků a spustila milostné balady i lechtivější písničky. Jon nacházel ve slavnostní síni hradu Edenby mnoho potěšení – především v lady Edwyn.

Už nebyla žádné děvčátko. Předpokládal, že je tak o jeden nebo dva roky starší než on. Ale vyznačovala se šarmem, který mladší dívky postrádaly, a v krásné tváři byl vepsán charakter. Byla štíhlá, elegantní, uhlazené řeči – a velmi nervózní.

Jon strávil většinu odpoledne a počátek večera po jejím boku a snažil se zmírnit její strach. Hovořili o bezvýznamných maličkostech, o krásách hradu Edenby, kde vyrůstala. Vyprávěla mu o svém manželství a smutně poznamenala, že její manžel nezemřel v boji, ale po nemoci. A že její bratr, zesnulý lord z Edenby, ji povolal zpátky ze severu země, protože se domníval, že by se měla znovu provdat uzavřením výhodného sňatku, až přijde vhodná chvíle.

„A tobě by to, má lady, nevadilo?“ zeptal se jí.

„Co by mi mělo vadit?“ opáčila se se zvědavě rozšířenými očima, modrými jako polní květiny, které rostly na skalnatém pobřeží.

„Být podruhé vyhandlovaná?“ objasnil poněkud zabručeně.

Pousmála se a sklopila oči. „Tak to chodí, nebo ne?“ zeptala se ho věcně. „Mám ti nalít víno?“

Ale on dneska nechtěl pít. V Tristanově nepřítomnosti přejímal velení a Tristan měl podezření na nějaký podvod. Stav jeho mužů ho trochu zneklidňoval. Mnozí se teď rozjařeně smáli a povzbuzovali potulné pěvce při necudných písničkách. Dopředu varování všichni pili střídavě, přesto teď vypadali opilí. I Tibald, všiml si Jon, byl neklidný. Rytíř ve středním věku seděl u stolu a mračil se, jako by něco nebylo v pořádku.

Ale co? Scéna vypadala naprosto přirozeně. Yorkisté i Lancasterští společně mluvili, žertovali, popíjeli. Služebné, které nyní roznášely víno, byly mladé, boubelaté a prosté, smály se vtipům a tvářily se, že jim kradmé štípance vůbec nevadí.

Možná že se osazenstvo hradu vůbec nestará, který královský dědic dostane korunu. Možná je jim jedno, kdo vládne jejich hradu. Jenže to neodpovídalo zatvrzelému boji, jaký vedli.

Vtom měl Jon pocit, jako by k němu z točitého schodiště na konci síně dolétl Tristanův varovný výkřik.

Jonovy oči sklouzly na Edwynu. Spatřil její vyplašený a zděšený výraz – a pochopil, kolik uhodilo, že celý den je jedním podvodem. S ohromeným a vzteklým pohledem vyskočil a tasil meč. „Do zbraně!“ zařval.

Ale většina jeho rytířů mu nevěnovala pozornost. Zvedl se jenom Tibald, Matthew z Wollinghamu a dva další.

To už do síně vbíhala yorksá hradní stráž. Jon uviděl starého sira Humphreye s mečem v ruce.

Jeden ze strážců se ocitl u něho. Jon zvedl meč, zachytil úder, našel skulinu v mužově obraně a uštědřil mu smrtelnou ránu do břicha. Muž se zhroutil na podlahu a zůstal ležet v kaluži krve.

Jon uslyšel prudký výdech a uviděl, jak se Edwyna tiskne do kamenného oblouku a s hrůzou zírá na zabitého strážce. Pohlédla na Jona vystrašenýma očima. Všude kolem nich se rozléhaly výkřiky, řinčení oceli – a sténání umírajících.

Jon věděl, že se musí dostat ven z pevnosti k mužům v prostoru mezi hradebními zdmi. Musí se odtud vzdálit se všemi muži, které dokáže zachránit.

V životě necítil hlubší trpkost a pocit zrady. Usmál se na Edwynu přes pevně zaťaté zuby a mírně se uklonil.

„Má lady, modli se, aby mě zabili, protože jestli přežiju...“

Větu nedokončil. Vrhł se na něho další strážce a Jon během souboje pomalu ustupoval ke dveřím. „Tibalde! Matthewe! Lancasterští! Stahujeme se!“

Koutkem oka viděl, že přinejmenším Tibald mu rozuměl. Postarší bojovník se probojovával k Jonovi. To už s ním byl i Matthew a podařilo se jim vytvořit obranné seskupení. Ale Jon s těžkým srdcem viděl, že několik z jeho mužů je už zabito. Čtyři další nezemřeli, ale zhroutil se obličej na stůl. Z patnácti mužů, kteří vstoupili do slavnostní síně pevnosti, opouštělo pohostinný hrad Edenby pouhých pět.

Konečně se dostali ke dveřím. Jon zaměstnával útočníky a Tibald zvedl těžkou závoru. Okamžitě se ocitli venku a rozběhli se mezi hradby. Ale tam je čekala stejná zkáza. Někteří muži bojovali, další leželi, očividně nezranění, se zavřenýma očima a podivně sešklebenými tvářemi.

„Lancasterští, ústup!“ zavelel Jon a bylo mu špatně z pomyšlení, že teď se musí každý muž postarat sám o sebe a že za sebou nechají mnoho těch, kteří budou uvrženi do vězení – nebo oběšeni či zabiti.

„Jone!“

Tibald už byl na koni a přiváděl mu jeho hřebce. Jon vyskočil na koňský hřbet a znovu zařval povel k ústupu.

Jenom co projeli vnitřní branou, zapadla těsně za jejich patami těžká ocelová mříž. Sotva kopyta jejich koní zaklapala na padacím kamenném mostě před hlavní branou, začala se křídla těžkých dubových vrat zavírat. Jon už projížděl úzkou štěrbinou a hned za branou pobídl koně k cvalu po kamenitém svahu.

Vtom uslyšel Tibaldův výkřik a divoké zaržání jeho koně. Zastavil se. Tibaldův kůň si zřejmě zlomil nohu.

Jon se otočil, aby mohl starý bojovník vyskočit na jeho koně. Potom uháněli dolů po přirozené obranné zdi tvořené útesem a nedbali deště šípů, který se hnal za nimi.

Dole v údolí Jon konečně zpomalil a hodnotil situaci. Z padesáti mužů, kteří dneska vešli do hradu, jich zůstalo stěží pětadvacet. Mnozí krváceli a sténali a seděli na koních v hlubokém předklonu.

„Do tábora,“ zvolal Jon chraptivě, „musíme se znovu zformovat.“

Ze všech, o které toho dne přišli, myslel Jon především na Tristana. Na Tristana, který zakřičel slábnoucím hlasem svoje varování. Na Tristana, který velkodušně nabídl hradu Edenby milost i přes podlé vraždění v Bedford Heathu, které mu zabilo všechny, jež miloval.

Znovu zrazený Tristan, který je teď nepochybně mrtvý, protože Yorkisté mu nedovolí žít.

Jon vzpomínal na všechny chvíle na bojištích, v nichž mu Tristan zachránil život. Hnal se před svými unavenými a zesláblými muži, protože byl statečný rytíř a nesměl jim dovolit, aby viděli v jeho očích slzy.

A když ho jeho přítel, velitel, bratr ve zbrani potřeboval, Jon ho nebyl schopný zachránit.

Prudce zastavil koně a celý roztřesený vztekem se ohlédl zpět na hrad.

„Při Bohu a všech svatých – neopustím tohle místo bez jeho těla!“

Muži, i ti nejvíc zranění, zmlkli.

„Zůstaneme tady!“ zaburácel Tibaldův hlas.

„Budeme jako trn v jejich patě – dokud budeme mít sílu bojovat. Srazíme je na kolena do prachu!“ vykřikl Matthew.

„Za lorda Tristana!“ zahřměl znovu Tibald.

Všude kolem nich se zvedl hurónský pokřik. Všichni byli ochotni i zemřít, jen aby pomstili muže, kterému sloužili.

Jon přikývl. Celá skupina se plahočila dál do tábora.

Jon nyní v novém návalu hněvu myslel na dámy z Edenby bojující ve válce mužů krásou a zrádnými úskoky. Rád by je viděl obě nahé, zbičované, ponechané k zábavě nejméně stovce mužů a potom jejich nahá jemná těla předhozená krkavcům.

To byl těžký a trpký konec jeho galantnosti, kterou až dosud cítil.

Vřava utichla, ale Genevieva se pořád nedokázala pohnout. Krčila se na podlaze s dlaněmi přitisknutými na oči.

Na schodech zazněly tiché kroky, na muže příliš lehké, ale Genevieva si jich stejně nevšímala. Nezvedla hlavu, ani když uslyšela slabé povzdechnutí. Jenže potom Edwyna zašeptala: „Ach můj Bože!“ a Genevieva konečně vzhledla.

Edwyna stála na schodech těsně pod Tristanovým tělem a bála se ho obejmout. Genevieva se pokusila promluvit, ale z hrdla se jí napřed vydral vzlyk, než dokázala zachraptět:

„Je mrtvý, Edwyno. Je mrtvý. Já ho zabila, Edwyno!“ Najednou se rozesmála a současně plakala.

Edwyna překročila tělo ležící na břiše a přistoupila k ní. Objala ji kolem ramen. Obě ženy se k sobě pevně přitiskly a pokoušely se utišit jedna druhou, protože je postihla nová vlna strachu a pláče.

„Už to skončilo,“ poznamenala Edwyna, „skončilo to, je konec.“

Na schodech se ozvaly těžší kroky. Přicházel sir Guy a v jeho patách Tamkin.

Sir Guy poklekl na jedno koleno vedle Genevievy. „Má lady, jsi naše hrdinka!“ řekl jí. „Zvítězila jsi. Vyřídila jsi jejich lorda a ostatní umřeli nebo utekli. Zabila jsi ho, jsi...“

„Ne, ne, *ne!*“ vykřikla Genevieva. „Nejsem žádná hrdinka! Prosím, prosím! Odneste ho pryč!“

Sir Guy kývl na Tamkina. Pokusili se zvednout svalnaté tělo padlého muže, nyní neuvěřitelně těžké. „Má lady,“ zabručel neklidně Tamkin s pohledem na tělo, „kam...“

„Pryč, pryč!“ vykřikla Genevieva.

Muži pokrčili rameny a klopýtali s těžkým nákladem ze schodů.

Ve slavnostní síni byli ti Lancasterští, kteří přežili, odvlékáni vlhkou chodbou do vězení v podzemí.

„Kam ho strčíme, sire Guyi?“ zeptal se Tamkin.

„Dozadu,“ odpověděl sir Guy po chvíli. „Na pobřeží. Tam ho rychle pohřbíme pod útesem do písku a kamení.“

„Ale to nebude křesťanské pohřbení –,“ namítl Tamkin pomalu a nešťastně. Tělo takového lorda by se mělo vrátit jeho mužům, aby se mu dostalo řádného rozloučení a pohřbu.

„Ne – půjde do skal! Slyšels lady Genevieu – chce ho mít pryč, okamžitě!“

Sir Guy byl rytíř a Tamkin jenom obránce, povýšený svým lordem do hradní stráže. Stiskl rty a nechal si svůj názor pro sebe. Našli se sirem Guyem nosítka. Odnášeli tělo zadní částí mezihradebního prostoru kolem zbytků dřevěných domků řemeslníků vyhořelých během boje a prošli zadní věží a branou. Ta byla otočená k moři a útesu, který vytvářel přirozenou hradební zeď.

„Tady,“ poznamenal udýchaně sir Guy, když se dostali na vrchol, který klesal k malé pláži a moři.

„Tady? Tady ale nepůjde vykopat hrob...“

„Zakryjeme ho kameny,“ odpověděl sir Guy. „Jestli mu krkavci nevyklovou oči, bude moct i po smrti pozorovat svoji pošetilost!“

Sir Guy postavil svůj konec nosítek a oprášil si ruce, jako by je měl špinavé. Tamkin si s jistou rozmrzelostí všiml, že kožešinou lemovaný plášť, kalhoty a tunika sira Guye jsou v naprostém pořádku bez sebemenší trhlinky nebo skvrny. Kde vlastně během celé šarvátky byl? pomyslel si Tamkin zahořkle. Nebo je snad sir Guy tak zručný v ovládnutí meče, že se při boji ani nezapotí?

„Udělej to sám,“ prohlásil sir Guy a zamířil zpátky k zadní věži.

Tamkin se podíval dolů na muže, který ho málem zabil, a zachvěl se. Takový rytíř si zaslouží větší úctu než tohle přezíravé zahrabání a holobrádkovský komentář sira Guye. Jenže na Edenby je mnoho práce. Oprava zdí a ochozů – pro případ, že by to Lancasterští chtěli zkusit znovu. Jsou tam noví zranění čekající na ošetření, musí se uklidit síň...

Tamkin tělo rychle obložil a přikryl kamením. Ale stejně to není správné, myslel si. Padlý statečný lord je pořád statečným lordem – i když je to nepřítel.

Tamkin nebyl žádný školený duchovní, na mších většinou podřimoval a občas něco zamumlal. Ale zatímco obloha nad jeho hlavou temněla, padl na kolena a rychle odříkal modlitbu za duši zrazeného lorda.

Dneska vyhráli, dneska se stali vítězi. Ale Tamkin necítil triumf, spíš lehkou nechuť.

Neubránili svou lady, lady ubránila je. A ona se vůbec netvářila vítězně. Byl to ubohý způsob vítězství, založený na podvodu namísto cti.

Tamkin odříkal další modlitbu a unaveně se vracel do hradu.

Kapitola 6

Toho večera ležela Genevieva v pološeru sama a v bezpečí své postele, ale bála se zavřít oči. Jakmile sklopila víčka, viděla Tristana, zachmuřeného, planoucího a rozzuřeného její zradou. Viděla ho opět padat – a viděla, jak to vypadalo v síni, když sešla dolů po schodech. Na podlaze leželo tolik jejích obránců! Smrt je pomíchala s útočníky tak, jak by to za života vůbec nebylo možné.

Musela se znovu dívat na žal. Viděla slzy matek, dětí a mladých dívek, které našly manžela, otce, milého zabitě, ztracené navždy.

Neuslyšela od svých lidí ani slůvko výčitek nebo zatracení. Ale záleželo jim na tom, kdo se zmocní koruny? Kromě malých lordů a rytířů ze sousedních panství žili tito lidé půdou a z půdy. Podle odvěkých zvyků je spojovalo strádání a tvrdá práce, placení za pronajatou půdu, shánění živobytí. Jen zřídka cestovali do vedlejšího kraje a ještě méně do Londýna. Po tom, čím právě prošli, jim dlužila mír – nikoliv vítězství.

Ale jak mohla odevzdat otcovo vlastnictví – všechno, pro co umřel – bez boje? V průběhu obléhání došlo k nesmírnému krveprolití a utrpení. Nebledla a neodvracela se od raněných. Pohřbívala mrtvé a naříkala s ostatními. Ale dneska to bylo něco jiného, něco, co jí tížilo duši.

Pronásledovalo ji to tak, až se bála zavřít oči. Třásla se zimou, přestože v krbu plál oheň a byla až po bradu zakrytá hřejivými kožešinami. Jenže nemohla zapomenout na ty jeho oči doutnající strašlivým vztekem.

Zabila ho. Ach Bože! Nemůže na něho zapomenout!

Najednou ji vylekalo zaklepání na dveře. Kde je Tamkin? Měl by spát za dveřmi. U jejích dveří stála během každé noci stráž se dvěma mohutnými vlčáky.

„Genevievo!“ ozval se tetin hlas.

Potěšená, že bude mít společnost, vyskočila Genevieva z postele a bosky utíkala otevřít. Edwyna tam stála v dlouhé noční košili s vlněnou přikrývkou kolem ramen a v doširoka otevřených očích se jí odrážely plameny z krbu.

Genevieva si všimla Tamkina schouleného na podlaze a chrápajícího – psi byli schouleni vedle něho.

„Pojď dovnitř!“ vtáhla Edwynu do pokoje.

„Nemůžu spát...“

„Ani já ne...“

„Vyhráli jsme, a já jsem přitom vystrašenější než kdykoliv předtím!“

Uklidňování Edwyny bylo pro Genevieu požehnáním. Mohla tak zapomenout na vlastní pochybnosti.

„Už je to v pořádku, Edwyno – opravdu jsme zvítězili.“

Edwyna si nevšímala postele, ale přistoupila ke krbu a hleděla do ohně. „Opravdu?“ zamumlala a potom se zachvěla. „On se vrátí.“

Genevieu zamrazilo v páteři, jako by jí tudy projel hrot meče.

Ani nemusela zavírat oči, aby Tristana znovu uviděla – měla ho plnou hlavu, překrýval skutečnost. Viděla hněv v jeho očích, slyšela ozvěnu jeho strašlivého vzteku. Ale určitě... Edwyna přece nemůže věřit, že by vstal z mrtvých.

„Edwyno!“ položila zlehka ruku kolem jejích ramen s nadějí, že neztratila všechnen zdravý rozum. „On se nemůže vrátit. Je mrtvý. Já – já ho zabila. Odnegli ho a někde pohřbili. Edwyno – duchové neexistují. Lidé nemůžou vstát z hrobu, aby se mstili.“

Edwyna se podívala na Genevieu tak, jako by to byla ona, kdo neunesl dnešní události.

„Mrtvý – on přece vůbec není mrtvý!“

Genevieva téměř vykřikla: „*Tristan je mrtvý!* Udělala jsem to já sama, viděla jsem – milosrdné nebe, je to pravda!“

Edwyna se konečně pousmála. „Nemyslela jsem lorda Tristana myslela jsem jiného. Jeho zástupce. Jona z Pleasance.“

„Aha,“ zabručela Genevieva. Znovu ji zalilo horko. Posadila se na židli, ale okamžitě si vzpomněla, že je to právě ta, na které se děl on, a tak vstala. Edwynin úsměv ale trošičku ulehčil jejímu srdci. Bojovali s nepřítelem a vyhráli – to je pravda. Tristan se nemůže vrátit z říše mrtvých a pomstít se.

„Ten muž s příjemným úsměvem?“ zeptala se.
 Edwyna přikývla. „Ale ten z jeho tváře zmizel, když zjistil, že jsou v pasti.“
 „Utekl?“
 Edwyna přikývla.
 „To jsem ráda,“ prohlásila Genevieva. „Vypadal tak mladě, tak dobře vychovaný a...“
 „Až do konce,“ poznamenala Edwyna poněkud zahořkle. Pak se vrhla Genevievě do náruče. „Genevieve! Copak to nikdy neskončí? Už zase se strašně bojím! Oni se vrátí! Zabijou nás a srovnají hrad se zemí za to, co jsme udělali!“
 „Edwyno!“ uklidňovala ji Genevieva. „Nesmíš být vystrašená. Zedníci začnou za úsvitu opravovat hradby. Kováři zhotoví nové zbraně a výstroj. A sir Guy se chystá jet s několika muži za králem a zjistit, jestli by nemohl doplnit naše řady vojáků. Poslali jsme jich mnoho, aby bojovali za krále. Sir Guy požádá i o dělo a střelný prach a znovu budeme nepřemožitelní!“
 „Chtěla bych tomu věřit,“ poznamenala smutně Edwyna.
 „Věř tomu, protože to bude pravda,“ slíbila slavnostně Genevieva.
 „Ach Genevieve! Čím to je? Jsi o tolik mladší, a přitom mnohem silnější.“
 Vůbec nejsem silnější, pomyslela si Genevieva. Ve skutečnosti jsem zbabělec, který tě rád vidí, protože se bojí zavřít oči! Pořád si pamatuju jeho dotek, oheň... jeho oči... jeho smrt!
 „Potřebujeme se trochu vyspat,“ byla její jediná odpověď.
 „Nechci být sama,“ zašeptala Edwyna a smutně se usmála. „A nemůžu si jít lehnout k Anně, protože tam už je Mary.“
 Genevieva se usmála. „Tak si vlez ke mně. Až uplyne tahle noc, hrůzy dnešního dne se rozplynou. Uvidíš.“
 Vlezly si do Genevieviny postele a přitulily se k sobě jako dvě děti. Genevieva se zachvěla při pomýšlení, co by se asi dělo, kdyby Tristan nebyl mrtvý.
 Konečně si našla důvod, aby se mohla ujistit, že dnešní den skutečně znamenal vítězství. Nepřítel ji chtěl porazit, ale místo toho porazila ona jeho.
 Ale i tak téměř svítalo, když konečně usnula.

Byla tma, hluboká, nekonečná, vířící temnota. Tak černá, že v ní nebylo místo pro bolest. Nic než naprostá tma.

Neviděl, ale cítil, jak jí putuje. Jako by kráčet dlouhé hodiny, než se černá tma začala vytrácet. Ale nahradila ji šed' podobná husté mlze nad močály a bažinami. Vznášela se, vířila a zahalovala ho.

A pak začal v té šedi vidět tvary. Všude kolem něho padala těla.

Zastavil se, dotkl se ramene jedné postavy a otočil ji. Byl to jeden z jeho mužů, mladý šlechtic z Northumbrie, který byl právě pasován na rytíře. Byl mrtvý.

Jak se na něho Tristan díval, viděl, že mladík nemá oči, že mu je vyklovali krkavci. Z úst mu zřejmě vyletěl výkřik, protože oční důlky se na něho upřely. Obviňovaly ho a vyslaly mu tak palčivou bolest do hlavy, až si sevřel spánky a klopýtavě couval zpátky.

Vtom zakopl – o další tělo. Z hrdla se mu vydral děsivý výkřik, protože viděl, že je to Lisetta. Oříškově hnědé vlasy měla rozčuchané a zamotané kolem sebe. Hrdlo měla modročerné, tělo šedivé. Na sukni zaschlou krev...

Ale její oči byly pryč. Dívala se na něho prázdnými černými důlky a rvala mu duši. Najednou se pohnula, jako by mu něco podávala. Bylo to další tělo – malé tělíčko, tak malé, že se mu vešlo do jedné ruky. Viděl, že je to jeho dítě, které nikdy nežilo...

Znovu pocítil palčivou, bodavou, oslabující bolest v hlavě. Stiskl si ji do dlaní a začal křičet...

A do úst mu vnikl prach.

Dlouho, nekonečně dlouho ležel naprosto omámený, vzpomínající na sen – a uvažující, jaká špína mu naplnila ústa a co mu přikrývá oči tak, že nic nevidí.

Jeho hlava... bolest byla nesnesitelná.

Pokusil se pohnout. Jako by se kolem něho pohnula a sesypala zem. Uslyšel těžké, děsivě chraptivé zvuky, lapání po dechu...

A najednou strnul, ztuhlý vědomím, že je pohřbený zaživa. Sípání byl jeho vlastní dech v hrobě. Přikrývalo ho kamení a písek a prach, který mu zaplnil ústa.

Zmocnil se ho takový vztek, až se roztrásl. Bolest hlavy se vrátila s obrovskou silou, až měl pocit, že se mu rozskočí lebka. Znovu všechno zčernalo. Věděl, že se musí uklidnit. Nemá dost vzduchu. Polkl a přinutil se pomalu dýchat. Opatrně, varoval sám sebe, musíš se pohybovat velmi opatrně...

Jenže zpočátku se zdálo, že se nemůže ani hnout. Jako by neměl paže a svaly mu změkly jako máslo. Sebral z posledních sil zbytky energie a konečně pohnul prsty, i když jen slabounce. Začal se potit, bál se, že se ho opět zmocní panika a udusí se. Usoudil, že tento narychlo pořízený hrob není příliš hluboký, jenom několik vrstev kamení. Pokračoval v hýbání prsty a pomalu, pomaloučku se jimi prodíral mezi kameny. Věděl, že mu ruka krvácí. Ale prst a kameny povolovaly, až konečně na ruce ucítil chladný vzduch. Pustil se do uvolňování druhé.

Bylo to těžší než cokoliv, co až dosud musel udělat. Stále ho pouštěly síly. Zatínal zuby a snažil se dál.

Uvolnil druhou ruku. Vida! Opravdu není hluboko. Způsobuje to jenom jeho slabost, že musí vyvinout tolik úsilí, aby odhrnul kamení a hlínu. Odstranil vrstvu, která mu zakrývala hlavu, a nadechl se čerstvého vzduchu.

Pokusil se posadit. Usilovně se soustředil a podařilo se mu zvednout trup. Ale bolest v hlavě propukla s novou silou a on se opět vrátil do říše temnot.

Ale i v té tmě věděl, že žije. Po chvíli se tma rozplynula. Otevřel oči do noci kolem a pomalu zjišťoval, že se nachází na vrcholu rozlehlého útesu. Divoce se rozkašlal a plíce se mu naplnily čerstvým vzduchem. Zasípal, zhluboka se nadechl a ucítil vůni moře! V dále slyšel vlny narážející na skály a písek kdesi hluboko pod ním.

Znovu zavřel oči. Nadechoval se sladkého nočního vzduchu, očištěného a zvlhčeného mořem. Bolest v hlavě se změnila v tupé, vytrvalé bušení. Sebral poslední zbytky vůle a přinutil se usednout.

Ohnul paže. Měsíc na obloze svítil slabě, protože nebyl úplně. Přesto měl pocit, jako by otevřel oči do plného slunce. Objevil vedle sebe velký kámen. Položil na něho ruku a pokusil se vstát. Ale sotva se vyškrábal na nohy, roztančila se před ním šedivá mlha a upadl. Seděl a nutil se k trpělivosti. Musí počkat, dokud mu ta vířící šed' nepřestane zastírat vidění.

Zatímco čekal, vzpomněl si naprosto přesně na předcházející události. Znovu se v něm zvedl hněv. Úskočnost té nečestné, proradné, podlé děvky. Omámila ho drogou. Měl vědět, jaká je skvělá lhářka. Provedla svůj čin s milou tvářičkou a naprosto dokonale.

Byl o to vzteklejší, protože to věděl, a přesto se stal kořistí jejího kouzla. Genevieva z Edenby... klečící mu u nohou, prosící...slibující... splétající svůdné sítě a žadonící tak zoufale, až mu puká srdce z její krásy a pokory – aby ho vydala úkladnému vrahovi. A když zákeřný útočník selže, pokusí se ho zabít vlastnoručně.

Roztřásl se po celém těle. Byl tak blízko smrti.

„Ale já vstanu!“ zvolal do noci divokou přísahu. „Vstanu a budu žít...“ Se skřípěním zubů znovu zatápal po balvanu a opřel se o něho. „... i kdyby jen pro jediný cíl – zbavit tu dceru pekel všeho, co má... hradu, pozemků, cti a pýchy – do poslední nitky!“

Přísaha, ať jakkoliv slabá a udýchaná, zřejmě pomohla. Pomalu se zvedl. Obtížně polkl, pustil se balvanu a vlastními silami se postavil.

A jen co se postavil, uviděl hrad Edenby zvedající se na skále.

Opět se mu začal rozmazávat zrak. Zapotácel se a uvědomil si, že ztrácí vědomí. Rychle se chytil balvanu a rozhlédl se po nejbližším okolí. Nedaleko spatřil skalní převis a pod ním mechem pokrytou planinku chráněnou křovím. Zamrkal a pokusil se k ní dopotáčet. Nohy se mu podlomily. Klesl na kolena a zbytek cesty se plazil po čtyřech. Konečně ulehčené vydechl a lehl si. Zavřel oči a bojoval se strašlivou nevolností a omamně opájející mlhou, která mu zastírala vidění i pod zavřenými víčky.

Pít... kdyby si jen mohl svlažit vyschlé hrdlo! Jenže tady nebyla žádná voda, nic, co by ulevilo jeho pocitu napuchlého a obrovského jazyka v ústech. Mohl se pouze modlit, aby během odpočinku bolest a omámení vyprchaly.

Ucítil kolem sebe plíživou noční mlhu a ještě jednou otevřel oči, aby se podíval na půlměsíc na sametové obloze. Jediné, co potřeboval, bylo myslet na *ni*. Na Genevievu z Edenby... oblečenou v hedvábné kráse zlatých kadeří až po kolena... prosící. Na její oči třpytící se tak úžasnou fialkovou nádherou, až podlehl její zradě.

Znovu zavřel oči a pocítil podivnou vyrovnanost. Zdálo se, že se mu do údů opět nalévá síla. Cítil, jak mu srdce bije stále silněji, a věděl, že může usnout, protože se určitě probudí. Protože musí dokonat svoji pomstu. Pomstí se tak jistě, jako je jisté, že příliv nepřestane omývat skály pod ním a ráno vyjde na oblohu slunce.

Svítání Tristana probudilo. Nejdříve opatrně otevřel oči a zjistil, že jeho zrak je už zřejmě v pořádku. Zamrkal do vycházejícího slunce a pomalu se usmál, protože bylo nádherné. Zlatá koule vystupovala z růžové a šedé mlhy nad útesem.

Zvolna se posadil. Dotkl se rány na lebce a ucukl, strašlivě to bolelo. Ale i když byl příšerně hladový, žíznivý a zesláblý, už ho netrápilo omámení, kvůli němuž se v noci neudržel na nohou. Obezřetně se zvedl a usmál se. Dokázal stát.

Pozorně si obhlédl situaci. Přímo před ním byl hrad Edenby a jeho zadní brána. Všiml se, že je tam jenom jedna zeď – kromě přirozené překážky tvořené samotnou skálou. Když se otočil, viděl moře. Nebyl tam žádný přístav, jenom skaliska a strmý sráz.

A ještě malá pláž, ale i tu lemovaly útesy, jeskyně a skalní překážky. K tomuto břehu by se neodvážila žádná větší loď. Ale malý vor by překážky zdolat dokázal. Malý vor... nebo plavec.

Bylo mu jasné, že přes hrad nemůže uniknout. Neměl sílu slézat zdi, ani hbitost, aby proklouzl místem jako duch. Jeho jedinou šanci představovalo moře, a to bylo hluboko pod ním.

Jenže byl nejvyšší čas se pohnout, vyrazit do akce. Jeho žízeň byla strašlivá, nikdy netušil, jak zoufale je možné toužit po vodě. Ale měl dobrý cíl a ten ho teď popoháněl. Kdyby se dostal k moři, mohl by využít proudu a vln, aby ho nesly. Bude-li Bůh při něm, podaří se mu dostat kolem strmého útesu na pobřeží v zátoce, kde táboří jeho muži.

Na okamžik zavřel oči. Nejdříve musí zdolat ten téměř svislý útes.

Stejný mech, jaký mu poskytl noční lože, rostl po celé skále, takže sráz byl kluzký. Tristan natáhl ruce a hledal každý úchyt, který se nabídl – vyčnívající kámen, kořeny, pavučinově tenké větvičky houževnatých kapradin, které tu rostly. Nakonec ale ztratil oporu. Stačil jenom zaklít a začal padat. Kutálel se po hladké skále neuvěřitelnou rychlostí. Náhle ho to odrazilo do vzduchu a on prudce dopadl na malý ostroh bílého písku.

Několik sekund tam ležel ohromený a bez dechu. Potom postupně zkusil pohnout všemi svaly a hlasitě se rozesmál. Utržil sice spoustu škrábanců a modřin, ale žádnou zlomenou kost. Písek pod ním byl čistý a měkký a zvuk vln pronikal do krve jako silné víno. Vlával mu naději a víru a oživoval jeho rozhodnutí. Jedna vlna se roztržila a sevřela mu tělo studeným a osvěžujícím objetím. Vstal a rozběhl se do hlubší vody. Strnul z jejího chladu, ale přestal si toho všímat. Začal plavat.

Vůbec to nebylo tak snadné, jak doufal. Příliv byl jako nepřítel, který se jím snaží mrštit o skálu. Paže se mu rychle unavily. Ledová voda v něm vyvolávala touhu spát, odpočinout si, vzdát lpění na životě a sklouznout pod hladinu do akvamarínového ráje...

Neodpočívej, neustávej, nevzdávej to..., opakoval si pořád dokolečka. A ačkoliv každičký jeho sval trpěl palčivou bolestí, pokračoval.

Pokaždé, kdyžto chtěl vzdát, pokaždé když ho sůl zaštípala do očí tak, že málem oslepl, pomyslel na lady Genevievu. Nejkrásnější,

nejproradnější ženu, s jakou se kdy setkal. Jestli nepřežije, nikdy se jí nedostane spravedlnosti. Přinutí ji zaplatit pozemským peklem za to, že se ho pokusila zabít, za to, že mu poskytla tak obyčejné, ponižující a nekřesťanské pohřbení.

Hněv mu dodal novou energii. Tempo, nádech, tempo, nádech. Znovu a znovu...

A najednou útesy po jeho pravici zmizely. Divoce zamrkal a odstranil z očí slanou vodu. Viděl zemi – úzký pruh pláže.

Zakopal a nohou narazil na skálu. Ještě kousek a měl pod sebou pevnou zem a prodíral se k písčině. Břeh... byl před ním! Zátoka... už viděl stany a muže a koně a táborové ohně.

Klopýtal a plácal se ve vodě, vyhýbal se vyčnívajícím skaliskům a plahočil se kupředu. Konečně byl z vody venku. Upadl na obličej a opět ho pohltila temnota.

Ale jeho mdlobami se prodraly hlasy. Muži ho potáhli za ruce, zvedli a odnášeli z dosahu jemně se přelévajících mořských vln.

„Tristan! Při Bohu a blahoslavené Panně Marii – to je lord Tristan!“

Otevřel oči. Nějaký muž – muž s červenou růží Lancasterů klečel nedočkavě vedle něho.

Tristan se usmál popraskanými rty.

„Vodu,“ zachrptěl a znovu zavřel oči. Dokázal to, dokázal.

V průběhu dopoledne postihla Genevieu taková bolest hlavy, že začala rozmazávat vidiny ze včerejška.

Mary přišla do její ložnice velmi brzy ráno. Zdálo se, že všichni na Edenby čekají na její příkazy. Genevieva byla na rozpacích. Otec se jen málo staral o běžný chod hradu. Často ho povolávali ke dvoru a při neustálých změnách anglických monarchů lpěl velice silně na svém majetku. Miloval lov, trávil nespočetné hodiny s přáteli v debatách o filozofických a teologických otázkách. A co se týče hradu, staral se pouze o svoje pohodlí – a výnosy!

Jeho pravou rukou byl Michael. Ten zajišťoval, aby všechno klapalo od samotného hradu až po farmy. Vybíral nájmy, dohlížel na mletí obilí, jednoduše dělal všechno. A až do dnešního rána si Genevieva neuvědomila, že o tom ona sama vůbec nic neví.

Když otec zemřel, byla připravená převzít jeho vládu. Vedení jejich obrany bylo balzámem na její duši. Neměla čas se starat, jestli se jí to podaří. Byla v takovém citovém zmatku, že neočekávala žádné pozdvižení a také k ničemu takovému nedošlo.

Ale nyní se cítila ztracená. Michael byl mrtvý. Otec byl mrtvý. Axel byl mrtvý a sir Guy brzy odjede. Polovina hradu ležela v troskách a za zdmi stále číhalo nebezpečí.

Mary Genevievě řekla, že na ni v Edgarově pracovně čekají otec Thomas se sirem Humphreyem. Edwyna ještě pořád spala. Genevieve se rozhodla nechat ji spát dál a poslala Mary se vzkazem, že za chvíli bude dole.

Oblékla si šaty ze střízlivého šedého sametu, který odpovídal její náladě. Vlasy si splekla do jednoho dlouhého copu a sešla ze schodů. Sir Humphrey s otcem Thomasem při jejím příchodu vstali. Sir Humphrey za otcovým masivním psacím stolem z dubového dřeva si odkášlal. Nabídl jí židli a neohrabaně popřál dobré ráno.

Genevieve se posadila a poněkud neklidně pohlédla na otce Thomase. Z vlastního rozhodnutí strávil včerejší den v kapli – na kolenou. Neschvaloval jejich plán, což vyjádřil naprosto jasně, ale přehlasován ostatními se nakonec podvolil. Byl to vysoký štíhlý muž s velmi bystrým rozumem.

Jako člověk prostého původu si vybral život v církvi spíše jako povolání k duchovnímu stavu než jako vymanění se z podřadné a těžké práce zemědělských nájemců. Genevieve měla radost, když otec Thomas přišel na Edenby. Nevyžadoval od ní, aby strávila život odříkáváním modliteb, ale také nebyl tak nedbalý, aby v ní nevzbuzoval pocit, že nepotřebuje vůbec žádné duchovní vedení. Obvykle se choval jako přítel, jen o málo starší než ona, často velice moudrý – a tiše stojící v pozadí, když ho potřebovala. Vypadal velmi dobře se světle hnědými vlasy a tmavě zelenýma očima. Genevieve si byla jistá, že udržuje diskrétní vztah s dcerou jednoho řemeslníka. Byl sice zástupcem církve, ale nedržel se zuby nehty církevních zákonů. Možná právě proto ho měla tolik ráda, pomyslela si Genevieve. Žil s Bohem – a se zdravým rozumem.

„Máme mnoho mrtvých, o které je třeba se postarat, má lady,“ řekl rovnou, aniž by ztrácel čas.

„Musejí být pohřbeni, jak chtějí jejich rodiny,“ odpověděla Genevieve. „Řekni kameníkovi Jackovi, aby zhotovil náhrobní kameny. Zaplatí to Edenby.“

Přikývl, lehce se uklonil a pak se zeptal: „A Michael?“

„Michael,“ zašeptala. „Michaela pohřbíme v kapli vedle mého otce, kterému tak dobře sloužil.“

„To je správné, lady Genevieve,“ souhlasil otec Thomas. Genevievě se nelíbil způsob, jakým se na ni díval, ani tón jeho hlasu.

Obojí bylo odsuzující a dokonce mírně odbojné. Ale to už se ozval sir Humphrey: „Musíme opravit hradby. Ale přišli jsme o tolik

lidí, že se nájemci bojí, aby měli kvůli stavbě čas pracovat na poli. Někteří by se dali ušetřit, ale kdo to bude, kdo tak přijde o peníze za sklizeň? Koho mám povolat? Také je problém s hradní stráží. Je třeba ji doplnit, ale které rodiny tak poctít?“

Na stole ležel psací brk. Genevieva ho zvedla a nepřítomně s ním poklepávala na pergamen s výpočty pronájmů půdy. „Pokud jde o hradby, sire Humphreyi, všechny praceschopné muže rozdělíme do dvou skupin. Každý den se v práci vystřídají, a nikdo tak nebude mít větší ztráty než jiný. S doplnění stráže požádám o radu Tamkina. Na Michaelovo místo nastoupí Giles z kuchyně, protože hrad dobře zná. Sire Humphreyi, budeš tak hodný a pošleš mi ho, hned si s ním promluví. A požádej Tamkina, aby dohlédl na rozdělení mužů, ať neztrácíme čas, jinak neodoláme dalšímu útoku.“

Sirovi Humphreyovi se očividně ulevilo. Uklonil se jí a šel vyhledat Gilese. Genevieva se za ním chvíli dívala, než se otočila k otci Thomasovi, který z ní nespouštěl oči.

„Co je, otče?“ zeptala se stručně. „Cítím tvoji nespokojenost. Dotkla jsem se tě něčím?“

Otec Thomas přistoupil k oknu a zadíval se na mezihradební prostor. Slunce teprve vycházelo a červánky ozařovaly ruiny kovárný. Obrátil se do místnosti.

„Má lady, byl jsem nešťastný, když ses rozhodla použít tělesné potěšení k vlákání muže do smrtelné pasti, ale byl jsem přehlasován. Nyní jsem se dozvěděl, že jsi mu vlastní rukou uštědřila smrtící ránu a odepřela tomu křesťanskému rytíři křesťanský pohřeb.“

Genevieva pocítila rozmrzelost. „Otče, udeřila jsem muže, který se chystal zabít Tamkina. Ani mě to netěší, ale bylo to nutné. Možná jsem chybila, když jsem nechala tělo jen tak odtáhnout, ale byla jsem ve velkém šoku. To je všechno, otče? Přijdu na mši. Ale pochop prosím, že se budu víc modlit za svoje lidi než za nepřátele.“

Otec Thomas strnul. „Mé dítě...“

Genevieva podrážděně odhodila brk na stůl. „Otče! Nedělej ze mě dítě! Dělán, co můžu!“

Usmál se, přistoupil k ní a zvedl jí bradu. „Je mi to líto. Muselo to být pro tebe velmi těžké, nemám pravdu? Ztráta otce, zabítý snoubenec. Zodpovědnost dolehla na příliš křehká ramena...“

„Nejsou zas až tak křehká, otče Thomasi,“ zašeptala.

Znovu se usmál a odstoupil od ní. „Včera jsem měl velké starosti, Genevievo. Modlil jsem se, aby se ti nic nestalo. Byl to riskantní plán. A teď se modlím, aby ta vražda nežila s tebou, protože znám tvoji duši. Cítím, že jsme se nezachovali čestně. Tíží to moje svědomí.“

„Co je čestné?“ vyhrkla ohnivě. „Oni byli čestní, když bezdůvodně zaútočili na Edenby?“

Otec Thomas vzdychl. „Tvůj otec dostal příležitost k podrobení. Žít, zachovat si postavení. Jediné, co by musel udělat, byla kapitulace na žádost Tudora.“

„Otče, bylo by čestné zradit jednou dané slovo? Můj otec přísahal věrnost Richardovi – lojalita se nemění podle větru.“

„Možná ne, ale Lancasterští bojovali čestně – my ne.“

„Na jejich boji není nic čestného, otče,“ trvala Genevieve zarytě na svém. „Nebylo čestné dívat se na hořící budovy – s našimi lidmi uvnitř. Nebylo čestné, když jsem se musela dívat, jak otec umírá. Bojovali jsem zbraněmi, jaké máme. Lancasterští neznali soucit, když můj otec zemřel. Máme my litovat smrti jejich vůdce? Vítězství něco stojí – ale ne tolik jako porážka.“

„Dobrá řeč,“ zabručel otec Thomas a pokrčil rameny. „Ale rád bych získal tvoje svolení, abych našel tělo lorda Tristana a vrátil ho jeho mužům k řádnému pohřbení. Časně ráno přišel posel, který žádal o jeho ostatky.“

Genevieve máchla rukou. „Udělej, co chceš,“ vzdychla tiše. „Teď už mě ale nechej, protože se potřebuji jít podívat na škody a zjistit, v jakém stavu je naše obrana. A pole – nechci, abychom v zimě umřeli hladem.“

„Už nám zbývá probrat jenom jednu věc, má lady,“ poznamenal vážně otec Thomas.

„A to?“

„Tvůj sňatek.“

Napřímila se a ohromeně na něho zírala. Cítila, jak se jí tlačí slzy do očí. „Axel stěží vychladl v hrobě a ty mi říkáš tohle?“ zeptala se dotčeně. Náhle ho opět zřetelně uviděla, mladého a hezkého, jemného, vždy připraveného k úsměvu, milovaného.

„Genevieve, nechtěl jsem se tě tím dotknout,“ uklidňoval ji otec Thomas. „Ale musíš si hlídat svoje postavení. Teď jsi osamělá žena s rozsáhlým panstvím. Lákavé ovoce k utrnutí a kolem je mnoho nepříteli šlechtických rytířů.“

„Nikdo mě k manželství nedonutí, otče. I kdybych byla dovlečena k oltáři spoutaná a s roubíkem, nedonutí mě promluvit. Asi jsem, jak sám říkáš, osamělá žena. Ale prozatím chci takovou zůstat – Edenby je silná pevnost. A uděláme ji ještě silnější.“

Otec Thomas pořád váhal. „Přišel za mnou sir Guy jako za tvým duchovním rádcem, když tvůj otec je mrtvý, a navrhl spojení vás dvou.“

Genevieve to ohromilo. „Sir Guy?“

„Ano.“

Podivně zmlkl. Genevieva se nejistě usmála a obešla stůl. „Máš nějaký názor, otče? Pověz mi ho prosím. Nemám dneska ráno čas na okolky.“

Pozvedl obočí a pokrčil rameny. „Není důvod tohle spojení odmítat. Je mladý a odvážný, z vhodné rodiny. Ale jde po tvých pozemcích. Věřím, že bys mohla najít lepší svazek, který by nás spojil s lordy na našem pobřeží.“

Zamračeně ho pozorovala. Pořád jí neřekl, co si opravdu myslí.

„Otče, pokus sira Guye mě vlastně ani nepřekvapuje. Byl Axelovým blízkým přítelem. Má zájem o mě a já o něho. Ale v tuto chvíli na žádné manželství nemyslím. Ztratila jsem snoubence a nemůžu ho takhle zneucít.“ Odmlčela se a potom se zvědavě zeptala: „Ty nemáš sira Guye rád, otče?“

„Ne, to nemůžu tvrdit. Víím o něm příliš málo. Ale...“

„Co?“

Narovnal ramena a řekl: „Jestli opravdu chceš slyšet můj názor, Genevievo, povím ti ho. Bylo nesprávné, když tenhle mladý rytíř navrhl, aby se urozená lady nabídla jako děvka nepříteli. Skutečný rytíř by vyrazil do boje a nejdřív by položil vlastní život.“

Genevieva se odvrátila. Její zájem o rozhovor skončil. „No, troufám si tvrdit, že ten nápad nebyl tak docela špatný – a sir Guy se dost bál, otče.“ Zatřásl se jí spodní ret. „Jen kdybychom tak nepřišli o Michaela a spoustu dalších... Asi se brzy vydám na pout', otče. Modli se za jejich duše – a za moji. Ale teď,“ ukončila rázně rozhovor, „se musím postarat o věci tady. Pověz siru Guyovi čistou pravdu – že se teď nechci o manželství bavit.“

„Brzy odjede. Nabídneš mu sklenici vína na rozloučenou?“

„Ano... před mší?“

„Odjíždí každým okamžikem.“

„Hledat pomoc,“ chtěla pokračovat, ale ozvalo se zaklepání.

Podívali se s otcem Thomasem na sebe a oba pokrčili rameny. Otec Thomas šel ke dveřím a otevřel.

Stál za nimi sám sir Guy, hezkou tvář zardělou a rozrušenou.

„Genevievo!“ rozběhl se ke stolu a teprve potom se vzpamatoval a uklonil se otci Thomasovi: „Dobrý den, otče.“

„Dobrý den.“

„Genevievo, strážé ze severní věže hlásí, že od severu přijíždí skupina jezdců. Jede s vysoko vztyčenými vlajkami v Richardových barvách a s bílými růžemi Yorků!“

„Přikaz, aby je pustili dovnitř...“

„Už jsem to udělal!“

Lehce pozvedla obočí nad tak povýšeným jednáním, ale byl příliš vzrušený, než aby si toho všiml.

„Přijížděj si pro muže!“

„Pro muže!“ vykřikla zklamaně.

„Ano. Dávají dohromady armádu. Jindřich Tudor je už připravený ke střetu s králem, takže Richard svolává své věrné. Říká se, že jeho oddíly budou daleko početnější než oddíly vetřelců, takže Tudor nebude mít šanci!“

Genevieva zírala nevidoucíma očima na pergamen. Takže už je to tady – opravdová bitva o korunu. S Boží pomocí bude Jindřich Tudor poražen.

Měla by mít radost. Jenže zrovna teď doufala v královu pomoc ona.

Vzdychla. „Sir Humphrey je příliš starý, aby mohl jít. Tamkina nemůžu postrádat. Vezmi deset mužů z hradní stráže a dohlédni, aby dostali koně a výzbroj. Také pokud si někdo z mladých vesničanů přeje jít jako pěšák, má moje požehnání, pokud je dostane od rodičů.“ A co budu dělat já? pomyslela si poněkud trpce. My už ve válce jsme...

„Brzy to skončí!“ prohlásil vesele sir Guy. Naklonil se ztěžka přes stůl a políbil ji na čelo. „A až se vrátím, Genevievo...“

Otec Thomas si odkašlal. „Jestli máme za hosty královské posly, měli bychom se asi postarat o jejich pohodlí.“

„Dohlédnu na to...“, začal sir Guy, ale Genevieva ho přerušila.

„Ano, otče. Jako lady z Edenby se o to postarám.“ S napřímenými rameny vstala. Odpovědnost padla na ni, nemá jinou možnost, než ji nést. Ale bylo to něco, čeho se nehodlala vzdát. Otec Thomas se obával, že je osamělou ženou. No tak co, pro tuto chvíli bude všemu čelit sama, ale ani Guy, ani otec Thomas, ani nikdo jiný jí nevezme to, na co má právo. Příliš tvrdě bojovala, aby si to udržela.

„Sire Guyi?“ zeptala se zdvořile. „Dohlédneš laskavě na zbroj a muže, které posíláme králi?“

„Samozřejmě, Genevievo!“ ujistil ji. Uchopil její ruku a vroucně ji políbil. Pak se rozběhl splnit úkol.

Otec Thomas pozvedl obočí a pousmál se. „Věřím, že se už teď cítí jako hradní pán.“

„Možná se jím jednoho dne stane,“ odpověděla Genevieva. „Ale možná že ne. Otče, zjišťuju, že se mi docela zalíbilo mít v rukou moc. Možná ji budu chtít až do smrti!“

Otec Thomas se už začínal nespokojeně mračit, a proto se usmála.

„Ach otče, necháme tomu trochu času, co říkáš? Zrovna teď musíme nabídnout jídlo a pití královým mužům a vypravit je na cestu, i když Bůh ví, že je v tuhle chvíli potřebuju víc než král! A potom...“

„Potom?“

„Potom vykonáme mši za naše mrtvé,“ dodala tiše. „Otče?“ Nabídla mu rámě. „Zůstaneš teď se mnou a zastoupíš hostitele na místě mého otce, protože v přítomnosti tolika mužů bych ráda zachovala opatrnost?“

Usmál se. „Jistě, Genevieve. Stanu po tvém boku. A taky,“ zabručel a obrátil oči k nebi, „se budu při mši modlit za tvoji duši.“

Kapitola 7

„Když povedu skupinu tudy,“ vysvětloval Tristan a kreslil do prachu plán, „na malém voru a překvapíme strážce zadní věže. Potom můžeme postupovat po ochozu a přinutit strážce, aby otevřeli bránu, aniž by si v pevnosti někdo všiml blížícího se nebezpečí. Mezitím pošleme dva muže k vězení, kde vysvobodí naše lidi. Než vypukne poprask, bude pevnost v našich rukou.“

Tristan skloněný nad plánem a balancující na špičkách přelétl pohledem z Jona na Tibalda. Oba si plán zamračene prohlíželi, jako by v něm hledali trhlinu. Ale žádnou nenacházeli.

„Takže kdy?“ zeptal se dychtivě Jon.

„Dneska v noci.“

Tibald potřásl šedivou hlavou. „Můj lorde Tristane, vždyť ses sotva vzpamatoval. Je zázrak, že vůbec žiješ, my jsme se už s tvojí smrtí smířili.“

Tristan se ušklíbl, ale potom se srdečně zasmál a narovnal si záda. Cítil se úžasně. Účinek koupele, čerstvé vody, vydatného jídla a lékařovo ujištění, že jeho zranění je v pořádku, protože mořská voda mu rány vyčistila, byl opravdovým zázrakem. Pořád pociťoval bolest, ale žádné omámení nebo slabost. Oholený a převlečený byl jako bájný Fénix znovuzrozený z popela.

„Tibalde, v životě jsem se necítil tak připravený k boji. A máme tam uvězněné muže,“ dodal zachmuřeně. „Bojím se, že nesmíme

ztrácet čas. Jone, doprovodiš mě se skupinou deseti mužů po moři kolem útesu. Tibalde, ty povedeš zbytek mužů branou, až se otevře.“

„Jaké máš rozkazy pro muže v dalších chvílích po dobytí?“ zeptal se Jon tiše. Tristan se mu podíval do očí a viděl, že doutnají stejnou zuřivostí jakou jeho.

Obešel stůl, posadil se a přemýšlel. Když se probudil v hrobě na skále, nejraději by je všechny do jednoho zabil – každého obyvatele Edenby, od vojáků až po děti, dokonce i psy a dobytek. Ale od té doby se poněkud uklidnil. S návratem zdraví se mu vrátil i smysl pro morálku. Uvědomoval si, že musí situaci posuzovat s odstupem, objektivně – až na jednu ženu.

„Jone, Tibalde,“ promluvil konečně. Lehce přitom bubnoval prsty a pohled upíral do prázdna. „Z masového zabíjení nic nezískáme. Jestli zabijeme zedníky, nikdo neopraví hradby. Pokud nebudeme mít farmáře, kdo sklídí úrodu? Potřebujeme vlnu pro obchodování s Vlámý, takže potřebujeme pastýře, kteří se starají o ovce.“

„Chceš tím naznačit, že to, co nám provedli, zůstane nepotrestáno?“ zvolal nevěřicně Jon.

„Ne, to vůbec ne,“ odpověděl Tristan důrazně, až přiměl Jonovu mysl ke klidu. „Zjistil jsem,“ pokračoval Tristan suše, „že největší utrpení, kterému jsem musel čelit, nebylo sražení na zem, ale přemýšlení o dalším osudu, když jsem se snažil vysvobodit z hrobu a proboujet se zpátky k životu. Nejlepší zbraní jsou nejistota a strach. Hradní vězení budou plná.“

„Jestli neuděláme nic víc,“ vmísil se Tibald, „nebudou se nás bát, ani si nás vážit.“

„Použijeme bičování,“ zabručel Tristan. „A ustanovíme soud, před nímž nám můžou nájemci a řemeslníci přísahat věrnost. Její porušení bude krutě trestáno. Zavládne železná autorita a oni zjistí, že netolerujeme nic kromě přísného plnění rozkazů.“

„A co v tu noc, kdy vtrhneme dovnitř?“ naléhal Jon. „Co řekneme mužům?“

Tristan se trpce zasmál. „Řekni jim, že mladé dívky jsou vhodná kořist. Nevšimneme si farmářských vdov, ale vezmeme si jejich dcery.“ Přimhouřil oči. „Ale jedna je pouze moje, lady z Edenby. Kdo ji najde, přivede ji ke mně.“

„Já chci požádat o laskavost,“ ozval se napjatě Jon.

„A to?“

„O lady Edwynu.“

Tristan si vzpomněl na tetu žijící na Edenby. „Je tvoje.“ Podíval se na Tibaldu. „Ty nežádáš nic, kamaráde?“

Tibald se rozesmál. „Ne, dej mi pár desítek širokobokých děveček a já budu šťastný A kousek půdy, na které si můžu postavit sídlo. To je všechno.“

„Platí,“ souhlasil Tristan a pak ještě suše dodal: „Teď nemáme na práci nic, jenom spustit náš plán. A dohlédnout, aby byl splněn včas. Varuju vás oba stejně jako ostatní muže – nikdo se neotáčejte k těm lidem zády. Nedejte jim šanci. Nevěřte žádným milým slůvkům nebo prosbám o milost, jinak...“

Zamračeně zmlkl. Za stanem zazněl zvuk koňských kopyt a vzrušené hlasy. Potom se rozezvučely trubky a kroky spěchající ke stanu.

Tristan vstal a přešel ke vchodu. Sehnul se, aby viděl návštěvníky. Jon s Tibaldem ho následovali.

Muži se shlukovali kolem skupiny jezdců, volali pozdravy a vítali je. Nově příchozí nesli standarty v barvách Lancasterů. Jejich pláště zdobily jasné červené letní růže. Byla to malá skupinka, nebezpečně malá na projíždění krajinou v tuto dobu. Tristan poznal v čele skupiny sira Marka Taylora – jednoho z nejvěrnějších zastánců Jindřicha Tudora. Pokročil dopředu, aby ho uvítal podáním ruky.

„Lorde Tristane!“ pozdravil ho Mark. „Musíme projednat neodkladné záležitosti!“

Sir Mark byl štíhlý a snědý, dobře stavěný muž, který už od dětství trávil život v boji. Byl o deset let starší než Tristan, ale neměl žádnou půdu ani titul. Tristan věděl, že touží po Jindřichově panování nejen kvůli Lancasterům, ale také kvůli vlastnímu společenskému postupu. Ale nebylo na tom nic nečestného. Budoucího krále následovalo jen málo rytířů, kteří by v tom nehledali vlastní prospěch.

Tristan pozvedl obočí a pozval Marka do stanu. Rytíř oděný v plné zbroji pochodoval těžkým krokem dovnitř a jen povrchně pohlédl na plán načrtnutý na podlaze.

„Tys ještě hrad Edenby nedobyl?“ zeptal se.

Tristan pokrčil rameny. „Už brzy bude můj,“ odpověděl nevýrazně. „O tom nepochybuji.“

Sir Mark se o plán nezajímal. A Tristan ho raději ani neupozorňoval. Nechtěl, aby mu jeho výdobytěk sebral někdo jiný, ani stoupenec z vlastních řad.

„Hrad Edenby bude muset počkat.“

„Cože?“ zamračil se divoce Tristan. „Už jsem skoro tam – potřebuju jenom tuhle noc...“

„Čeká nás skutečná bitva o prvenství. Richard shromažďuje oddíly – mnohem větší počet než máme my. Ty a tvoji muži musíte

jet se mnou. Je to rozkaz Jindřicha Tudora. Potřebuje každého bojovníka, kterého můžeme sehnat.“

Tristan obešel stůl a klesl na židli. Pevně stiskl rty a zaťal pěsti. Být tak blízko... a teď tohle! Chuť po pomstě mu zhořkla na rtech. Může padnout na bojišti a nikdy se nevrátit.

Ale nastává ten nejdůležitější okamžik – král z Yorku se střetne s lancasterským uchazečem o korunu. Nemá na vybranou.

„Dám příkaz mužům, aby zrušili tábor,“ prohlásil Tristan a znovu vstal. Nechal sira Marka ve stanu a vyšel ven.

Ze vchodu se podíval do dálky na útes s hradem Edenby, nedobytným, posmívajícím se.

„Já se vrátím,“ zamumlal hrozivě. „Lady, já se vrátím.“

Kráčel pevným a jistým krokem prostranstvím mezi stany z pláštěm vlajícím za sebou.

„Zbořit stany!“ zvolal burácejícím hlasem. „Jedeme bojovat za rod Lancasterů! Přišel čas porazit yorkského krále!“

Genevieve vyšplhala na ochoz u hlavní brány a dívala se zpátky na Edenby. Spokojeně si povzdechla. Její lidé byli dobří stavitelé. Vyhořelé dílny kovářů a kameníků už měly nové krovy, a i když opravy hradeb poškozených lancasterskými děly potrvají dlouhé měsíce, hrad byl nedobytný. Přidali u hlavní věže ještě jednu železnou bránu a vytvořili další otvory v podlaze nad vstupním prostorem. Pokud by se nepříteli podařilo prorazit těžkou dřevěnou bránu ve vnější zdi, zastaví je mříž na druhé straně věže a muži na ně mohou z dostatečného bezpečí věže lít přes podlahové otvory vařící olej. Mohou použít i lehčí šípy a mnoho dalších způsobů, jak ji ujistil sir Humphrey.

Ale když pohlédla za hradby směrem k jihovýchodu, neviděla nic než pokoj a klid. Brzy bude podzim a do hradu začnou svážet úrodu, bude se mlít obilí. Ovcím už začínaly narůstat husté zimní kožichy. Zdálo se, že všechno je v naprostém pořádku.

Genevieve vyrušily kroky za ní a ona se ustrašeně otočila. Uvolnila se, když uviděla otce Thomase, a vysmála se sama sobě za nervozitu. Čeho se může bát ve vlastním hradu?

Nočních můr.

Ty ji nepřestaly pronásledovat. Genevieve očekávala, že se jí bude zdát o otci, Axelovi a ubohém Michaelovi. Ale ne, zdálo se jí o Tristanovi de la Tere.

Měla tolik práce... snažila se dohlížet na stavby, pomáhat Tamkinovi a Gilesovi s doplňováním zásob jídla a obranných

prostředků, aby všeho bylo dostatek k přežití. Možná byly ty noční můry přirozené. Přes den byla příliš zaměstnaná, než aby si vzpomněla na ty, které milovala. Ale noc ji pokaždé zastihla unavenou a místo vzpomínek na ně jí posílala ty strašlivé sny.

Kráčí v nich sama po útesech, zatímco obloha je stále tmavší a bouřlivější. Nemůže najít cestu domů. Rozběhne se a narazí na nepřekonatelnou zeď. Vzhledne vzhůru a vidí, že vběhla přímo na tělo Tristana de la Tere. Jenže na mrtvého je příliš živý, stejně hbitý a silný jako vždycky. Směje se jí, natahuje po ní ruce, přísahá, že mu za to zaplatí, že půjde s ním do říše mrtvých. Genevieve se pokouší uprchnout, ale jeho prsty se jí propletou do vlasů a přinutí ji podívat se mu do očí, temných očí, které ji tak přitahují a podmaňují a zanechávají ji bez dechu, neschopnou mluvit či bojovat. Cítí, jak jí ten plamen v jeho očích rozněcuje krev, jak plane a hrozí jí pohlcením navždy...

Potom ji pevně drží a ona cítí sílu jeho paží, jeho drsný, hluboký a spalující polibek, který ji proměňuje ve vařící olej. Cítí na sobě jeho ruce tak důvěrně, až se jí zdá, že se studem rozplyne...

A pak najednou všechno chladne. Jeho ruce, jeho rty. Usmívá se na ni a jeho rysy se mění v ledovou masku krutého výsměchu. Zašeptá, že jeho polibek byl polibkem smrti.

„Lady Genevieve!“ zvolal otec Thomas a přetrhl její myšlenky.

Genevieve se k němu otočila. „Ano, otče?“

Usmál se na ni s obvyklou starostlivostí a pokrčil rameny. „Vlastně nic zvláštního, co by si žádalo okamžitou pozornost. Přijel vlámský obchodník zaplatit za vlnu. Je i se svými společníky v síni a stará se o ně lady Edwyna.“

„Asi bych se měla vrátit,“ poznamenala.

„Není to nutné,“ řekl otec Thomas.

Zvědavě na něho pohlédla a pousmála se. „Tak o čem si přeješ mluvit, otče Thomasi?“

„Neměl jsem na mysli rozhovor. Ale uvědomil jsem si, že jsi v poslední době nebyla u zповědi.“

Genevieve se zadívala na krajinu a na západní útesy nad mořem.

„Otče, doprovodíš mě k zadní bráně? Mám najednou chuť projít se po pláži.“

Udiveně pozvedl obočí, znepokojený stříbrošedou bouří v jejím pohledu. „Neměla bys vycházet bez stráží...“

„Tak se staň na chvíli jedním z nich, ano, otče?“

Pokrčil rameny a poslechl. Za chvíli už procházeli kolem ochozů a věží až k zadní bráně. Nemuseli slézat útes. Na malou pláž vedla úzká stezka zarostlá plevelem a bodláčím. Stráže se diskrétně stáhly.

Otec se držel za Genevievou, když se rozesmála a rozběhla se k vodě. Shodila střevíce a bez ohledu na šaty si nechala přílivem omývat nohy. Otočila se k němu. „Otče! Ty jsi nikdy neběžel mořskou vodou?“

„Nenarodil jsem se u moře,“ odpověděl, ale usmál se.

„Tak to jsi o hodně přišel! Pojd' a zkus si to.“

Pochybovačně pokročil dopředu. Genevieve už seděla v písku těsně u vody, která se přes ni neustále přelévávala. Otec Thomas se k ní připojil a trhl sebou, když mu studená voda prosákla sutanou a zamrazila ho na hýždích.

Genevieve se dívala daleko na moře. „Otče, vrátil jsi Tristanovo tělo jeho mužům?“ zeptala se naprosto normálním hlasem.

Zaváhal. Neměl chuť jí oznamovat, že tělo nenašli. Na útesu bylo všude samé kamení a nebylo možné Tamkina obviňovat, že v tak bouřlivých chvílích zapomněl místo, kam Tristana pohřbil. Nepomohl jim ani zápach, moře udržovalo vzduch nad rozeklaným terénem stále svěží. Nakonec hledání vzdali. Problém nejspíš vyřešili toulaví vlci a krkavci.

„O to se nemusíš starat,“ odpověděl.

Prudce se k němu otočila. „Lidé z hrobu nevstávají, že ne, otče?“

Zasmál se. „Ne, to jistě ne. To je to, co tě trápí?“

Zavrtěla hlavou. „Ne tak docela – myslím, že jsem znala pravdu. Jenom mě napadlo... když jsem byla malá, otec mě sem často brával. Tenkrát jsem nebyla lady, alespoň ne dospělá, a dovoľoval mi plavat a hrát si na břehu. Přicházela sem i Edwyna. Nosili jsme si jídlo a opalovali se. To byly moc příjemné a radostné dny.“

Vzdychla a kreslila prstem do vlhkého písku nějaký vzorek. „Přemýšlím, otče, jaké by to bylo, kdybychom tak žili znovu. Kdyby země nebyla pořád v takovém zmatku. Chtěla bych vrátit čas aspoň o kousek. Před otcovu smrt. A Axelovu, Michaelovu. Před...“

Bolestně se odmlčela.

„Před... před smrt lancasterského rytíře?“ Otec Thomas si málem ukousl jazyk, jak mu slova nešla z úst.

„Před jeho vraždu, otče. Ano,“ potvrdila tiše. „Přeju si, aby to šlo vrátit. Bože, je to hrozné. Vlastně jsem nemohla jednat jinak. Musela jsem – udělat to, co jsem udělala. Ale občas si přeju...“ Smutně potřásla hlavou a dívala se na horizont, kde se tmavá mořská hladina dotýkala zlatomodré oblohy. „Přeju si, aby byl otec dal Tristanovi de la Tere to pitomé jídlo. Pak by ani jeden z nich neumřel!“

„Přeješ si, abys nebyla donucena udělat to, cos udělala,“ přerušil ji otec Thomas jemně a objal ji kolem ramen.

„Myslíš, že půjdu do pekla?“

Zavrtěl hlavou. „Genevievo, udělala jsi, cos musela. Bojovala jsi zbraní, jakou jsi měla. Bránila ses.“

Přikývla a těžce polkla. „Zdá se mi o pekle. Jsi si jistý, že tam neskončím?“

„Jsem přesvědčený, že Bůh vidí do srdcí mužů – a žen. A tvoje srdce, má milá, je čisté.“

Neměla ten pocit. Ani nevěřila, že Bůh je ochotný jí odpustit to, že vlákala muže do smrtelné pasti. Nanejvýš možná pochopí, že neměla na vybranou.

„Pořád se bojím.“

„Nadcházející bitvy?“

„Ano. Bylo prolito tolik krve! Věříš v Richardovo vítězství? Kdyby Tudor zemřel, skončily by konečně naše války.“

Otec Thomas opět váhal. Zdálo se mu několik podivných snů, v nichž byla země sjednocená a zavládl mír a prosperita. Ale v tom snu byl hrad Edenby rozmazanou tmavou skvrnou, jako by musel projít velkou zkouškou, než nalezne mír.

„Mír není snadno dosažitelný,“ poznamenal a optimisticky dodal: „Ale slyšela jsi královské posly. Richardovy oddíly početně převažují vojsko Jindřicha Tudora.“

„Hmm,“ zabručela Genevieva a vstala. „Poslední zpráva, kterou jsem slyšela od potulného pěvce, říkala, že se shromažďují u města zvaného Market Bosworth. Možná brzy uslyšíme něco nového.“

„Možná,“ souhlasil otec Thomas.

Genevieva se uličnický usmála. Jako by jí svěží mořský vzduch očistil duši od nočních můr. „Otoč se ke mně zády, otče. Nechci příliš rozrušit tvoje smysly. Ale mám neodolatelnou chuť svléknout šaty a zaplavat si.“

„Má lady...“

„Prosím!“ Smála se a otec byl tomu rád. „Počkej mě u útesu nepotrvá to dlouho, slibuju.“

Otec Thomas poslechl. Genevieva rychle zapomněla na jeho přítomnost. Nechala sametové šaty na písku a ponořila se do vody ve lněné spodničce. Vychutnávala studenou vodu, nořila se pod hladinu s pocitem naprosté svobody. Nepamatovala se, kdy se naposled cítila tak mladá a uvolněná, protože v těch několika minutách zapomněla na všechno. Jako by mořská voda odplavila vzpomínky a krev z jejích rukou.

Vynořila se s lehkým srdcem a plná sebedůvěry. Vlasy kolem ní vytvořily mokré pláště, ale připojila se k otci Thomasovi s úsměvem.

„Cítím se mnohem líp.“

„Ale chovat se jako ryba není nejsprávnější chování pro dámu tvého postavení, Genevievo.“

„Ale bylo to nádherné.“

„Tak to jsem rád. I když tvůj budoucí manžel s tím asi nebude souhlasit.“

Okamžitě zvažněla a zachvěla se. Otec Thomas litoval, že to řekl.

„Myslím, otče, že denně dokazuju, že manžela nepotřebuju.“

„Jsi teď plná bolesti, postrádáš Axela. Ale jednoho dne se musíš vdát, to přece víš.“

Důrazně potřásla hlavou. „Možná že ne. Bojovala jsem příliš tvrdě a příliš mnoho jsem ztratila. Axel byl vzácný člověk. Většina manželů si myslí, že musí vládnout ženině majetku – a ženě. Já si nedám vládnout, otče. Zašla jsem příliš daleko.“

Otec Thomas se lehce zachvěl. Myslela to tak, jak to řekla. Temná skvrna na Edenby v jeho snech jako by teď spadla na něho. Vzhledl vzhůru k útesu a znovu se otrásl. Cítil neblahou předtuchu.

Ale Genevieva spěchala před ním a zase se usmívala. „Myslím, že nařídím oslavy,“ zavolala přes rameno. „Určitě najdeme nějaký vhodný svátek, souhlasíš, otče? Lidé pracovali tak tvrdě. Není sice květen, ale postavíme májku! Budeme opékat jehněčí a hovězí a tančit při světle měsíce!“

To je dobrý nápad, připustil otec Thomas. Genevieva si získala důvěru poddaných. Byla mladá, krásná a statečná. Ale i ona se potřebovala pobavit. Upokojit duši a najít smích.

„Ano – najdeme nějakého svatého,“ souhlasil stručně. Ale ještě to nedorekl a slunce zmizelo. Od západu se blížila bouřková mračna.

Od Market Bosworthu, pomyslel si otec Thomas poněkud sklíčeně. Co se asi děje na bojišti?

Dvacátého prvního srpna v noci Tristan tiše kráčet pod hvězdami a rozhlížel se. Kolem Ambien Hillu plály stovky táborových ohňů nespočetných oddílů, které čekaly na zítřek.

Jindřichovi zvědové byli celý den venku. Tristan měl o pohybu nepřátelského vojska stejně podrobné informace jako o jejich armádě. Král Richard vyjel ráno za zvuků polnic z Leicesteru i se svými ozbrojenci, lučištníky a jízdou. I v brnění bylo vidět, že je to drobný muž. Na hlavě měl nasazenou zlatou korunu, takže muži z obou stran – jeho vlastní i protivníka – ho mohli poznat na první pohled.

Tristan se díval na táboráky a potom sklopil hlavu. Richardovi nescházela kuráž. Ani statečnost a zmužilost. Přesto měl na duši mnoho hříchů. Šplhal na trůn příliš bezohledně.

Zítřka, přemýšlel Tristan, vybere Bůh budoucího krále.

Padl na kolena a pokusil se modlit. Měl však pocit, jako by zapomněl slova. Nebýt ohňů, noc by vypadala jako hrob. Jako můj život, pomyslel si – temná. Ale potom zjistil, že se přece jenom modlí.

Nech mě žít, Pane. Nech nás zvítězit. Nebojím se smrti, ale kvůli všemu, co na mě dopadlo, se obávám, že moje duše nenalezne pokoj, dokud se nepomstím. Nechci ji zabít. Jenom si chci vzít, co slíbila.

Je špatné modlit se za pomstu? Snad ne. Možná že i Bůh je bojovník.

Tristan vstal a pohlédl s poněkud pokřiveným úsměvem k nebesům. „Zítřka,“ zašeptal do nočního vánku, „zítřka už to budeme vědět.“

Vracel se ke svému stanu. Hlídky mu salutovaly a on jim odpovídal. Nedaleko odtud si Richard pravděpodobně prohlíží svůj tábor stejně, jako to teď dělá i Jindřich Tudor.

Tristan vklouzl do stanu. Měl by si promyslet strategii boje.

Ani ne půl metru od něho spal Jon. Tristan si založil ruce pod hlavu a díval se do tmy. Ať měl otevřené oči, nebo je zavřel, pořád ji viděl. Viděl ji v bílých šatech v mlžném oparu. Její zlatě se lesknoucí vlasy, stříbřitě zářící oči. Milý úsměv a příslib vášně. Pocítil lítost...

„Jestli zítřka přežiju, Genevieve z Edenby, přísahám, že dostanu tvůj hrad – a tebe, nebo při tom pokusu zemřu,“ zašeptal. A potom se usmál. Žár, touha a vzrušení budou uspokojeny, jen tak se jich zbaví, očistí se. Pomsta je zřejmě skvělá věc. Dává mu vůli k životu a teď i vůli zvítězit.

Bitva začne za svítání.

Dvaadvacátého srpna léta Páně čtrnáct set osmdesát pět...

Den byl šedivý, těžká bouřková mračna se mísila se spoustou černého střelného prachu vířícího nad zemí. Horko bylo tak velké, až si Tristan stáhl přílbu. Na čele se mu srážely špinavé kapky potu a tváře měl začernělé.

Už dávno odhodil pistoli, která mu v té vřavě nebyla k ničemu. Bojoval z koňského hřbetu mečem, slepě sekal do těch, kteří se ho snažili probodnout nebo stáhnout z koně.

Děsivá přesila nijak nezchladila srdce lancasterských vojáků. Bojovali s obrovskou zuřivostí – protože kdyby to vzdali, protivník by s nimi skoncoval.

Tristan bojoval poblíž Jindřicha Tudora společně s osobní stráží budoucího krále. Jindřich Tudor nebyl žádný zbabělec. Byl to mladý

muž, ještě ne třicetiletý, odhodlaný vybojovat si vytouženou korunu. Ale jeho skutečná síla spočívala v rozumu a strategii. Měl střední postavu a průměrnou váhu, byl inteligentní a rozhodný, ale ne tak silný jako většina z těch, kterým by jeho porážka vynesla obrovskou čest a slávu.

Zrovna když na to Tristan myslel, vyrazil z řady protivníků statný voják s kopím. Tristan prudce pobodl koně a vyrazil proti útočníkovi ohrožujícímu Jindřicha. Zvedl meč a máchl jím dolů proti kopí s takovou silou, že prasklo těsně předtím, než se ocelový hrot dostal k Jindřichovi. Obrovský Yorkista zařval vztekem. Vrhel se na Tristana a stáhl ho z koně. Na pozadí křiku, dusotu nohou a vzdálených výbuchů z děl i pušek se kutáleli po bitevním poli, které se už proměnilo v bláto a krev mezi těly mrtvých a zraněných mužů i koní.

Yorkista se ocitl nad Tristanem a praštil ho pěstí. Tristan trhl tělem a shodil protivníka, který upadl na břicho. Tristan využil okamžiku překvapení a vyskočil na nohy. Vedle něho leželo ratiště píky. Tristan je rychle popadl a bodl jím nepřítele do zad s takovou prudkostí, že se znovu zlomilo. Yorkista se začal zvedat na kolena, ale jenom zavrčel a upadl zpátky do bláta.

Poněkud omámený Tristan se otočil, aby našel koně a spadnutý meč dřív, než bude znovu napadený. Uviděl přijíždějícího Jindřicha, který mu přiváděl jeho koně.

„Zachránil jsi mi život,“ řekl Jindřich krátce. Tristan převzal uzdu svého koně bez odpovědi. Jindřich Tudor neplýtl slovy, a tak se Tristan nesnažil nic popírat. Podíval se do štíhlé tváře muže, kterému přísahal věrnost, a přikývl. „Ale musíme dál bojovat za vítězství,“ odpověděl.

Jak dlouho to ještě může pokračovat? pomyslel si Tristan. Obloha byla stále černější a všude leželo plno mrtvých. V bahně se válely podupané bílé i červené růže. A všechno běželo dál.

Konec bitvy rozhodl lord Stanley a jeho syn – spolu s třemi tisíci svými muži. Ti byli ve skutečnosti v Richardově šiku. Ale když se Richard rozjel na bílém koni proti Jindřichovi Tudorovi, Stanley najednou obrátil a přidal se i se svými početnými oddíly k Jindřichovi Tudorovi.

Tristan věděl, že Jindřich se s Vilémem Stanleyem setkal a jednal s ním. Jindřich na tomto jednání zjistil, že ho Stanley podpoří jen tehdy, pokud bude jeho vítězství v bitvě jednoznačně jasné. Až do této chvíle se zdálo, že je Stanley s Richardem. Očividně chtěl využít své síly pouze ve prospěch vítěze a rozhodl se až v samotném průběhu boje.

Richard se dostal do pasti – sevřený mezi Jindřichovými oddíly a mocnými křídly mužů lorda Stanleye. Ale bojoval statečně až do konce.

Konečně Tristan uslyšel zvedající se pokřik.

„Je mrtvý! Král je mrtev! Richard III. padl – viděli ho. Vlastní lidé ho svlékli do naha a položili přes koně, aby ho všichni viděli!“

„Yorkisté prchají – jsou rozprášeni! Utíkají z bojiště! Vyhráli jsme!“

A byla to pravda, jak Tristan viděl na vlastní oči. Nepřítel ustupoval jako odlivová vlna. Když přimhouřil zrak, zahlédl i prchajícího koně s nahým tělem přehozeným přes hřbet.

Dopředu vyběhl nějaký voják a nesl Richardovu zlatou korunu.

Padl před Jindřichem na kolena a podával mu ji.

A Jindřich se začal zhluboka a ze srdce smát. „Přátelé, nepochybně jsme zvítězili!“

„Vaše Výsosti!“ zvolal uctivě pěšák.

Jindřich zvažněl. „Nejsem ještě král, dokud nebudu korunován! Ale to bude, moji věrní služebníci, zakrátko. Vám všem patří moje vděčnost. Slíbené odměny jsou vaše a na oplátku žádám váš slib, že vybudujeme nepředstavitelně silnou a bohatou zemi!“ Otočil se rychle v sedle. „Sire Marku, rozjed' se za Alžbětou z Yorku a přivez ji do Londýna.“

„Oženíš se s ní, sire, a titul tak bude pojištěný...“ spustil sir Mark, ale Jindřich Tudor ho přerušil.

„Nežením se kvůli titulu! Všichni tady vědí a historie to potvrdí, že jsem požádal o Alžbětinu ruku dávno před tímto dnem! Můj titul bude pouze můj! Nebude mojí nevěstou, dokud se nestanu řádným králem. Žením se pro mír v této říši. Dynastie Lancasterů a Yorků se spojí pod jedno jméno. Pod jméno Tudorů!“

Jindřich vrhl pohled na Tristana. „Tak, lorde Tristane, a co ty? Pojedeš se mnou do Londýna? Vytrást bitvu z krve a kostí v lesku slávy? No tak, odpověz, muži, protože já pokaždé platím svoje dluhy. A dlužím ti za svůj život.“

Tristan zavrtěl hlavou a suše se usmál. „Vrátím se k hradu Edenby a dobudu ho, sire. Musím si tam vyřídit osobní záležitost. Jestli mě chceš opravdu odměnit, svěť ten hrad – a jeho paní – do mého držení.“

Jindřich Tudor sevřel pevněji otěže koně, který se opožděně pokusil zbavit uzdy. Pozvedl obočí. „Jak si přeješ. Chceš víc mužů a zbraní?“

„Ne – jenom ty muže, kteří jsou moji. Myslím, že vím, jak se zmocnit toho hradu s co nejmenším krveprolitím.“

Jindřich ho chvíli pozoroval. „Myslel jsem to vážně, Tristane, když jsem říkal, že chci mír. Byli jsme ve válce. Je tady několik šlechticů, které zbavím jejich moci, a několik dalších, které ubytuji v Toweru. Troufám si dokonce tvrdit, že někteří přijdou o hlavu, protože pokud se budou dál stavět proti mně, stanou se zrádci. Ale nemám v úmyslu uplatňovat rozsáhlejší pomstu. O život se musejí bát pouze ti, kteří odmítnout přijmout moji vládu. Edenby je tvoje – ale vždy to bylo prosperující panství a já chci jeho daně. Válka zemi vykrvácela. Vezmi si panství v mém jménu. Věřím ti, že se budeš řídit mými politickými zásadami.“

„Lady z Edenby...“ začal Tristan, ale Jindřich ho netrpělivě přerušil.

„Ta žena je tvoje starost. Dělej si s ní, co chceš.“

Tristan se usmál. „Slyšel bych to rád jako slib, Vaše Milosti.“

„Proč na mě tak naléháš?“ zeptal se Jindřich podrážděně.

„Protože je mladá, krásná a z bezúhonného rodu. Kdyby o ní požádal někdo jiný, chci mít jistotu, že si budeš pamatovat, že zrovna ona není odměnou nebo nějakým přescem v pletichaření se sňatky. Bez ohledu na to, co chci udělat, je moje.“

„Máš můj slib!“ zvolal Jindřich. „Dobrý Bože! Kvůli nějaké ženské! Ted' mi už dej s Edenby pokoj. Musím uspokojit jiné požadavky a zajistit si korunování!“

Jindřich otočil koně a odjel.

Tristan ještě chvíli seděl. Měl pocit, jako by se slunce prodralo skrze mraky, což ale nebyla pravda. Prostoupilo ho radostné vzrušení. Zaklonil hlavu a vesele a triumfálně vykřikl.

Jon, ušpiněný a unavený z bitvy, popojel k příteli. Zamračeně se na něho podíval. „Jsme sice vítězi, ale ty tu kokrháš jako kohout při východu slunce.“

Tristan se rozesmál, ale pak se mu tvář napjala. „Máme povolení dobýt Edenby. S královským varováním, abychom nezničili jeho hodnotu... A požehnání ke svobodnému odchodu!“

I Jon se usmál. Zvedl se svěží chladný vánek slibující déšť. Tristan byl šťastný. Přes všechno, co se mu stalo a za co musel bojovat, je řešení na dosah ruky. Otočil se k Jonovi s rozhodně rozzářenýma očima.

„Dej dohromady naše muže – večer odjíždíme. Nesmíme ztrácet čas.“

Genevieve byla v pracovně a prohlížela si Tamkinovy výpočty nájemného. Číslice se jí poněkud rozplývaly před očima. Předchozí

noc oslavili letní první máj a ona si bezstarostně popíjela pivo a tančila se svými lidmi kolem májky. Bavili se tak vesele, až ji ž toho ráno bolela hlava.

Pořádně se lekla, když se rozlétly dveře a dovnitř vtrhl sir Humphrey s bílou tváří a celý roztřesený „Je konec! Bitva u Bosworthu skončila. Richard je mrtvý.“

„Cože?“ vykřikla zděšeně.

Přikývl a ztěžka polkl. „Jindřich Tudor míří do Londýna, kde bude korunován.“

„Jak to víš?“ zeptala se Genevieva a snažila se zvládnout nevolnost. „To není možné! Richardovo vojsko mělo přece nad vetřelci takovou početní převahu! Jak se to mohlo stát?“

„Jeden z našich mužů se dotrmácel k bráně. Je nemocný a zraněný, ale nepochybně říká pravdu. Viděl mrtvé tělo krále Richarda na vlastní oči. Yorkisté byli poraženi a rozprášeni. Vítězem je Jindřich Tudor.“

„Můj Bože!“ zaúpěla Genevieva, opřela lokty o stůl a složila hlavu do dlaní. „Možná... možná to nic neznamena. Pořád je tu dost dalších, kteří se můžou ucházet o korunu. Možná bude ten tudorský samozvanec brzy zabit!“

Nevíděla Edwynu vcházet do místnosti, ale teta nyní promluvila a rozběhla se ke stolu.

„Genevievo! Musíme se teď vzdát! Musíme! Jestli nepřijmeme toho člověka jako krále, pošle sem vojsko a zničí nás! Genevievo! Prosím tě, mysli na nás! Jestli půjdeš a slíbíš tomu muži svoji loajalitu – složíš zbraně a náš znak bílé růže, možná nás nechá na pokoji!“

Genevieva se opřela o opěradlo a hleděla na Edwynu obrovskýma, vlhce modrýma očima. Potom se podívala na siru Humphreye.

„Co ty na to?“ zeptala se opatrně.

Nešťastně potřásl hlavou. „Nevídím jinou možnost, má lady. Edwyna má pravdu – musíme slíbit věrnost novému králi. A modlit se, aby nás nechtěl potrestat.“

„Prosím, Genevievo!“ žadonila Edwyna.

V hlavě jí divoce bušilo. Stiskla si spánky mezi palce a ukazováčky.

„Genevievo!“

„Máte pravdu. Musím jít poprosit nového krále o laskavost.“

Přála si, aby ji přestala bolet hlava a mohla přemýšlet. „Jestli se opravdu stane králem, polovina z nás se ocitne v Toweru, nebo s hlavou na špalku. Půjdu k němu a odpřisáhnou mu loajalitu.“

Edwyna okamžitě vyskočila. „Sbalím ti věci. Je to mladý král. Jestli si vezmeš nejhezčí šaty a šperky, nedokáže tě odmítnout.“

„Slyšela jsem, že je zlomyslný, mazaný a studený. Prý se mnohem víc zajímá o peníze než o ženy. Ale jak chcete.“ Odmlčela se, než trpce dodala: „Jestli mám jít žadonit u krále, musím být i královsky oděná.“

Edwyna už byla pryč. Genevieva unaveně vstala a pohlédla na sira Humphreye. „Ty, sire, mě doprovázíš. A taky Mary a pět mužů...“

„Deset, jestli můžu navrhnout, lady Genevivo,“ přerušil ji sir Humphrey. „Krajina teď bude plná zubožených vojáků. Musíme být schopni odrazit případný útok.“

„Tak deset,“ souhlasila Genevieva a vzdychla. „Můžeme vyrazit už odpoledne. Chci to mít co nejdřív za sebou.“

Za dvě hodiny byla Genevieva s doprovodem připravená projet branou.

Otec Thomas s Edwynou stáli, aby jim nabídli pohár na rozloučenou a popřáli šťastnou cestu.

„Až se vrátí naši muži, postarejte se o ně. Za věrnost Edenby a rodu Yorků.“

Otec Thomas vážně přikývl.

„A jestli se vrátí sir Guy, zajistěte mu pohodlí.“

„Ano,“ zamumlala úzkostně Edwyna. Po jejím boku stála malá Anna s očima dokořán nad celým obřadem. Genevieva seskočila z koně a objala malou neteř.

„Aničko – jedu do hlavního města! Bud' tady hodná a já ti přivezu krásnou panenku nebo loutku. Budeš mít radost?“

„Loutku?“

„Ano – nádherného panáčka.“

Anna se usmála a políbila ji. Genevieva se snažila usmívat na otce Thomase a Edwynu.

„Neobávejte se – budeme v pořádku. Mám v úmyslu celou cestu cvičit svoje žebrání u krále!“

Edwyna se usmála, ale otec Thomas se přísně zamračil. „Genevivo!“ zaprosil ji. „Dávej si pozor, taková slova teď znamenají zradu!“

Vzdychla. „Otče, budu opatrná. Nehodlám přijít o panství – ani o krk! Vráť se s Boží pomocí co nejdřív. Mějte se tu dobře.“

„Bůh ti žehnej, dítě, i ty se měj dobře,“ popřál jí a pevněji stiskl ruce. Vypadala tak elegantně a směle. Její slova zněla nenucené jistě a hrdě.

Cítil, že se jí lehce chvějí prsty.

„Otče, jen si pomysli! Kdybychom byli Tristanovi de la Tere a jeho oddílům poskytl alespoň to jídlo, nemusela jsem teď být v roli prosebníka!“

„Genevievo...“

„Nebojovali bychom a neviděli tolik mrtvých.“ Unaveně se zasmála. „A já bych se neprovinila zradou – a vraždou. Všechno bylo k ničemu. Naprosto k ničemu.“

„Genevievo, nesmíš tolik přemýšlet o minulosti. Nezapomeň, co jsem ti říkal. Nemohla jsi jednat jinak, pokud sis chtěla uchovat čistotu srdce, ochránit své lidi a sebe.“

Usmála se. „Děkuju ti, otče.“

Vytáhla ruce z jeho dlaní a vesele zamávala. „Otče, všechno bude v nejlepším pořádku!“

Brána se otevřela a Genevieva s družinou vyjeli z Edenby.

Kapitola 8

Měsíc stál vysoko na obloze, ale jenom jako tenký srpek. Jeho slabý svit se prodíral mlhou halící útes a dodával tajemný vzhled kapradí, které na něm rostlo.

Voda byla velmi studená. Tristan se skupinou dvanácti mužů, kteří se přebrodili k malé pláži, se chvěli chladem. Boty měli promočené a nasáklé, ale pokračovali bez stížností, připraveni zdolat strmý sráz a ostrá skaliska, aby se dostali k zadní bráně hradu.

Tristan v čele si sráz dobře pamatoval a celou cestu měl na tváři divoce rozhodný škleb. Jon lezl za ním a občas tiše zabručel, když hledal oporu pro nohu nebo úchyt pro ruce. Ale kromě namáhavého nadechování, těžkého odfukování a občasného rachocení padajících kamínků postupovala skupina mlčky.

Konečně se ocitli na vrcholu. Ať byl Tristan sebevíc unavený, únava z něho okamžitě spadla, když uviděl místo, kde ho muži z Edenby pohřbili pod kamením.

Jon stanul vedle něho. Tristan zvedl ruku a ukázal na hradební zed'. „Seskočíme na ni. My dva půjdeme první a přemůžeme hlídky. Potom dáme světelné znamení ostatním.“

Jon přikývl. Vzdálenost mezi útesem a hradební zdí vypadala nepřekonatelná. Ale Tristan už zamířil dál a ostatní se k němu tiše přidali. Tristan zkontroloval, jestli má meč u boku, a potom se spustil o něco níž. Jon zatajil dech. Viděl, jak Tristan pokrčil nohy v kolenou a skočil. Když přistál uprostřed ochozu, ozvalo se tiché zadunění. Jon

uvolnil až dosud zatajený dech a spěchal na místo, z něhož se Tristan před okamžikem odrazil. Tiše se pokřižoval, pro lepší rovnováhu rozpažil ruce a skočil za Tristanem.

Byl by se na ochozu hlučně rozplácl, ale Tristan ho zachytil.

„Každým okamžikem se objeví stráž!“ zasyčel. Jon s bušícím srdcem přikývl.

Netrvalo dlouho a vynořil se bezstarostný muž bez brnění, ozbrojený pouze nožem. Proč by nebyl bezstarostný? napadlo Jona. Kdo by očekával útok z nepřístupných skalisek?

Hlídka se blížila a Tristan vyrazil do akce jako blesk. Netasil meč, ale srazil muže s nepříjemným křupnutím pěstí.

„Bude žít,“ zavrčel Tristan s pohledem na ležícího strážce. „A dostal dobrou lekci – příště bude pozornější!“

Plížili se podél zdi k druhé hlídce. Muž hleděl do temné noci.

O tohoto strážce se postaral Jon. Poklepal mu na rameno, a když se muž otočil, praštil ho pěstí do brady.

Tiše pokračovali k věži. Tři muži se tam hlasitě bavili při hře v kostky. Tristan opatrně tasil meč a kývl na Jona, aby udělal totéž. Vtrhli do místnosti s meči před sebou.

Strážci se lekli. Vyskočili připraveni sáhnout po zbraních.

„Raději ne, kamarádi,“ varoval je klidně Tristan. „Dotkněte se mečů a jste mrtví. Zachovejte klid, modlete se a vaše modlitby možná budou vyslyšeny. Jone! Vezmi světlo a dej signál mužům.“

Jon popadl jednu svíčku i s držákem a vyšel ven dát znamení.

Strážci se podívali jeden na druhého – zvažovali svoje šance při útoku na Tristana.

Ten se usmál. „Mám těžce vydobytou pověst. I když jste tři, já mám v ruce meč a obrovské zkušenosti z posledních dní!“

Strážci byli zachráněni před rozhodováním mezi ctí a smrtí. Jon se vrátil s pěti muži v patách.

„Tak,“ poznamenal Tristan, „a teď se sami odvedete do vězení...“

Jeden ze strážců pokročil dopředu. „My se – vzdáváme, lorde Tristane. Ale nemůžeme jít do vězení. To je pod pevností.“

Tristan pokrčil rameny a zamyslel se. „Ty – jak se jmenuješ?“

„Jack Higgen, můj lorde.“

„Jacku Higgene, doprovázíš tedy k vězení jenom mě. Já si vezmu plášť jednoho z vás – to vám ještě nikdo neřekl, že máte sundat ty bílé růže? – a budeme pokračovat k vězení. Kolik je tam strážců?“

„Jenom dva.“

„Nelži mi, jinak tě to bude stát život.“

Jack Higgen neměl ještě ani dvacet let, jak Tristan rychle zjistil. Byl to vysoký, štíhlý mladík, rozhodnutý žít. Namáhavě polkl a odpověděl: „Přisahám při Nejsvětější Panně, že jsou tam jenom dva.“ Pokrčil rameny. „Víc jich není třeba. To místo je postavené z kamene a železa.“

Tristan přikývl. „Jone, počkej na můj návrat. Potom nás tady Jack doprovodí k hlavní bráně.“

Přehodil si plášť se znakem bílé růže a erbem rodu Edenby a hnal mladého Jacka ze schodů do vnějšího mezihradebního prostoru.

Jack pobízený do páteře špičkou Tristanova nože zasalutoval stráží u dřevěné brány vedoucí do vnitřního prostoru mezi hradbami.

Tiše se přiblížili k pevnosti s vysokými věžemi a obklopené ochozy. U dveří s mohutnými kovovými držadly stáli dva strážci.

„To je jediný vstup?“ zeptal se Tristan a přitiskl hrot nože do Jackových zad.

Jack zavrtěl hlavou. „Pevnost je... postavena na vyvýšenině. Když ji obejdeme zprava, dostaneme se ke schodišti, které vede k vězení v podzemí.“

„Co je ještě tam dole?“ zeptal se Tristan tiše.

„Jenom hroby pod kaplí,“ odpověděl Jack.

Tristan pokývl. „A strážce?“

„Jenom jeden muž na schodišti.“

„Výborně. Usmívej se, když se k němu budeme blížit.“

Jack poslechl, i když se mu poněkud třásl rty. Chlapec se snažil.

„Co tu děláš?“ zachrptěl strážce vyzývavě.

Tristan strčil hocha proti strážci, takže oba upadli. Rychle si stáhl plášť, přehodil jej přes dvojici a potlačil je ke schodům. Oba se těžce kutáleli nebezpečnými zákrutami schodů. Tristan slyšel duté nárazy jejich těl a spěchal za nimi. Dva strážci nahoře zaslechli hluk a přiběhli. Ale to už měl Tristan meč v ruce a byl připravený. Přísně se zahleděl na překvapené muže a prohlásil: „Jestli mě přinutíte, bude mi jedno, kolik lidí z Edenby přijde o život.“

Poznali ho – viděl to v jejich zděšených očích. Rychle pokynul hlavou ke klíčům pověšeným na skobě ve zdi. „Chci dostat svoje muže ven – a vás dovnitř.“

Nejstarší ze strážců, prošedivělý muž se smutnými hnědými očima, spěchal uposlechnout jeho rozkaz. Třesoucími se prsty odemkl a pustil Tristanovy muže. Vězení se potom zaplnilo strážci, ušetřen byl pouze Jack.

„Lorde Tristane!“ zvolal jeden z jeho mužů užasle. „My jsme tě považovali za mrtvého...“

„Mysleli jsme, že tu budeme do konce života...“

„Bud' požehnán...“

„Pst!“ umlčel je Tristan příkře. „Dneska v noci máme ještě hodně práce!“

Přikázal, aby si oblékli pláště strážců, a upozornil je, že dokud se neotevře hlavní brána, budou muset čelit značné přesile.

Polovička mužů následovala Tristana a Jacka, druhá polovina se vrátila k zadní bráně, aby posbírala všechny místní muže, na které narazí, a nahnala je do vězení. Bylo tam dostatek místa, jak si Tristan všiml. Jeho plán byl skutečně bláznivý, bylo proto s podivem, jak zatím všechno vychází.

Znovu se vydal s Jackem po boku kolem hradebních zdí – opět s hrotem nože v Jackových zádech. Dostane ji... Genevievu. A ačkoliv dosud nebyl rozhodnutý, jakým způsobem učiní spravedlnosti zadost, bude nesmíme sladkou satisfakcí už okamžik, kdy ta dáma zjistí, že Tristan je naživu – a hrozí jí pomsta. Srdce mu zrychleně bušilo očekáváním. Nesmí udělat chybu.

„Pověz strážím u brány, že skupina mužů, která se vrací z bojiště Bosworth, hledá útočiště na Edenby,“ dal Jackovi pokyny. Jack opět těžce polkl. Tristan zatlačil na nůž.

Jackova slova zněla zajímavě, když volal na strážce brány, který se zmateně poškrábal na hlavě.

„Znám je!“ zvolal Tristan sám mocným hlasem. I kdyby hlídač brány znal jeho obličej, ve tmě ho nemohl vidět. „Jsou to přátelé!“

K jeho nesmírnému ulehčení se železná brána začala otevírat.

A za ní se spouštěl těžký dřevěný padací most. Už podruhé se Tristan téměř neodvažoval dýchat. Vtom uslyšel Tibaldův divoký válečný pokřik – a desítky koní se hnaly branou.

Ohromené strážce hradu se vzpamatovaly příliš pozdě. Během několika sekund byly obklopeny jezdci a nezbylo jim, než se vzdát.

Tristan našel Tibalda a stiskl mu ruku. „Svěřuju ti na starost péči o vězně – a rozmístění našich mužů na strážní věže.“ Přimhouřenýma očima pohlédl k pevnosti. „Hrad je můj. Dneska pošli deset mužů na stráž do slavnostní síně. Nedovolím, aby se pokus o zradu opakoval!“

„Rozkaz, můj lorde!“ odvětil radostně Tibald. Tristan se vydal s taseným mečem k pevnosti. Za ním zazněly běžící kroky. Prudce se otočil, aby čelil útoku. Ale byl to Jon.

„Já si tu taky musím něco vyřídit,“ připomněl mu.

Tristan ho objal kolem ramen. Usmál se, ale Jon cítil, jak v něm vaří hněv. „Pomsta je něco nevyhnutelného, je to tak, Jone? Člověk po ní strašlivě touží, cítí, že bez ní už nikdy nebude sám sebou. Je to něco, co ti žere a rve nitro, až máš dojem, že ti to vysává krev ze srdce!“

Jon se podíval na přítele. Ano, pomsta je sladká. A on byl rozhodnutý vybrat si svůj podíl.

Rozhodně byl rád, že není té noci Genevievou z Edenby. V životě neviděl Tristana tak neúprosného a nikdy necítil, že by z nějakého muže sálalo tak divoké napětí.

Společně vstoupili do obytné pevnosti.

Edwyna spala. Ve chvíli, kdy Lancasterští zaútočili na brány, spokojeně odnášela malou dcerku do své postele, aby ji držela celou noc v náručí.

Při hluku v mezihradebním prostoru se začala probouzet. Ale zvuky ztichly a v příjemném polospánku usoudila, že se strážé s rušením klidu vypořádaly. Znovu zavřela oči, přitiskla Annu těsněji k sobě a ospale vzdychla.

K plné bdělosti ji probralo dunivé rozlétnutí dveří jejího pokoje.

V nejasném světle z chodby v nich spatřila stojící siluetu muže s rozkročenýma nohama a rukama založenýma v bok.

Edwyna zamrkala a pak zalapala po dechu. Hrůza jí sevřela srdce. Vyskočila z postele a postavila se mezi strašlivou hrozbu Lancastera a své jediné dítě.

Dál už se nedokázala ani hnout. Stála tam se srdcem rozbušeným jako zajíc, když muž vkročil do místnosti. Pamatovala si ty oči, které jiskřily smíchem, rty, které se mile usmívaly, mladou a hezkou tvář, která tehdy vypovídala o jemnosti a smyslu pro humor.

Ale teď v ní žádný humor nebyl. Oči mu plály jako tvrdé drahokamy a úsměv byl zatrpklý.

„Lady Edwyno,“ promluvil, „tak se opět setkáváme.“

Postupoval dál do pokoje. Zjistila, že nedokáže víc, než na něho pouze zírat. Odložil plášť a meč.

„Dnes večer nemáš žádná milá slova na uvítanou?“ posmíval se jí s krutostí v hlase.

„Já...“ začala, ale kolena jí vypověděla službu. Padla před ním na podlahu a sklopila hlavu. „Já ne... já s tím plánem nesouhlasila, Jone! Přísahám, že ne! Nepřála jsem si, aby tě zabili!“ Nedokázala zvednout oči, ale uvědomovala si, že nesmí být tak zbabělá. Musí myslet na Annu! S ní ať si udělá, co chce, ale musí ho prosit, aby ušetřil její dítě!

Přesto si Edwyna vedla mnohem lépe, než si myslela. Jon na ni shlížel, na sklopenou hlavu a světle hnědé vlasy zachycující odlesk plamenů v krbu a přetékající přes průhlednou lněnou noční košili.

Bledé světlo prostupovalo látkou a vyznačovalo plné obrysy ňader a pružnou krásu postavy.

Přistoupil k ní a zvedl jí bradu.

„Přisáhej mi, Edwyno, že ses na té zradě nepodílela!“ požádal ji ostře.

Oči se jí zalily slzami, když viděla jeho tvrdé rysy. Vůbec ji nenapadlo s ním bojovat nebo utíkat. Snažila se promluvit, ale nemohla, jenom zavrtěla hlavou. Jon pustil její bradu a poodstoupil. Tiše vzlykla a pak konečně našla hlas. „Nepřála jsem si tvoji smrt! Ale ať chceš udělat cokoli, slituj se nad mým dítětem. Přísahám, je jí teprve pět a nemá se zradou nic společného!“

Zkoumavě se na něho podívala a srdce se jí opět divoce rozbušilo, protože nejenže stál plný zuřivosti, ale byl i mladý a přitažlivý – a vyvolával v ní touhu, která se v jejím předchozím manželství nenaplnila. Měla pocit, že šílí – a možná to byla pravda.

Ale než mohl Jon odpovédět, znovu se vylekala, protože se ozvalo divoké bušení na dveře.

Do místnosti vtrhl Tristan. Stál tam vysoký, silný a navztekaný. Tmavé oči mu plály, rysy měl kamenné jako žula a rty semknuté do tenké čáry.

On je naživu! zděsila se Edwyna. On se opravdu vrátil z říše mrtvých! Měla dojem, že každým okamžikem omdlí. Tristan krátce pohlédl na Jona a přistoupil k ní. Popadl ji za ramena a zatřásl s ní.

„Kde je?“ zeptal se hrdečným hlasem. Edwyna zacvakala zubama. „Kde je?“

Genevieva, myslí Genevieu, uvědomila si Edwynu. Pokusila se vydat hlas mezi strnulými rty: „P – pryč! Je pryč!“

„Pryč?“

Jeho vztek jako by ji uhranul. V životě nepocítila takový strach, ani sílu, jakou na ni působil. Musí promluvit. Navlhčila si rty a pohlédla mu do rozbouřené temnoty očí.

„Genevieva... dneska odjela do Londýna.“ Znovu si olízla rty. „Jela do Londýna odevzdat Edenby Jindřichu Tudorovi a přísahat mu věrnost.“

Pořád ji držel ocelovým stiskem a nevěřícně na ni zíral. Potom zaklel s tak pomstychtivou zuřivostí, až ucukla: „Do pekel s ní!“

K Edwyninu úžasu ji pustil téměř něžně. Otočil se a dlouhými kroky přecházel pokojem. Konečně se zastavil před Jonem.

„Vyrážím pro svoje vlastnictví ještě dneska v noci,“ prohlásil náhle se smrtelným klidem. „Ty v mojí nepřítomnosti dohlédneš na hrad a uspořádáš všechno tak, jak jsme se dohodli. Do mého návratu

nesmí nikdo odejít a nikdo nebude puštěn z vězení. Přebíráte s Tibaldem velení.“

Jon přikývl. Tristan opustil pokoj s pláštěm vlajícím za ním jako velký praporec spravedlnosti.

Edwyna pohlédla zneklidněně na Jona. Přešel pomalu ke dveřím a zavřel je. Páteří jí prolétlo mrazení a pořád nedokázala říct, jestli je to strach, nebo očekávání. Uvědomovala si, že by se měla o Genevieu strachovat, ale dneska se musela vyrovnat s vlastním osudem.

Na chvíli zavřela oči. Její osud je zpečetěn. Podle Jonovy rozhněvané a rozhodné tváře věděla, že dnešní noc patří jemu.

A podívovala se sama sobě. Téměř se těšila. Byla zahnaná do kouta a neměla východisko. Stala se součástí – ať dobrovolně, nebo ne – velké zrady. Teď byla na řadě s placením.

Jenže nemohla zůstat lhostejná k jeho mládí, hezkému tělu, pevným svalům. Zarděla se. Toužila se ho dotýkat a cítit jeho doteky. Měla by cítit zahanbení a možná i cítila. Ale nebyla už nevinné děvče. Věděla, jaké jsou manželské povinnosti, i když tohle zrovna manželství nebylo a ani Jon se zesnulému manželovi zrovna nepodobal. Byl mnohem mladší a hezčí. Sliboval něco... víc.

Edwyna vstala, náhle naprosto klidná. Hlas ale měla pořád přerývaný a udýchaný, když ho poprosila.

„Moje dcera, spí...“

Jon kývl hlavou ke dveřím a přikázal jí ostrým hlasem: „Zavolej služebnou. Zajisti, ať ji uloží do její postýlky.“

Edwyna tomu nemohla uvěřit. Nedokázala se pohnout. Netrpělivě otevřel dveře sám a vykřikl příkaz, aby přišla některá z žen.

S ustrašenou tváří přiběhla stará Meg, jedna z pomocnic v kuchyni. „Odnes dítě,“ řekl jí Jon bez obalu. „Spí dneska s ním.“

Meg se prošourala kolem Edwyny a raději se na ni ani nepodívala. Něžně zvedla Annu z postele a s úlevou, že její úkol je tak snadný, odcházela. Zastavila se před Edwynou. „Do jejího pokoje, má lady?“

„Ano,“ podařilo se Edwyně zašeptat.

Meg s Annou na rukách vyšla z pokoje. Jon, aniž by spustil z Edwyny oči, znovu zavřel dveře a zastrčil závoru.

Pomalu se k ní blížil. Dotkl se rukou její tváře a zdálo se, že z něho spadlo napětí, když jí pohlédl do očí.

Nepohnula se. Mírně se usmál a sklouzl rukama na její hradla.

„Bije ti srdce jako ptáček,“ poznamenal.

Pořád nenacházela slova. Zadržela dech, když jí uchopil prsy do dlaní, silných a něžných. Opět se usmál a popojel prsty k jejímu krku. Vsunul ruce pod látku košile na ramenou a jemně je odhalil.

Potom košili stáhl z jejího těla. Stála nahá a on si ji prohlížel. Ustoupil o krok a chvíli ji obdivoval. Puls v tepně na jeho krku se zrychlil stejně jako její.

Vrátil se k ní a objal ji. Políbil ji hladovým a hlubokým polibkem, při kterém se Edwyně zatočila hlava. Jeho líbání bylo vzrušující, stejně jako blízkost svalnatého těla. Něžně ji hladil po zádech a Edwyna ho objala kolem krku. Z hrdla jí unikl přidušený sten odevzdání a... touhy.

Zvedl ji a odnesl na postel.

Líbal a hladil celé její tělo. Šeptal jí věci, kterým nerozuměla, ale které ji přesto rozpalovaly. Věděla, že sténá, ale nebyl v tom žádný protest.

Po chvíli se svlékl a přišel k ní nahý a vzrušený touhou. Bylo jí jasné, že tato noc nepřinese žádný trest ani bolest.

Jenom rozkoš větší než cokoliv, co až dosud v životě poznala. Rozkoš tak intenzivní, že se podobala umírání – a znovuzrození.

Genevieva neklidně popocházela dlouhou chodbou ve Windsoru a občas pohlédla na sira Humphreye. Byli tady už tři dny a pořád čekali – s mnoha dalšími prosebníky – na audienci u krále.

Cestovali do Londýna předlouhé dny a noci a jen s obtížemi našli ubytování. Konečně dostala pokoj ve Windsoru společně s dalšími dámami z rodiny. Mary se ocitla v ubytovnách pro služebnictvo a sir Humphrey našel přístřeší u jakéhosi dávného přítele. Jejich stráž se usídlila v konírně.

Londýn byl plný uprchlíků. Obchodníci prožívali dny hojnosti, zatímco král Jindřich VII. poskytoval audience s velkomyslností skrblika.

Sir Humphrey si odkašlal. „Nesmíš být tak rozrušená, Genevievo.“

„Jenže mám starosti, sire Humphreyi!“ zvolala a potom ztišila hlas, aby ji ostatní na chodbě neslyšeli. „Možná jsme měli zůstat na Edenby. Měli jsme tam počkat a poslat jenom dopis, oznamující naše přijetí jeho vlády.“

Sir Humphrey potřásl hlavou.

„Genevievo... jenom kdybych byl o pár let mladší!“ usmál se omluvně. „Okouzlíš krále na první pohled! Odpustí nám, a ty tak zachráníš Edenby!“

Genevieva opravdu vyhlížela úžasně. Dneska si oblékla šaty ze stříbrného saténu, lemované exotickou bílou liškou, s našasenými rukávy. Měly vznešenou vlečku a hluboký výstřih. Vlasy si nechala volně splývat na záda jako andělská křídla.

Jenom kdyby se už konečně dostala před krále!

Vtom k nim přistoupilo, jako přivolané zoufalou modlitbou, královo páže. „Lady Genevieva z Edenby?“ zeptalo se.

„Ano?“

„Můžeš předstoupit před Jeho Veličenstvo.“

Usmála se, mrkla na sira Humphreya a následovala páže. Zastavilo ji ale poklepání na rameno. Otočila se a překvapením vydechla.

Stál tam sir Guy. Hezký a nezraněný – plášť sepjatý sponou v podobě červené růže.

„Guyi!“ vyhrkla.

„Pst!“ varoval ji a odtáhl ji kousek stranou. „Je to dlouhá historie, Genevievo! Ale musel jsem tě vidět a dodat ti odvahy. Sloužil jsem v bitvě u Bosworthu Jindřichovi.“

„Jindřichovi!“ podivila se.

„Musel jsem – udělal jsem to pro Edenby!“ vysvětlil jí. „Vím, že jdeš na audienci ke králi. Kdyby to nedopadlo dobře, poprosím ho já. Ví, že jsem stál na jeho straně,“ ušklíbl se Guy, „a že jsem loajální.“

„Lady Genevievo!“ vyrušil ji napjatý hlas pážete. Guy jí vlepil rychlý polibek na tvář a ztratil se v davu prosebníků.

„Tady jsem!“ ozvala se Genevieva a nasadila zářivý úsměv. Bude prosit za Edenby – ale bude prosit hrdě.

Před Jindřichem se neocitla sama. Ve velké světlé místnosti čekalo několik dalších pánů a dam. Páže ji dovedlo do zadní části místnosti, odkud pozorovala krále.

Byl mladý, rozhodně ne ošklivý, se štíhlým obličejem. Nos měl dlouhý a nápadný, oči malé, tmavé a bystré.

Za ním stáli v řadě ministři, a zatímco před krále předstupovali šlechtici a přednášeli svoje prosby, šeptali si, vážili jejich slova a vynášeli rozsudky.

Genevieva se uvolnila, když viděla, že král jedná s poddanými poměrně bezstarostně. Právě před něho předstoupil šlechtic z Cornwallu – starý rytíř, dlouholetý stoupenec Yorkistů. Výmluvně sděloval, že bojoval pouze na straně, které se zavázal slibem věrnosti.

Ale Richard je nyní mrtvý a on je rád, že války skončily. Chce teď přísahat Jindřichovi Tudorovi a ponechat si to, co měl i dřív.

Král Jindřich VII. jednal se starým mužem přívětivě. Oznámil mu, že přísaha věrnosti a nějaká „menší“ pokuta – což Genevievě připadalo spíš jako pořádná pokuta – to spraví.

Před krále předstupovali další, až nakonec zavolali Genevievino jméno. Srdce se jí zastavilo v hrdle. Prošla místností a stanula před trůnem a králem s bradou vysoko zdviženou. Klekla si a zvedla k němu oči. Překvapil ji zájem a pobavení, které spatřila na jeho tváři.

„Tak ty jsi Genevieva z Edenby,“ poznamenal král. „Přišla jsi k audienci?“

Cítila se nepříjemně. Jako by ji svlékal očima.

„Ano, Vaše Milosti,“ odpověděla s pokorným úsměvem. „Stejně jako mnoho jiných významných a urozených lordů, i můj otec přísahal věrnost Richardovi III. A přísaha, sire, musí být za každých okolností dodržována. Ale s Richardovou smrtí pominul i slib věrnosti. My z Edenby rádi skládáme zbraně a prosíme o mír, který Vaše Výsost přináší této zemi.“

Jindřich se zasmál jako při nějakém skrytém žertu.

„Lady Genevievo, jsi velice krásná – a vznešená,“ pomalu odpověděl. Úlevně si oddechla, všechno jde dobře. Usmál se na ni. Vyjde z toho s pokutou jako cornwallský lord, ale Edenby je schopné takovou pokutu zaplatit. A budou mít mír.

„Velmi krásná,“ opakoval. Genevieva se zamračila, protože viděla, že král se zahleděl do davu za ní a rty se mu zkrivily poněkud chlípným úsměškem.

Vrátil se k ní pohledem a jeho očka ji přelétla s určitým pobavením. Náhle měla pocit, že je ztracená, i když nechápala proč. Proč od ní nežádá pokutu? Čeká, že řekne ještě něco víc?

„Vaše Milosti,“ ozvala se, „všichni přísaháme věrnost tvé říši...“

„Ano,“ konečně odpověděl s dlouhým povzdechem. „Ale obávám se, má lady, že nejsi v takovém postavení, abys to mohla prohlašovat.“

„Prosím, sire?“ zeptala se zmateně.

Usmál se. „Edenby složilo zbraně už před několika dny, lady Genevievo.“

„Prosím?“ znovu vydechla, stále zmatená, ale už si uvědomující, že něco není v pořádku.

Král se znovu podíval někam dozadu. V kobercem vyložené uličce uslyšela tiché kroky. Zamračeně se otočila.

Udeřil do ní blesk – uragán hrůzy a nevěřícnosti.

Tristan!

Zamrkala. To není možné! Nemůže to být možné! Je mrtvý, mrtvý a pohřbený. Zabila ho vlastní rukou, viděla, jak mu vyprchalo světlo z očí, jak ho opustila duše.

Kráčel pomalu k ní. Nebyl oblečen do boje, jak ho viděla naposled, ale elegantně. Měl tmavomodré kalhoty a světlejší tuniku lemovanou sobolí kožešinou. Plášť měl zářivě červený a sepnutý na rameni smaragdovou broží. Sice se usmíval, ale v jeho úsměvu nebylo nic vřelého ani humorného. Byl klidný a mrazivý, děsivý a výsměšný.

Tyčil se nad ní a prostorem se šířila jeho energie a moc. Genevieva myslela, že omdlí.

Hluboko se jí uklonil a nepřestával jí hledět do očí. Dokázala pouze zírat. Cítila se jako zasažená bleskem a třásla se jí kolena.

Otec Thomas lhal! Zemřelí mohou vstát z hrobu, protože lord Tristan to udělal. Stojí tu před ní stejně tajemný a živoucí, hrozivý, svalnatý a nebezpečný. S očima temnými jako uhl, modrými jako půlnoc. Očima, které se vysmívají a připomínají. Nic z toho nezapomněla.

On také nezapomněl.

„Lady,“ pronesl s kratičkým úsměvem. Potom přesunul pohled na krále. „Vaše Výsosti.“

„Tak co, Tristane? Je to ta lady, kterou hledáš?“

„Ano, Vaše Milosti. Vidím, že už jste se seznámili. I tak potvrzuji, že je to lady Genevieva, má sladká, rozkošná milenka.“ Znovu přelétl pohledem Genevieu a posměšně se uklonil, než pokračoval v rozhovoru s králem.

„Ujišťuji tě, Výsosti, že si to tak sama výslovně přála.“

Místnost vířila Genevievě před očima. Král Jindřich se rozesmál, jako by vyslechl báječný vtip.

„Je mi velkým potěšením ji poznat, Tristane. Už chápu tvoje naléhání na můj slib, protože bych byl v pokušení...“ Jeho hlas přešel k šepotu. V místnosti se rozhostilo neuvěřitelné ticho, jako by se všechny oči a myšlenky soustředily na Genevieu. S vlnou nevolnosti si uvědomila, že tu neměla nejmenší šanci, že se svou prosbou ke králi pouze zesměšnila.

Téměř nemohla dýchat. Ale jak je možné, že ještě než Tristan promluvil, Edenby jí už nepatřilo?

„Odved’ si ji,“ prohlásil král stručně a propustil je.

Genevieva byla jako v mlze. On žije. Tristan žije a stojí vedle ní, připravený se jí zmocnit! Její nejhorší noční můra je skutečností!

Když ji prohlásil za svoji, nepochybně ji zabije, bude ji pomalu mučit za zradu, které se dopustila...

Ucítla na paži jeho ruku, jako by to byl rozžhavený železný okov.

Pohlédla mu do tváře a viděla v ní vítězoslavný triumf a nenávist v očích. Divoce se mu vykroutila a klekla před králem.

„Vaše Výsosti!“ žadonila. „Uvrhni mě do Toweru, jestli chceš. Postav mě před soud. Sire! Měj slitování, protože jsem se nedopustila žádné zrady vůči tobě – byla jsem jenom věrná králi, kterému otec slíbil loajalitu! Sire...“

Uslyšela Tristanův tichý smích. Udělal krok dopředu a Genevievě vytryskly slzy do očí. Byla si jistá, že jí šlápl na vlasy.

„Umí to dobře, sire, co říkáš? Prosí tak hezky. Úplně stejně jako okamžik předtím, než mě zrádně napadli její muži.“

„Výsosti!“ žadonila Genevieva. „Určitě chápeš věrnost...“

„Jistě, ale ne nůž v zádech, lady!“

„Výsosti...“

„Má lady,“ přerušil ji Jindřich a sklonil se, fascinovaný krásou stříbřitých očí a rozevlátého zlatého pláště jejích vlasů. Tak rád by naslouchal jejím prosbám – a ponechal si ji u dvora –, kdyby nedal slib Tristanovi. „Má lady, obávám se, že tvůj osud je zpečetěn. I já dal slib a musím ho dodržet. Chápeš. A teď, lady, jdi. Domluvil jsem. Jsi pod – ochranou? – lorda Tristana de la Tere.“

Zavrtěla hlavou neschopná uvěřit, že ji král odmítl. Že ji předal Tristanovi jako nějaký předmět – do vlastnictví, k používání, k odložení, jak se mu zlíbí.

Na rameni se jí ocitla těžká ruka. Uslyšela výsměšné šeptání, které spalovalo kůži na její šíji a vyslalo třes do jejích údů.

„Genevievo, děláš ze sebe blázna před spoustou očí! Vstaň a pojď se mnou ven – jinak opustíš Veličenstvo krále a jeho šlechtu jako vrtošivá holka přehozená přes moje rameno a s mojí dlaní pevně přitisknutou na tvoje zrádné, ale rozkošné a vznešené pozadí.“

„Ne!“ vyhrkla zoufale. Zmocnila se jí panika, naprostá, živočišná panika. Udělala první vážnou chybu. Rychle vstala, uklonila se králi – a pokusila se rozběhnout.

Kolem ní zazněl smích.

Neudělala ani pět kroků a strhly jí zpátky vlastní vlasy. Aniž by si dokázala plně uvědomit, co se stalo, otočilo ji to tak prudce, až se jí zatočila hlava a nohy vylétly do vzduchu.

Do očí jí vhrkly slzy, když byla z audienčního sálu hrubě vynášena mezi šeptajícími a smějícími se lidmi jako pytel obilí.

To musí být jenom sen! Probudí se. Tristan je mrtvý. Můj Bože, bude ji snad jeho smrt pronásledovat až do konce života? Je mrtvý!

Jenže nebyl. Držel ji s ocelovou silou. Stala se jeho vězněm
královským výnosem.

Kapitola 9

Genevieve by nejraději omdlela. Bylo by lepší, kdyby zůstala v šedivém zastření smyslů, v němž nic nebylo skutečné.

Naneštěstí byla při plném vědomí, a to po celou dobu žalostných okamžiků, kdy ji nesl chodbami Windsoru jako vak. Genevieve nevěděla, jestli je víc pokořená, nebo vyděšená. Celou cestu je pronásledovalo mlčení přerušované jen občasným zachichotáním.

Blížili se ke skupince žen, které klevetily a neslyšely Tristanovy blížící se dlouhé kroky. Tristan to ještě zhoršil, když se zdvořile uklonil a mile požádal: „Dámy, dovolíte...?“

Rychle se rozestoupily. Genevieve vidící dozadu zahlédla jejich otevřená ústa – která se pak bleskově zavřela úžasem nad neobvyklým způsobem vyrušení.

Zpočátku jí v jakékoliv akci bránil šok. Byla příliš vyděšená zjištěním, že Tristan je živý – až příliš živý a překypující zdravím.

Ale jakmile prošli kolem klábosících dam, Genevieve se poněkud vzpamatovala. Popadla Tristana za plášť a pokusila se nadzvednout a dostat se před něho.

Podíval se na ni tak pronikavým pohledem, že ji na chvíli opustila odvaha. Nezapomněla, jak se na ni podíval tu noc, kdy mu zasadila ránu do hlavy. Nikdy nezapomněla na pohled, který vyjadřoval pohrdání a prokletí, sliboval pomstu. Ale musí být způsob, jak mu uniknout. „Pusť mě dolů,“ poprosila opatrně. „Já – já půjdu sama,“ zaváhala a dodala: „Prosím.“

Trochu ji překvapilo, že se zastavil a nechal ji sklouznout po svém těle, až se postavila. Podívala se mu do očí a rychle ustoupila o krok dál, rozechvělá z těsného kontaktu. Sklopila oči, ale zase je zvedla.

„Kam mě odvádíš?“ zeptala se ochraptěle.

Dal ruce v bok, mírně naklonil hlavu na stranu a sžíravě odpověděl: „No ne, lady? Kam mě odvádíš? Nemělo by to být: Vítej zpátky z říše mrtvých, lorde Tristane. Je mi potěšením vidět tě živého?“

„Potěšení to určitě není!“ odsekla bez rozmyšlení.

Modli se... modli se, abych umřel, varoval ji kdysi.

Zasmál se hoře a suše. Popadl ji za paži a vlekl ji další chodbou. Zdálo se, že v této části paláce není ani živáčka. Uvědomila si, že míří k obytným prostorům, kudy může projít pouze zabloudivší host, nebo někdo ze služebnictva. Tady jí nikdo nepomůže, pomyslela si s těžkým srdcem.

Tristan kráčel velmi rychle. Genevieve lapala po dechu, aby stačila jeho dlouhým krokům, zejména když její mysl a srdce uháněly mílovými kroky.

Ale v hlavě měla úplně prázdno! Bála se myslet, bála se uvažovat. Ale něco ji musí napadnout...

Nakonec došla k jedinému závěru – Tristan je rozhodně živý a skutečný. Zuří. Odvádí ji, aby dokonal, co slíbil. Obtížně polkla a vytrhla se mu tak prudce, až se musel zastavit.

„Kam mě vedeš?“ zeptala se znovu.

„Do svého pokoje,“ odvětil stručně.

„Co – co mi chceš udělat?“

Usmál se a pozvedl obočí. „Ještě jsem se nerozhodl. Napadlo mě uvařit tě v oleji, ale potom jsem usoudil, že by to bylo příliš mírné. Pomyslel jsem na to, že bych tě mohl vykuchat a rozčtvrtit, ale i to jsem zamítl jako příliš snadné.“

„Neodvážil by ses!“ vydechla. „Král ti nedovolil, abys mě zavraždil...“

„*Popravil*, to je správný termín. Máš pravdu, poprava obvykle vyžaduje královský souhlas. Ale myslím, že v tomhle případě ne. Potom ještě zbývá mučení. Hmm, uvidíme. Možná bychom ti mohli vypálit cejch zrádce na tvoje hezké tvářičky. Příliš rychlé! Co tak vyrvat ti nehty, pěkně jeden po druhém...“

„Nech toho!“ zasyčela.

Myslí to vážně? pomyslela si s pocitem zvedajícího se žaludku.

Z jeho výrazu to nedokázala posoudit. Mračil se a jeho hlas zněl výhružně.

„Mojí lidé se vzbouří. Najdou si tě...“

„Nebudou mít žádné potíže mě najít. Vracíme se na Edenby. A pochybuju, že by ještě někdy proti mně povstali. V tuto chvíli jsou mými milými poddanými, troufám si tvrdit.“

„Cože... o čem to mluvíš?“ zeptala se zmateně.

„Jen o tom, že Edenby už je moje, Genevieve. Dobyli jsme ho tu noc, kdy jsi odjela.“ Usmál se, znovu jí sevřel paži a pokračoval v chůzi. Mysl jí zaplnily strašlivé představy. Bože! Kolik lidí je ještě naživu? Co ubohá Edwyna? Anna? A Tamkin – který byl tu strašlivou noc v jejím pokoji? Můj Bože! Zachvěla se.

„Bože!“ zaúpěla nahlas, aniž by si to uvědomovala.

Znovu se zastavil a mile – a děsivě – se na ni usmál.

„Co je zase, má lady?“ posmíval se.

Vykroutila se z jeho držení, roztřesená, ale rozhodnutá nedat mu svůj strach najevo. „Co jsi provedl v Edenby?“ vyhrkla prudce. „Pozabíjel nevinné, kteří se nijak nezúčastnili války proti tobě?“

„Přesně tak,“ prohlásil ledově. Mávl rukou v širokém oblouku. „Lidé z Edenby lemují hradby – visí na nich a taky tlejí na šibenících! Nikdo nebyl ušetřen, má lady!“

Odskočila od něho a stále nevěděla, jestli říká pravdu nebo ne.

Pokročil k ní a popadl ji tak silně, až vykřikla. Nešel ale dál, jenom ji dotáhl k jednomu z velkých oken ve zdi.

„Vidíš dolů, má drahá lady Genevieve?“ vysmál se jí a přinutil ji podívat se. Na zdi obehnaném dvoře stál pranýř. Táhl k němu muž v poutech, aby je zbičovali za přestupky proti tudorovskému králi. Genevieve se chtěla odvrátit, ale přinutil ji setrvat a zvedl jí bradu, aby nemohla skrýt oči.

„Tudorova spravedlnost je rozvážná – ale přísná. Jestli mi nepřestaneš dělat problémy, možná budu mít chuť ještě před naším odjezdem spatřit tvoji užvaněnou duši zkrocenou rukama těchto statných chlapíků!“

„Co by to změnilo?“ zeptala se chladně. „Zbičování jejich, nebo tvou rukou? Troufám si tvrdit, že od těch mužů dole by bylo mírnější! Dávám přednost spravedlnosti tady na místě!“

„Opravdu?“ otázal se zdvořile. „Tak jako bys dala přednost Toweru, než se stát mým vězněm?“

„Ano, to určitě!“ zapřísahala se horlivě.

„Ale Tower nikdy neopustíš živá,“ upozornil ji suše.

„Dobrý kat umožňuje člověku snadno odejít ze života!“ zvolala hlasem zabarveným hrůzou, což u Tristana vyvolalo pořádný výbuch smíchu.

„Ach ano! Zapomněl jsem, jaký jsi odborník na smrt, lady Genevieve!“

Otřela si dlaně do sukně a sklopila hlavu. „Jestli mám umřít, lorde Tristane,“ podařilo se jí vyhrknout bez zajíkání, „tak chci umřít hned a tady.“

„No, nemám v úmyslu nechat tě umřít – zatím,“ objasnil jí tiše. „A jestli ti má někdo zmrskat kůži, rezervuju si to potěšení pro sebe! Navíc nevěřím, že tolik spěcháš z tohoto života. Jdeme – jenom tu mrháme časem.“

Mrhá časem! propadala opět panice. Bože, ano! Potřebuje čas, musí ho zdržovat, dokud je to možné!

Chce ji odvést do svého pokoje – a popravit ji? Nebo napřed znásilnit... Ne, zdá se, že ji příliš nenávidí, než aby ji chtěl – ani násilím ne. Ale jestli jí chce ublížit...

Ne, teď ji určitě nezabije. Potřebuje udělat mnoho věcí, než jí vezme život. Očividně spěchá na Edenby – možná je součástí jeho pomsty přinutit ji, aby se podívala, co udělal s jejím domovem!

Roztřesenou ji dovedl před jakési dveře. Pustil ji, aby mohl otevřít.

Genevieve zpanikařila. Je volná, mladá a čilá – a palácové chodby jsou nekonečně dlouhé. Otočila se a chtěla vyrazit. Ale než stačila udělat jeden krok, vykřikla bolestí. Tristan ji okamžitě chytil druhou rukou za vlasy.

Stála a dívala se na něj, zatímco odemykal. Chvějící se a s jektajícími zuby se pokusila uvolnit si vlasy. Jenom kdyby je měla spletené! Nepustil ji, naopak si ji přitáhl za ten zlatý řetěz ještě blíže.

Vůbec ho to nevyvedlo z klidu – spíš pobavilo.

„Má lady,“ pošeptal jí výsměšně s tváří tak těsně u její, až cítila jeho horký dech na líci, „pamatuj si, že už ti nikdy, nikdy nebudu důvěřovat. Nikdy se k tobě neotočím zády.“

Strčil ji do pokoje a vešel za ní. Stála klidně. Bála se na něho podívat a bála se to neudělat. Sebrala odvahu a rozhodla se odvážně počkat, co bude následovat.

Ale Tristan si jí nevšímal. Pohyboval se po místnosti a sbíral svoje věci. Genevieve ho pozorovala připravená uskočit, ale zmatená tím, co dělal.

Nejasně si všimla, že pokoj je soukromý a dost vznešený. Král Jindřich si Tristana nepochybně velmi cení.

Na posteli ležel meč s pochvou. Když se po něm Tristan natáhl, trhla sebou. S úsměvem si připnul meč kolem pasu.

„Drahá lady Genevieve! Jsi nějak nesvá.“

Neobtěžovala se s odpovědí, jenom ještě víc vystrčila bradu, i když jí divoce bušilo srdce.

Odvrátil se. Polkla a pustila se do něho: „Pověz mi to! Zatraceně, pověz mi to! Co chceš – co míníš dělat?“

Otočil se k ní a dlouho se na ni přísně díval. Náhle se pousmál.

Genevievě prolétly hlavou vzpomínky. Dobře si pamatovala ten úsměv plných a smyslných rtů. Tvrdě přitisknutých na její – cejch, který tenkrát přijala a nikdy nezapomněla. Vzpomínky z ní vysávaly sílu a odvahu.

„Řekni mi to!“ vykřikla znovu s posledními zbytky kuráže.

Pokrčil rameny. „Vlastně to, má lady, sám ještě nevím – to je vše.“

Z jeho tónu jí uvízla slova v hrdle. Opět se odvrátil, zvedl hubenou koženou mošnu a zlehka se uklonil. „Můžeme, má lady?“

„Můžeme co?“ vyhrkla příkře.

„Jít, pochopitelně.“

„Ano!“ vyšeptla radostně a srdce se jí opět rozbušilo. Opouštějí pokoj, který byl v jeho přítomnosti tak malý. Bude poměrně v bezpečí, protože se jí určitě neodváží ublížit před zraky mnoha lidí!

Ale je to pravda? Už ji přece vyvlekl z audienčního sálu...

Než otevřel dveře, znovu jí sevřel paži. „Moje věci jsou...“, spustila, ale Tristan ji přerušil.

„Mary je vyzvedne a přiveze.“

„Mary?“ zamumlala nervózně.

„Ano, Genevieve. Setkal jsem se s tvou služebnou. Je to hodná dívka – ta by krále nerozzlobila. Ani nového pána Edenby. Přijede za námi.“

To už byli v polovině chodby. „A co sir Humphrey?“ zeptala se trochu roztřeseným hlasem. „Snad jsi ho...“

„Nezabil v audienční síni?“ doplnil Tristan. „Ne – to jsem neudělal.“

„Tak...“

„Poslední odpověď na poslední otázku, Genevieve,“ upozornil ji Tristan a přimhouřenýma očima jí dal jasně najevo, že jeho trpělivost je u konce. „Je to starý rytíř, velmi věrný. A i když měl na všem značný podíl, jaksi zapůsobil na moje srdce – ano, Genevieve, i ten ledový orgán v mém těle může cítit dojetí! Upozornil jsem sira Humphreye, že pokud se vrátí na Edenby, půjde do vězení. Jestli se rozhodne zůstat v Londýně, je svobodný.“

Genevieve sklonila hlavu a chvíli ho pokorně následovala, zatímco vstřebávala skutečnost, že alespoň sir Humphrey má dovoleno žít na svobodě. Tristan kráčel rychlými kroky, tak rychlými,

že než si to stačila uvědomit, ocitli se venku na jasném denním světle. Uviděla skupinku jeho mužů, snadno rozpoznatelných podle erbů a zbroje. Seděli na koních a čekali.

Na koních! pomyslela si s obnovenou nadějí. Umí jezdit stejně dobře jako chodit. Jakmile se dostanou do volné krajiny, kterou zná nepochybně lépe než oni, může jim ujet.

„Kde je můj kůň?“ zeptala se se skloněnou hlavou a snažila se dodat hlasu tón trpkého odevzdání.

Ale Tristan neodpověděl. Když k němu nakonec zvedla oči, překvapeně zjistila, že na ni hledí s pobaveným úsměvem a jiskřením v očích.

„Ale ale, má lady! To je dost ubohá úvaha – zaútočit na muže, pohrbit ho a navíc ho ještě považovat za hlupáka! Tvůj kůň stejně jako tvoje věci dorazí později. Tuto cestu vykonáš zvlášť vybraným způsobem.“

Než se nadála, znovu ji zvedl do náruče. Přenesl ji blátivou cestou a bez okolků ji hodil do rozhrkaného kočáru. Pokusila se získat rovnováhu a posadit se. „Počkej! V téhle věci nemůžu jet! Bude mi špatně! Pusť mě ven!“ Zabušila do dveří a zacloumala klikou, ale nepovolily. Ještě když do nich vztekla bušila, uslyšela ostré prásknutí biče. Kočár vyrazil a náhlý pohyb odmrštil Genevieu na protější stranu. Prudce narazila spánkem na sedačku a vykřikla. Promnula si skrání a pokusila se vstát.

To byl pochopitelně směšný pokus. Tristan nehodlal plýtvat časem. Kola kočáru kodrcala přes každický kámen a díru v cestě.

Jak jízda pokračovala, přinutila Genevieu myslet jedině na to, jak si ochránit tělo. Trvalo snad celou věčnost, než kočár konečně trochu zpomalil a jeho pohyb se stal jednotvárným. Teprve teď měla možnost uvažovat o svém osudu.

Nešťastně si z hlavy stáhla potřhané zbytky čelenky se závojem, která byla ještě ráno tak krásná a vznešená. Tristan si chce dát načas, než ji zabije, přemýšlela bezútěšně. Čeká, postupuje pomalu, aby měl jistotu, že bude umírat nejméně tucetkrát, než nastane skutečná smrt...

Ne! Takové uspokojení mu neposkytne. Nepřipustí, aby ji viděl ustrašenou. Nikdy! I když budu vyděšená! zapřísahala se, nikdy tomu lancasterskému satanskému synovi nedovolím, aby viděl, že se bojím.

V jisté chvíli si uvědomila, že už je noc. Ale pořád nezastavovali. Vztahuje se snad Tristanův vztek i na koně? pomyslela si sarkasticky. Ale vždyť to na věci nic nemění. Unavená a vyčerpaná se skrčila do rohu kočáru a konečně upadla do polospánku.

Zvolna se probouzela s pocitem strašlivého zmatku. Zpočátku ji napadlo, že opět sní. Zdá se jí, že utíká rovnou k Tristanovi. Klesá, padá, nemůže utíkat dál, nemůže se vzepřít temné a naléhavé přitažlivosti jeho očí...

Probudila se s vědomím, že ta hrůza není sen, ale skutečnost. Je zavřená v kočáře, ztuhlá a polámaná. Dovnitř pronikalo světlo, zase bylo ráno. Kočár zastavil.

Genevieve si uvědomila naléhavé nutkání jistých tělesných potřeb. Vtom se dvířka kočáru otevřela. Ostré světlo ji oslepilo, takže si zastínila oči dlaní.

„Dobré ráno, lady Genevieve,“ pozdravil ji Tristan výsměšně.

„Doufám, že jsi spala dobře.“

Byla tak zubožená, že na jeho posměch nedokázala reagovat. „Musím nutně ven, můj lorde,“ zašeptala hořce.

„To nepochybně ano,“ odvětil stručně a nabídl jí ruku. Zaváhala, ale pak ji raději přijala. Když se postavila, málem upadla, tak měla strnulé nohy. Podepřel ji rukou kolem pasu, a vyslal tak teplý proud do jejích údů. Rychle se odtáhla, dychtivá zjistit, kde jsou.

Vypadalo to, že projíždějí hlubokým lesem vysokých dubů zahalených v mlžném a tajemně krásném oparu. Všude panovalo ticho, kromě občasného zatrylkování ranních ptáků – a smíchu jeho mužů, kteří obklopili starostlivě založený táborák a jedli něco úžasně vonícího.

Hodlá ji Tristan nakrmit? pomyslela si. Nebo je její vyhladovění součástí plánu?

„Můžeme jít?“ navrhl.

„Jít?“ opakovala. „Musím být *sama*!“

Zavrtěl hlavou. „V žádném případě!“

„Ale...“ Zírala na něho s očividným zděšením. Zřejmě našel ten nejkrutější způsob jejího týrání. Genevieve byla nesmírně stydlivá a úzkostlivá. Určitě by zrovna při tom nikoho nesnesla!

„Prosím!“ zašeptala nešťastně.

„Když jsi tohle říkala naposled, má lady,“ připomněl jí Tristan chladně, „probral jsem se pohřbený pod hromadou kamení.“

„Kam bych mohla jít? Co bych mohla udělat?“ zeptala se poněkud zoufale.

„Nepochybuj o tom, že máš spoustu nápadů!“ odpověděl suše.

Jeho temný pohled byl bezedný a čelisti měl zaťaté, takže věděla, že bude nadále odmítat. Ale nakonec vzdychl a dodal: „Pojď. Půjdem k vodě. Ale důrazně tě varuju, nesnaž se utéct nebo zmizet mezi stromy. Jinak ti už nikdy neposkytnu sebemenší soukromí.“

Společně zamířili do lesa k říčce. Nad zemí visela ranní mlha.

Měla z té procházky podivný pocit, a ještě podivnější z dotyku Tristanovy ruky na její paži. Vrhla na něho letmý pohled s myšlenkou, jestli na ni bude někdy milejší. Podíval se na ni pronikavým a temným pohledem a mírně se pousmál. V tom okamžiku si uvědomila, že jeho city jsou pořád stejně silné. Připomínal jestřába kroužícího nad kořistí – a čekajícího s nebezpečným sebeuspokojením na vhodný okamžik.

Řeka protékala klidně mezi stromy a pokojné čerení vody bylo v přikrém rozporu s Tristanovým napjatým pohledem. Pustil ji.

„Tam před námi je keř,“ oznámil jí stručně. „Vrať se okamžitě jinak budeš litovat,“ varoval ji tiše.

Za okamžik se už beznadějně rozhlížela kolem sebe. Les je dostatečně hustý! Bylo by snadné v něm zmizet!

Vrátila se k němu se sklopenou hlavou a zaťatými zuby. Čekal s nohou ledabytě opřenou o pařez a pažemi zkříženými na hrudi.

Nevšímal si ho. Sklonila se k vodní hladině, aby si opláchla tvář a vyčistila zuby.

Jeho dotek ji překvapil – a vyděsil. Polekala se, že jí chce vtlačit obličej pod vodu a utopit ji. Její oči zřejmě prozradily, co si myslí, protože se zasmál a řekl: „Jenom se pokouším zachránit ti tu rozčuchanou hřívu, které říkáš vlasy! To je vše – alespoň pro tuto chvíli.“

„To nemusíš!“ odsekla. Nechtěla, aby se jí dotýkal. Nechtěla, aby byl blízko ní. Nechtěla cítit sílu, která vyzařovala z jeho rukou, ani cítit jeho čistou a osvěžující mužnou vůni.

Ale měla obrovskou žízeň. Přinutila se na něho proto zapomenout a pila. Za chvíli ucítila, že ji táhne za vlasy.

„To stačí.“

Tristan ji téměř vytáhl na nohy a dovlekl mezi stromy zpátky ke kočáru. Toužebně pohlédla k mužům kolem ohně. Žaludek se jí svíral hladem – a nevolností z vyhlídky nasednutí do rozkodrcaného povozu.

Sebrala odvahu a požádala o laskavost: „Nemohla bych zůstat ještě chvíli venku?“

Zavrtěl hlavou. V tom okamžiku vypadal velmi podrážděně jako by byla nějaká hračka, která ho najednou přestala bavit. „Přinesu ti něco k jídlu.“

Vyzvedl ji zpátky do kočáru a zavřel dvířka. Za okamžik se vrátil s dřevěným prkénkem – na něm kus masa z divočáka opečeného nad ohněm. Bylo poněkud tuhé a vláknité, ale Genevieve byla příliš vyhladovělá, než aby jí to vadilo.

Ještě jedla, když se kočár znovu rozjel. Nepříjemná jízda z včerejšího dne se opakovala.

Genevieva strávila celý den pouze se svými myšlenkami. Pozdě odpoledne dostala trochu piva, ale nepřinesl ho Tristan, nýbrž jeden z jeho mužů, hezký a zdvořilý mladík jménem Roger de Treyne. Dodal jí trochu naděje, protože ji očividně litoval.

Druhý den ráno pro ni přišel zase Roger. Když ji dovedl k říčce, žalostně se na něho usmála a poprosila ho, aby poodešel, že by se ráda vykoukala. Žadonila tak úpěnlivě, až nakonec souhlasil. Sotva odešel o kousek dál, rychle se svlékla do spodničky a vychutnávala blahodárně čistou vodu. Přitom bedlivě pozorovala protější břeh.

Protější břeh...

Lehce k němu doplave. Tristan takový úskok neočekává. Stromy jsou husté a člověk se mezi nimi může skrývat celé hodiny. Dny. Ba dokonce i měsíce.

Opatrně se otočila. Roger byl dost daleko a stál zdvořile otočený zády k ní. Tiše vklouzla pod hladinu. Plavala pod ní, aby neuslyšel její pohyb. Teprve když před sebou zahlédla břeh, vystrčila hlavu, aby nabrala dech, a tiše vylezla na druhé straně toku.

Ale jen co zvedla hlavu, vyrazila zděšený výkřik. Čekal tam Tristan, pohodlně a mlčky opřený o kmen obrovského dubu.

Překvapení ji ochromilo, zatímco Tristan klouzal tmavýma očima po jejím těle. Náhle měla pocit, že je nahá a rozpálená, protože věděla, že se jí mokrá lněná spodnička lepí na tělo jako druhá kůže a těsně obepíná její nadra a hýždě. Vlasy měla mokré a přilepené na kůži a nepochybně vypadala jako nějaká divoká lesní žínka.

Ale Tristan byl podivně lhostejný. Hodil jí svůj plášť, aby se zahálila. Při jeho pohledu se roztřásla.

„Nemysli si, že budeš svádět moje muže, aby ti pomohli k útěku, Genevievo,“ prohlásil chladně. „Pečlivě jsem si je pro tuto cestu vybíral. Všichni si pobýli ve vězení hradu Edenby – na tvůj příkaz.“

„Ty jsi – jsi suchý,“ poukázala s cvakajícími zuby.

Usmál se a nasměroval její pohled k malému voru u břehu. „Jedeme?“

Několik záběrů vesla je dovedlo zpátky. Tristan si vzal plášť a hodil Genevievě šaty, které nechala na břehu.

Pracně se do nich navlékala. Počkal, potom ji uchopil za paži a postrkoval k cestě a kočáru. Cítila jeho pohled jako řetěz na krku. Zmocnily se jí strach a sklíčenost a začínala podléhat panice. Ach Bože, je jako jestřáb, jako obrovská kočka, která si hraje s myší! S posledním zbytkem odvahy se otočila tváří k němu.

„Udělej to!“ vykřikla. „Tak to udělej! Uškrť mě, zastřel mě, roztrhej mě! Skoncuji s tím!“

Míle se na ni usmál. „Abych si odepřel nekonečné potěšení z čekání? Ne, má lady, Edenby byla pro mě past. Teď jí bude pro tebe.“

„To nemůžeš!“ vzkypěla a zkřížila si paže na prsou. „Ani se nehnu! Já...“

Pokrčil rameny, sklonil se a přehodil si ji přes rameno. Bušila do něho zuřivě pěstmi, škrábala a drásala – v tu chvíli rozhodnutá ho zranit, přinutit ho k činu.

Ale na Tristana to nezapůsobilo. Hodil ji do kočáru. Krčila se na podlaze jako divoké zvíře v kleci. „To nemáš nic lepšího na práci než trápit jakousi ženu?“ zvolala zraněným hlasem, který se musel dotknout jeho cti.

„Zrovna teď mám volno,“ ujistil ji. „A mimoto ty jsi lady Genevieva a ne nějaká žena.“

Kočárová dvířka se přes její protesty zavřela.

Další den pro ni přišel znovu Tristan. Neřekla mu ani slovo a vyškobrtala se ven celá ztuhlá.

Ale jen co si opláchla obličej, znovu jí projela hrůza, protože jí přikázal, aby si klekla.

Tak už je to tady...

Zabije ji, zmrzačí, zohaví?

„Ne...“, vydechla. Nechtěla se bát. Nechtěla koktat.

Vydal netrpělivý zvuk, položil jí ruce na ramena a stlačil dolů.

Hrůza... nechce ho vidět, nechce vědět... Sebrala poslední odvalu – čekala na něj, který jí prořízne hrdlo. Ohromilo ji, když ucítila na zádech jeho stehna, tuhá a horká pod látkou kalhot.

A jeho prsty – bezohledně ji tahající za vlasy, když jí je začal projíždět hřebenem.

Klečící a roztřesená se nemohla bránit nešetnému zacházení a raději zůstala zticha. Dlouhou dobu nepadlo ani slovo, a když skončil z česáním, krátce ji vyzval, aby vstala.

Zvedla se a podívala se na něho. Vrátil jí pohled. Pořád se třásla tak, až se bála, že upadne. Podepřel ji rukou a překvapeně pozvedl obočí. Rychle sklopila zrak.

„Já – já myslela...“, začala.

„Myslela jsi co?“

„Že mě chceš – že mě...“

„Zabiju – zezadu?“

„A-ano.“

Chvilí mlčel, než odpověděl spíš unaveně než výsměšně: „Ne, lady, nože v zádech jsou tvoje pole působnosti, ne moje.“

„Sire, nečekala jsem, že se budeš starat o stav vlasů nepřátelského zajatce.“

„Tak to ses velice mylila. Tyhle vlasy jsou poklad a patří mně.“

Nevěděla, co si má myslet. Utekla od něho do kočáru. Tentokrát nastoupila do svého vězení bez jeho pomoci.

Příští den pozdě odpoledne dojeli k hradu Edenby. Slunce už zapadalo a stíny se prodlužovaly. Všechno se koupalo v jemné zlatorudé záři.

Genevieve se probrala z obvyklé netečnosti v koutku kočáru. Poznala, že jsou u cíle, když uslyšela Tristanovo volání na strážě u brány.

Srdce jí pokleslo novým zoufalstvím. Je to pravda. Zmocnil se Edenby. Její srdce se této skutečnosti bránilo. Nechtěla vyhlédnout z okýnka. Před očima jí běžely obrazy jejích lidí, jejích ozbrojenců, farmářů a řemeslníků, visících na provazech ze šibenic na hradbách. V naprosté beznaději pomyslela znovu na Edwynu. A Tamkina. A malou Annu! Dítěti snad Tristan neublížil...

Kočár projel branami a pak se zastavil. Dvířka se otevřela. Stál v nich Tristan. Pobaveně se usmíval, oči temně hluboké a plné odlesků světél z luceren kolem.

„Edenby, Genevieve.“ Natáhl se pro ni a zvolna ji spouštěl po svém těle na zem, přičemž jí pošeptal: „Nadešel tvůj čas, má lady.“

Vykroutila se z jeho sevření a vyděšeně na něho pohlédla. Rozchechtal se přímo ďábelsky a chytil ji za zápěstí tak pevně, že se mu nedokázala vytrhnout.

„Dnes večer o nic nežadoníš, má lady?“ vysmíval se jí. „Nechystáš se prosit o slitování? Nebo ještě lépe, nežádáš, abys mě mohla pobavit a zachránit svůj lid před mojí pomstou? A co výzva k ctění lancasterských zákonů?“

„Nikdy nebudu prosit!“ vyhrkla, ale kolena se jí třásla. Muži, kteří je doprovázeli, odjížděli mezihradebním prostorem. Rozhlédla se, jestli tu není někdo, kdo by jí pomohl...

Nikdo. Stáli sami před dveřmi do slavnostní síně. Co je uvnitř? Lancasterští nevychovanci, znesvěcující všechno, co jí patřilo?

„Půjdeš laskavě dovnitř? Nebo tě mám odnést? Je mi líto, ale naše záležitost bude muset chvíli počkat, než vyřídím neodkladné věci, které mě tu čekají.“

Otočila se a zamířila ke dveřím, kde se znovu zastavila.

„Ó, promiň, sire. Jdu správným směrem? Nebo mám zamířit do vězení?“

„Možná později,“ odpověděl ledabyly. Ale pak spatřila na jeho opálené tváři úsměv. „Na dnešní večer jsem čekal nesmírně dlouho.“

Celé věky, má lady.“ Uklonil se jako dokonalý rytíř, mistrovský kavalír. A potom procedil se zaťatými zuby: „Dělej!“

Bože, co to s ní ten jeho hlas dělá! Něžný, drsný, znovu něžný. Jaký dokáže vzbudit strach, a tekuté horko, z něhož málem omdlévá a hledá záchranu v zapomnění!

Prudce se otočila a vyrazila. Jestli se dostane k zadní bráně, může vyšplhat na útes a prchnout – ať po skalách nebo do moře.

Byl to marný pokus a věděla, že to tak dopadne – ale nezbyvalo jí než bojovat.

Tentokrát ji chytil za vlečku šatů a jen povzdychl, když si ji opět přehazoval přes rameno. Divoce se kroutila, pokoušela se kopat, kousat, drápat. Zbytečně. Když vcházeli do pevnosti, málem plakala. Nad sebou – i nad hrůzou, kterou spatří ve slavnostní síni.

„Tristane!“ přerušil nějaký hlas její trdnomyslnost.

Byl to mladý a hezký lancasterský bojovník, který ho vítal a dobře se bavil pohledem na Tristanův divoký náklad. Genevievě se konečně podařilo zahlédnout jeho obličej. Vyslal k ní úsměv a pak se obrátil ke svému vůdci.

„Tady šlo všechno dobře...“

„Co jste udělali s mou tetou?“ vykřikla rozzlobeně Genevieva.

„Dovol mi zbavit se této lady,“ poznamenal Tristan suše, „a pak se setkáme v pracovně.“

„Počkat!“ zvolala Genevieva. I když tohoto muže zradila, přece jen se zdá, že má srdce. „Prosím! Co se stalo s...“

„Edwyna sedí u krbu,“ odpověděl jí klidně. Vešli do síně. A opravdu, Edwyna byla tady, velmi bledá a s žalostným pohledem v očích. Ale jinak celá a zdravá, upravená jako vždy.

„Edwyno!“ vydechla Genevieva.

Edwyna se k ní rozběhla, ale Tristanův mladý přítel ji chytil...jemným uchopením kolem pasu.

„Ne, Edwyno,“ řekl jí tiše. „Nemůžeš se do toho vměšovat.“

Ohromená Genevieva zírala na tetu, zatímco ji Tristan vynášel po točitém schodišti. Edwyniny oči – obrovské, modré, lesknoucí se starostí – ji sledovaly, dokud to šlo.

„Ona žije!“ podivila se Genevieva.

„Samozřejmě že žije,“ potvrdil podrážděně Tristan. „Tvoje teta není tygřice kousající do zad!“

Znamená to, že Edwyna zůstane naživu, i když ona zemře? Genevieva začala znovu bojovat. Tristan tiše zaklel a postavil ji na nohy. Omotal si její vlasy kolem ruky, a tak ji znehybnil. Došli ke dveřím jejího pokoje a Genevieva sklíčeně sledovala, jak zvedá venkovní závoru, která tu předtím nebyla.

Tristan ji postrčil dovnitř tak prudce, až klopýtla. Zůstal stát ve dveřích a výsměšně jí oznámil: „Vážně je mi líto, že tě opouštím, ale bohužel! Musím se postarat o mnoho věcí. Vykoupej se, má lady, odpočiň si, protože přísahám, že se vrátím v prvním možném okamžiku!“

S úsměvem se jí uklonil a odešel.

Slyšela, jak pevná závora na dveřích zapadla na místo.

* * *

Jon s Tibaldem čekali na Tristana v pracovně. Oba vypadali odpočatě – a docela spokojení s životem, což Tristana potěšilo, protože z toho poznal, že převzetí hradu proběhlo hladce.

Posadil se za stůl, aby si vyslechl jejich zprávy. Tibald mu oznámil, že většina původních strážců hradu zůstala ve vězení – nechtěli jejich propuštěním na svobodu nic riskovat. Ale farmáři a řemeslníci se vrátili k práci. Služebnictvo chvíli trucovalo, ale nikdo se proti novým pořádkům nevzepřel.

„Měl jsem ve vězení nějakého Tamkina,“ podával zprávu Jon.

„Ale teď jsem ho přemístil do jedné z věží. Ví všechno o výběrech nájemného, rozdělení pozemků, počítání zásob, mletí obilí a podobně. Vím, že s tebou toho večera bojoval, ale nebylo na mně, abych proti němu zakročil.“ Jon pokrčil rameny. „Každý den se celý třese – čekáním na tvůj návrat.“

„Hmm,“ zabručel Tristan a dlouze se napil piva, které mu přinesli.

„Co uděláš?“ zeptal se zvědavě Jon.

„Ještě nevím,“ odpověděl Tristan zamyšleně. „Něco udělat musím, abychom si udrželi úctu a autoritu. Nevím... možná zbičování. Muž bude žít – ale lidé uvidí, že se proti nám nemají stavět.“

Vydechl a procvičil si prsty. Seděli dlouho v sedle a byl unavený a to ho ještě čeká vypořádání s Genevievou.

Pořád vlastně nevěděl, co od ní chce – nebo co s ní má udělat. Byl si jistý jen jednou věcí: Během dlouhých dnů cestování si uvědomil, a to ztraceně jasně, že po ní pořád touží, že v něm vyvolává hlad, jaký dosud nepoznal, dráždí jeho tělo, zaplňuje mu duši. Vždyť je to jenom žena! říkal si jako už tolikrát předtím.

Přesto to jen zvyšovalo jeho hořké zklamání z její zrady. Kdyby byla Genevieve mužem, dal by jí meč, aby spolu bojovali – a jak je Bůh nad nimi, až by skončili, ležela by mrtvá. Jenže tato spravedlnost

nepřicházela v úvahu, protože je ženou – ženou, po níž bezhlavě touží.

Má na ni právo, pomyslel si suše. A dnes večer to Genevieva zjistí. Ať se v budoucnu stane cokoliv. Tato noc bude černobílá. Pozvala ho do svojí ložnice. Žadonila, aby k ní přišel. Tak ať má, co chtěla. Dnes jí její přání splní.

„Myslím, že všechno ostatní může počkat do rána,“ prohlásil s dlouhým povzdechem. „Jone, je tu nějaký pokoj, ve kterém můžu spát?“

Jon se díval s otázkou v očích. „Myslel jsem...“

„Ano, chystám se lady Genevieu navštívit,“ odpověděl otevřeně. „Ale nebudu vedle ní spát! Nedám v sázku svůj život!“

Jon se usmál. „Pokoj pána hradu je na konci chodby. Dohlédnu, aby ho připravili.“

Jon s Tibaldem vstali. Ale než stačili místnost opustit, ozvalo se shora divoké třískání do dveří. Tristan se už zvedal, ale lady Edwyna mu položila ruku na rameno a vtiskla ho zpět do židle. Upřela na něho prosebné oči plné slz.

„Nezabíjej ji! Můj lorde, prosím tě! Je mladá – a neměla jinou volbu! Přisahám, že i ona byla rozrušená, ale nemohla jinak. Copak to nechápeš? Bojovala s nepřítelem! Já vím... Já – Jon mi řekl o tvój manželce. Ale, lorde Tristane, ty by ses přece k takové ukrutnosti nesnížil! Prosím, lorde Tristane...“

„Edwyno!“ Sevřel její obličej do dlaní a pohlédl jí do rozšířených, zářivě modrých očí. V tom okamžiku pochopil, čím Jona okouzila. Zlobil se na něho, že mluvil o jeho tragédii. „Nemám vůbec v úmyslu tu ženu zabít, lady Edwyno,“ prohlásil poněkud ostře. Zalétl pohledem k Jonovi, který se tvářil zneklidněně. „Ale varuju tě. Příběh mého života nebude námětem pro prázdné tlachání!“ Vrátil se pohledem k Edwyně. „Můžeš být klidná – Genevieva nezemře. Ale na tomto hradu je vězněm, a tak to zůstane. To nezmění žádný příval slz.“

Edwyna sklopila hlavu: „Děkuju ti,“ zamumlala roztřeseným hlasem.

„Edwyno!“ zavolal ji Jon ostře. Vstala a připojila se k němu. Pak se ještě ohlédla na Tristana. „Můj lorde, já jsem se vězněm nestala. Proč tedy...“

„Ty, má lady, nejsi vězněm,“ odpověděl Tristan přímo, „protože ses s celou věcí jenom smířila – takže jsi teď pro nás důvěryhodná. Jestli se zachováš jinak, tvůj život se změní.“

„Ale, můj lorde, určitě...“, spustila Edwyna.

„Jone, Tibalde, lady Edwyno, dobrou noc,“ přerušil ji příkře Tristan a pozvedl obočí k Jonovi.

Jon objal Edwynu paží a rychleji odváděl z místnosti. Tibalde se pousmál, potřásl hlavou a odešel.

Tristan zamyšleně dopil pivo a došel k závěru, že skutečně čekal dost dlouho. Čím déle tu seděl, tím více narůstal jeho hněv.

Zavřel oči a přivolal si představu, jak před ním Genevieve klečí, žadoní. Potom její další obraz s pohrabáčem, z něhož odkapává jeho krev.

Rázně vstal.

Je čas té dámě připomenout varování, které jí uštědřil – aby neslibovala, co není plně rozhodnuta dodržet.

Kapitola 10

Genevieva pobíhala po pokoji téměř v panice. Kdysi – a připadalo jí to jako věčnost! – přísahala, že se nikdy nebude bát žádného Lancastera, ať sedláka nebo krále.

Ale to bylo předtím, než uviděla Tristana u královského dvora. Tak děsivě klidného, s černýma očima planoucíma pekelným ohněm, s tichými slovy obsahujícími hrozbu, z níž se ještě nyní při pouhé vzpomínce chvěla.

Snad už posté se divoce vrhla proti dveřím. Oči jí zaplavily slzy zklamání. Dveře nepovolily.

Vrátila se do místnosti a zahleděla se na lázeň před krbem. Čekala tam na ni horká kouřící voda, jako by někdo věděl, že dnes večer přijede. Možná to opravdu někdo věděl. Třeba Tristan vyslal posla.

Rychle se koupala a ustrašeně naslouchala zvukům z přízemí.

Nechtěla, aby ji Tristan přistihl ve vodě.

Ale Tristan měl – jak jí zdvořile oznámil – hodně práce. *Nepřišel*. Vyskočila z kádě a oblékla se do modrých sametových šatů, které jí tu někdo přichystal. A teď přecházela po pokoji a nevědomky si popotahovala šněrování příliš hlubokého živůtku.

Zastavila se a se zavřenýma očima se modlila, aby měla odvahu. Chce ji dnes večer vlastnoručně zabít? Možná stejným pohrabáčem, který použila proti němu?

Ať jde k čertu! Tristan nesporně ví, jak trýzeň a pomstu prodlužovat. Rozhodně by bylo lepší, kdyby požádal u dvora o její hlavu, než aby ji vlekl celou tu dálku a zanechal samotnou s příšerně hlodajícími obavami.

Genevieva otevřela oči a podívala se na tapiserii, která zakrývala úzká okna, spíše jen střílny pro lučištníky. Ale je přece štíhlá a obratná. Třeba by se dokázala protáhnout otvorem a seskočit na ochoz. Ale taky si může zlomit nohu, připomněla si. Jenže co je léčení zlomeniny v porovnání s pomstou, která ji čeká z rukou Tristana de la Tere?

Zamířila k oknu a strhla tapiserii zobrazující otcův lov. Obraz spadl na zem a Genevieva hleděla s narůstajícím strachem na úzké okno. Bylo výš nad podlahou a mnohem užší, než předpokládala. Ale i tak... jestli se dobře natočí a vtáhne hrud', protáhne ramena a potom boky...

Rozhlédla se kolem sebe a u toaletního stolku uviděla stoličku. Rozběhla se pro ni a celá udýchaná ji dotáhla pod okno. Vylezla na ni, vytáhla se do okna a zachvěla se. Ochoz pod oknem byl tak hluboko!

A právě v tu chvíli se rozlétly dveře do pokoje. Srdce se jí divoce rozbušilo, stolička pod jejíma nohama se překotila a Genevieva zůstala viset v okně. Rychle otočila hlavu a spatřila Tristana. Stál ve dveřích a neúprosným pohledem sledoval její úsilí. Po boku mu jako vždy visel meč a ruce měl založené v bok. Jeho postava téměř zaplňovala dveřní otvor. V rozevlátém plášti působil majestátně a naprosto nelítostně.

Genevieva zaúpěla a zoufale zarývala prsty do kamene. Přišel čas zúctování.

Horečnatě se vzepjala – a málem se protáhla! Ale kolem pasu ji sevřely ocelové ruce, stáhly ji z okna a hodily na podlahu. Přistála tvrdě a bez dechu. Odhrnula si vlasy z očí.

Její vyděšený pohled dopadl na Tristanovy rozkročené nohy v jezdeckých botách. Odsunula se dozadu a plížila se podél zdi co nejdál od něho. Přinutila se zvednout zrak ke svalnatým stehnům pod těsnými koženými kalhotami a klouzala zrakem až k lemu tuniky. Se zaťatými zuby rychle polykala a v duchu přitom odříkávala poslední tklivou modlitbu. Vyděšenýma očima stoupala výš přes štíhlé boky a nepředstavitelně široký hrudník, až se nakonec střetly s jeho. Přiměla se k široce otevřenému, vyzývavému a pohrdavému pohledu.

„To bylo poněkud hloupé, nemyslíš, má lady?“ zeptal se zdvořile a natáhl ruku, aby jí pomohl vstát. Genevieva ale pomoc nepřijala a zvedla se vlastními silami.

„Ne,“ odpověděla stručně. Když k ní pokročil blíž, přitiskla se zády ke zdi. Nedotýkal se jí, ale uvěznil ji nebezpečně temným žárem očí. Zachvěla se a dlaněmi hledala oporu na chladném kameni. Promluvil klidně, ale jeho hněv doutnal ve vzduchu jako blesk, který za letní noci rozštěpí oblohu.

Pomalu se usmál křečovitým a smutným zvlněním rtů. Odstoupil, odepjal si pochvu s mečem a odložil ji na jednu z židlí před krbem.

„Byl to pokus o útěk, nebo o sebevraždu?“ zeptal se lhostejným tónem.

„Záleží na tom?“ opáčila.

Pokrčil rameny a posadil se na postel. „Vlastně ani ne,“ odpověděl. Nespouštěl z ní pohled, zatímco si stahoval boty. Jeho tvář zůstávala hádankou, její rysy jako by sice trochu změkly, ale v zastřených očích pořád vězel vztek.

Genevieva se bezděčně podívala na pochvu s mečem. Pousmál se. „Máš v úmyslu použít proti mně můj vlastní meč?“

Vystrčila bradu. „Napadlo mě to.“

Lehce pozvedl obočí. Genevievy se najednou zmocnila panika a zoufalství. S pronikavým výkřikem se odstrčila od zdi a rozběhla se ke dveřím. Ale jen co závoru zvedla, tak dřevo zase zapadlo zpátky. Tristan stál za ní. Přes slzy téměř neviděla, ale nechtěla, aby si jich Tristan všiml. Nebude se chovat poníženě, přísahala, že nebude zbabělá.

Otočila se a zoufale na něho zaútočila rukama. Neřekl ani slovo, jenom se zamračil a chytil ji za zápěstí. Genevieva pomstychtivě vymrštila koleno do jeho slabin. Zaklel a na okamžik ji pustil.

Odskočila mrštně jako gazela. Vrhla se zoufale přes postel a zmocnila se jeho meče. Jakmile se zbraň ocitla v její ruce, překulila se na záda a zvedla ji proti němu. Tristan už stál nad ní, ale obezřetně čekal, zatímco přenesl zrak od jejích očí k třpytící se čepeli. Usmál se, o kousek ustoupil a uklonil se. „Tak co, lady, zkusíš mě dostat? Rád bych to viděl.“

„Udělám to!“ vykřikla. „Propíchnu tě skrznaskrz, rozpáru ti břicho!“ Jednou rukou se opřela o židli, opatrně vstala a po centimetrech postupovala k němu. To už se usmíval téměř naplno mladistvým a rozveseleným úsměvem. Rozhodně se nebál.

„Přísahám, že tě zabiju!“ ujistila ho.

„No, nepochybuju, že to zkusíš!“ odpovědět suše. „Věř mi, Genevievo, nezapomněl jsem na tvůj poslední pokus! Jenže mě nejde zabít tak snadno, jak zřejmě doufáš.“

„Nechci...“

Její slova přešla ve zklamaný výkřik, když zvedl s ohromující jistotou a rychlostí nohu a vyslal meč k letu nad svým ramenem a daleko od hlavy jako stříbrného nočního ptáka.

„Lady,“ poznamenal tiše, „vysmíváš se smrti.“

„Tak mě zabij!“ odsekla. „Skoncij s tím!“ Ale ta slova byla lží, věděla to. Hlas se jí třásl.

S úsměvem zvedl meč a pohledem putoval po jejím těle. Pod košilí se mu vlnily svaly a Genevieu opustil dech, když jí hrot jeho meče spočinul na měkké tkáni krku. Myslela si, že ji chce zabít, když mečem napodobil výpad proti ní. Ale neměl v úmyslu prolévat její krev. Ostrá čepel prořízla tkaničky, které držely pohromadě živůtek. Látka se rozevřela a odhalila její ňadra.

Nepohnula se, stála jako uhranutá. Dívala se na něho a on pokrčil rameny a přešel ke krbu. Ve světle ohně otáčel mečem. Konečně se ozval: „Nehodlám tě zabít, Genevieu. Bůh ví, že mám na to plné právo. Ale já vím, co je rytířská čest. Nicméně,“ otočil se k ní a pomalu a zřetelně pokračoval, „nebudu mít výčitky svědomí, když tě uvidím zbičovanou na pranýři. Poměrně lehký trest pro vražednou, prohanou, zrádnou mršku.“

Genevieu se roztřásla. „Nikdy jsem nebyla zrádcem koruny, kterou jsem podporovala,“ zamumlala, odvrátila se a hleděla do země.

Uslyšela za sebou pohyb a pád nějakého předmětu. Kradmo se koutkem oka podívala. Tristan si svlékl koženou tuniku a hodil ji přes meč na židli. Genevieu prudce vydechla, když pokračoval a sundal si bílou košili z jemného lnu. Neklidně si uvědomovala kouzlo jeho nahé hrudi, ramen, svalnatého těla. Musela se přinutit, aby odvrátila zrak.

„Nuže?“ poznamenal netrpělivě. „Čekám.“

Varovná otázka v jeho hlase ji přiměla k pootočení. „Na co?“

„Na naplnění tvého slibu.“

Světlo z ohně mu ozařovalo ramena a hrud' zlatým leskem a zvýrazňovalo všechny linie šlach a svalů. Oheň se mu zachycoval i v očích. Vypadal jako ďábel, jak tam tak stál s rukama netrpělivě založenýma v bok, vysoký, napjatý a silný.

Pak se zvolna a výsměšně usmál. „Mám pocit, že jsme přesně tam, kde jsem začínali, je to tak? Vlastně se mýlím. Já tehdy stál tady u krbu. A ty jsi klečela u mých nohou a prosila, abych si tě vzal, přesně v této posteli. Zapomnělas na svůj slib? Že mě potěšíš? Že ke mně přijdeš jako něžná nevěsta? Já nezapomněl,“ oznámil jí velmi chladně. „Poskytl jsem ti dost příležitostí k ohlédnutí – ale ty jsi tak zarputilá, lady! Samozřejmě jsem nevěděl, co máš v úmyslu. Ale

varoval jsem tě, Genevieve, že když mi něco slíbíš, tak na tom budu trvat. Splníš slib, lady, jako že je Bůh nad námi.“

Genevievě unikl poněkud hysterický smích. Rychle jej zastavila. „Ty... mnou opovrhuješ!“

„Ano, to ano!“ odpověděl hořce.

„Takže...“,“ podařilo se jí vyšeptnout.

„Rozhodl jsem se, že tě *chci*, Genevieve. A jedno s druhým nemá nic společného.“

„A kde je tvoje vybraná lancasterská galantnost?“ otázala se prudce.

„Ta byla zaživa pohřbena na kamenitém útesu,“ odpověděl krátce.

„Tvrdil jsi, že se ženami nebojuješ!“

„Lady, ty sama ses vzdala všech výsad něžného pohlaví, když jsi mě oklamala. Tvůj slib dojde naplnění – ať s tvou spoluprací, nebo bez ní. To je jediné, co jsem přísahal. Slib, který jsem si, Genevieve, dal, když jsem umíral v kamenitém hrobě.“ Lehce naklonil hlavu a znovu se hořce pousmál. „Tak pojď, má lady. Začneme.“

Zavrtěla hlavou. „Nikdy se k tobě nepřiblížím – nikdy!“

„Pak tedy, Genevieve,“ uklonil se výsměšně, „půjdu já k tobě.“

„Ne. *Ne!*“ dusila se vztekem a zoufalstvím. Klidně k ní přistoupil. Prudce se otočila k bezhlavému útěku – kamkoliv. Ale Tristan zapletl ruce do jejích vlasů a strhl ji zpátky. Z úst se jí vydral výkřik bolesti a zklamání. Pokusila se mu vykroutit, ale zlatá síť jejích vlasů se omotávala kolem jeho ramen a hrudníku.

Tristanovy ruce se daly do cíleného pohybu. Dotýkaly se jejího hrdla, zamířily níž a sklouzly na holá ramena. Netrpělivým pohybem prstů z jejích ramen stáhl rozevřené šaty a nechal je sklouznout na podlahu. Genevieve zděšeně vydechla, když se dotkla nahými řadry tvrdých chloupků na Tristanově hrudi. Snažila se proti němu zvednout pěsti, ale on ji držel v ocelovém sevření. Zkusila ho znovu kopnout, ale okamžitě měla nohy ve vzduchu, protože ji zvedl do náruče. Ať se zmítala a svíjela sebevíc, byla uvězněná v jeho rukou jako v pasti. Zvedla k němu oči a v těch jeho nenašla ani náznak slitování. Ústa měl nelítostně semknutá.

„Ne!“ zaječela.

Ale Tristan si jejího křiku nevšímal. Zamířil k posteli, rozhrnul závěsy a hodil Genevieveu na pokrývku. „A teď“,“ prohlásil klidně, „chci konečně vidět ty štědré dary, které jsi mi zaslíbila.“

Pokusila se skutálet z postele, ale okamžitě se ocitl vedle ní. Opřel se loktem o její vlasy, a tak ji znehybnil. Klidně se natáhl pro svíčku vedle lůžka, zvedl ji vysoko nad hlavu a prohlížel si ji,

zatímco ona tam ležela – uvězněná, vyčerpaná, zničená, lapající po dechu a roztřesená. Potom pohrdavě zafuněl, sfoukl svíčku a vrátil ji na místo.

Zvedl se, takže na okamžik byla volná. Nedokázala se na něho podívat. Slyšela dopad jezdeckých kalhot na podlahu a potom lehčí sklouznutí spodků.

Genevieva bojovala dál jako zraněné zvíře. Překulila se a vyskočila z postele, ale ve ztemnělém pokoji nic neviděla. Zakopla o okraj stupínku a vykřikla, když ucítila na nahém těle Tristanovy ruce, drsné dlaně, dlouhé a silné prsty. Zvedl ji. Pohlédla mu v bledém měsíčním světle do tváře a cítila, jak se jí tlačí slzy do očí, nyní však neblahou předtuchou. „Jsi zvíře, zvíře nejhrubšího zrna!“ zvolala.

„V životě jsem nepotkala tak odporně krutého muže!“

Na okamžik ztuhl. Cítila jeho napětí jako obrovskou zeď.

„Krutý, lady?“ vyhrkl úsečně. „Ty nemáš tušení, co je to krutost! Krutost je núž v břiše, proříznuté hrdlo, vražda nenarozeného dítěte!“

Znovu se pohnul, tentokrát rozkolísaným krokem. Uchopil závěs u postele s nebesy a strhl jej. Genevieva visící na jeho těle pocítila dosud neznámou úzkost – a lítost.

Co řekla tak špatného? Proč se najednou tváří tak hrozivě a nemilosrdně? Prudce se zachvěla, protože náhle si uvědomila, že jsou oba úplně nazí. Že jeho ruce na jejím těle jsou jako rozpálená cejchovací železa. Že jeho tělo je tvrdé jako skála a rozžhavené a že při styku s jejím tvoří výbušnou směs.

Zmatená a vystrašená jeho náhlou proměnou už nedokázala bojovat. Hodil ji zpátky na postel. Potom se ocitl vedle ní a na ní.

Ucítila na stehně jeho obrovské mužství a prudce se otřásla – protože pulsovalo jako bouře. Byl to jeden sval, tvrdý a nepoddajný.

Stejně tvrdý jako ďábelský oheň v jeho očích. Žádná slabost, žádná zranitelnost. Jeho nenávisť k ní vzplála naplno. Genevieva byla příliš ohromená jeho primitivní, hrubou mužností, napjatou, divokou a drtivou, než aby měla odvahu se pohnout.

Když se nad ní s planoucíma očima zvedl a nelítostně sevřenými čelistmi, konečně vykřikla. Selhala, je zbabělec – ale je odhodlaná křičet o slitování.

„Prosím!“ zašeptala zdrceně. „Prosím!“ Vrazil jí nohu mezi kolena. Nyní cítila jeho mužství na vnitřní straně stehna, jak se horce tlačí do brány jejího panenství. Do očí jí vhrkly slzy. Nenáviděla se, ale musela žadonit. „Bojovala jsem jediným možným způsobem. Prosím – nikdy jsem tě nechtěla zabít! Copak nechápeš? Byla jsem zoufalá. Ty jsi byl silný... pořád jsi silný! Musela jsem použít zbraně, kterou mám. Já...“ její hlas zanikl v šepotu. Hleděla na něho s

naléhavou prosbou, která změkčila její oči křišťálově průzračnou fialkovou barvou.

Její slova jako by udeřila na správnou strunu. Jeho rozhodnost přetrvávala a nesklouzl z ní. Ale unaveně sklopil víčka a zdálo se, že sevření úst poněkud povolilo.

„Prosíš o co?“ zeptal se chraptivě. „Pořád si myslíš, že je pokoj obklíčený tvými muži, má lady? Že tě i tentokrát přijdou zachránit? Ujišťuju tě, že ne. Dnešní večer je můj, lady. Naplní se tvůj slib. Takže pověz mi – upřímně, jsi-li toho vůbec schopna –, oč vlastně prosíš?“

Zavřela oči. Trásla se a dokázala pouze šeptat. „Prosím – neubližuj mi.“

„Tak si vzpomeň na svůj slib, Genevieve. Slib, že večer ke mně přijdeš jako něžná nevěsta. Že už mi nebudeš škodit. Potom jsem musel snést nejen ránu pohrabáčem, který jsi držela pevně v rukách, ale i divokost tvých pěstí, nehtů, zubů – a kolena.“

Neodvažovala se otevřít oči, ani věřit náznaku pobavení v jeho hlase. Cítila ho celou svou bytostí, celou délkou těla. Vnímala ho zbystřenými smysly. Jeho chlupaté nohy a hrudník, štíhlé boky šlachovité, tvrdé svalstvo, pulzující... mužství.

Pořád se tyčil nad ní, naprosto klidný, nekonečně dlouho. Potom sklouzl vedle ní.

Znovu se jí dotkl, ale tentokrát tak zlehka, až se podvědomě vyklenula, aby ho cítila zřetelněji. Přejížděl jí drsnou dlaní nad bránicí a po boku plynulými, klouzavými pohyby. Neustával a neustával... až ta pohybující se dlaň spočinula na jejím ňadru. Prsty se jemně sevřely a potěžkaly jeho váhu, přejely po bradavce. Vydala tichý zvuk, přerývaný výdechem protestu. Zašeptal něco, co neslyšela, ale přesto ji to přinutilo zůstat nehybná, rozechvělá jeho dotyky.

„Buď klidná... uvolni se.“

Zdálo se jí, že tak leží celou věčnost, roztřesená a napjatá jeho hlazením a šepotem. Bojovala, ale prohrála. Už nebude zápasit. Jenom nechá zavřené oči.

Byl něžný a trpělivý. Po čase se přestala třást. Potichounku ji ukolébával, spoutával jakýmsi kouzlem. Nebylo to podvolení, a přece... její strach zvolna odplynul. Jeho ruce nezraňovaly... ale tišily. Jako by si hrály s něčím hluboko v jejím nitru, něčím, čemu nemohla zabránit, aby nezačalo odpovídat...

Tristanova kouzelná hra za bledého svitu měsíce pokračovala. Jeho trpělivost byla nekonečná. Jen stěží si uvědomovala, že se propadá do značně změněného stavu a začíná podléhat jeho neodolatelné síle.

Jeho dotečky ji bolestně oživovaly. Tělo měla chladné, ale v místech, kde se jí dotýkal, cítila žár, a místa, kam jeho ruce nezabloudily, po něm toužila. Ne po Tristanovi de la Tere, nepříteli, ale po mužné síle tohoto jména. V koutku mysli věděla, kým je, ale ten koutek se odsouval stále dál, vytlačován narůstajícími pocity, které nenechávaly místo ničemu jinému.

Zakvílela, když se pohnul, sklonil tmavovlasou hlavu a sevřel rty kolem jejího ňadra. Jazykem si jemně pohrával s její bradavkou. Tlak jeho úst se stupňoval, pak se zlehka odtáhl a znovu se dotkl bradavky.

Netušila, kdy se to stalo, ale prsty měla propletené v jeho vlasech. Podvědomě pozvedla jednu nohu a překřížila ji přes druhou, když v ní začal narůstat rozkošný pocit. Vdechovala jeho čistou pižmovou mužskou vůni a rozkoš sílila, prosakovala jí jako pomalá mlha, ale v nejtajnějším a nejintimnějším středu mnohem prudší.

Přesunul rty do údolí mezi jejími ňadry, chvíli tam prodlel a začal laskat druhý prs. Zrychleně dýchala. Spustila ruce na jeho ramena a zachvěla se, když ucítila pod prsty jeho svaly a sílu. Byl to nádherný, silný, svalnatý, štíhlý a zdravý muž. A...

Konečně se jeho ústa dotkla jejích rtů. Na okamžik se na ni ve tmě zadíval, pak uchopil její obličej do dlaní a přitiskl rty na její.

Navlhl jí je jazykem a pak ji jemně přinutil ústa pootevřít. Líbal ji hlubokým polibkem s ústy naplno otevřenými. Zabořil jazyk ještě hlouběji. Vlhké horko a důvěrnost tohoto polibku přinesla Genevievě další ničivou rozkoš. Mohla ho nenávidět, ale nedokázala nenávidět pocit, který v ní vyvolával. Jeho ruce se znovu začaly toulat po jejím těle. Hladily ji po stehnech a přinutily ji roztáhnout kolena. Bránila se zasténáním do jeho úst a on pomalu ukončil polibek, aby jí mohl zašeptat do rtů: „Klid... uvolni se... podvol se doteku.“ Visela mu na ramenech a snažila se sebou necukat. Znovu ji políbil, hladově a žhavě, odváděl i neodváděl její pozornost od své ruky, která klouzala po noze k trojúhelníku mezi jejími stehny. Při palčivém pocitu a šoku z důvěrného dotyku mu zaryla nehty do zad. Podíval se na ni a usmál se – stále ďábelským úšklebkem, stále výsměšným, ale přece jen mírnějším, než jaký by čekala od muže, o němž si ještě před chvílkou myslela, že ji zabije.

„Klid,“ pošeptal jí znovu.

Lehce se dotkl jejích rtů a vtom pocítila jemné chvění, plné úžasné rozkoše, když se pomalu otřel horkým tělem o její. Tristanův jazyk se opět ocitl na jejích prsou, ale pokračoval na břicho a potom už měla roztažená stehna a on laskal ústy její nejintimnější část těla. Tělo jí vzplálo tak prudkým ohněm, až se roztřásla a vykřikla. Začala se svíjet. Uchopil ji za ruce a pevně je držel. Jeho ústa a jazyk

spustily v jejím těle bouři. Házela hlavou tam a zpátky, úpěla, jak ho nenávidí, jak... už to nemohla vydržet. Slyšela, jak se Tristan zasmál. Konečně se zvedl nad ni s prsty stále propletenými s jejími. Na okamžik si myslela, že ho za ten triumfální výraz tváře nenávidí. Ale v místech, která právě opustil, pořád cítila proudění podobné rozžhavené lávč. Přitiskl jí ruce vedle hlavy a znovu ji začal líbat. Pomalu, velmi pomalu tiskl tělo na její a nohama jí ještě víc roztahoval stehna. Trásla se a kroutila. Chtěla ho a chtěla se od něho osvobodit. Ale nedokázala ani uvolnit propletené prsty, jak na něm zoufale lpěla.

„Je to poprvé?“ zeptal se.

Kousla se do rtu a chraptivě odpověděla, dotčená a rozzuřená, že se ptá. „Ovšem!“ Nenáviděla ho za to, že promluvil a prolomil tak kouzlo, které vytvořil.

„Pak ti to nemůžu úplně ulehčit,“ poznamenal. Cítila, že se její nechuť ještě prohloubila. Pro něho to znamenalo pouze obtíž této noci, ale pro ni to byl životní okamžik, který se už nebude opakovat.

„Nenávidím tě!“ zašeptala ostře. Hořce se pousmál a znovu se zmocnil jejích rtů. Pustil jí ruce a ona je ovinula kolem jeho zad, aby měla oporu při jeho polibcích – vyžadujících a plenících, poněkud vynucujících, odnášejících ji znovu do říše rozkoše. Jeho prsty se vrátily do intimního místa jejího těla a vyvolaly u ní novou vlnu hrdelních stenů.

Ale když se tentokrát znovu posunul, otrásla jí bolest. Vzlykala a lapala po dechu, toužila ho ze sebe shodit, ale on ji držel. V jeho hlasu nebylo ani stopy po výsměchu.

„Bud' klidná, uvolni se...,“ opakoval a zůstal v klidu, aby se mohla přizpůsobit jeho pálicímu údu v sobě. Do očí jí vhrkly slzy, ale Tristan jí nepřestával šeptat uklidňující slůvka a hladit ji po prsou a laskat je ústy. Potom se vrátil k jejím rtům se všestravující vášní a začal se v ní pomalu a plynule pohybovat.

Nevěděla, kdy bolest utichla a začala náruživá a divoká extáze. Zpočátku ho vnímala jako cizince, který do ní pronikl, aby ji rozpůlil vedví, příliš žhavý, příliš prudký, příliš dlouhý a tvrdý, než aby ho mohla pojmout. Ale její tělo to dokázalo, uvolnilo se, přizpůsobilo se jeho rytmu. Začal dlouhými a pomalými pohyby, ale postupně zrychloval s nevázanou a nelidskou smyslností. Rozezněl její tělo sladkými tóny. Chvěla se a otrásla, prožívala plynulé pohyby jeho těla, hru jeho svalů, tlak štíhlých boků. Začala se v ní zvedat tepající vlna a Tristanův bouřlivý rytmus se ještě vystupňoval. Vtiskla mu obličej do ramene a vykřikla. Bušící hladové nutkání v jejím nitru vzlétlo do výšin. Jejího těla se zmocnilo oslepující a neovladatelné

bušení. Vznášela se v oblacích až k nebesům a slyšela nekonečné tříštění příbojových vln na útesech. Jako by se v ní něco vzňalo a vybuchlo a v tom jediném úžasném okamžiku neexistovalo nic, jenom nádherný prožitek, který ji zaplavil a naplnil. Téměř si neuvědomila, že do ní konečně vnikl drtivou silou. Zasténal, uvolnil se a naplnil ji svým semenem.

Genevieva, hledící slepě do tmy, si s bolestnou jasností náhle uvědomila, že se mu naprosto oddala. Její hrdost, její strach – to všechno se zhroutilo jako rozbité sklo. Tady a teď právě prohrála jedinou opravdovou bitvu boje, který chtěla vést.

Odvrátila se od něho, ramena pokrytá jemnými perličkami potu, a zabořila obličej do polštáře. Unikl jí přerývaný vzlyk. Pokusila se od něho odtáhnout dál, ale nešlo to, protože jí ležel na vlasech.

Pohládl ji palcem po líci.

„Ty pláčeš?“ zeptal se.

Aniž by se starala o vlasy, divoce se odtáhla. „Myslím, že moje chování odpovídá obvyklé reakci na znásilnění!“

Rozesmál se, což ještě zvýšilo její pocit ponížení. „Lady, doufám, že nikdy nezjistíš skutečný význam toho slova.“ Na chvíli zmlkl.

„Bezpochyby budeš moci chodit,“ pokračoval kousavě. „Znovu opakuju: Nemáš tušení, co je to opravdová krutost – nebo skutečné zvěrstvo. A i když ses mi do náruče zrovna nevrhla, má lady, dobře víš, že to byla tvoje povinnost – alespoň na začátku –, abys splnila svůj slib.“

„Ne...“, namítla nejistě. „Nenávidím tě!“

„Hmm. Tak dobrá, milá *konkubíno*, klidně si vychutnávej nenávist dál. Řekl bych, že jsme teprve začali.“ Přejel prstem po celé délce její paže. Pokusila se ho setřást.

„Nechej mě! Už jsi nadělal dost škody! Nechej mě o samotě!“

Nocí znovu zazněl jeho smích a tentokrát byl upřímně pobavený, hřejivý a uklidňující. Nebránila se, když si ji otočil tváří k sobě.

„Ne, lady! Ještě jsem neskončil. Vždyť jsme sotva začali! Nemůžu ti přece odepřít šanci, abys dokázala svoji cenu a objevila ta nejskrytější potěšení!“

„Potěšení! Pohrdám tvými doteky...“

„Pořád stejná lhářka, že ano, Genevievo? Ale podíváme se, jestli se to nedá vyléčit.“

Nevědomky zvedla ruku, aby ho uhodila. Zachytil ji a nepřestával se smát. A když sklonil hlavu, aby ji políbil, projelo jí páteří vzrušené mrazení. Její tělo, nyní už přizpůsobené jeho, se třáslo očekáváním.

Ale Tristan se odtáhl. „Lituju, ale potřebuju se nutně vyspat,“ řekl jí, vstal a zvedl košili. „Ale nezoufej – postarám se, abych tě nezanedbával.“

Geneviera zašátrala po přikrývce a vytáhla si ji až pod bradu.

Pozorovala Tristana s opatrným překvapením. Řekl, že se potřebuje vyspat, a přitom se obléká. Díkybohu! Ujistila se rychle, i když nechápala a stále ještě nevěřila, že odchází.

„Ty mě – necháš samotnou?“ zeptala se a rychle sklopila hlavu, protože v jejím hlase zněla očividná naděje.

„Říkal jsem ti – potřebuju se vyspat,“ odpověděl zdvořile a natáhl si kalhoty. „A mimoto, lady, už se k tobě nikdy neotočím zády.“

S botami v ruce zamířil ke dveřím. Geneviera za ním zavolala.

„Tím – tím chceš říct, že si můžu nechat vlastní pokoj? Sama?“

Usmál se. „Sama s výjimkou chvilky, kdy se sem nastěhuju já.“

Pokrčil rameny. „Ano, můžeš si ho ponechat. Pochopitelně alespoň do doby, než mě unaví dál tě mučit. Potom tě možná přestěhuju do vězení. V tom ještě nejsem rozhodnutý.“

„Můj Bože,“ vzdychla Geneviera a její hlas zněl spíše jako zavytí, protože právě začínala chápat svou roli v jeho životě. „Ty jsi ten nejodpornější, nejohavnější, nej...“

„Dobrou noc, Geneviero,“ popřál jí chladně a odešel.

Dlouho zírala na zavřené dveře. Potom bez ohledu na svoji nahotu vyletěla z postele.

Vrhla se ke dveřím. Jenže jak se dalo čekat, byly zavřené zvenčí na závoru. Zhroutila se na ně a zkřížila si paže přes citlivá nahá ňadra. Uvědomila si, že na nich stále cítí dotek jeho těla.

Propukla v přerývaný a zlostný pláč.

Kapitola 11

Genevieve se probouzela pomalu s nepříjemným pocitem. Oheň v krbu vyhasl a bylo jí zima. Ale bylo ráno a úzkými okny proudilo do pokoje slunce.

Do očí jí znovu vhrkly slzy, když si vzpomněla na uplynulou noc.

Přitiskla si polštář k prsům a zabořila se hlouběji do teplého hnízdečka mezi přikrývkami. Zoufale toužila, aby znovu usnula – aby se jí zdálo, že Tristan de la Tere nikdy nevstoupil do jejího života.

Při myšlence na něho ji pátil v těle ten nejhlubší stud, jaký v životě pocítila.

Na okamžik se rozplakala, ale většinu slz už vyčerpala, protože v noci dlouho usilovně plakala. Jakmile odešel, ulevila si pláčem – což může dělat jen o samotě. Nikdy ne před ním. Nikdy se před ním nezlomí...

Jenže to už udělala – právě v noci.

Zavřela oči a skousla si ret. Znovu si přísahala, že neseleže. V noci sice prohrála bitvu, ale nikoliv válku. Nepočítala se silou jeho svalů. Ale jsou různé způsoby kapitulace. Může ji donutit se před ním sklonit, ale nepřiměje ji, aby se o něho starala či ho dokonce uznávala. Co je tělo? Jenom slupka, pomyslela si pohrdavě.

Ale ani v tomto žalostném rozpoložení se nedokázala přesvědčit, že se pouze podrobila.

Rozhodně si to, co udělala, nenapíše na čelo.

Nechtěla se oddávat sebelítosti. Jakmile slunce osvětlilo pokoj, Genevieva odhodila malomyslnost a rozhodla se vstát. Ale v tu chvíli se znovu zarazila. Cítila se rozbolavělá, rozlámaná a neschopná normálního konání.

„Ten smradlavý lancasterský bastard!“ zaklela s tichou zuřivostí.

Věděla, že jí hrozí další prolévání slz – což se právě rozhodla nedělat. Nikdy, nikdy mu neposkytne to potěšení, aby ji viděl zlomenou. Bez ohledu na to, čím jí bude vyhrožovat, nebo co jí udělá.

Zhluboka se nadechla, přitáhla si kolena k tělu a věděla, že to není tak docela pravda. Řekla mu, že ji může zabít, poslat ji do Toweru, na špalek nebo do oprátky. Ale nebylo to tak. Nechtěla umřít. Nenáviděla ho, pohrdala jím za to, co udělal...

A za to, co ji donutil cítit...

Ale pořád to bylo lepší než smrt. Lepší než předstíraná statečnost před katem.

Vstala a rozběhla se po studené podlaze k truhlici. Rychleji otevřela – zpola očekávala, že bude vykradená. Ale ne, všechno bylo na svém místě. Našla měkký župan a zahalila se do něho. Potom se zamračila.

Bylo pozdě. Očividně bylo pozdě a nikdo za ní nepřišel. Vyvstala v ní špetka naděje. Spěchala ke dveřím a uvažovala, jestli je teď ráno závora zvednutá.

Nebyla.

Ustoupila od dveří a napřímila ramena. Spolkla hořkou skutečnost, že je vězněm ve vlastním domě. Našla nové řešení a hlasitě přísahala, že mu uteče. Anglická koruna je značně nejistá věc. Pořád tu bylo na straně Yorků hodně důvěryhodnějších lidí, než jací jsou ti, kteří patří k Jindřichu Tudorovi! Vzbouří se proti němu tak, jako on povstal proti Richardovi.

A budou pokračovat bratrovražedné války – napadlo ji hned poté.

Skutálí se další hlavy šlechticů.

Na okamžik se zamyslela a zhluboka dýchala. Pro Anglii bude teď, když se ukázalo, že Jindřich Tudor je silný král a schopný vládce, lepší, když války skončí. Celý národ se spojí a soustředí se na blahobyt všeho anglického lidu.

Genevievě přelétl po tváři trpký úsměv. Mír je dobrá věc, ale je těžké po něm toužit duší i srdcem, když při poslední vzpouře všechno ztratila – a je teď vězněm ve vlastním hradu. Ale rozhodně to tak nenechá...

Genevieva neměla žádný plán, cítila jenom hluboké přesvědčení. Jediné, co jí zbylo, byla slova, ale na těch lpěla přímo zoufale.

Nesmí zapomínat, kdo je, musí si zachovat hrdost a čest.

Znovu zamířila ke dveřím a zabušila na ně. Toužila po koupeli.

Nechtěla cítit ani sebe, ani jeho...

Ale nikdo nepřišel, i když si byla jistá, že ji dole v síni musejí slyšet. Zachmuřeně se otočila.

Její pohled padl na krásnou postel se zničenými závěsy a prostěradly...

Z úst jí vylétla ošklivá nadávka a Genevieve ztratila právě získané rozhodnutí chovat se s chladnou hrdostí. V záchvatu zuřivosti strhla z postele přikrývky a s klením je podupala.

Konečně její vztek vyprchal. Zaťala zuby a poručila si ovládnout hněv. Ten jí odebírá možnost zachovat si klid a trpělivost do chvíle, než najde skulinku k útěku. Jenom kdyby ho mohla přesvědčit, že je nedotknutelná, opravdu nedotknutelná ve svém nitru.

Zachvěla se. Jenže kdo jí pomůže, když mu bude chtít vzdorovat? Nabídl jistou milost – milost dobyvatele! dodala pohrdavě a dočkal se zrady. Jakmile člověk jednou pohlédl do jeho hlubokých temných očí a viděl sílu jeho pomstychtivosti, už nemohl pochybovat, že by šel proti vítězi...

Genevieve náhle zaslechla zdola kroky a smích. Rozběhla se ke dveřím a bušením se dožadovala otevření. Kroky zmlkly a všechno opět ztichlo. Překvapeně ustoupila zpátky. To je její hrad! Byli jejími služebníky! Lidé, kteří se stali svobodnými díky otcově velkomyslnosti. Přimhouřila planoucí oči. Právě jí došlo, co Tristan chtěl, aby pochopila – že je bezvýznamným vězněm.

Kopla do postele a okamžitě toho litovala, protože si ošklivě poranila palec.

Určitě ví, jak nutně potřebuje koupel! Ale nechá ji trpět a zmítat se v domněnkách!

Přemýšlela, jaké má možnosti. Znovu přistoupila ke dveřím a vyrazila dlouhé pronikavé zaječení: „Hoří!“

Dveře se rychle otevřely. Nebylo pochyb, že hlídka stála celou dobu za nimi. V okamžiku zareagovala. Ještě než stačil strážce vběhnout do pokoje, byla venku.

Seběhla ze schodů dřív, než hlídač mohl cokoli udělat.

Slavnostní síň byla prázdná. Slyšela hlasy z pracovny, ale nevšímalá si jich a zatahala za zvonec. Z kuchyně se vynořil drahý starý Griswald. Genevieve vyrazila potěšený výkřik a srdečně ho objala. Stařec jí objetí vrátil a pak ustoupil o krok, zaskočený tím, že si dovolil překročit hranici mezi jejich naprosto odlišným postavením.

„Lady, jsi v pořádku! Stojíš tu přede mnou! A já slyšel –“

Griswald se dál nedostal, protože se schodů sbíhal strážce a z pracovny se vynořili Tristan s Jonem. Strážce při Tristanově přísném a obviňujícím pohledu zrudl jako rak.

Griswald – jenž ji miloval, jak byla Genevieve přesvědčená! - se na svůj věk obdivuhodně rychle otočil a zmizel v kuchyni. Tristan oslovil mladého strážce.

„Co to má znamenat?“ zeptal se tichým hlasem. Rozzlobená Genevieve se cítila jako kus nábytku. Mluví se tady o ní, jako by tu nebyla, ba ještě hůř, jako by nerozuměla lidské řeči.

Ale co na tom záleží!

„Ehm – uhm – lady křičela, lorde Tristane. Pronikavě a děsivě. Volala *hoří*, a tak jsem vtrhl do místnosti a zjistil jsem...”

Tristan se na ni podíval temným a záhadným pohledem.

„Jestli ji, Petře, uslyšíš znovu ječet, tak ji nechej uhořet.“ Přesunul bezvýrazný pohled z Genevieve na strážce. „Rozuměls?“

Petr sklopil zrak a Genevieve cítila, jak se jejím tělem šíří zuřivost. Nejasně si uvědomovala pravdu, kterou nebyla ochotná přijmout – nic s ním nepohne, nic se ho nedotkne, nic ho nezviklá. Nejenom, že ji chce proti její vůli držet na Edenby, ale dokonce zavřenou pouze v jejím pokoji, uvězněnou v malém prostoru.

Opět na ni upřel pohled. Lehce a výsměšně se uklonil a nabídl jí rámě – aby ji dovedl zpět do vězení!

Nevšímal si ho. Srdce jí divoce bušilo. Nemohla přiznat ani sama sobě, jak zoufale touží pocítit na tvářích svěží vánek.

Zamířila ke krbu, v němž hořel jasný oheň. Otočila se k Tristanovi zády. Musí najít odvahu, alespoň ji ukázat. V teple vyzařujícím z krbu si promnula ruce a chladně přes rameno prohlásila:

„Omlouvám se, že ruším vítěze při přivlastňování si kořisti, můj lorde Tristane, ale mám strašlivou žízeň – a téměř šílenou potřebu se vykoupat.“

„Genevieve.“

Byl to úsečný rozkaz. Má se otočit. Její srdce se zatřepotalo. Jenom kdyby se dostala ke dveřím. Kdyby tak mohla létat. Jako orel, jako jestřáb. Vznášet se nad všemi svobodná vysoko na obloze.

Neotočila se. Netrpělivě zopakoval její jméno a ona se stále nehýbala. Z Tristana najednou vyletěla kletba a Genevieveu přepadl strach, když za sebou uslyšela jeho kroky.

„Tristane...!“

To se ozval Jon. A Genevieve slyšela v jeho hlase náznak soucitu.

Ale Tristana to nezastavilo. Blížil se. Genevieva v posledním okamžiku ztratila nervy a otočila se.

Položil jí ruce na ramena a Genevievě se podařilo zadržet polekaný výkřik. Zvedla bradu a vyslala z očí opovržení – ale vrátil jí pohled černý jako noc. Pod jeho divokým dotykem a nelítostným očima se v nitru zachvěla. Jasně cítila jeho sílu a mužnost.

„Půjdeš laskavě dobrovolně...?“

Neobtěžoval se pojmenovat druhou možnost, která visela ve vzduchu. Genevievě se vrátila odvaha.

„K plnění svých rozkazů máš tucty lokajů, lorde Tristane. Já k nim ale nikdy patřit nebudu. Máš sílu a moc a jsi vítězem – pro tuto chvíli. Ale nikdy se před tebou neskloním. Uplatňuj pozvolna svoji pomstu, jak se ti líbí. Ale já s tebou budu na této cestě bojovat o každý centimetr.“

Dlouho ji pozoroval jiskřícím zrakem. Jestli to bylo uznání, veselí, nebo pozvolné narůstání hněvu, to Genevieva nevěděla. Na prchavý okamžik si pomyslela, že se možná vzdá svého plánu nadobro – když je vyhlídka na usmíření tak mizivá. To se však mýlila.

„Staniž se,“ souhlasil tiše. Bleskově se sehnul, bezohledně ji zvedl a přehodil si ji přes rameno.

Její reakce měla k chování dámy velmi daleko. Popuzená a zoufalá začala láteřit, vykřikovala ty nejhrubší kletby, kopala, soptila, tloukla ho pěstmi. Zachoval naprostý klid a mířil ke schodům.

Zvýšil jenom mírně hlas, aby ji překřičel, když oslovil Jona.

„Promiň mi, Jone. Budu hned zpátky. Ne, počkej. Řekněme... tak za hodinu?“

Genevieva netušila, jestli Jon odpověděl, nebo ne. Zmocnila se jí panika. Okamžitě začala uvažovat, jestli je boj při každé příležitosti dobrou myšlenkou. Ano, může se pro něho stát trnem v patě, ale jakou cenu za to bude sama platit?

„Ne!“ vykřikla. Přestala klít a zápasit a pokusila se vzepřít proti jeho tělu. „Ne, statečný vítězi!“ zvolala a snažila se nezajíkat. „Nedovol svému vězni, aby odváděl tvou pozornost od správy ukradeného panství!“

Ihned viděla, že zlomyslné jiskření v jeho očích černých jako noc je pobavené – a strašlivě vyzývavé.

„Ó, věřím, že moje ukradené panství to drobné přerušení vydrží,“ odpověděl Tristan. Jeho pousmání ji ujistilo, že když chce dělat potíže, s radostí jí v tom pomůže.

„Půjdu po svých!“ Málem se těmi slovy zadusila. Ke své hrůze zjistila, že se velká síň začíná zaplňovat – Tristanovými muži,

služebnictvem, dokonce i jejími lidmi. Objevila se i Edwyna. Stála vydešeně u schodiště s rukou přitisknutou k hrdlu a popelavě šedou tváří. A za ní Tamkin, drahý Tamkin.

Očividně byli rozrušení, ale neodvážili se zasáhnout. A tady byla ona, která je do toho všeho zavlekla. Ach Bože! Nechtěla, aby kvůli ní trpěli.

„Půjdu po svých!“ zopakovala šleným šepotem.

Ale už bylo příliš pozdě. Tristan si diváků nevšímal a vystupoval po schodech. Když procházel kolem Edwyny a Tamkina, nepatrně se s omluvou uklonil.

„Prosím!“ ozvala se Edwyna. Tristan se však nezastavil, ani když mu položila ruku na paži. Jako by její dotyk nevnímal. Edwyna mu však sevřela rukáv košile, a tak zůstal stát a zdvořile čekal, co poví.

„Tristane, snažně tě prosím, dovol mi ji navštívit a promluvit si s ní!“ Úzkost v jejím hlase by nepochybně obměkčila i kámen.

Ale ne Tristana. Odpověděl jí laskavě, ale odmítavě. „Ne, Edwyno. Možná později.“

„Tristane, dokonce i vězni v londýnském Toweru mají určité výsady!“ žadonila Edwyna. Genevieve převěšená přes Tristanovo rameno překvapeně naslouchala tetinu hlasu hovořícímu důvěrným tónem. Tak Edwyna se s lancasterskými dobyvateli smířila!

Tristan tiše vzdychl. „Ne, lady, tato divoká příbuzná by ti přinejmenším narušila těžce nabytý klid. Zatáhla by tě do nekonečných pletich, a to nechci. Možná později.“

„Prosím, Tristane...“

Edwyna neměla daleko k slzám. Zubožená Genevieve na ni vykřikla: „Pro všechno na světě, Edwyno! Přestaň ho prosit! Nikdy nepros tak uboze člověka, který vraždil a povýšil se nad tebe krádeží tohoto místa!“

Pokusila se vymknout z jeho sevření, aby se mohla podívat Edwyně do očí. Ale Tristanovy paže ji křečovitě stiskly v novém záchvatu hněvu. Věděla, že se ho hluboce dotkla. Zachoval k Edwyně zdvořilost a požádal ji: „Má lady, dovolíš mi projít...?“

Edwyně nezbývalo nic jiného, než prosbě vyhovět. Genevieve se podařilo mírně nadzvednout hlavu. Viděla, že Edwynina bolestně stažená tvář je bledá. Dívala se na Genevieve žalostně prosebným pohledem. Vzdej to! žadonily její oči. Jenže Genevieve věděla, že nemůže.

Tristan otevřel dveře pokoje prudkým kopancem. Za okamžik ji tvrdě složil na postel. Rychle se zvedla na loktech připravená se bránit, kdyby zaútočil.

Ale nic takového jí nehrozilo. Stál mírně rozkročený s rukama založenýma v bok a díval se na ni. „V budoucnu bych si, má lady, dával větší pozor na falešné popluchy. Copak jsi nečetla Ezopovy bajky? Kdyby tenhle pokoj náhodou zachvátil oheň, můžeš v něm zahynout, protože se tvým křikem nenechá už nikdo oklamat.“

„Pokud dáš svým lidem příkaz, aby odpovídali na moje volání,“ ujistila ho Genevieva, „nebudu se muset k takovým úskokům uchýlovat.“

„Madam, na tvé volání přijde odpověď. Jenže právě jsem byl zaměstnaný, jinak bych byl přišel.“

„Nevolala jsem tebe. Chtěla jsem někoho ze svých služebníků!“

„Vždyť nehladovíš,“ odpověděl Tristan neotesaně.

Genevieva se rychle překulila přes postel a stanula na druhé straně. „Edwyna říkala pravdu, vznešený lorde,“ prohlásila s co největším pohrdáním, jakého byla schopna. „Dokonce i v Toweru dostávají vězni jídlo – a přijímají návštěvy!“

„Jenže ty nejsi v Toweru, nebo ano, Genevievo?“

„Raději tam než tady! Mám právo...“

„Nemáš žádná práva. Vůbec žádná, lady. Vzdale ses jich toho večera, kdy ses mě pokusila zabít.“

Genevieva měla pocit, jako by se prostorný a vzdušný pokoj kolem ní náhle sevřel. Tak na ni Tristan zapůsobil. V jeho přítomnosti se každý prostor zaplnil silou jeho vůle.

„Dost dobře nechápu,“ odpověděla, „proč mi odmítáš tak prostou věc, jako je koupel a jídlo...“

„Nic ti neodpírám,“ ujistil ji. „Jenom už tady nejsi nejvyšší paní. Služebnictvo je moje, nikoliv tvoje. Až se rozhodnu...“

Genevieva se prostě nikdy nenaučila obezřetnosti. Přerušila jeho slova polštářem, který strhla z postele a mrštila po něm s hořkou a hrubou kletbou.

Zmlkl a očividně sbíral zbytky trpělivosti, když chytal letící polštář. Vyklenal černé obočí, aby jí naznačil hloupost jejího činu.

Jenže Genevieva neustoupila. Zírala na něho a jen nejasně si uvědomovala, jak v ní narůstá stále silnější zděšení. Hrud' se jí dmula zrychleným dechem.

Tristan se náhle podíval dolů. Teprve nyní si uvědomil, že stojí na ložním prádle, které Genevieva zlostně strhala z lůžka. Zvedl k ní zrak s tvrdým a podivným úsměvem, který ještě prohloubil její rozpaky.

„Měla by ses víc krotit, lady Genevievo,“ poznamenal tiše.

Rychle se odvrátila, protože se cítila poražená a zoufalá. Toužila po tom, aby konečně odešel.

„Nebudu se už pokoušet oklamat tvoje strážce,“ prohlásila. Chtěla, aby její slova zněla rozhodně, ale nepodařilo se jí to. Jenom je zašeptala, ba co víc, ještě přerývaně a zajímavě. „Mů-můžeš jít. Vést svoje – panství.“

Zasmál se falešným smíchem. „Ukradené panství?“

„Nemůžeš popřít, že jsi je ukradl!“ vykřikla a okamžitě se podivila, proč mu pro všechno na světě vůbec odpovídá. Cítila jeho oči na svých zádech. Kolena se jí třásla, i když se snažila ovládat.

„Nemusíš se starat, Genevieve. Rozhodla ses dělat potíže. To mě zneklidňuje. Cítíš se opomíjená a chybí ti věci, po nichž toužíš. Ted' jsem tady. Odstraníme tvoje stíznosti.“

Šel ke dveřím a zavolal na strážce, ať nechá lady Genevieve poslat jídlo. Potom znovu ucítila jeho pohled v zádech. „A vodu, je to tak, má lady? Kád' s horkou vodou?“

Prudce zavrtěla hlavou. Ted' už koupel nechtěla – alespoň ne v jeho přítomnosti.

„Ale vždyť jsi požadovala vodu! Vlastně si myslím, že to byl příkaz. Petře, prosím tě, dohlédni, ať chlapci ihned donesou z kuchyně kád' s horkou vodou.“

Zavřel dveře a opřel se o ně. Aniž by se otočila, věděla, co dělá.

Věděla, jak vypadá. Chladný a nelítostný.

Zmocnil se jí horečnatý třas. Chladný? Ne, alespoň ne ve chvíli, kdy ji objímal. To byl jako oheň. Jenže oheň byl jenom slupka. Tělo, jak přesvědčovala sama sebe, je pouze slupka. Přísahala, že se jí nikdy nedotkne, ale stejně tak se nedotkla ani ona jeho.

„Tak, a je to tady!“ Na tiché zaklepání otevřel Tristan dveře.

Genevieve se neotočila. Klidně stála a naslouchala, jak mladíci sténají námahou pod těžkou kádí s horkou vodou a odnášejí tu včerejší vystydlou. Uslyšela tichý ženský hlas – Addie z kuchyně, pomyslela si nejasně. Pak se kroky vytratily.

Těžké dveře se zavřely, zapadla závora. Zůstal uvnitř? Nebo je pryč?

Otočila se s nadějí, která se okamžitě roztrátila při pohledu na jeho neochvějnou přítomnost.

Stál s jednou nohou položenou na truhlici, opíral se ledabyly o loket a pozoroval ji. Mávl rukou k toaletnímu stolku, kde stál podnos s jídlem, a potom na kád' ozářenou čerstvě rozdělaným ohněm v krbu.

„Žádala jsi o koupel, má lady.“

Zasmál se a vychutnával její rozpaky. Podařilo se jí vykouzlit milý úsměv a promluvit s jízlivou štiplavostí.

„Ano. Žádala. V životě jsem se necítila tak zašpiněná.“

Sklopila zrak a dlouhé řasy jí zastínily tváře jako tajemné stíny.

Zlehka sebou cukla, protože se podivila, proč ho neustále popichuje, když ví, že je neústupný.

Potřásl soucitně hlavou.

„Zašpiněná?“

„Strašně.“

„Proboha, to jsem ti ale, lady, prokázal medvědí službu, kterou musíme okamžitě napravit!“

Genevieviny oči se roztáhly děsem, když viděla, že Tristan míří k toaletnímu stolku a prohlíží si rozestavěné lahvičky a flakony.

Zvedl jednu z lahviček a otočil se ke Genevievě s nadneseností, která, ač předstíraná, dodala jeho tváři mladistvý vzhled.

„Růže! Růžový olej, ano, myslím, že ten to napraví, co říkáš?“

Geneviera nedokázala odpovědět. Přitiskla se ke zdi a pozorovala ho, jak kráčí ke kádi a nalévá vonný olej do vody.

„Hmm!“ otočil se k ní. „Přemýšlím, jestli lahvička obsahuje vůni červených, nebo bílých růží. Anebo jestli na tom vůbec záleží, jakmile se z růží stane surovina.“

Geneviera se nepohnula, ani neodpověděla. Jenom ho pozorně sledovala. Jeho úsměv se rozšířil. Obtížně polkla, protože už v něm nebylo nic zlomyslného – jen náznak prohnáného rošťáctví, které ji dělalo víc než vztek a násilí.

„Neměl by ses vrátit do pracovny?“ vydechla a couvala před ním. „Jon! Určitě se už blíží doba, kdy se s ním máš znovu sejít!“

„Ne, lady, ještě zbývá hodně času. Pokárala jsi mě velmi přísně za špatné zacházení s vězněm! A já teď zjišťuju, že se můj vězeň dál válí ve špíně a blátě a je v úzkých. Jaký bych to byl věznitel, kdybych tě v tom nechal?“

Natáhl se po ní. Jakmile ji objaly jeho opálené ruce, přála si z celého srdce, aby byla klidně počkala, až za ní někdo přijde.

Držel ji silně, velmi silně, a kolem jeho těla jako by se šířila horečka. Napětí praskající jako hromy a blesky, výbušné jako střelný prach. Hleděla do jeho planoucích očí a zděšeně si uvědomila, že na ni pohlíží ne jako na svého vězně, který mu přísahal boj, ale jako na vězně, který se ukázal být víc než poddajnou hračkou.

„Ne! Budu křičet! Hlasitě a strašlivě! Všichni budou přesně vědět, co nový lord...“

Přerušil ji smíchem. „Ano, to budou, že ano, madam? A jestli bude křik pokračovat, budou přesně vědět, co děláš ty... a všimla sis, že jsou ty výkřiky a steny jaksi odstupňované? Pokud ještě ne, tak teď...“

„Nenávidím tě! Nechej mě být!“ Genevieve viděla, jak z jeho tváře vyprchal smích. Znovu zpřísněla a ztvdla. Zachvěl se jí dech. Jak ho může tak nenávidět a současně cítit...

Touhu. Nezaměnitelnou touhu, horko a vzrušení, roztřesené údy a slabost, která je i silou...

Ne!

Vykřikla tiše a vykroutila se z jeho sevření. Ale věděla, že mu nemůže utéct. Chtěla pouze získat čas a přesvědčit sama sebe, že pohrdá jeho dotekem. Že ten nový objev sebe sama v jeho náručí nebyl ničím jiným než trapným a obranným instinktem – a ne zázrakem, po kterém prahne...

Chytil jí záruku a otočil ji k sobě s rozhodně zachmuřenou tváří.

Chtěl ji přidržet pevněji, ale jemná tkanina županu povolila.

„Ne...“, chtěla se bránit, ale Tristan ji zvedl, přitiskl si její nahé tělo k sobě a dlouhými kroky ji odnášel ke kádi s horkou vodou.

„Prosím, ne...“

Obklopila ji teplá a voňavá voda. Sklonil se nad ní a přehodil jí vlasy přes okraj kádě. Můj Bože, pohybuje se tak rychle! Bleskově si stáhl boty a kalhoty, tuniku i spodky a stanul před ní v celé kráse.

Nádherné zvíře... pomyslela si letmo. Nádherně mladý a mužný, svaly jako ocel, síla jako bouře smetající všechno z cesty.

Zastavil se ještě, aby vzal houbu a mýdlo, a připojil se k ní.

Genevieve vyplašeně zírala, jak voda přetéká z kádě, a srdce se jí rozbušilo. Bože můj, to je strašné, jako nějaké čáry, jako něco hrozného, co nechce vidět, ale i tak to tu je. Položil si kolena na její, kád' byla pro dva příliš malá. Cítila ho všude a cítila znovu všechno, co nechtěla cítit...

Růže... červené nebo bílé... na tom nezáleží, jakmile je z nich surovina.

Ta mužnost, která mu dávala sílu, byla jako omamná droga. Jeho ruce čarovaly, tělo mu ztvdlo. Jeho hluboké polibky představovaly kouzlo beroucí dech, které ji odneslo do temné snové říše, kde nemohla dělat nic jiného než lapat po dechu, vykřikovat jeho jméno a oddávat se, ne tomuto muži, ale pocitům, odvěkému bušení vnitřního požáru a prvotnímu rytmu...

Díval se na ni. V jeho očích se opět objevily d'ábelské jiskry.

„Ach, lady! Já zanedbávám své povinnosti! Mám ti přece pomoci odstranit tu strašnou špínu!“

Pokusila se prolomit kouzlo vstát, ale nohy měla propletené s jeho. Zasmál se, chytil ji za ruce a pomalu ji zaklonil. Pak jí třel mokré a kluzké tělo svým vlastním, drtil jí ňadra svou hrudí, tu zranitelnou hebkost proti drsné a chlupaté síle.

Jejich oči se střetly. Nezamrkala. Byla jako uhranutá a téměř nevnímala, co vidí v jeho upřeném pohledu.

Všechno zmizelo. Tvrdost i chlad. V nekonečnu času cítila teplo. A potom už neviděla nic, protože jeho oči se zavřely, jeho paže ji objaly. A jeho polibky, horké a mokré stejně jako pára kolem nich, vnesly do jejího těla záplavu touhy. Dotýkal se jí rukama a rozněcoval v ní nádherný oheň.

V jistém okamžiku vstal. Zvedl ji k sobě a ani jeden se nestarali o vodu, která z nich stékala.

Vykročil z kádě a odnesl ji na postel.

Už žádné hry a škádlení. Ani bolest. Jen výbuch vášně, jako uragán, zasahující hluboko a prudce. Vír, ve kterém jeho pohyby téměř nevnímala. Zaryla mu prsty do ramen a vykřikla při konečném zásahu zářivé oceli.

Lehl si na ni a dál ji objímal.

Vášeň zvolna pohasínala.

„Ach!“ vykřikla vztekle Genevieve. Vykroutila se zpod jeho těla.

Zděšeně vyskočila a zvedla z podlahy zbytky županu, aby se zahalila. Vyrasila zklamaný výkřik, když zahlédla jeho oči, které ji pozorovaly z postele. Bude se smát, pomyslela si, protože z ní může tak snadno udělat vyděšeného blázna!

Ale nesmál se. Jenom se na ni zamyšleně díval, dokud od něho neodtrhla oči a nezamířila ke krbu. Tam se žalostně zhroutila zády k němu. Neplakala. Nemohla. Ani potom, až odejde. A měl by odejít. Obléknout se a vrátit se k Jonovi. Za pár okamžiků na ni zapomene, zatímco ona...

Vstal. Na okamžik se zděsila, protože si myslela, že půjde k ní.

Ale Tristan se vrátil do kádě. Slyšela ho, jak se umývá.

Pak se utíral. Cítila, že ji pozoruje. Zavřela oči. V tichu, které mezi nimi zavládlo, bylo snadné sledovat každý jeho pohyb. Přetáhl si přes hlavu košili, oblékl si spodky, kalhoty, tuniku... boty.

„Nezapomeň, má lady, že máš na toaletním stolku jídlo potřebné k životu,“ připomněl jí. „Měla by ses najíst, než vystydne a stane se nechutným.“

„Zmiz odtud!“

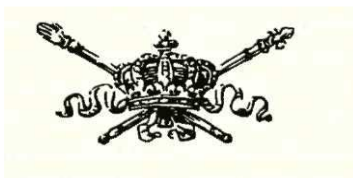
Teprve teď se zasmál. Tiše – podivně trpce.

„Ach ano! Jsi znovu dokonale ušpiněná. Promiň mi to, má lady!“

Ale musím poznamenat, že jsi stále blíž ke splnění slibu, který jsi mi dala.“

Jeho hlas zněl rozzlobeně. Obrnila se, ale jediné, co ještě uslyšela, bylo silné bouchnutí dveřmi, které přímo protestně zasténaly.

Kapitola 12

„Nádherný den,“ poznamenal Jon k Tristanovi, když vyjížděli z Edenby.

Nepochybně bylo krásně. Podzimní den, jaký básníci opěvují nadšenými verši. Nad hlavami jim svítilo jasné slunce a nad pahorky, loukami a poli se proháněl lehký svěží vánek. Listí hýřilo barvami, žlutou, oranžovou a červenou. Nastalo období úrody a hojnosti. Cítili to koně, krávy i ovce, dokonce i včely a ptáci, kteří létali nad nimi.

Tristan jenom zabručel.

Jon pozoroval přítele. Rysy Tristanovy tváře byly zachmuřené a temné jako bouřková mračna.

„Nezapomeň, příteli,“ podotkl tiše Jon, „že jedeme projevít dobrou vůli. Tvoje zamračení vypadá jako maska tyrana a nevyjadřuje zrovna mír a pokoj.“

Tristan potřásl hlavou, jako by se potřeboval probudit, a pohlédl na Jona.

„Ano, Jone. Je krásný den. Podzim je vždycky nádherný. Všechno vypovídá o kouzlu přírody a Božím požehnání člověku. Země jako by si nepamatovala okamžiky, které na ni dopadnou. Že Richard je zabitý a králem se stal Jindřich.“

V Tristanově hlase zněla stopa hořkosti. Jon hned neodpověděl, ale pobídl koně a jel chvíli vedle přítele a lorda.

„Teď jsi to ty, kdo se mračí,“ ozval se Tristan.

Jon pokrčil rameny a vrhl na Tristana zvědavý pohled. „Viděl jsem tě v různých náladách, Tristane. Viděl jsem tě vzteklého i ponořeného v největší bolesti. Znáám tvůj bystrý úsudek a zažil jsem tvoji laskavost a slitování. Pozoroval jsem tě, jak hledíš beze strachu smrti do tváře, a viděl jsem tě zatvrzelého jako kámen, nelítostného a chladného.“

I nyní Tristanova tvář zkameněla a zdálo se, že každým okamžikem propukne bouře, zatímco se díval na Jona a čekal, jaká slova budou následovat.

„Ale takhle jsem tě nikdy neviděl – nesoustředěného, zlostného, pořád nabručeného.“

„Od chvíle, co Jindřich dosedl na trůn, mám hodně starostí. Země musí najít mír.“

„To ano. Ale i ty.“

„Lidský mír přichází až po smrti,“ odsekl Tristan. „Ale teď jedeme – podívej, támhle je nějaká chalupa s hejnem hus.“

Tristan popohnal koně ke klusu. Jon vzdychl a následoval ho.

Dojeli k chýši postavené stejným způsobem jako všechny ostatní, kolem kterých dopoledne projeli – lepenice z bláta a slámy.

Nájemce, prošedivělý farmář se třemi odrůstajícími chlapci, nemotornými a velkými jako štěňata mastiffa, přiběhli na uvítanou. Farmář se Tristanovi neustále ukláněl a výraz Tristanovy tváře se zlepšil, když farmáři laskavě vysvětloval, že jim teď z Londýna vládne Jindřich Tudor, Jindřich VII. Nic se nezmění, i když je teď vévodou a vrchním pánem jeho půdy on, Tristan de la Tere. Nájemné se nezvýší a oni budou společně pracovat pro dobro země a lidí.

Farmář se tvářil užasle, neméně jeho chlapci. Zírali na Tristana, ale neměli co říct. Konečně našel jeden z hochů řeč, aby Tristana ujistil, že budou nájem řádně platit, že jejich půda je dobrá a že jsou ochotni těžce pracovat.

„Richard, Jindřich, Tom nebo Pete,“ zamumlal nejmladší a měl dokonce odvalu k úšklebku, když oba mocní rytíři znovu nasedali na koně. „Pro nás se tím práce na poli nezmění!“

K Jonovu překvapení se Tristan rozesmál a napětí jako by z něho spadlo. Starý farmář zíral na svého nového lorda a jeho nedůvěra jako by se taky rozplývala. Jon si s úlevou oddechl. Tristan by chlapci nikdy neublížil, ale Jona potěšilo, že se dokázal zasmát a nerozzlobil se.

Ale najednou Tristan zvažněl. „Kéž by to tak byl viděl i Edgar Llewellyn,“ zabručel.

Z dveří chýše vystrčila hlavu žena a potom se rozběhla, aby je pozdravila. Měla bujná ňadra a silně zrudlé tváře. Jon viděl, že její

ruce s pokroucenými prsty vypadají staře, mnohem starší než její tvář, nyní s ruměncem docela hezká i přes šedivějící vlasy.

S dalším zarděním udělala před Tristanem i Jonem pukrle, protože v Tristanovi poznala pána jejich půdy. Představila se jako Meg a řekla, že manžel se jmenuje Seth. Zeptala se, jestli jsou už dlouho v sedle a jestli nemají chuť svlažit si hrdlo jejím pivem, a možná také ochutnat její dušené maso.

„Nabízím málo, ale z upřímného srdce.“

„Matka je skvělá kuchařka, mí lordi!“ ozval se chlapec.

Tristan se podíval na Jona, jehož tvář prozrazovala hlad a zájem. „Mockrát děkuji, rádi přijmeme pozvání,“ odpověděl Tristan. Usmál se na Jona a sesedli z koní.

„Sire! Svěř mi ty krasavce, prosím!“ požádal chlapec.

„Klidně, hochu,“ souhlasil Tristan. „Jak se jmenuješ?“

„Dostal jméno po svatém Matthewovi,“ odpověděla místo něho Meg.

„Matthewe, chop se koní. Vidím, že máš koně rád.“

„To mám.“

Meg se zájmem nového pána o jejího potomka zarděla ještě víc. Neklidně si odkašlala a omluvila se za ubohé bydlení. Tristan na to jenom mávl rukou a se skloněnou hlavou vešel do malé chalupy. Počínaje krásným červeným pláštěm přes vyleštěné kožené boty až po hezké rysy tváře rozhodně vypadal velkolepěji než jeho okolí. Přesto byl okamžitě jako doma a rychle rozptýlil ženiny obavy. Jona to překvapilo, ale i potěšilo. Tristan konečně zase vypadal mladě. Dokázal se smát a choval se uvolněně tak, jak se mu od jejich příchodu na Edenby ještě nepodařilo.

Meg jim na hrubý dřevěný stůl před krbem naservírovala pivo a jídlo. Chlapci zůstali venku, farmář stál a Meg pobíhala a povídala. Hovořila o jarní výsadbě, o lidech, až nakonec nervózně a nevědomky poznamenala: „Jaká škoda našeho milého lorda Edgara, byl to tak hodný člověk! A musel padnout v bitvě, když...“

Její muž se vyděsil a rychle ji okřikl. Meg si s hrůzou odkašlala – a rozlila pivo po stole.

Tristan ji uchopil za zápěstí a tiše promluvil: „Statečného muže padlého v boji je třeba pokaždé oplakávat, paní Meg. A váš lord Edgar byl nesporně statečný.“

„Prosím o prominutí...,“ začala Meg.

„Nemusíš se omlouvat. Na tvých slovech není nic špatného.“

Meg zalétla pohledem k manželovi a s úlevou si oddechla. Donesla utěrku a utřela stůl. Potom se otočila ke kotlíku dušeného nad ohněm a nabídla jim další porci. Při nakládání masa do misek se

neklidně podívala na Tristana. Ale zdálo se, že její zvědavost zvítězila nad strachem, protože se zkusmo zeptala: „A lady Genevieva... jeho dcera. Daří se jí dobře?“

Tristan strnul a Jon se bál, že vybuchne. Ale nic se nestalo. Tristan sklonil hlavu nad miskou. „Ano, daří se jí dobře,“ řekl stručně.

Ale poklidná atmosféra byla pryč. Rychle dojedli a zvedli se od stolu. Tristan Meg poděkoval.

Když vyšli ven, mladý Matt ještě pořád obdivoval koně. Tristan se zastavil a řekl chlapci, že jestli má zájem, ať přijde na hrad, že dostane práci čeledína. Matthewovi se rozzářila tvář jako jarní obloha.

„Přijdu, můj lorde, přijdu!“

„Sethe, slyšels to?“ zašeptala udivená Meg.

„Slyšel,“ odpověděl Seth a přistoupil k Tristanovi, který už nasedl na koně.

„Bud' požehnán, můj lorde. Bud' požehnán za mého chlapce.“

Tristan jenom potřásl hlavou, překvapený takovou vděčností.

„Má rád zvířata a svoji práci bude dělat dobře.“ Pak mávl rukou v rukavici a pobídl koně ke cvalu. Jon se zasmál a vyrazil za ním.

Dohnal Tristana až daleko v polích.

„Tys toho chudáka chlapce povýšil! Už nebude muset těžce pracovat na poli a...“

„Jone,“ zasténal Tristan, „nežijí přece tak špatně! Jsou to hrdí zemědělské nájemci, které půda docela dobře uživí. A dej mi s tím už pokoj!“

Jon se mu s výsměšnou ponížeností uklonil. „Náhodou jsi narazil na ty nejvěrnější, Tristane.“ Náhle zvažněl. „Opravdu, Tristane. Včera jsi vytáhl to mladé děvče z chudobného vdovského domova a dal jí práci komorné. Dneska tenhle chlapec – čeledín.“

„Každé panství potřebuje služebnictvo, Jone.“

„Ano, ale tys jim prokázal dobro.“

„Ne. Přemýšlej přece. Dřívější Edgarovo služebnictvo se dostalo do samotného středu bitvy. Není vždy dobré být příliš blízko šlechtě.“

Náhle ztichl a dál pokračovali mlčky. Podzimní den ztratil svoji krásu, protože oba vzpomínali na vraždění v Beadford Heathu.

Tristan draze zaplatil za to, že se ocitl v Richardově blízkosti, protože trval celou svou ctí na vysvětlení okolností toho, že zmizeli princové!

Zaplatil za to vším a nic mu to již nedokáže nahradit, pomyslel si Jon. Svěží vánek jako by byl najednou divočejší a chladnější a Jon se zachvěl. Lady Genevieva, která uštědřila ránu muži, jenž právě trpěl, taky nebude moct zapomenout.

„Ale co,“ zamumlal Tristan zamračeně a znovu pobídl černobíle strakatého koně do cvalu. Jon jel za ním plný starostí a přemýšlel, jestli má v hovoru pokračovat, nebo raději vyčkat. Možná se Tristan v průběhu příštích dní opět naučí ovládat.

Alespoň doufal, že to bude doba uzdravování. Richard III. je mrtvý. Jindřich dobyl anglickou korunu. I Edenby je dobyt a dokonce i lady z Edenby. Tristanovu rozhořčení se dostalo jistého zadostiučinění. Byla to doba, v níž se měl opět naučit smát. Místo toho bylo ještě hůř. Dokonce ani v dobách největší bolesti neměl Tristan tak mizernou náladu a tolik se nemračil.

Když dojeli na útes, z něhož bylo vidět západním směrem hradby a hrad Edenby, Tristan přitáhl koni uzdu. Jon zastavil vedle něho.

Pozvolna dávali hradby do pořádku. Kováři zase pracovali a farmáři přivázeli podíly ze sklizně. Edenby se uzdravovalo. Kéž by teď, pomyslel si Jon, dosáhl uzdravení i nový lord...

„Třicet osm, třicet devět, čtyřicet.“

Čtyřicet. Genevieve potřebovala k překonání vzdálenosti mezi dveřmi a zdí svého pokoje přesně čtyřicet kroků. Kolikrát už tyto kroky počítala? A kolikrát je ještě udělá, než se nadobro zblázní?

Přistoupila ke krbu a ohřívala si ruce. V pokoji byla zima. Venku svítilo slunce, ale do jejího kamenného vězení neproniklo.

Přitiskla ruce na římsu a přála si, aby se do ní přelilo něco z její tvrdosti a chladu. Začíná být šílená, uvažovala, protože zoufale touží někoho vidět – kohokoliv! – dokonce i Tristana.

Ale Tristan se neukázal už tři dny. Vlastně ani nikdo jiný. Časné ráno přicházela pokaždé jiná služebná, aby uklidila, přinesla vodu a jídlo a zmizela. A každý večer zaklepal na dveře některý z Tristanových lancasterských strážců a přinesl jí další jídlo. Takže celé tři dny neměla jinou společnost než sebe samotnou.

Z nádvoří k ní dolehl nějaký hluk. Genevieve se s žalostnou dychtivostí rozběhla k úzkému oknu.

Její hedvábná sukně zašustěla, když šplhala na židli. Při pohledu ven strnula. Tristan s Jonem se odněkud vraceli. Tristan jel na svém obrovském černobílém strakáči. Při jejich příjezdu zazněly výkřiky. Přiběhl čeledín, aby odvedl koně. Oba muži s nepokrytými hlavami sesedli a pláště za nimi v lehkém podzimním větru vlály.

Genevieve málem spadla, protože když Tristan vzhlédl vzhůru k oknům jejího pokoje, rychle uskočila od okna a zapomněla, že stojí na židli. Věděla, že ji nemůže vidět. Okenní otvor byl příliš úzký. Ale zahlédla jeho zachmuřený a zamyšlený výraz.

Bylo to hrozné. Viděla, že na ni nezapomněl a ani se neobměkčil.

Lehce potřásla hlavou. Musela i proti své vůli uznat, že Tristan je zřejmě nejhezčí muž, jakého kdy viděla – nejvyšší, nejsilnější, nejpřitažlivější a s úchvatnou tváří i postavou. Věrný obraz opravdového šlechtice. Klidně se mohl stát legendárním hrdinou, statečným princem vyslaným na princezninu záchranu.

„Ne, je to drak!“ vydechla. Protože ačkoliv byl nejhezčím mužem, jakého kdy poznala, současně byl i tím nejnelítostnějším.

„Jone! Tis-tane!“

Genevieu vylekal dětský hlásek. Anna!

Anna! Ach Anno, vrať se zpátky, pomyslela si Genevieu, když její malá neteř vyběhla ze dveří s divoce létajícími copy. Jon ji se smíchem zvedl do náruče. Ke Genevievinu úžasu Anna něco oznámila Tristanovi, který se rovněž rozesmál. Přebíral Annu Jonovi z rukou a posadil si ji na ramena, aby mohla pohlédit sametově hladký nos jeho koně. Anna se šťastně smála.

„Ó, Anno! I ty jsi zrádkyně!“ zamumlala Genevieu, ale pak se vzpamatovala. Měla by mít radost. Anna si žije jako malá lady, stejně jako dřív.

Genevieu slezla ze židle, náhle opět klidná.

Ale co bude, až to všechno skončí? Až se Jon nabaží Edwyny a Tristan se začne ve své pomstychtivosti nudit? Vyhodí je všechny ze „svého“ panství?

Otočila se, protože závora na dveřích se posunula. Srdce se jí divoce rozbušilo, než si uvědomila, že to nemůže být Tristan. Ten je nejspíš pořád na nádvoří, nemohl se sem dostat tak rychle.

Zaznělo zaklepání.

Tristan neklepal. Vcházel dovnitř podle libosti.

„Dále,“ ozvala se.

Do pokoje vešla mladá dívka s velkýma sametově hnědýma očima, bujným poprsím a houpajícími se boky. Hleděla zasněně na Genevieu, než se najednou rozpomněla na dobré způsoby a mírně se uklonila.

„Má lady. Jsem Tess. Mám být tvou komornou. Uklízet pokoj a nosit ti, co budeš potřebovat.“

„Tess. To je... milé.“

Děvče si to zřejmě nemyslelo. Genevieu také ne. Kde je Mary? Tolik jí schází? Tohle děvče...

Genevieu toužila mít něco na práci. Vyšívání, knihu. Něco, o čem by mohla předstírat, že ji to baví.

Sedla si ke krbu, zatímco Tess popocházela po místnosti, tu něco narovnála, tam poopravila – a neustále těžce vzdychala.

Nakonec se k ní Genevieva zvědavě otočila. Tess uhlazovala přikrývky na posteli s nadšeným výrazem ve tváři.

Zřejmě vycítila Genevievin pohled, protože se na ni usmála.

Drobným křivým úsměvem, jako by byla ráda komornou, ale současně si uvědomovala zvláštní postavení své paní.

„Tady...“ zašeptala, „tady leží on?“

„Cože?“ zeptala se Genevieva.

„Lord Tristan. Tady má hlavu... Tady tělo. Ramena, hrud', nohy...“

Genevieva ucítila bolestné bušení ve spáncích. Přinutila se k úsměvu. Můj Bože. Tohle bylo jediné, co potřebovala – aby se dostala přes okraj propasti. Ta slad'oučká farmářská courá přišla do jejího pokoje snít o Tristanovi de la Tere! Odkud sem vůbec přišla?

Od Tristana...

To s ní trávil poslední dny? Nechal ji na pokoji, protože si našel potěšení jinde?

Neuvědomovala si, že zatíná ruce v pěst, dokud nepocítila nehty zaryté v dlaních. Podařilo se jí však vyloudit úsměv.

„Tess, to už stačí, pokoj je v pořádku.“

„Ale jsem tady, abych ti posloužila...“

„Chci mít soukromí, Tess.“

Nešťastná dívka odtáhla upracované ruce od přikrývek a obrátila se k odchodu. „Myslela jsem,“ zabručela si pod nosem, „že ze mě lady bude mít radost!“

Dveře se s mírným bouchnutím zavřely. Genevieva musela potlačit chuť po ní něčím hodit. Na toaletním stolku čekalo netknuté jídlo. Pomstychtivě se blížila k podnosu, aby jím mrštila přes pokoj. Ale zarazila se s rukou ve vzduchu, protože si všimla, že na něm stojí láhev bordeaux. Víno povznáší duši.

Nevšímal si jídla a rychle pila. Víno do ní klouzalo tak snadno! Znovu si nalila a ostré hrany bolesti se otupily.

Přecházela donekonečna po pokoji... klela a přísahala, že se dostane ven. Jenom musí být opatrná a trpělivá. Musí počkat, až se strážce vzdálí od dveří. Jsou přece místa, kam může jít. Hned za horským průsmykem je klášter. Pokud se tam dostane, poskytnou jí jeptišky útočiště, které se neodvažuje narušit ani král.

Také by se možná mohla dostat do Francie – nebo do Británie, kde žije její strýc. Udělá to! Musí.

Přepadla ji únava. Únava – a půl láhve bordeaux, které stačila vypít. Klesla na kolena před krbem a položila se na bok s rukou pod rozpálenou tvář. Proč, ach proč cítí takové rozrušení? Vždyť jím opovrhne, a to, co cítí on k ní, je ještě temnější a silnější. Nechce,

aby se jí dotýkal. Zapřísahala se v duchu, že opravdu nechce, aby se jí dotkl, ale...

Když to udělá, je to něco úžasného.

Měla by se stydět!

„Musím odtud zmizet!“ zašeptala nahlas a cítila se ještě zoufaleji než kdykoliv předtím.

Tristan se u večeře neobjevil.

Jon, Edwyna, Tibald a otec Thomas seděli u dlouhého stolu. Mohla to být docela podivná společnost, pomyslel si Jon, i když se zdálo, že kněz Tristana nijak přísně neodsuzuje. Jonovi se náhle rozbušilo rychleji srdce, protože ho napadlo, jestli ten neobyčejně chytrý kněz ví, na co myslí.

Zamiloval se do Edwyny. Do něhy v jejích očích. Bože – je na světě něco tak modrého? Zamiloval se do jejího šepotu, do úsměvu, s jakým ho v noci vítala ve svém náručí. Je o něco starší než on a vdova. A navíc zatracená Yorkistka.

Ale přesto ji miluje. A otec Thomas jako by to věděl. Kolem stolu vládla srdečná nálada. Poklidně rozprávěli a smáli se.

Jenže Tristan u stolu nebyl. A oči otce Thomase, stejně jako Edwyniny, často zamířily k zavřeným dveřím pracovny, kde se Tristan právě zdržoval.

Otec Thomas nebyl žádný zbabělec, jak Jon usoudil, protože se nezdráhal dát Tristanovi najevo, že považuje jeho zacházení s vězenkyní za méně než křesťanské. Tristan mu na to odpověděl, že pokud tuto situaci nemůže snést, může stádo svých oveček opustit a najít si živobytí někde jinde. Otec Thomas zmlkl. Nechával si nyní svůj názor pro sebe – a odsuzoval Tristana pouze očima.

Když dojedli, otec Thomas oznámil, že se musí jít podívat na jedno nově narozené dítě, jehož matce se nedaří nejlépe. Edwyna se na něho mile usmála a zabručela, že jde dát Anně pusu na dobrou noc. Tibald se vydal na obhlídku hradní stráže a vězňů.

Jon seděl a popíjel pivo. Díval se na dveře pracovny a konečně váhavě vstal. Můj ty Bože! Zná Tristana celý život. To přece něco znamená! Nesnese přítelovo trápení.

Došel rozhodně ke dveřím a zaklepal. Tristan ho bručivě pozval dál a Jon vešel dovnitř.

Tristan nezvedl hlavu. Zamračil se na něho přes okraj účetní knihy, ale Jon pochyboval, že v ní opravdu čte.

Konečně Tristan vzhlédl a tázavě pozvedl obočí. Jon se poněkud nesměle usmál a sklouzl na židli vedle psacího stolu. „Nepřišel jsi k večeři,“ poznamenal.

„Studuju tohle. Podívej se...,“ Tristan postrčil k Jonovi účetní knihu. „Máme tady farmy vzdálené jeden den jízdy, které patří Edenby.“

Jon si prohlížel čísla s údaji o výměrech pozemků. Přikývl. „Zajímalo by mě, co ti lidé vědí o posledních událostech.“

Tristan vzdychl, odstrčil židli od stolu a natáhl nohy na jeho desku. „Ráno se tam rozjedu podívat. V těch odlehlých končinách je asi stovka farem.“

Jon se neklidně zamračil. „Raději pojedu s tebou. A s menší skupinou mužů. Můžou tam být pořád nějakí vzbouřenci.“

„Vezmu si Tibalda – tebe potřebuju tady. Nebudu pryč dlouho. Nanejvýš den nebo dva.“

„Vrať se rychle,“ poznamenal Jon. Na okamžik zaváhal. „To, co Edenby nyní potřebuje, je důslednost, návrat k normálnímu životu.“

„Pevnou ruku,“ doplnil ho Tristan. Sundal nohy ze stolu a nalil si do cínového poháru víno z láhve stojící na kraji stolu. „Ano! Návrat ke každodennímu životu! To je všechno, co lidé žádají, Jone, od nejnižšího postaveného sedláka až po nejvyššího krále! Život! Zdraví – a štěstí!“ Pozvedl pohár.

„Mám o tebe vážně starost!“ vyhrkl Jon.

„Cože?“ otázal se překvapený Tristan.

„Proboha, Tristane! Už to skončilo! Všechno dopadlo, jak jsi chtěl. Richarda žerou červi! Lisetta, tvoje rodina - jsou pomstěni. Máš Edenby. Potrestal jsi ty, kteří tě zradili! Co tě ještě pronásleduje?“

Tristan se tak rozzuřil, až Jon očekával ránu. Ale Tristan pomalu vydechl a s pohledem upřeným na Jona vypil víno.

„Nevím,“ prohlásil.

„Tristane, dokonce i ji pořád – vězníš.“

Tristan, už zase uklidněný, se pomalu, velice pomalu usmál.

„Ano, vězním ji.“

„A nebyl jsi za ní už skoro tři dny!“

Tristan vyklenul obočí. „Ty mě sleduješ?“

„Znám tě,“ odpověděl zarputile Jon.

Tristan na Jona chvíli hleděl, než se k němu s trpkým pousmáním naklonil.

„Myslel jsem si, že to ukončím, Jone. Dám jí poznat pomstu a potom klid. Ne ji zabít, ale zbavit se jí tak, jako se ona chtěla zbavit mě. Ale... neskončilo to. Domníval jsem se, že uhasím ten žár, ale on se rozpoutal ještě víc. Nemůžu se od ní odpoutat. Nemůžu jít za ní.“

Jon zavrtěl hlavou. Hledal odpověď.

„Ale ona... je tvoje,“ řekl tiše. „Jestli tě tak trápí právě tohle, tak za ní jdi. Vezmi si ji, užívej si lásky...“

„Ne, nikdy žádná láska, příteli.“

„Tak tedy...“ Jon byl zmatený, ale dokázal se zasmát. „Tak to nemusí být láska, Tristane.“ Naklonil se ke stolu a nalil si vína. „Ať je to cokoliv, můj lorde, dopřej si to! Prosím tě před Bohem – ušetři nás, kteří ti tak věrně sloužíme, a dopřej si tu dívku!“

Tristan prudce vstal.

„Co se...“ začal Jon.

Tristan se usmál. „Řekl jsi, příteli, dopřej si tu dívku. Zítřka odjízďím, takže to musím udělat ještě dnes večer.“

Prudce se otočil a Jon sledoval, jak odchází. Chvilí klidně seděl, pak se znovu obsloužil Tristanovým vínem a usmál se. Určitě to nebude špatná noční práce.

Tristan vystupoval po schodech a přemýšlel o sobě. Myslel na rychle bušící srdce a přerývaný dech. Na zrychlený puls. Jeho touha, jeho chtíč, bylo to jako horečka, která nikdy nepoklesne, hlad, který nelze nasytit.

Držel se od ní dál, protože to nechápal a téměř se toho bál. Nemůže ji nechat odejít. Vzal si, co chtěl, ale přesto chtěl ještě víc.

Zavrtěl hlavou. Před dveřmi pokývl strážci a zvedl závoru. Chvilí stál a usmíval se. Dnes večer nebude hledat odpovědi. Dneska vyhledá jenom ji.

Dveře se za ním zavřely. Pokoj byl temný. Nesvítila žádná svíčka a uhlíky v krbu už dohořovaly. Zpočátku ji neviděl. Ale pak ztuhl a srdce mu uvízlo až v krku.

Bože na nebesích. Byla tady... ležela natažená na podlaze s hlavou položenou na ruce, dlouhé prsty v šeru smrtelně bledé a ochablé.

Přikrývaly ji vlasy. Zlaté a dlouhé jako vlasy nějakého anděla. Ve způsobu, jakým ležela, byla podobná...

Lisettě.

Zavřel oči přívalem náhlé slabosti. Prostoupil ho děsivý strach. Je mrtvá. Leží tam mrtvá, vzala si život...

Do žil se mu vlila síla, síla a šílenství. Proletěl místností, klekl k ní a přitáhl si ji do náruče.

Hlava jí spadla dozadu. Na hrdle neměla žádnou stopu krve.

Pomaloučku otevřela oči a v Tristanovi se probudil život. Srdce se mu rozběhlo úlevou. Chtěl se smát, ale nemohl. Spala. Lehla si

před krbem a usnula. Ještě teď na ní byla patrná únava, protože otevírala oči jen velmi pomalu. Zvedly se k němu jako něžné fialky, zmateně zamlžené.

„Tristane?“ Zmateně vyšeptané jméno bylo jak jiskra, která mu prolétla podél páteře. Tiše se rozesmál.

„Kdo jiný, má lady?“

Zvedl se i s ní. Podvědomě ho objala kolem krku. Odnal ji k posteli a sotva ji položil, znovu zavřela oči a klidně oddechovala. Vlastně ji ani pořádně neprobudil.

Tiše se ve tmě svlékl a natáhl se vedle ní. Rozvázal jí hedvábný živůtek a vklouzl pod něj rukama, něžně, dráždivě. Sklonil se k jejím rtům a políbil ji. Jemně... něžně...

Chutnala sladce jako víno. Políbil ji znovu a usmál se, protože to nepochybně bylo víno, vybrané víno.

Víno.

I když zřejmě spala dál, zmámeně mu odpovídala. Možná se jí zdálo o jiném muži, o jiném lordovi, který se s ní přichází za temných nocí milovat.

Zasténala, něžně ho objala a vyklenula tělo proti němu. Vzal její ňadra do dlaní a potěžkal je. Potom ji svlékl, objímal, miloval, obdivoval její dokonalé tvary, plné poprsí, úžasné bradavky, štíhlý pas, široké boky, a pod jeho prsty bylo všechno tak hebké, teplé, hedvábné...

Celou věčnost nic neslyšel a nevnímal, kromě té hebkosti. Zvyšujícího se tepu srdce. Šepotu jejího přerývaného dechu, hrdelních stenů, bezhlesých výdechů, hlubokých a náhlých, ostrých i něžných.

A horečka rostla. Něha přerůstala v bouři, bouře v nádheru, plynuly celé věky... kdy byli jedním tělem. Nalézal uvolnění, které tak zoufale potřeboval.

Okamžiky klidu, když napětí vybuchlo ve vyvrcholení a veškeré jeho nerudné myšlenky vsákly do ní spolu s proudem jeho semene.

Mír... ve tmě tak dokonalý, až dlouze vydechl a... přitiskl si ji k sobě. S rukou kolem jejích ňader si přitáhl Genevievina záda na svou hrud'. Její hýždě se mu vtiskly do klína, nohy se vzájemně propletly a její vlasy, ten úžasný plášť, je oba zahalil.

Mír tak úžasný, až usnul.

Tristan se probudil za svítání a zaklel, protože si přísahal, že vedle ní nebude nikdy spát. Noční tmou venku se začaly prodírat první paprsky světla. Nádherného světla, karmínového a zlatého.

Vyskočil z postele a rychle se oblékal. Snažil se na ni nedívat, ale nedokázal to.

Ležela pořád schoulená na boku, v ranním svítání nahá a nevinná. Vzдор své vůli nemohl od její krásy odtrhnout oči. Měla tak hezkou pleť, dokonale tvarovaná ňadra, pevná a vztyčená, vykukující mezi prameny zlatých vlasů, jako by byla stydlivá dívka.

Zlaté vlasy... přadena přetažená přes její tělo, ramena, křivku boků, kulatá hýždě. Zářivé prameny slunečního jasu, přelévající se na postel až do místa, kde předtím ležel. Pokrývající její jemné rysy a zrzavé líce.

Usmívala se ze spánku. Jen jemným zvlněním malinko pootevřených rtů, stále měkkých a vlhkých, smyslně svůdných.

Toužil vlézt zpátky do postele a probudit ji – být hrubý a surový. Jestli na ni bude ještě chvilku tak koukat, pravděpodobně to udělá. S hrdelním zasténáním se otočil a dokončil oblékání.

Napřímil ramena a vyšel z pokoje. Krátce pokývl strážnému. Co je mu platná tato vášeň, když pak cítí v nitru ještě větší bouři? Ještě větší nutkání. Proč není uvolněný – svobodný?

V síni se okamžitě rozkřičel. Vzhůru bylo jen několik mužů – tak ať ostatní zatraceně rychle vstanou. Tristan se nemohl dočkat, až bude pryč.

Objevil se Tibald a rychle se připravil. Na nádvoří už čekali koně. Jon se přišel rozloučit s Edwynou po boku. Měl rozčuchané vlasy a viditelně ještě napůl spal.

Edwyna se rozběhla k Tristanovi ve chvíli, kdy nasedal na koně.

„Prosím, Tristane, můžu ji navštívit? Můžu jí zanechat nějaké knihy?“

Váhal s pevně zatátnými zuby. Podíval se přes Edwyninu hlavu na Jona. „Vyved’ Genevieu, zatímco budu pryč, každé ráno na hodinu ven. Ať se projde a pobude s Edwynou.“ Podíval se zpět do modrých očí Jonovy lásky. Edwyna mu políbila ruku a Tristan nad její vděčností rozpačitě zavrčel.

„Edwyno! Pro lásku Boží...“

„Děkuju ti, Tristane.“ V očích se jí objevily slzy.

„Dávej na svoji neteř pozor. Je mazaná.“

„Dohlédnu na ni!“ slibovala Edwyna radostně.

Tristan náhle pocítil neklid. Ustoupil kvůli Edwyně, tak čisté, tak mile nevinné a neschopné podlosti. A tak zatraceně vděčné za sebestřednější laskavost. A proto, že Jon byl rád v její společnosti. Přesto si nebyl jistý, že si Genevieu tento ústupek zaslouží. Vzpomněl si na noc, kouzelnou, hořkosladkou.

Ještě než vyjel z brány, tak se zastavil. Zlobil se sám na sebe, ale rozhodl se nedat to najevo.

„Poslyš, Jone! Mám jednu prosbu!“

„Ven s ní,“ odpověděl Jon.

„Dohlédni, aby lady Genevievě zanesli bednu našeho nejlepšího bordeaux, ano?“

„Celou bednu, Tristane?“ zamračil se Jon.

„Ano.“

Jon pokrčil rameny. „Jak si přeješ.“

Tristan se usmál, když mu Edwyna podala pohár vína na rozloučenou. Zhluboka se napil, srdečně se se všemi rozloučil a vyrazil s Tibaldem a oddílem mužů v patách.

Kapitola 13

Genevieva se cítila podivně v bezpečí. Zdál se jí sen, příjemný sen. Hebký, jemný a plný šepotu. Jako by byla obklopena kokonem něhy.

Slyšela jen tlumeně ruch na nádvoří. Měla pocit, že by musela protrhnout stěny z pavučin, aby se probudila. Hlavu měla těžkou jako olovo. Když otevřela oči, slunce ji zraňovalo. Dlouhé okamžiky se nepokoušela ani hnout. Obviňovala se, jaký byla blázen, když vypila tolik červeného vína. Každý – dokonce i malá Anička! - věděl, že je z červeného vína špatně, nebo že z něj děsně bolí hlava.

Posadila se a sevřela si spánky mezi dlaně. Zasténala, vzdala to a svalila se zpět na postel.

Na nádvoří se něco děje, říkala si tupě. Jenže se nedokázala přimět k většímu zájmu.

Zavřela oči a přemýšlela, z čeho cítí tak příjemný pocit. Zabořila prsty do přikrývky a vyskočila. Podívala se ke krbu, nyní studenému.

Je nahá a v posteli. To se jí vůbec nezdálo. V noci měla společnost, po které toužila.

„Ach...“

Zasténala nahlas bolestí, která jí opět vystřelila do hlavy. Jak mohl! Ať se propadne do tisíce pekel! Celé dny si jí nevšímá a potom si sem přijde, když je opilý. Jako by nic! To je nesnesitelné.

Zaslechla nějaký zvuk, hlasitý a škrábavý. Závora se zvedla.

Genevieve se rychle zabořila hlouběji pod přikrývku a přitáhla si ji až k bradě. Jestli je to on... jestli se vrací, přísahá – přísahá před Všemohoucím Bohem! – že už se nenechá ponižovat. Vyškrábe mu ty ďábelské oči, nebo...

Někdo zaklepal a Genevieve to vnímala tak, jako by se kácely zdi. To nebyl Tristan. Tristan neklepe.

No jistě... největší urážka za největší příkon. To přichází rozzářená, růžolící, naducaná milá bytůstka jménem Tess. Vrazila dovnitř plná radosti a s odporně hlasitým hulákáním.

„Dobré ráno, má lady! Přinesla jsem ti jídlo...“, pokývla hlavou k podnosu, který držela v rukou, „... a napadlo mě zeptat se tě, jestli nechceš koupel. Možná bys chtěla umýt vlasy, aby ti je slunce usušilo...“

Genevieve při těchto slovech zapomněla na zahořklost. „Slunce?“ skočila jí dychtivě do řeči.

„Ano, má lady, zatímco půjdeš...“

„Půjdu?“ Málem vyskočila z postele, ale na poslední chvíli si uvědomila, že je nahá. „Tess, kam mám jít?“

Rozbušilo se jí srdce. Jít... takže jí dovoluje vyjít z pokoje? Chce ji pustit a někam poslat?

„Jít se projít. Lady Edwyna říkala, že s ní můžeš být hodinu denně a že ti určitě bolestně chybí slunce a svěží vzduch.“

Tess vešla do pokoje a odložila podnos. Genevieve se zamračila. Byla zvědavá, ale i podezřívá, co ho k tak náhlé laskavosti přimělo.

Tess se otočila k ní. „Mám zavolat mládence s vodou?“

Genevieve na ni chvíli slepě zírala. Už se chystala odpovědět, ale vtom zaznělo další zaklepání a ona si znovu uvědomila šílenou bolest hlavy.

Co teď? uvažovala. Její malé království bylo jeden ubohý den za druhým tiché jako hrob a najednou je to tu jako na velké londýnské křižovatce.

„Ano?“ zvolala příkře. Dveře se otevřely a dovnitř vstoupil mladý Roger de Treyne, hezký muž z Tristanova oddílu, který jí projevoval soucit během dlouhé cesty na Edenby. V chodbě za ním stálo několik Tristanových mužů. Smáli se a hovořili, ale najednou ztichli a koukali na Genevieve, která byla ještě pořád v posteli.

Šíleně zrudla. Roger nedokázal najít slova, jenom na ni upřeně hleděl.

„Co se to tu děje?“ ozval se ostrý hlas.

Ten, kdo muže rozprášil, byl Jon z Pleasance. Genevieve poznala jeho hlas. Potom se i on objevil ve dveřích a při pohledu na Genevieve zachumlanou v přikrývce se zamračil.

Odkašlal si a poklepal Rogera po rameni. „Postav to, člověče, postav tu zatracenou věc!“

Teprve teď si Genevieve všimla, že Roger drží velkou bednu.

Podívala se na Jona.

„Co to je?“

„To je od Tristana,“ odpověděl prostě. „Rogere! Do rohu! Postav konečně tu zatracenou bednu a vypadni!“

Roger poslechl. Vešel do místnosti, postavil bednu do rohu a hluboce se Genevievě uklonil. „Má lady, bylo pro mě úžasně potěšující tě opět vidět.“

„Dobré ráno, Rogere,“ zamumlala.

Jon si znovu pročistil hrdlo. „Rogere, Tristan se vrací.“

„Cože? Ach!“ rychle se narovnal. „Má lady,“ zabručel ke Genevievě a spěchal ven z pokoje. Genevieve se za ním úzkostně dívala. To je Tristan takový lidožrout, že se ho bojí jeho vlastní muži?

Jon byl pořád tady, stál ve dveřích. Genevieve na něho pohlédla.

„Co se to děje? Co to má znamenat? Tess říkala, že...“

„Ta bedna je dárek od Tristana.“ Chvilí váhal. „Opravdový dárek – obsah pochází od nás, má lady, ne ze zásob Edenby. A ano, vrátím se za hodinu s Edwynou, můžeš s ní hodinu pobýt – jenom jednu hodinu, Genevieve. Stihneš se za tu dobu připravit?“

Usmála se na něho. „Abych mohla opustit pokoj?“ Rozesmála se. „Jone, stačí mi pět minut a budu hotová!“

„Hodinu, má lady,“ usmál se a zavřel dveře.

Tess vzdychla. „Ach, má lady! On ti posílá dárky!“

Genevieve se na dívku zamračila. Zabalila se do přikrývky a zvědavě vyklouzla z postele. Přihlala se k bedně s otevíratelným víkem.

Několik okamžiků tupě zírala, než pochopila, co bedna obsahuje.

Vylovila jednu láhev a dívala se na ni, zatímco zrudla směsicí studu a slepého vzteku.

„No tohle!“ vykřikla nenávistně bez ohledu na Tess, bez ohledu na cokoli. Takže v noci se jí vůbec nic nezdálo. Nemá potuchy, jakou v tom hrála roli. Ale umožnila Tristanovi, aby se jí vysmíval, když jí posílá celou bednu toho strašlivého nápoje, který jí to způsobil!

„Lady!“ vykřikla Tess.

Láhev se rozbila o zeď a po vybitené stěně stékalo červené víno.

„Zabiju ho!“ vykřikla Genevieva. „Přisáhám!“ Pobíhala po místnosti zahalená ve vlající příkrývce. „Ať jde do pekla! Bože, ať jde k čertu! Ať se tam usmaží! V ohni a na vidlích, ať shnije a...“

„Lady, prosím!“ stanula před ní Tess málem v slzách, jako by chtěla uprchnout a nevěděla kam. Jako by jí poručili sloužit bláznivé čarodějnici.

Genevieva se konečně zastavila.

„Přiveď ho sem,“ přikázala dívce.

„Ale já...“

Genevieva ji popadla za ramena.

„Musíš! Řekni mu, ať přijde – okamžitě!“

„Má lady, to nemůžu! Já...“

„Udělej to!“

Tess krátce vykřikla a začala divoce bušit do dveří. Rozletěly se. Stál v nich Jon.

„Co se tu děje?“ zeptal se.

Tess se snažila promluvit, ale jenom blábolila. Jon ji odstrčil a podíval se na Genevievu. Čekal na vysvětlení. Genevieva k němu přiskočila zahalená v příkrývce a s vlasy rozevlátými vztekem jako mohutnou zlatou zástavou. Měla rudou tvář a planoucí stříbrné oči.

Jon byl v tom okamžiku příliš užasný, než aby si všiml, že je Genevieva na pokraji hysterického záchvatu.

„Genevievo! Co...“

„Vyříd' Tristanovi, že s ním chci mluvit!“

„Genevievo, to nejde. Tristan je pryč.“

Strnula na místě. Hleděla na něho podezíravě, ostražitě.

„Pryč? A... nadobro?“

Naklonil hlavu a usmál se, protože slyšel naději v jejím hlase.

„Ne, lady, nikoliv nadobro. Rozjel se na vzdálené farmy a bude pryč asi dva dny.“

„Aha.“ Uklidnila se a usmála se na něho – nádherným okouzlejícím úsměvem. „Pryč... dva dny,“ opakovala zdvořile. „Takže tato jeho laskavost, svolení k vycházkám, je něco, za co mám poděkovat tobě, Jone.“

„Ne, Genevievo, ten příkaz vydal Tristan.“

Úsměv zmizel a její oči se proměnily v led.

„Aha. Stejně jako přikázal poslat mi bordeaux?“

„Což tě netěší, jak vidím,“ poznamenal Jon.

Genevieva máchlá rukou. Poklekla před ním a rychle mu políbila ruku. „Děkuju ti, Jone. Do hodiny budu připravená.“

Jon si odkašlal. „Na jednu hodinu, má lady. Mám ti, ehm, zase poslat Tess? Potřebuješ vodu?“

„Ach ano, prosím, Jone.“

Jakmile se za ním zavřely dveře, nemusela už zadržovat svou radost, Tristan je pryč! A ona vyjde ven s Jonem a Edwynou – kteří jsou tak lehkomyslní!

Kousla se do rtu, protože náhle pocítila příliv viny. Jon s Edwynou jsou jediní, kteří se v těchto dnech odváží bojovat, a nezaslouží si Tristanův hněv. Zavřela oči a spolkla svoje obavy. Tristan přece nemůže Edwynu obviňovat a Jonovi to promine. Kromě toho teď na ně nemůže myslet. Musí si promyslet plán.

Tess se vrátila pořád značně nejistá. Genevieve se na ni mile usmála, při koupání si s ní povídala a dokonce jí dovolila učesat jí umyté vlasy.

Pečlivě se oblékla do nejpevnějších punčoch a nejpohodlnějších šatů a vzala si teplý plášť s kapucí. Zatímco byla Tess zaměstnaná stláním postele, schovala si Genevieve hluboko pod šaty malou zdobenou loveckou dýku.

Když Jon s Edwynou pro ni přišli, byla připravená. Znovu se jí zmocnil pocit viny, jakmile se k ní Edwyna vrhla a radostně ji objala. Genevieve se tak cítila dvojnásob provinile. Edwyna to musí pochopit, Bože, pomoz jí to pochopit! modlila se v duchu.

„Vzala jsem něco k občerstvení venku,“ vyhrkla bez dechu Edwyna a potěšené pohlédla k Jonovi.

„To je úžasné! Děkuji ti!“ otočila se Genevieve na Jona. Sklopila oči a pokorně požádala. „Mohli bychom uspořádat ten piknik na západní louce?“

„Vlastně jsem nepředpokládal, že bychom opustili hradby...,“ začal Jon.

„Jone!“ zašeptala mu Edwyna, ale Genevieve to slyšela. „Opravdu! Vždyť je to jenom slabá dívka a ty jsi statný rytíř! Určitě zvládneš každou situaci.“

S takovou výzvou k jeho hrdosti neměl Jon na vybranou.

„Tak dobře,“ souhlasil. „Můžeme jít?“

„Ano!“ odpověděla Genevieve. „Ale ještě jedna věc, Jone. Ten dárek – dárek od Tristana. Je opravdu můj?“

„Jistě.“

„Výborně.“

Genevievein hlas byl náhle chladný. Otočila se k Tess, uklízející toaletní stůl. „Tess?“

„Má lady?“

„To víno, vezmi si ho. Jak sis jistě všimla, nemám bordeaux ráda.“

„Ale já...“

„Prosím, jenom si ho vezmi!“ usmála se klidně Genevieve a zavřela za sebou dveře.

Tak! Tristan má Tess očividně rád a tupé ženské ho přitahují. Tak ať si užije s tou přesprálenou kyprou venkovankou – otupělou přesně podle jeho chuti!

Mohl to být nádherný piknik. Podzimní listí hýřilo barvami a slunce jasně zářilo. Přinesli si v košíku čerstvě upečený chléb, sýr a malé koláčky plněné ledvinkami, všechno s láskou připravené starým Griswaldem. Jon dokonce prozíravě přibral i malý soudek piva.

Během jídla si Genevieve uvědomila, že má Jona opravdu ráda. Příjemně se smál, byl bystrý – a zamilovaný do Edwyny. Bylo mu to vidět na očích, v hlase, v každém drobném projevu něhy. Při pohledu na ně si vzdychla, protože si náhle uvědomila, že mají něco, po čem vždy toužila. Lásku, úžasnou lásku – lásku, která vybízí básníky k psaní veršů a tvůrce balad ke zpěvu.

Dostal se s Edwynou do sporu pouze jednou, a to když se Genevieve zeptala na Tristanův předchozí domov a jeho minulost. Edwyna se na něho podívala úzkostným pohledem a už chtěla odpovědět, ale Jon vyskočil.

„Edwyno! Vzpomeň si na jeho slova!“

Edwyna sklopila oči a odpověděla: „Jon s Tristanem jsou oba ze severu. Den jízdy z Londýna.“

Genevieve přimhouřila oči. Tak! Edwyna nesmí kvůli „jeho“ slovům ani mluvit!

Požádala Jona o přídavek piva a dávala si pozor, aby neviděl její výraz. Musí co nejdříve prchnout. Tristan! Jakmile se ujistí, že má dost odvahy svůj plán uskutečnit, nebude se už muset o něho starat. Nebude vědět o těch hrozných, bolestných sporech! Nebude podléhat moci jeho doteku. A jemu to ani nebude vadit, protože je to pro něho jenom hra.

Řekl jí, že jeho kavalírství je někde pohřbené, a stejně tak zřejmě i jeho srdce. A „rozkoš“, kterou si s ní užíval, najde všude, připomněla si s myšlenkou na Tess. Ale proč přitom cítila hořkost, to nevěděla.

Uvolněná a klidná Edwyna si lehla na záda na přikrývku z hovězí kůže a smála se něčemu, co Jon řekl. Jon se nad ni naklonil a něco jí šeptal. Byli sebou plně zaujatí.

Utábořili se uprostřed rozlehlé louky. Na západě se zvedaly hory porostlé lesy. Genevieve vstala.

Jon ale nebyl tak zamilovaný, aby na ni zapomněl. Okamžitě vyskočil. „Genevieve?“

„Chtěla bych nasbírat trochu spadaneho listí, Jone. Můžu z nich během hodin, kdy jsem zamčená v pokoji, vázat ozdoby.“

Díval se na ni zneklidněně. Pohlédl na Edwynu. Edwyna se podívala podezíravě na Genevieve.

Genevieve přelétla pohledem z jednoho na druhého – pohledem tak nevinně milým, jakého byla schopná. Vina ji mrazila v zádech.

„Zůstaň nablízku!“ varoval ji Jon.

„Ano,“ slíbila pokorně.

A zpočátku poslechla. Držela se poblíž a uši jí jen hořely. Jon miluje Edwynu. Právě jí to řekl. A ona mu užasle šeptala odpověď.

Genevieve se zastavila a zvedla list, zastavila a zvedla list a neustále se blížila k hranici lesa. Vklouzla mezi stromy a ohlédla se.

Při pohledu na ně – tak zamilované – jí vhrkly slzy do očí.

A v tom nejpodivnější okamžiku ji napadlo ještě něco. Spatřila Tristana, jak se nad ní sklání, ne v poryvu divoké vášně, ale něžně. Už ne jako skvostné zvíře, ale jako milující a něžný rytíř.

Potřásla hlavou a představu odehnala. Dobrý Bože, copak se zbláznila? Tristan ji nenávidí, zneužívají. Musí od něho prchnout pro spásu svojí duše! Není dost silná, aby mu odolávala – tomu alchymistickému procesu, při němž oba společně vybuchují. Ať jím opovrhne sebevíc, při jeho doteku roztává.

Napřímila se, otočila a rozběhla.

„Vezmi si mě,“ říkal Jon.

Edwyna na něho hleděla očima modrýma jako obloha.

„Vezmi si mě.“

„Ale...“

„Řekla jsi, že mě miluješ.“

„To ano. Ach, Bože, Jone! To přece víš! Ale jsi... a já...“

„Já jsem muž a ty jsi žena,“ škádlil ji. „Rozhodně jsme odlišného pohlaví.“

Edwyna se rozesmála, ale vtom se jí zmocnila bolest. „Jone! Nezapomínej, že já jsem přece přemožený nepřítel!“

„Jsi ta nejkrásnější žena, kterou jsem v životě potkal.“

„Ne, to ty jsi největší zázrak mého života. Nikdy jsem nepoznala – ach, Jone! Je to vůbec možné? Jsem vdova, už ne nejmladší, mám dceru...“

„A já ti přísahám, že ji budu mít rád jako vlastní.“

„Ach, Jone...“

„Tak vezmeš si mě?“

Rozplakala se.

„Zatraceně, Edwyno...“

Vrhla se mu kolem krku a líbala ho, líbala – a líbala. A pořád plakala. „Vezmu si tě! Ach, můj Bože, ano, Jone, ano!“

Ztratil hlavu. Ztratil ji v jejích očích, v jejích polibcích, v jejím objetí. Náhle Edwyna zděšeně ztuhla. „Jone!“

„Co je?“

„Kde je Genevieve?“

„Sakra!“ zařval Jon a vyskočil. „Zatraceně!“

Rychle se rozhlédl a vyrazil. Doběhl na jeden konec louky, ale les byl tak hustý, že ji nemohl ani vidět. Zatraceně! Tristan ho varoval, aby jí nevěřil.

Jon se vrátil k Edwyně, která roztřeseně sbírala věci. Zuřil. „Ty jsi to naplánovala!“ obvinil Edwynu. „To musela být zábava. Ach, Jon? Toho zvládnou! Budu ho svádět a ty utečeš!“

„Cože?“ zalapala Edwyna po dechu.

„Dneska ráno, madam! Vzpomínáš si na svoje ujišťování? ‚Je to jenom slabá dívka a ty jsi statný rytíř.‘ Edwyno – ty – couru!“

„Mýlíš se.“

Jon se na ni ani nepodíval.

„Jone, musíš mi věřit! Přísahám, že jsem...“

Ale Jona se zmocnila zuřivost. Udeřil Edwynu tak silně, až upadla a rozvzlykala se. Nevšímal si jí. Rozběhl se a křikem svolával stráž.

* * *

Genevieve dokázala utíkat plnou rychlostí jen krátkou vzdálenost.

Pak se udýchaně zastavila a zlomila se v pase. Znovu se narovnala a přemýšlela, jak dlouho to potrvá, než za ní vyrazí stráž. Musí se dostat dál – oni budou na koních. Znovu se rozběhla. Běžela, zpomalila, opět běžela. Díkybohu, že je mladá, že má lehké nohy. Ale ani tak to nemusí stačit. Byla blízko vyčerpání, když za sebou zaslechla pronásledovatele. Kopyta koní drtila větvičky, zněly výkřiky, dokonce trubení rohu.

Jon vzbouřil polovinu hradu! pomyslela si zklamaná Genevieve. Tolika mužům nedokáže uniknout. Modlila se, aby s sebou neměli psy.

Unaveně se rozhlédla. Má jedinou možnost – vylézt na strom. Počkat, až se pod ní přeženou.

Váhala. Výkřiky a dusot kopyt se blížily. Genevieve začala šplhat.

Pátrací skupina byla přímo pod ní. Skrze listí viděla Jona a mladého Rogera, kteří se zastavili na poradu. Genevieve sebou trhla a neodvažovala se ani dýchat.

„Dál!“ říkal vztekle Jon. „Budeme ji pronásledovat, dokud ji nenajdeme.“

Roger mu něco řekl a Jon se hořce zasmál. Na okamžik jí připomněl Tristana.

„Zasloužím si jeho hněv! Skočil jsem jí na všechno, co řekla! Ale on mě varoval, abych si dal pozor na Genevieve a ne na Edwynu!“

Pobídli koně a jeli dál. Genevieve se kousla do rtu, aby neplakala. Ty blázne! toužila říct Jonovi. Ta neudělala nic, jenom tě miluje!

Co si počne? Zničila tetě, která ji tolik miluje a tak za ni bojovala, celé štěstí! Genevieve se udělalo zle.

Jenže vrátit se nemůže. Nezbývají, než se za Edwynu modlit a doufat, že se nad ní Bůh slituje.

Cítila se hrozně. Nohy i ručejí strašlivě bolely, ale neodvažovala se slézt dolů – neodvažovala se ani pohnout, dokud neodjedou dost daleko. Čekala v osamění a s pocitem viny, dokud nepadla noc.

Všechno jde dobře, myslel si Tristan, velmi dobře. Vracel se s mnoha dary od svých nájemců – mnozí nikdy neviděli Edgara, a tak jeho smrti ani neželeli. Tristan mluvil s farmáři o novém systému střídavého osevu polí a s pastýři o cenách vlny.

Cítil nejasnou lítost nad tím, co Genevieve udělal. Lidé starého Edgara sice neznali, ale jeho dceru ano. „Přišla za námi, když jsme měli horečku, víš?“ sdělila mu jedna stará žena. Takže Genevieve nezůstávala pořád na svém piedestalu, pomyslel si. Nebála se nemoci a smrti a snažila se pomoci postiženým.

Domov. Projel hlavní branou a zahleděl se na hrad. Domov. Bože, Edenby se mu stalo domovem.

Polkl. Cítil radost – a úzkost. Vlastně se mu chvělo celé nitro a v těle mu stoupalo horko. Po jídle a dlouhém doušku piva půjde za ní. Obrní se před ním, nebo si ho nebude všímat. Ale bude ji objímat tak dlouho, až připustí, že ho chce. Bude se s ní milovat, protože musí. A dnes bude vedle ní spát, protože chce.

Zavolal na Tibalda a ostatní muže, ať si odpočinou. Mladý Matthew, usměvavý, stydlivý a hezký v nové livreji, přiběhl pro jeho koně. Tristan zamířil k velké síni.

Ještě než se dostal ke dveřím, věděl, že něco není v pořádku. Otevřel je Jon. Stál před ním vážný, hrdý a kající, všechno najednou. Přes rameno měl převěšený sedlový vak, jako by čekal jenom na Tristana, než vyrazí na cesty. Jon se uklonil. „Utekla mi,“ zašeptal. „Ona mě – ona mě podvedla. Přes všechna tvoje varování. Ale přísahám, že ji najdu. Zradil jsem tvoji důvěru. Já...“

„Jone, Jone – přestaň!“ řekl Tristan unaveně. Kupodivu necítil vůči Jonovi žádný hněv. Cítil pouze chlad. Prošel kolem Jona a vydal se ke schodům. Tam čekal Griswald, rozčilený, dychtící splnit jeho požadavky.

Jon ho následoval. „Tristane, já...“

Tristan vzal pohár z podnosu v Griswaldových rukou a zhluboka se napil.

„Jone, řekni Matthewovi, aby trochu nakrmil mého koně a nechal mu sedlo. Pojedu pro ni sám.“

„Tristane, sakra, zklamal jsem tě!“

„Ne, Jone.“ Tristan se opravdu usmál. „Dal jsem jí svobodu, ale neměl jsem to udělat před svým návratem. Potřebuju tě tady. Jestli mi něco dlužíš, tak jsou to tvoje služby. Tady. Griswalde, přines mi prosím do pracovny něco k jídlu. A trochu mi ho zabal na cestu. A pivo.“

Jon na něho nevěřičně zíral. „Jenom se převléknu,“ zabručel Tristan.

Vyšel po schodech a chtěl jít do svého pokoje, ale zastavil se u otevřených dveří Genevieviny ložnice. Vešel dovnitř a uviděl na vybičené zdi skvrny od vína.

Rychle pokoj opustil a převlékl se. Toužil po koupeli, ale na tu nebyl čas. Vyměnil nádherný plášť za obyčejný vlněný, obul si pevné boty se silnými podrážkami a vrátil se do síně. Pořád cítil mrazení. Je to hněv? pomyslel si. Zuřivost. Taková zuřivost, že ji nemohu dát najevo. A proč? Protože mě znovu zradila, když ji potřebuju.

Jon byl pořád v síni. Tristan tiše vklouzl do pracovny, kde našel pečené jehněčí a mátovou omáčku.

Roztáhl si před sebe mapu oblasti a byl si jistý, že ví, kam utíkala. Svinul mapu, aby si ji vzal s sebou.

Pustil se do jídla ne proto, že by měl hlad, ale věděl, že se musí najíst, aby měl sílu ji chytit.

„Tristane!“ ozval se nejistý ženský hlas.

Nechal předtím dveře pracovny otevřené. Zvedl hlavu a podíval se na Edwynu. Zarazil ho způsob, jakým na něho hleděla.

„Lady Edwyno?“

Vešla do místnosti, klekla vedle něho a prosebně k němu vzhlížela. „Přísahám, že jsem se na tom nepodílela! Nevěděla jsem to! Měla jsem to tušit, ale myslela jsem...“

Zamračeněji přerušil zvednutím její brady. Na tváři měla modřinu. Zarděla se a odvrátila tvář. „Jon si myslí, že – že jsem to připravila.“

„Můj Bože,“ vydechl Tristan.

Okamžitě vstal a rozběhl se do síně. „Jone, ztraceně! Ty jsi ji uhodil.“

Jon se překvapeně otočil. Jestli se až dosud tvářil provinile, tak teď se vztekle zamračil. „Ty, Tristane, mi chceš říkat, jak mám zvládnout svou ženu?“

„Ty jsi ji praštil!“

„Sama to zavinila!“

„Tomu nevěřím!“

Edwyna stála za ním a z očí jí kanuly slzy.

„Jone, přísahám ti, že jsem to neudělala!“

„Člověče, co to s tebou je?“ vyhrkl Tristan. Nevěřicně si uvědomil, že moc nechybí, aby se s Jonem popral.

„Jone, prosím...“ vložila se Edwyna mezi ně. Padla před Jonem na kolena. „Prosím!“ šeptala zoufale.

„To neznáš slitování?“ zařval Tristan.

„A měl bych? Ty taky žádné nemáš!“

Tristan se vzrušeně otočil a nechal je o samotě. Vrátil se do pracovny, sebral pár věcí, které potřeboval, a zase vyšel. Edwynu už byla na nohou. Pořád plakala, ale stála těsně u Jona, který jí něco šeptal.

Když si uvědomili, že Tristan je zpátky, odskočili od sebe.

„Jdu s tebou,“ prohlásil Jon. „Je to moje chyba.“

„Ne. Jdu sám. Najdu ji.“

„To musíš, můj lorde!“ prohlásila Edwyna. „V horách jsou medvědi, vlci a...“ Zarazila se, protože ji napadlo, že v tuto chvíli je pro Genevievu možná lepší vyhlídkou setkání s vlkem než s Tristanem. Ztěžka polkla.

„A lovci – divocí muži, kteří neuznávají krále, ani jinou autoritu.“

„Tristane,“ vmísil se Jon, „vyjelo nás padesát a nenašli jsme ji! Prosím, dovol mi aspoň.“

„Jone, najdu ji, protože vím, kam jde. Znáám její myšlenky lépe než dobře...“, odmlčel se a smutně se usmál. „Dokonce líp než Edwyna. Předpokládám, že jde pěšky. Nezajistili jste jí vy dva koně, že ne?“ Otázku zlehčil úsměv. Oba se zarděli a neklidně pohlédli jeden na druhého.

„Ne. Jde pěšky,“ ujistil ho Jon.

Tristan zamířil ke dveřím, ale pak se ještě otočil. „Edwyno, myslím, že ve věži je malý pokoj.“

„Ano,“ odpověděla udiveně.

Tristanův úsměv se rozšířil. „Dohlédni, aby tam přenesli Genevievinu věc. A moje dej uložit do jejího pokoje.“

Nechal je stát a vyšel ven. Ochlazovalo se. Nejasně pomyslel na to, jestli je jí zima. Ale pak trpce zadoufal, že je.

Převzal od Matthewa otěže svého koně a poděkoval mu. Vtom si vzpomněl, jakou hrůzu cítil v srdci, když se k ní blížil ten večer, kdy usnula před krbem a on si myslel, že je mrtvá.

Vyjížděl z hradu a podíval se na vycházející měsíc. „Modlím se, lady, aby se ti nestalo nic zlého,“ zašeptal a pobídl koně do cvalu. Spěch ale na celé situaci nic nezměnil.

Kapitola 14

Druhý den před setměním se Genevieva cítila naprosto vyčerpaná.

V takovém stavu se dá vydržet i chladná noc pod otevřeným nebem. Jenže současně zjistila, že tmu nemá až tak ráda, jak si představovala. Vždycky milovala pobyt v přírodě. Teď se jí však v lese příliš nelíbilo. Minulou noc si lehla rovnou pod strom, na který vyšplhala před pronásledovateli, a trochu se prospala. Byla větší zima, než předpokládala, a probudila se dlouho před svítáním.

V jedné větvi uviděla hada a děsilo ji každé zašramocení. Vzpomněla si na vlky, kteří se tu občas proháněli, a na medvědy scházející do nížiny shánět potravu.

Trápila ji žízeň, takže s prvním světlem byla na nohou. Věděla, kde najde potok, u něhož se napije a opláchně si obličej.

V poledne pocítila po vytrvalé chůzi hlad. Kráčela dost rychle, takže tato místa neznala. Našla nějaké lesní plody a gratulovala si ke své šikovnosti. Jenže po nich měla ještě větší hlad. Nezbylo jí, než si přiznat, že je špatně vybavená i pro pouhé přežití.

Až dosud o jídle nikdy příliš nepřemýšlela. Teď ale nedokázala myslet na nic jiného. Okřikla se, že když se jí podaří zvládnout ještě další den, dostane se do kláštera sester Dobré naděje, které pro ni představují opravdu dobrou naději. Může u nich zůstat, dokud se nebude cítit bezpečná. Potom opustí zemi – Jindřichovu zemi a zamíří do Británie, kde se narodila její matka.

Genevieva odmítla myslet na nepohodlí. Musí jenom pořád jít. Zdálo se, že se brzy setmí. Nízko visící větve stromů vrhaly přízračné stíny, které jako by se po ní natahovaly a lechtaly ji po tvářích jako pavučiny. Všude kolem ní praskaly větvičky. Vzduch své vůli byla Genevieva vystrašená.

Ale šla pořád dál, dokud nezaslechla mezi stromy tiché bublání vody v říčce. Nedočkavě se rozběhla a žíznivě pila.

Měla pocit, že tady je klidné místo na spaní a přečkání noci. Ne moc blízko u vody, kde mohou být hadi. Ale zase ne příliš daleko, protože bude příjemné se vzbudit a moct se napít a vykoupat, než opět vyrazí.

Usedla a opřela se o kmen stromu. Znovu mučivě myslela na jídlo. Na Griswaldův chléb, čerstvý a voňavý. Na jeho steak a ledvinky...

Dost! okřikla se. Můj Bože, je zdravá a dostatečně oplácaná! Další noc o hladu jí neublíží. Další zoufalá noc na útěku před osudem...

Horší než smrt? vysmívala se sama sobě a zhluboka dýchala, protože některé svoje myšlenky nesnášela. Bylo jí špatně steskem po domově a z celé podivné situace, že muž, kterému se snaží tak usilovně uniknout, se vynořuje v její mysli v podobě, po které touží celým srdcem a navždy.

Nedaleko zapraskala větvička. Genevieva zpozorněla a rozhlédla se. Málem se ozvala, ale na poslední chvíli se zarazila.

Jak hloupé! pomyslela si s bušícím srdcem. Možná je to lovící vlk a ten by jejího volání určitě nedbal! A kdyby to byl člověk...

Nebo třeba nějaký poustevník či lovec. Lovec kožešin – ale není to jedno? Neodvážila by se důvěřovat cizímu člověku v lese. Zavřela oči a těžce polkla. Kdyby se jí dotkl nějaký špinavý tulák stejným způsobem jako Tristan, raději by nežila.

Zadržela na chvíli dech, ale už nic neslyšela.

A pak znovu, větvička praskla ještě blíž.

Jejího srdce se zmocnila taková panika, až se jí tlačilo do hrdla. Tiše se rozhlédla po zemi kolem sebe. Uviděla dlouhou těžkou větev a natáhla se pro ni. Druhou rukou sáhla do kapsy pro malou zdobenou dýku.

Jestli je to vlk, uvažovala zoufale, tak musí být velký. Ale vlci jsou v podstatě zbabělci, nebo ne? Neříkal jí to jednou otec? Obvykle loví ve smečce a dávají přednost menší zvěři...

Možná ji ten velký vlk považuje za docela malé zvířátko!

Náhle zaznělo strašlivé soví zahoukání a pták se jí málem posadil na temeno hlavy. Genevieva vykřikla a vyskočila. Divoce zamávala rukama nad hlavou – a praštila se klackem.

Tady to máš, pomyslela si. Ale mohlo být hůř! Co kdyby se pořezala tou zatracenou dýkou!

„Pitomá sovo!“ zaklela. A potom...

Přísahala by, že zaslechla ozvěnu smíchu. Otáčela se a snažila se prohlédnout tmu. Nic tu nebylo. Jenom šeptání větru v listí a jemné zurčení vody po kamenech.

Znovu se posadila ke stromu a objala si rukama kolena. Neusnula. Jenom podřimovala a každou chvíli se probouzela.

Konečně přišlo ráno a s ním světlo.

Dlouze povzdechla úlevou, protože světlo jí dodalo novou odvalu. Protáhla se a rozhlédla kolem sebe. Byla naprosto sama. Usmála se do slunce pronikajícího mezi stromy. Už nyní přinášelo teplo. Vrhlo zářící paprsky na vodní hladinu. Genevieva odložila větev i dýku, svlékla si plášť a spěchala na břeh.

Voda byla studená, ale osvěžující. Znovu se rozhlédla s nepřijemným pocitem, jako by stromy měly oči. Ale nikoho neviděla.

Pokrčila rameny, přetáhla si šaty přes hlavu a odhodila je na plášť. Zaváhala, ale potom si svlékla i spodničku, protože i když jí teď zima nebyla, až vyleze z vody, bude příjemnější obléct si suchý oděv. Jen co ji odložila, vrhla se do říčky a zalapala po dechu. Studená voda ji dočista probrala. Z příjemného pocitu na kůži se rozesmála. Voda jí chladila puchýře na chodidlech. Stočila si vlasy vysoko na temeni, aby si je nenamočila, a čvachtala se dál. Toužila jen po mýdle.

Konečně vstala a zamířila na břeh dokonale osvěžená a připravená pokračovat. Brzy bude u cíle. Brzy...

Náhle se zastavila a prudce vydechla. Byla tak ohromená, že zapomněla na svoji nahotu. O strom na břehu, pod nímž přečkala noc, se opíral Tristan a ořezával kousek dřeva. Vedle něho se klidně pásł jeho strakatý kůň. Podíval se na ni a zvolna se usmál, ale v očích smích neměl.

„Dobré ráno!“ zavolal na ni. „Spala jsi dobře, má lady? Musím uznat, že je to příjemné místo ke koupání.“

Genevievy se zmocnilo zděšení. Srdce jí divoce bušilo. Přece tu nemůže být! Jenže byl.

Odhodil dřívko a lehce se jí uklonil. Sehnul se k zemi a Genevieva viděla, že rozdělal malý oheň. Dokonce měl s sebou i pánev na vaření.

Byl moc dobře připravený – ne jako Genevieve, která tu stála nahá a zírala na něho!

Tristan se na ni znovu podíval a Genevieve si pomyslela, že jeho nenucené pozdravy jsou tou největší lží, jakou kdy viděla. Jeho výraz ji ujišťoval o tom, že by ji nejraději uškrtl.

Bůh jí pomáhej – v jeho přítomnosti nikdy nedokázala myslet dost rychle. Vůbec ji nenapadlo, že když se přebrodí přes říčku na druhou stranu, dorazí tam bez kousku oděvu – dokonce i bez spodničky. Myslí jí prolétla jediná myšlenka, že tento muž možná neumí plavat. Na cestě z Londýna domů za ní neplaval – překonal vodní tok na voru. Připadalo jí to docela logické.

Otočila se a rozběhla se do hlubší vody, kde se bezhlavě ponořila.

Prožívala okamžiky vzrušení, potom radosti a ohromujícího pocitu svobody. Nepůjde za ní! Každé tempo ji neslo blíž k druhému břehu. Ještě několik mávnutí pažemi a bude tam. Ano, dokáže to! Už má protější břeh na dosah. Nabízí jí pomoc, kterou tak zoufale potřebuje. Tři metry a je tam...

Zalapala po dechu a pak se začala dusit. Měla pocit, že se utopí. Vrhla se na ni a vpletl prsty do jejích vlasů. Okamžitě letěla vodou tažená za vlasy, které jí držel jednou rukou. Druhou rukou dělal mohutná tempa a prudce kopal nohama.

Znovu chyba, říkala si tupě – umí plavat.

Složil ji na břeh udýchaný a zamotaný v jejích vlasech. Podívala se na něho a zděšeně pochopila, co ho zdrželo, než k ní doplaval.

Ani on si nechtěl namočit oděv. Prošel kolem ní dlouhými kroky a zvedl košili. Zatímco se oblékal, nespouštěl z ní pohled. Natáhl si košili, koženou tuniku, vlněné kalhoty, boty a náhlenice.

Genevieve se celou dobu ani nehnula.

Mlčky se k ní vrátil a hodil jí spodničku. „Jsi sice ve stavu, jaký mám nejraději,“ prohlásil a jeho hlas nebyl o nic méně studený než voda. „Ale i kdybych se rozhodl tě zabít, rozhodně to nechci provést zápalem plic. Obleč se.“

Roztřesená a zbídačelá Genevieve vstala a otočila se k němu zády, aby se oblékla. Vtom si uvědomila, že stojí těsně za ní. Polekala se, ale pochopila, že jí chce pomoci s oblékáním. Když byla hotová, přehodil přes ni ještě svůj plášť. Posadila se příliš zoufalá a vyčerpaná, než aby se starala o své vlasy, a opřela se o strom. Mlčky.

O chvílku později jí vtiskl něco do rukou. Byl to kovový pohár, teplý na dotek. Kouřilo se z něho a úžasně to vonělo. Neklidně se na Tristana podívala. Ale on se otočil k ohni.

„Horké pivo, nic víc. Všiml jsem si, že víno jsi moc neocenila.“

„Další urážky se mě nemůžou dotknout, můj lorde.“

„Ale ten dar byl myšlen jako poděkování.“
„Za něco, co jsem ti vůbec nehodlala dát!“
„Ale no tak, Genevieve! Byla jsi tak štedrá.“
„Ty zkažený, oplzlý bastarde!“ zaklela. Neodpověděl. Napila se horkého piva, aby zahнала chlad, který se jí zmocňoval.
„Jak – jak jsi mě našel?“ zeptala se unaveně.
Otočil se k ní a pak se také posadil a opřel se o další strom poblíž ohně.

„Zdá se, že je tady jenom jedno místa, kam bys mohla jít.“ Mávl rukou s pohárem za řeku ke kopci, který se tam zvedal. „Už jsi byla skoro na místě, má lady. Klášter leží hned za tímhle vrchem.“

Genevieveu to skutečně ohromilo. Byla tak blízko! Kéž by se v noci nezastavila. „Málem jsem to dokázala.“

Neuvědomila si, že to řekla nahlas, dokud se Tristan nerozesmál. Rychle na něho pohlédla a viděla, že tentokrát se smějí i jeho oči. Dobře se bavil.

„Ne, má lady, nedokázalas to! Byl bych tě večer zastavil, ale měl jsem dojem, že mě nepotřebuješ. Bránila ses tak statečně nebezpečné sově!“

To už se smál tak bujaře, až musel odložit pohár.

Prudce se nadechla. „Ty jsi byl tady!“

„Celou dobu!“

„Ty bastarde!“ Zuřivě vyskočila. Byla vyděšená téměř k smrti a přitom to byl on.

„Bála ses vlků, vid’?“ Smál se.

„Ne. Jen jednoho. A měla jsem k tomu zatraceně dobrý důvod!“ ječela na něho. Znovu se rozesmál.

Rozezleně k němu vyrazila, připravená zastavit jeho smích horkým pivem. Ale Tristan vstal dřív, než k němu dorazila, a sevřel jí zápěstí. „Genevieve! Opravdu si myslíš, že by to teď bylo moudré?“

Za jeho smíchem znělo varování. Vážné varování. Kousla se do rtu a ucouvla. „Ne. Nebylo. Potřebuju to pivo – na tebe by ho bylo škoda!“

Vtom zasyčel oheň. Tristan se k němu sklonil a Genevieve se podívala na pánev. Ucítla nezřízený, téměř zoufalý hlad. Na pánvi se smažily dvě skvělé ryby a na vaku vedle ohně ležel chléb a klín sýra.

Genevieve se začaly sbíhat sliny a v břiše jí kručelo. Otočila se k ohni zády. Nechtěla, aby zahlédl v jejích očích, jak bolestně a strašlivě touží, aby se s ní o ryby rozdělil. Jenže Tristan slyšel to nepřiliš vznešené kručení a tiše se smál. Klesla do měkkého mechu u svého stromu a dívala se upřeně před sebe.

K její mrzutosti si jí Tristan nevšímal.

„Skvělé!“ prohlásil. Nepodívala se na něho – slyšela, jak chystá na plytkou misku rybu s chlebem a sýrem, a čekala, že jí ho přinese stejně jako předtím pivo. Ale Tristan se posadil ke svému stromu a pustil se do jídla.

„Tohle je lepší než králík, kterého jsem večer ulovil.“

Nedokázala se ovládnout a otočila se k němu.

„Ty čubčí synu! Ty jsi měl večer králíka, zatímco já hladověla! Nechals mě čekat až do rána, když jsem byla k smrti vyděšená a-a...“

„Ale možná to prospělo tvojí něžné duši, má milá.“

„Bastarde!“ pokračovala. Tristan si toho nevšímal. Jedl rybu a olizoval si prsty.

„Máš hlad?“ zeptal se, když se odmlčela, aby popadla dech.

„Ne!“

„Dobrá, s ním i druhou rybu.“

„Výborně! Překvapuje mě, že jsi mě nenechal umřít hladu už dřív.“

„Mě taky.“

„Ty mě opravdu nenávidíš.“

„Jsi pozoruhodně všímavá!“ odsekl, ale potom ji dlouho mlčky pozoroval, než řekl měkčím hlasem: „Vlastně, má lady, nevím, co cítím. Ale skutečnosti jsou mi jasné. Patříš mi – dokud se nerozhodnu jinak.“

Něco v tónu jeho hlasu jí dalo zrnko naděje. Vstala a pomalu šla k němu. Poklekla před ním a podívala se mu do očí. „Tristane, měl bys mi dát volnost. Klášter je přímo za kopcem. Prosím, prosím! Tristane, nic jsem si nevzala. Jenom šaty, které mám na sobě...“

„A dýku.“

„Nic! Nedotkla jsem se šperků, ne...“

„Troufám si tvrdit, že jsi neměla čas na ně pomyslet,“ odpověděl jí tiše.

„Copak na tom záleží?“ vykřikla prosebně. „Tristane, nevzala jsem si nic cenného. Jsem to jenom já...“

To už natáhl ruku, sevřel její bradu a přiložil jí palec na rty.

„Jenže ty jsi cenná pro mě.“ Pohlídl ji po vlasech a dodal: „Ty jsi důležitější než kterýkoliv klenot, Genevieve.“

Stáhl ruku tak, jako by chtěl vzít zpátky i svoje slova. Podíval se do talíře a trpce pokračoval.

„Je mi to líto, Genevieve. Ale v tuto chvíli jsi pro mě velmi cenná.“ Znovu k ní zvedl oči – a Genevieveu překvapilo, jak se změnila.

Znovu byly černé – měnily barvu podle jeho nálady.

Položil misku na zem a neklidněji odstrčil. Našel v koženém vaku další plochou cínovou misku a naložil na ni rybu, chléb a sýr pro Genevieu.

Odmítla zoufalým zavrtěním hlavy a se sklopenýma očima.

„Sněž to! A jez pomalu, jinak ti bude špatně.“

Vzala si misku a začala jíst. Zpočátku se tvářila prkenně, ale měla takový hlad, že zapomněla na všechno a začala hltat. Vytrhl jí misku z rukou.

„Říkal jsem ti – pomalu.“

Přikývla, ale nepohlédla mu do očí. Vrátil jí jídlo a vzdálil se.

Slyšela, jak tiše mluví na koně. Sklíčeně si pomyslela, jestli někdy promluvil na nějakou ženu stejně něžně jako na toto obrovské zvíře.

Dojedla. Bez vyzvání vzala svoji i Tristanovu misku k řídce, umyla je a utřela sukní. Když se vrátila mezi stromy, Tristan pečlivě zašlapával zbytky ohně.

Vzal od ní misky, uložil je i s poháry do vaku a ten přivázal k sedlu. Genevieu stála u koně, který najednou sehnul hlavu a šťouchl do ní nosem. Genevieu se smíchem zakolísala a potom ho poplácala. Čekal na laskání jako obrovské štěně.

„Má tě rád,“ poznamenal Tristan.

Vrhla k němu krátký pohled. „A proč by neměl?“ odsekla.

Vycítila Tristanovo pokrčení ramen. Nevšímal si ho a zlehka škrábala koně na hlavě. „Ahoj, mladíku!“ řekla mu tiše. Potom se odvážíla podívat na Tristana.

„Jak se jmenuje?“

„Strakáč.“

„Strakáč,“ opakovala. „Můj Bože, je tak obrovský a přitom tak krotký!“

„Jako štěně,“ souhlasil Tristan.

„A musí jezdit do války mezi výstřely, střelný prach a meče,“ zamumlala Genevieu.

„Stejně jako muži, má lady. A mnozí z těch, kteří musejí čelit dělům, jsou ve skutečnosti těmi nejkrotšími ze všech tvorů. Tady Strakáč je prostě velmi dobře vycvičený, to je všechno.“

„Nic jiného jsem si ani nemyslela.“

„Nuže, vracíme se zpátky. A nepokoušej se mě zase oklamat, Genevieu. V tomto lese žije divoká zvěř. Víc vlků, než bys hádala.“

„Překvapuje mě, že se o to staráš.“

„Nechci, aby moji válečnou kořist něco roztrhalo.“

Neodpověděla. Strakáč si v tu chvíli odfrkl a znovu do ní strčil nosem. Ty lháři! pomyslela si. Strakáč je stejně milý jako každý jiný kůň, který kdy stál v otcových stájích.

Tristan vykročil mezi stromy a Genevieve ho následovala. Když došli na cestu, Genevieve spatřila to, co ve tmě nemohla vidět. Ani ne kilometr od ní se zvedaly vysoké zdi kláštera. Byla tak blízko svobodě. Téměř ji mohla cítit, dotknout se jí.

Už nikdy jí nebude tak nablízku. Nikdy.

„Máš puchýře?“ zeptal se Tristan.

Přikývla.

„Půjdu chvíli pěšky. Ty můžeš jet.“

Pokorně a se sklopenými řasami čekala, až ji chytí kolem pasu a vysadí na koňský hřbet. Uchopila otěže a pomalu vedla koně za pochoduujícím Tristanem.

Potom se sklonila níž, zašeptala koni cosi do ucha, potáhla otěže doprava a zaryla oři paty do slabin.

Dobře vycvičený kůň se na místě otočil. Na svou mohutnost byl neuvěřitelně čilý. Vzepjal se na zadních, až Genevieve málem sklouzla ze sedla. Okamžitě přešel do klusu.

Genevieve se předklonila a chytila se i jeho hřívy. Do tváří ji šlehal studený vítr, rozevlával její vlasy a štípal ji do očí. Přesto se cítila úžasně, jako by nesená na křídlech svobody.

Od Strakáčových kopyt odlétaly kusy drnů. Vyjeli na kopec a potom po svahu dolů. Viděla klášter, nízké živé ploty kolem zahrad, vysoké zdi před nimi. Zahlédla sestry Dobré naděje pracující na záhonech. V černých šatech a čepcích podobných křídílům vypadaly jako podivní ptáci. Viděla je tak blízko, že by se jich mohla téměř dotknout. Určitě ji vidí také.

Pískání neslyšela – aspoň ne hned.

Ale Strakáč ano. Zastavil se na místě. Potom se otočil a tentokrát se mu podařilo jezdce shodit. Genevieve vyletěla do vzduchu. Vzhledem ke Strakáčově výšce letěla strašně dlouho a stejně dlouho padala. Při nárazu na zem uviděla hvězdičky.

V hlavě se jí rozjasnilo teprve ve chvíli, kdy země pod ní zaduněla. Na okamžik si pomyslela, že se musí odkulit, jinak na ni kůň šlápne. Teprve pak si uvědomila, že to není dunění kopyt, kůň stál naprosto klidně.

Zemi rozechvívaly Tristanovy skoky. Udýchaně se snažila vstát.

Tristan se k ní řítí jako starověký řecký atlet. Genevieve rychle vyskočila na nohy a pokusila se odhadnout vzdálenost. Jeptišky ji vidí! Zacláněly si rukama oči a dívaly se k ní.

Vyrazila. Vzdálenost mezi klášterními zdmi a Tristanem byla skoro stejná. Zed' asi přeskočit nedokáže, ale jakmile k ní doběhne, Tristan se ji neodváží odvléct za vlasy. Ne před pohledy houfu zbožných dam.

Dýchala jen s obtížemi. Puchýře na patách ji každým krokem pálily víc a víc a měla pocit, jako by ji do lýtek bodaly dlouhé jehly.

Ale to bylo jedno. Už viděla nevěřící pohled na tváři jedné z mladých sester. Dokázala by nad zed' málem vzlétnout...

Náhle skutečně vzlétla, jenže ne přes zed'. Ucítla silný náraz.

Vyletěla do vzduchu a znovu tvrdě dopadla na zem. Prudce se překulila a pokusila se vstát, ale zalehla ji těžká váha.

Lapala po dechu a dívala se do Tristanových očí. Jeho snědá, potem se perlící tvář se mračila.

„Bože na nebesích!“ zazněl hlas a Genevieve se zachvěla radostí, protože jedna ze sester přistoupila k ní a dívala se na ně. Málem se už usmála, ale potom byla ráda, že to neudělala, protože Tristan přimhouřil oči a ona si příliš pozdě uvědomila, že má v záloze svůj plán.

„Genevieve, má milovaná, můj živote! Varoval jsem tě, že si máš na Strakáče dávat pozor! Má nejdražší!“ vykřikoval.

Sklonil se k ní a polibkem jí zavřel ústa.

Snažila se s ním zápasit, ale rukama jí přitiskl vlasy těsně u hlavy, a tak ji znehybnil. A jeho tělo bylo tak těžké, že se nedokázala ani hnout. V okamžiku zapomněla na útěk a starala se o holý život, vůbec nemohla dýchat.

„Ty má dobroto!“ vydechla některá z otřesených sester.

Tristan se zvedl, když už si Genevieve myslela, že ztratí vědomí. Zoufale potřebovala vzduch, takže nedokázala ani promluvit.

Tristan rychle vstal, zvedl Genevieve do náruče a uklonil se směrem k jeptiškám.

„Přeji dobrý den, dámy! Promiňte mi to, prosím! Bůh žehnej nám všem.“ Rozpačitě se usmál. „Víte, jsme novomanželé.“

Po jeho slovech se ozvalo potěšené chichotání a Genevieve konečně zase našla hlas.

„Novomanželé, můj...“

Zbytek věty zanikl v dalším dusivém polibku. Sledovala, jak Tristan zvedá ruku a kyne jeptiškám na pozdrav.

K jejímu zklamání mu také zamávaly. Ty mladší upadly do vytržení, ale jedna nebo dvě ze starších sester vrtěly nesouhlasně hlavou.

Pak se vrátily ke své práci.

Tristan ji rychle odnesl ke koni a neomaleně ji postavil na zem.

Nadechla se, protože ji napadlo, že by ještě pořád mohla volat o pomoc. Tristan stál okamžitě před ní a přikryl jí ústa dlaní.

„Jedno slovo, jen jediné slovo, a pak mi Bůh pomáhej, Genevievo, ale budeš mít na zadku stejné puchýře jako na nohách, jeptišky sem nebo tam, přísahám!“

Vyčerpaná Genevieva uposlechla. Byla víc než přesvědčená, že by svou přísahu splnil, a neměla jistotu, že by byl její křik slyšet.

Opřela hlavu o Strakáčovu šíji a snažila se uklidnit dech.

Náhle ji Tristan popadl pevně a prudce kolem pasu, a když ji zvedl, málem přepadla na druhý bok koně. Tentokrát jí otěže nepodal. Vsunul nohu do levého třmenu a vyhoupl se za ni do sedla.

Strakáč zašvihal ohonem a dal se do klusu.

Tristan jel rychle. Genevieva seděla co nejvzpřímeněji. Vítr ji oslepoval a po čase začala přemýšlet, jak může být Tristan ke koni, kterého má očividně rád, tak necitelný.

Nakonec přece jen zpomalili. Tristan mlčel, ale byl tady. A na koňském hřbetu si byli mnohem blíží, než si Genevieva přála.

Byla tak unavená!

Tristan nepromluvil. Po delší době to jízdou strnulá Genevieva už nevydržela a zeptala se. „Jak dlouho pojedeme, než se dostaneme na Edenby?“

„Až do večera.“

V očích ji zaštipaly slzy. Pěšky jí to trvalo takovou dobu! Bylo to těžké, zoufalé putování.

Mělo mě napadnout ukrást koně! vyčítala si v duchu.

Jenže nenapadlo. Strakáč překonává tu vzdálenost za méně než poloviční čas.

Zastavili se jenom jednou. Tristan jí stále neměl co říct. Beze slova jí podal jídlo a ona je beze slova snědla. Mlčky se rovněž napili piva z jednoho poháru a znovu vyrazili.

Tentokrát Genevieva nedokázala zůstat vzpřímená. Byla vyčerpaná nedostatkem spánku a tělesnou námahou. Oči se jí samy zavřely a hlava klesla na Tristanovu hrud'. Ten jen sevřel rty do tenké linky.

Genevieva se probudila a lekla se, protože si myslela, že padá. Padala, ale pouze do Tristanových paží, když ji sundával ze Strakáče.

„Kde jsme?“ zašeptala ospale.

„Doma,“ odpověděl krátce. Okamžitě začala bojovat s jeho sevřením.

„Ne, má lady, teď ne!“ řekl jí a ještě víc sevřel paže. Dlouhými a jistými kroky ji vynášel po schodech k velké síni. Dveře se otevřely a vyřinulo se z nich na ně teplo.

Ve dveřích stála silueta Jona s Edwynou za zády. Ustoupili, aby mohl Tristan s Genevievou vejít dovnitř.

„Našel jsi ji!“ vykřikla Edwyna. Ale na Genevieu se nepodívala a Genevieu věděla, že sice má z jejího návratu radost – ale zlobí se.

A proč by neměla, pomyslela si Genevieu. Využila jsi ji, využila jsi Jona, zradila jsi jejich laskavost a důvěru.

„Ano,“ odpověděl Tristan úsečně. Prošel kolem nich i se zápasící Genevievou.

„Tristane, dovol mi, abych řekla... Edwyně a Jonovi, že – že lituju. Že...“

Tristan se nezastavil. Pochybovačně na ni pohlédl.

„Lituješ útěku?“ zašeptal výsměšně.

„Ne! Musela jsem ti utéct a ty to víš! Lituju, že jsem...“

„Je zradila?“

„Sakra, prosím, dovol mi jenom...“

„Ale oni s tebou opravdu nechtějí mluvit, Genevievo.“

Na to neměla odpověď, protože viděla, že procházejí kolem dveří jejího pokoje – a míří dál. Tristan šel k dalšímu schodišti, které vedlo do věže.

„Minuli jsme můj pokoj.“

„Můj pokoj, má lady.“

„Cože...“

„Zjistil jsem, že se mi ten pokoj líbí.“

„Ale...“

Nevěřicně zmlkla. Dostali se na konec točitého schodiště. Tristan otevřel nohou jediné dveře, které tam byly. Vešel do místnosti a Genevieu zděšeně vydechla.

Věžní pokoj byl otevřený, uklizený a speciálně upravený. Pro ni.

Ústřední bod místnosti tvořil krb. Postel byla prostorná. Zdi lemovaly její truhlice. Pak tu byl ještě stůl a židle.

Pokoj měl jenom jedno okno. Umístěné vysoko nad zemí. Ten pokoj nebyl hrozný zařízením, profukováním větru nebo nedostatkem tepla. Ale byl strašlivě izolovaný.

Tristan ji postavil na nohy. Nohy měla tak strnulé, že ji neudržely. Zachytil ji před pádem a odnesl na postel.

Ustoupil zpátky a Genevieu se rychle posadila.

„Tady? Ty mě...“, nedokázala to ani vyslovit. „Ty mě tady – zamkneš?“

„Ano,“ odpověděl naprosto klidně.

„Hnal ses za mnou takovou dálku, honil mě jako lišku, vlekl mě zpátky, abys mě mohl zavřít do věže?“

„Ano, má lady, přesně to jsem udělal.“

Genevieve myslela, že omdlí, ale současně pocítila příliv nové síly. Vykřikla šílená vztekem a přála si, aby ho byla tenkrát zabila.

Vyskočila z postele jako tygřice a byla tak rychlá, že ho první ranou zasáhla. Její nehty mu zanechaly krvavou stopu přes celou tvář a její síla ho málem převrátila. Ale rychle se vzpamatoval, uchopil ji za vlasy a trhl jí hlavou dozadu tak prudce, až vykřikla a přestala se prát. Pustil ji a ona klesla na podlahu. Nikdy se necítila tak poražená. Hleděla vzhůru na něho. Nenáviděla ho. Vztek proměnil slzy v jejích očích v krystalickou rtuť, která ho zatracovala lépe než jakákoliv slova.

„Jsi netvor,“ řekla mu tiše. „V životě jsem na této zemi nepotkala, neviděla, nepoznala tak nemilosrdné stvoření.“

Neodpověděl okamžitě. Až po chvíli dřepl, aby se jí mohl podívat zpříma do očí.

„Pokoušel jsem se být milosrdný, má lady.“

„Jsi ztělesněná krutost!“

„Ne, má lady. Mám ti říct, co je to krutost?“ Byl nesmírně napjatý a díval se na ni pekelně černýma očima, ale Genevieve náhle věděla, že ji vůbec nevidí – že se nedívá na ni, ale skrze ni.

Nedotkl se jí. Zaťal pěsti tak, až mu zbělely klouby.

„Krutost...“

Téměř šeptal, ale s takovou bolestí, že ačkoliv byla skoro nepostřehnutelná, pronikala jí až do duše.

„Krutost je člověk probuzený do noční vřavy, zavražděný ve vlastní ložnici. Krutost je sedláková žena zabitá uprostřed pečení chleba, nebo její manžel, starý a šedivý, podřezaný vlastní kosou.

Krutost je znásilnění, nelítostné znásilnění, které končí smrtí, i když žena křičí, i když se poddává, dokonce i když prosí a žádání, aby jí neublížovali nebo nemrzačili, ale nechali ji naživu už pro dítě, které nosí...“

Zmlkl.

Teprve nyní se jeho oči vrátily k ní jako by nedokázaly snést to, co vidí.

Prudce se zvedl a strnul. Genevieve zvedla hlavu, aniž by si uvědomovala, že jí po tvářích tiše stékají slzy, které nechápala.

Ve dveřích někdo stál.

Tess. Růžolící, s rozzářenýma očima, uklánějící se, dychtící potěšit.

Tristan si jí zřejmě ani nevšiml. Uhnul doleva, aby mohl kolem ní projít.

„Můj lorde...?“ zeptala se Tess.

Tristan se ohlédl do místnosti, jako by si najednou na něco vzpomněl.

Pokrčil rameny.

„Umyj ji,“ odpověděl hrubě.

A potom odcházel. Zvuk jeho rychlých kroků na točitém schodišti se brzy vytratil.

Kapitola 15

„Budu se vdávat!“

Edwyna to oznámila s tak milou vážností, že se Genevieva přes všechny obavy usmála a vrátila tetě její bouřlivé objetí.

Byla to nepochybně úžasná věc. Edwyna milovala svého Jona. I když se podílel na neštěstí a beznaději, na Edgarově smrti, prostě na všem. Milovala ho a on miloval ji. A když Edwyna dokázala zapomenout, potom všechno bylo – správné a v pořádku.

„Mám radost,“ zamumlala Genevieva a skryla hořkost ve svém nitru. Byla překvapená a potom nesmírně potěšená, když se dneska ráno Edwyna objevila, protože se domnívala, že ji Tristan zamkne před všemi kromě té své uklánějící se loutky Tess. Také přemýšlela, jestli jí Edwyna může odpustit chování, kterým jí způsobila velkou bolest v srdci.

Edwyna s očima zářícíma jako hvězdy se odtáhla. „Zítra, Genevievo! Otec Thomas nás zítra oddá v kapli. Ach, Genevievo, jsem tak šťastná!“

Genevieva musela rychle polknout a raději se dívala na ruce. Měla Edwynu moc ráda a byla šťastná s ní. Ale cítila se ještě opuštěnější a sklíčenější. Bože! Co se to tu děje? Život běží dál. Otec Thomas se modlí v kapli, rolníci pracují na polích a starý Griswald se stará o kuchyni. Je to téměř jako...

Jako by se nikdy nic nestalo. Jako by nenastala apokalypsa. Dokonce i Edwynin život pokračuje. Nádherně. Zamilovala se do vetřelce.

Jediná Genevievea musí platit. Platit za zradu. Vlastně si to vězení vybojovala, když je všechny zastražovala a vybízela k válčení. Zatraceně, oni se na tom přece taky podíleli! Ale jediným odsouzeným je ona.

Pak se však zachvěla, protože si uvědomila, že ona jediná zvedla ruku proti Tristanovi. A jako je Bůh na nebesích, teď už věřila, že jeho kavalírství a srdce jsou opravdu navěky pohřbené.

Celou noc slyšela jeho slova a viděla jeho oči. Úplně mu nerozuměla, ale něco vytušila. Cítila lítost – kterou pochopitelně nežádal, zejména ne od ní – a ještě hlubší strach a sklíčenost nad svojí budoucností. V tom muži nezůstalo žádné slitování.

Odvrátila se od tety, protože nechtěla, aby zahlédla její slzy, které jí náhle a nevysvětlitelně vhrkly do očí. „Budu na tebe celou dobu myslet. Určitě to bude moc krásné.“

O tom není pochyb. Edwyna se vdá, uzavře sňatek před Bohem. Bude to nádherná, budou potom slavit a možná dokonce tančit a...

Genevievea u toho nebude. Bude vězněm ve věži, poskvrněným, zapomenutým.

„Ale ty u toho musíš být!“ prohlásila Edwyna. „Ach, Genevieveo, stačí Tristana požádat a on se obměkčí!“

Genevievea napřímila záda, aby neprozradila zklamání. Edwyna neviděla Tristana večer, když s ní mluvil. Neviděla jeho zuřivost, otažitost, bolest – či prázdnotu, která po něm zůstala.

„Pochybuju,“ odpověděla tiše, „že se mnou bude chtít dneska mluvit, natož poslouchat moje žádosti. A mimo to...“ Zaváhala. Neuměla Edwyně vysvětlit, že jedna věc je pokorit se k prosbě, když je naděje na vyslyšení, a druhá, když totéž chybí.

„Nemůžu ho o to požádat, Edwyno.“

„Ale Genevieveo...“

„Nemůžu. Opravdu, i kdybych pro něho poslala, nepřijde. Vím to. A já vážně – vážně pro něho nemůžu poslat.“

„Možná bych ho mohla požádat já,“ nedala se Edwyna. „Nebo Jon.“

Genevievea pokrčila rameny a pokusila se o veselý úsměv. „Edwyno, bude to pro tebe a Jona nádherný den. Váš den. Tak si ho nekaz. Raduj se a nepřipouštěj si žádné starosti. V duchu budu s tebou, přísahám!“

Ale Edwyna byla pořád nešťastná. Zamračeně přešla ke krbu a pak se obrátila zpět k neteři.

„Genevieveo, ty s ním jednoduše nezacházíš správně.“

Genevievea rozhodila podrážděně ruce. „Nezacházím správně! Edwyno – vzal mi moje dědictví! Zabil mi snoubence i otce...“

„Padli v bitvě!“

„Vtrhl do mého domu, vtrhl do mě, a ty mi říkáš, jak se k němu mám chovat!“

Edwyna se na ni nepodívala. Zírala do ohně.

„Mám ho ráda, Genevieve. Obdivuju ho. Je spravedlivý a často rytířský, a i když možná tvrdý, rozhodně slušný. Vychází tady dobře se všemi.“

„Promiň, ale s tím nesouhlasím!“

„Genevieve! Kdybys uznala...“

„Uznala! Přitáhl mě zpátky, zamkl ve věži, on...“

„Vzal si jenom to, co jsi mu původně nabídl, nepamatuješ? Ach, Genevieve! Tak jde život. Oni vyhráli – my jsme prohráli! Kdyby sis to všechno nebrala tolik k srdci...“

„Ale já si to musím brát k srdci! Můj Bože, Edwyno, to je přímo urážka! Zamilovala ses do Jona – jsem ráda. Těší mě tvoje budoucnost. Ale nečekej, že já se s tím smírím! Nenávídím ho, je nelítostný, já...“ Náhle zmlkla, protože ji napadlo, kolik z této obrany je lež. Na okamžik mlčela, než se zeptala. „Edwyno – co se mu stalo?“

Edwyna váhala. „On nechce – nechce, aby se o jeho minulosti mluvílo,“ odpověděla tiše. „Pořád se na Jona zlobí, že mi to řekl.“

„Můj Bože, Edwyno, vždyť tu s námi nikdo není! Odsuzuješ mě za to, že s ním bojuju, a přitom mi nechceš pomoci, abych mu porozuměla! Něco tuším. Tuším, že jeho lidé byli napadeni, že...“

„Nedošlo k žádné bitvě, Genevieve,“ přerušila ji Edwyna a vzdychla. „Víš, byli Yorkisté. Jeho rodina. Tristan měl blízký vztah k Richardovi...“

„Cože?“ vyhrkla ohromená Genevieve.

Edwyna přikývla. „Když král Eduard zemřel a k moci se škrábali Woodvillové, Tristanův otec byl mezi těmi, kteří věřili, že pro dobro země se do toho musí Richard vložit. Ale potom princové zmizeli v Toweru. Tristan otevřeně vystoupil proti Richardovi a žádal, aby byli chlapci zachráněni. Odmítl podporovat Richarda jako krále, pokud dal synovce zavraždit. Když se po vyslovení tohoto požadavku vrátil s Jonem a ještě jedním rytířem domů, našli naprostou zka. Vypálené farmy, farmářské ženy znásilněné a zabitě, muže povražděné. A bylo ještě hůř. Jeho otec, bratr, bratrova žena – i jeho manželka, všichni byli zabiti. Jon – Jon mi vyprávěl, že to bylo strašné. Že žádný pekelný sen nemůže být horší. Tristan se svou ženou čekali první dítě a Tristan je našel předčasně narozené vedle svojí ženy, která...“ Edwyna zaváhala, „která měla proříznuté hrdlo.“

Genevieve se udělalo špatně. Musela se posadit na postel.

„To je mi líto,“ vykoktala. „Bylo by mi to líto u každého člověka. Ale – já mu to neudělala. Já...“

„Ne, ty jsi ho podvedla, pozvala jsi ho do svého pokoje – a pokusila ses ho zabít pohrabáčem.“

„Edwyno, zatraceně! Ten nápad nebyl vůbec můj!“

„Já vím,“ zašeptala Edwyna. Zdálo se, že má slzy na krajíčku.

Rychle se otočila. „Podívej – přinesla jsem ti Chaucera, Aristotela a toho italského autora, kterého máš tak ráda. Ale musím už jít, než – než si někdo pomyslí, že tu zase kujeme pletichy.“ Přistoupila ke Genevievě a objala ji. „Ach, Genevievo! Dostaneš svobodu. Jenom buď trpělivá a tichá, uvidíš, že to přijde. A...“

„Co?“ vyšeptla Genevieva. Edwyna už je na odchodu. Zase bude sama. Sama s myšlenkami, vzpomínkami, nočními můrami – a pocity, které nechtěla cítit.

„Požádej ho! Požádej ho, jestli se zítra můžeš zúčastnit naší svatby. Udělej to kvůli mně!“

Genevieva se usmála poněkud hořkým úsměvem. „Tak dobrá,“ slíbila. „Jestli to půjde, požádám ho.“

Edwyna odešla. Tess přišla a odešla. Genevieva prožívala paniku a tíseň z uzamčeného prostoru.

Edwyna je tak šťastná...

A vůbec tomu nerozuměla. Žila si ve svém malém ráji, kde odpovědí na všechno byla láska. Nemohla pochopit temnoty lidské duše, svírává muka, neznala ten zvláštní oheň mezi nimi dvěma...

Ani Genevievin velmi skutečný a velmi prostý strach.

Ustoupit mu by bylo příliš pošetilé a hloupé. Tristan o ni už nikdy nebude stát – jenom ji bude využívat. Genevieva pro něho není nic, jen hračkou pro pobavení, jaké najde u každé ženy.

A po čase... bude úplně opotřebovaná. Ale pokud si bude sama pamatovat, že je jenom slupkou, možná to přežije. Může začít znovu, v novém životě, někde daleko odtud.

Obral mě o všechno. Už jenom proto jím musím opovrhovat, říkala si s neodvolatelnou logikou. Je to pravda. Možná se nestal tak úplně zdivočelým zvířetem. Možná si pamatoval něco ze slitování, proto zbytečně neplnil a nezabíjel.

Ale v srdci slitování neměl.

Genevieva otevřela jednu ze svých oblíbených knih od Chaucera. Zvláštní, Geoffrey Chaucer, dávno mrtvý a pohřbený, proslavený svým dílem, kterému všechno, co se děje nyní, bylo tak blízké! Jeho milovaná švagrová byla velkou láskou Jana z Gentu. Žila s ním mnoho let a rodila mu ty jeho beaufortské levobočky, až se nakonec – v posledních letech jejího a Janova života – konečně stali manžely.

Byl to nádherný příběh, smutný a plný hlubokých prožitků lásky. A Jindřich, který nyní sedí na trůně, je pravnukem tohoto hořkosladce zamilovaného páru...

Zavřela knihu. V očích měla slzy. V mladším věku nad tímto úžasným Chaucerovým románem často plakala. Ale nyní ji nerozplakala slova ze stránek knihy.

Nevěděla, jestli pláče kvůli sobě, Tristanovi, nebo kvůli osudu, který z nich učinil věčné nepřátele.

V pozdním odpoledni pociťovala osamělost už tak nesnesitelně, že panicky pobíhala v těsném prostoru místnosti. Znovu se bála, že se zblázní – přitom tu nebyla nijak dlouho. Jestli ji tu chce držet dny, týdny, měsíce...

Roky.

Čas ubíhal tak pomalu.

Vykoupala se, dlouhé minuty strávila rozčesáváním všech zamotaných kadeří. Umyla si vlasy, vysušila a splela si je do dlouhých copů. Zašila si potrhání místa na šatech, četla, zkusila si nakreslit předlohu pro novou tapiserii.

A den se pořád nekrátil.

Vrhla se na postel a podepřela si dlaněmi bradu. Cítila, jak v ní opět narůstá vztek na Tristana, a přemýšlela proč. Vždyť od něho nic nečeká. Ale Tess Obropsatá se už neobjevila a Genevieva se nedokázala zbavit představy, jak jsou ti dva spolu. Tristan, který zapomněl na pomstu, se směje a laškuje, oči ne černé, ale úžasně indigově modré, tmavé vlasy na čele rozčuchané. A Tess – překypující citem! Plná posvátné úcty před vším vznešeným – chlastá víno, které jí Genevieva vnutila, a stává se tou nejmilejší, nejpoddanější hračkou...

Bez jakýchkoli požadavků. Farmářská dcera, která proti němu nikdy nezvedne ruku. Nevyvolá v jeho duši zmatek. Tristan se od ní může nevzrušeně vracet ke své práci. Samozřejmě že se s ní neožení, ale to Tess ví od samého počátku a spokojí se s dárky za služby vznešenému lordovi. A navíc Tristan není ani starý, ani ošklivý. Je mladý, svalnatý, hezký a...

Překulila se na posteli a studem si sevřela spánky.

Vezmi si Tess, vezmi si ji, měj si ji a mně dej pokoj!

Ale vždyť ji vlastně nechal. Měla chuť se hystericky smát. Měla dost hrdosti na to, aby pro něho neposlala stráž za dveřmi. Možná to ale není hrdost. Třeba je to jasné vědomí, že by stejně nepřišel.

Nepřestávala však doufat, že se objeví. A jestli přijde, využije příležitosti a požádá ho, aby se mohla zúčastnit Edwyniny svatby.

Ztěžka polkla a slibovala si, že nebude prosit. Jestli odmítne, přijme to s ledovým klidem. Bude se důstojně ovládat, aby pochopil, že jí to nestojí ani za zlámanou grešli, že se naučila čekat, čekat na svobodu, která musí přijít.

Nepřicházel.

Opět vyskočila z postele a uvažovala o dnech a nocích, které ji čekají. Každé ráno se probudí – a bude čekat na večer, aby zase usnula. Věžeň ve věži hradu Edenby. Uplynou roky. Jednoho dne budou kolem procházet lidé a ptát se, kdo je ta stará čarodějnice ve věži...

Zaznělo tiché zaklepání. Genevieva se rozeběhla ke dveřím, ale pak se vzpamatovala. Může to být jenom Tess, celá zardělá, šťastná a...

Nasadila si kamenný výraz tváře a tiše odpověděla: „Ano?“

Dveře se otevřely. Byl to Jon. Genevieva zrudla. S Edwynou se už usmířila, ale Jon se jistě pořád zlobí.

„Genevievo,“ uklonil se jí.

Polkla a napadlo ji, proč cítí potřebu se tomuto vetřelci omlouvat.

„Jone... je mi to moc líto.“

„Ehm. Věřím ti.“

„Jone, opravdu je mi líto, že jsem zklamala tvoji důvěru. Můj Bože, Jone, musíš to pochopit! Představ si můj život! Snášel bys ho? Nepokusil by ses něco udělat?“

Zabručel, ale stejně si pomyslela, že ji nechápe.

„Pojďme,“ řekl jí.

Rozbušilo se jí srdce. „Kam?“

„Tristan tě chce vidět.“

Zachvěla se. Neměla ponětí, co ji čeká. I ona ho chtěla vidět, ale teď...

Vymyslel si jinou podobu trestu za to, že mu utekla a neustále se pokouší ho oklamat?

„Pospěš si, Genevievo.“

Potlačila neklid a strach a následovala Jona. Snažila se mluvit, aby prolomila to hrozné napětí.

„Jone, jsem šťastná, že se s Edwynou berete.“

„Opravdu?“ opáčil chladně.

„Samozřejmě! Je to moje teta a mám ji moc ráda.“

Neodpověděl, a tak zmlkla. Když sešli do prvního patra, uchopil ji Jon za paži a vedl ke dveřím. Otevřel je, strčil ji dovnitř a zase zavřel.

Stála nehybně a stěží se odvážíla dýchat.

Byla už tma, ale místnost se koupala v tlumeném světle. V rudé záři z ohně v krbu a slabším, měsíčně bledém svitu svíček.

Tristan stál u krbu zády k ní. Ruce měl složené za záda a jednu nohu si opřel o podstavec krbu. Měl na sobě plášť či tuniku, bílou košili, těsné kalhoty a vysoké kožené boty.

V jemném světle vypadalo všechno přívětivě, téměř neskutečně.

Přesto se Genevieve třásla. Měla pocit, že uplynula celá věčnost, než se k ní otočil. Výraz jeho očí byl v šeru nevypytatelný, ale přesto viděla, že si ji prohlíží od hlavy až k patám.

„Dobrý večer,“ pozdravil.

Polkla zděšením, že nedokáže promluvit, a jenom pokývla hlavou. Ale Tristan už nic neřekl. Jeho upřený pohled ji tak znervózňoval, že konečně našla řeč.

„Proč jsi pro mě poslal?“

Ironicky se usmál a pozvedl jedno obočí.

„To jistě víš.“

Zarděla se a sklopila oči, zahanbená naznačujícím a důvěrným tónem jeho hlasu. Ale vtom jí vyvstal před očima obraz Tristana s Tess. Hraje si snad během dne s jednou hračkou a večer s druhou? Nedokázala to pomyšlení snést. Taková urážka. Rozčiluje ji to a...Zraňuje.

To je žárlivost, varovala sama sebe, ale v duchu se okřikla, že je to pouze vztek...

Pohnul se od krbu a ona rychle zvedla oči. Nikdy... milování neplánovali. Nikdy klidně nestála a nečekala na něho. Vždycky...bojovala.

Nešel přímo k ní. Všimla si, že je před krbem připraveno jídlo.

Čekaly tam menší ohřívací mísy se stříbrnými poklicemi a dvě odtažené židle. A další matčiny křišťálové sklenice se zlatými okraji na dlouhých stopkách, naplněné něčím průzračně bílým.

Zastavil se u stolu a zvedl sklenice. Když se k ní blížil, cítila, jak v ní všechno zesláblo, jako by byla složená pouze z tančící vody jarního potoka.

Pořád se křivě usmíval a jeho oči měly sytě modrou barvu indiga s planoucími ohníčky v samotném středu. Nikdy nevypadal mlaději a přitažlivěji.

A nebezpečněji.

Podal jí sklenici. Mechanicky ji přijala. Ustrkla tekutinou, která jí svlačila vyschlé hrdlo. Nápoj byl sladký a současně suchý, nesmírně lahodný.

„Co to je?“ zeptala se.

„Žádný jed, ujišťuju tě. Když jsem zjistil tvoji nechut' k bordeaux, rozhodl jsem se pro tohle. Bílé víno, německá odrůda.“

Při jeho zmínce o bordeaux se napjala a raději se znovu napila.

Pak se v ní ale probudily výčitky svědomí, protože si vzpomněla, jaké mělo víno účinky.

Pokynul jí rukou ke stolu. Genevieva rychle proplula kolem něho a posadila se. Opět upila vína, ale všimla si jeho úsměvu a odložila sklenku na stůl.

„Máš hlad?“ otázal se jí.

„Ne, opravdu ne.“

Přesto jí naložil na talíř menší porci drůbežího masa, jablko zapékané v těstíčku a podzimní zeleninu.

„Zvláštní. Myslel jsem, že budeš pořád hladová,“ zabručel.

Neměla na to odpověď. Místo toho si ho prohlížela zvědavým pohledem, na který nebyl připravený. Dívala se na něho ne jako na vetřelce, ale jako na muže. Uhnul jejímu pohledu, tento večer modrofialovému jako letní fialky.

„A mě nenapadlo, že se o to budeš starat,“ odpověděla konečně. Zvedla vidličku a se sklopeným zrakem jídlo spíš posunovala po talíři, než jedla.

Vydal jakýsi netrpělivý nebo rozzlobený zvuk. Překvapeně se na něho podívala. Viděl, že je okamžitě připravená k obraně.

„Opustil jsi mě pořádně rozzlobený,“ poznamenala nervózně. „Nečekala jsem, že...“ Hlas se jí vytratil do trapného ticha.

„Ani já,“ řekl po chvíli.

Zarděla se a Tristan pochopil, co si o jeho pozvání myslí. Že nemá co dělat s náladou nebo city, ale jen s prostou touhou. Nepřál si jí sdělovat, že je mu to líto, protože ve skutečnosti nebylo. Ale přesto něco cítil... a jediné, co s tím mohl dělat, byla omluva.

„Napadlo mě, že by se ti líbilo posezení u skleničky vína a dobré večeře a...“

Přerušil ho její hořký smích. „To určitě!“ vykřikla jízlivě. „Tak se můžu cítit víc jako dvorní dáma, než rolnická courá!“

Neklidně vstal a málem převrhl židli. Přešel ke krbu a natáhl ruce k ohni. „Tak co ode mě chceš?“

Prudce se nadechla. „Svobodu.“

Hrozněji vyděsil, protože k ní přiskočil. Zvedl jí bradu a pohlédl do tváře. „Svobodu! Ty potrhla ženská, měla jsi svobodu, jenže ty zřejmě nemáš nikdy dost a chceš pořád víc! Svobodu! Abys utekla do lesů? Riskovala hlad, žízeň a útok divoké zvěře? A taky, má lady, útok největší šelmy, která chodí po dvou? Pověz mi, Genevievo, jakou svobodu jsi na svém útěku našla? Možná ti nevádí, cos dávala v

sázku, protože bys uvítala společnost kteréhokoli drvoštěpa! Nejspíš by ses stala opět vězněm a v mnohem odlišných podmínkách, ty zhýčkaná dámičko! To by ti nevadilo? Odpověz, dychtím to vědět!“

„Ubližuješ mi!“ vykřikla a snažila se uvolnit si bradu. Zaznělo tiché zaklepání. Tristan neklidně vydechl.

„Co je?“

Dveře se otevřely a vešla Tess. Uklonila se. „Podnosy, můj lorde. Můžu je odnést?“

„Cože? Ach ano, podnosy. Odes je.“

Tess vešla do místnosti a Genevieva cítila, jak tuhne a proti své vůli děvče pozoruje.

Sklopila oči, protože pocítila nevolnost. To je její pokoj, její postel...

Tristan se opřel o krb zády k nim oběma. Tess se na Genevieu zářivě usmála a posbírala nádobí. Opět se uklonila a spěchala pryč.

Tristan se otočil do místnosti. „Genevievo...“

To už stála a zuřila. „Ano! Dávám tisícinásobnou přednost vězení nějakého dřevorubce. Ať si je šedivý, bezzubý a starý třeba sto deset let! Ty zkažený blázne! Co je to za laskavost, co je to za milost! Nabízíš mi večeri v mém vlastním pokoji – večeri z mého jídla!“

K jejímu údivu se Tristan podíval zvědavě ke dveřím a potom zpátky na ni. A místo aby se ohradil, začal se chechtat.

„Ty jsi šílený!“ zamumlala Genevieva.

Blížil se pomalu a s úsměvem k ní. Bez zášti, bez jízlivosti. Stála, protože jinak by musela vystoupit na stupínek a dostala by se nebezpečně blízko k posteli.

Zastavil se před ní a vykreslil jí prstem překvapivě něžnou čáru přes tvář až ke rtům.

„Co má ten náhlý výbuch znamenat?“

„Náhlý? Není na něm nic náhlého!“

„Ale je! Přišla jsi docela vyrovnaná. Seděla jsi se mnou klidně u stolu! Bez stříbřitého jiskření v něžných a naprosto ženských očích. Chápala jsi, proč jsem tě pozval, a nebyla jsi vyplašená. Ale teď jsi vybuchla vztekem. Má to co dělat s tím děvčetem?“

„Jakým děvčetem?“

„S Tess.“

„Je mi jedno, jestli leháš s Tess, nebo s tisícovkou podobných krav!“

K jejímu zklamání se opět tak bouřlivě rozesmál, až se odpotácel na stupínek a svalil se smíchy na postel.

Genevieva na něho nevěřičně zírala. Když se dosytosti vychechtal, seskočil z postele, vrátil se k ní a chytil ji za ramena.

„Jsi šokovaná, má lady. Pořádně.“

„Jsem šokovaná, protože – protože...“

„Ach ano! Protože jsi byla zneuctěná, napadená, zajatá! Ubohá lady! Lžeš z plna hrdla! Oba víme, jak to v životě chodí, má lady...“

Odmlčel se a přehnaně se jí uklonil, ale pravda, kterou říkal, dodala jeho hlasu na ostrosti. „Má lady, Richard III. je mrtvý a Anglii vládne Jindřich! Já se mu zavázal věností, ty ne. Bojovala jsi a prohrála. Edenby je teď moje – tak jako ty jsi moje. Oba to dobře víme a ty to i přes svoje podivné chování přijmeš!“

„Nikdy! A nebud' směšný! Oba víme, že se Anglie hemží šlechtici, kteří mají větší právo na trůn!“

„Chceš novou vzpuru? Ne – ty víš, že dlouho žádná nepřijde a naděje na její úspěch je stejně pravděpodobná, jako že slunce bude vycházet v noci! Jsi šokovaná, milá Genevieve, protože věříš, že jsem si vybral tu venkovskou holku pro její – bujné tvary!“

„Pchá, jak směšné.“ Genevieve si dávala pozor, aby to znělo znuděně a pobaveně. Protáhla se kolem něho a třesoucími se prsty sáhla pro svoji skleničku s vínem. Téměř ji vyprázdnila. Pak se rozkašlala a k jejímu roztrpčení se Tristan zase rozesmál.

„Genevieve.“

„Ano!“

„Pojď sem!“ ,

Otočila se. Seděl na posteli s pažemi zkříženými na hrudi. Nepohnula se.

„Pojď sem!“

Odolá. Ať přijde on k ní! Byla tak podrážděná. Zaslouží si, aby se s ním rvala...

Náhle pocítila takovou únavu a vyčerpání, dokonce i strach, že se vzdala. Nemohla také zapomenout, co jí právě řekl, na hrůzy, které prožil. Kdysi dávno byl zřejmě okouzlující, snadno se smál a laškoval – byl něžný. Jeho manželka ho asi znala jako nejkavalérštějšího mladého rytíře. Ležela vedle něho, smála se a vracela mu škádlení, a nepochybně to bylo... překrásné.

Jenže Genevieve poznala z tohoto muže jen zlomky. Zнала ho jako válečníka, útočníka. A ten útočník jí nyní rozkazuje. Dnes večer však zjistila, že ho nedokáže neposlechnout.

Šla k němu. Když stanula před ním, objal ji rukama v pase, prudce ji zvedl a položil na postel vedle sebe. Sevrhel její obličej v dlaních a díval se jí do očí. I když se dál usmíval, přestal se smát.

„Přivedl jsem ji sem, Genevieve, protože její matka ovdověla a bez muže nedokáže obdělávat pole. Potřebuje vydělávat a je pracovitá.“

Genevieve polkla. „Chudák,“ zamumlala, „zbožňuje tě.“
 „Opravdu?“
 „Tristane...“
 „Pověz mi, jak to víš?“
 „Tristane, prosím...“
 „Genevieve, nikdy jsem se jí ani nedotkl. Jsi spokojená?“
 „Řekla jsem ti...“
 „Vím, co jsi mi řekla. Ale já teď mluvím pravdu. Pro tuto chvíli mě neuvěřitelně přitahuješ jenom ty, moje milá a pichlavá bílá růže.“
 Byla to žertovná slova, ale přesto měla radost. Protože tohle je její pokoj, pouze její. Když se nad ní sklonil a něžně ji políbil na rty, propletl mu prsty do vlasů. Polibek se stále prohluboval, až v nich roznítil žár touhy. Překulil ji na jeden a pak na druhý bok a pomalu ji svlékal. Cítila jeho teplé, klidné a pozorné prsty a tise promluvila.
 „Tristane?“
 „Hmm.“
 „Já... v lese jsem se bála. Lhala jsem. Umřela bych tisícerou smrtí, kdyby si mě takhle bral nějaký hrozný člověk.“
 Odpověděl jí šepotem do ucha, něžným a vlhkým, který ji nesmírně vzrušoval. Její šaty zmizely, ale ona se neskrývala. Rděla se a klopila oči, ale ne tolik, aby ho nepozorovala při svlékání. Nedokázala spustit zrak z těch svalnatých ramen, plochých svalů na břiše a...
 Znovu se zarděla, ale její myšlenky pokračovaly tam, kam musely, protože jeho hlad po ní byl tak očividný, a Bože, tak nádherný. Pulsující, tepající, tvrdý...
 „Tristane.“
 „Ano.“
 „Je mi to... líto.“
 Napjal se a Genevieve skutečně litovala, že promluvila. Věděl, o čem mluví, že myslí to, co se kdysi stalo. A zmínka o jeho minulosti byla hloupá.
 „Nemluv o tom,“ okřikl ji tvrdě a zůstal stát. Ke svému překvapení k němu vztáhla ruku.
 „Tristane.“
 Propletl prsty s jejími a ocitl se vedle ní, pak nad ní a zašeptal:
 „Takže nejsi tak vystrašená, abys tady dnes v noci nezůstala?“
 „Ne, můj lorde. Vůbec nejsem vystrašená.“
 Té noci se ho dotýkala. Váhavě přitiskla dlaně na jeho hrud', vzrušená dotykem drsných chloupků. Odvážila se klouzat prsty po jeho těle, přitisknout ruce na jeho tváře a ohmatat její rysy.

Ocitli se ve vlastním světě. Ve světě, kde nic jiného neexistovalo. Vášně... Genevieve si nejasně vzpomněla na Edwynino varování, jak je nebezpečná. Jak přináší tu největší bolest...

Ale také největší zázrak.

Věděla, že křičí, a měla by cítit rozpaky, protože tak necudné prožitky nemá žádná lady znát. Ale jak je mohla potlačit, jak se mohla ovládnout, když byl s ní a v ní a stal se její součástí?

A pořád byl tak úchvatně klidný.

A tak potěšený. Objímal ji jemně a něžně, tiskl ji těsně k sobě.

Tak těsně, že se mohla opět dotknout jeho tváře, pohlédnout mu do očí a zašeptat: „Já – tvoje dnešní pozvání mi udělalo nesmírnou radost.“

Usmál se. Opřel se o loket a trpělivě jí začal rozplétat copy a rozprostírat její vlasy po posteli. Laskal je rukama, tiskl do nich tvář, přešel s polibky na její šíji, ochutnával sůl z jejich prvního spojení. Chvěla se a sténala, když ji laskal zuby, jazykem i rty na nadrech a postupoval stále níž, až znovu ucítila ohromující vlnu vzrušení z důvěrnosti jeho polibků. Mamě protestovala, protože ji rozmarně držel, dokud pro něho téměř neumírala a nesdělila mu to nesouvislým šepotem... svírajíc ho v objetí blížícím se šílenství. Jak může být tak nádherný pocit pokaždé ještě silnější...

Spala vyčerpaná vedle něho. Ve své posteli, ve svém pokoji, v jeho objetí.

Genevieve byla zavrtaná do přikrývek. Cítila se tak příjemně, jak už dlouho ne.

Uvědomila si nějaký pohyb, ale věděla, že se nemusí lekat.

V polospánku také slyšela, jak se otevřely dveře. Věděla, že přišel Roger de Treyne, a slyšela ho tiše rozmlouvat s Tristanem. Cítila, že Tristan stále leží v posteli s rukou zlehka položenou na jejím stehně a že je to rozpačitá situace, když je tady... i když je schovaná pod přikrývkami.

Ale současně věděla, že se s tím nedá nic dělat – s celou její úlohou v této nové tudorovské říši. Mimoto byla stále příliš unavená, než aby se situací bojovala.

Ale když Roger odešel, Tristan vyskočil z postele a Genevieve se pokusila otevřít oči. Slyšela ho zavrčít: „U všech čertů!“, protože se ozvalo velmi nejisté zaklepání. Genevieve se otočila právě včas, aby zahlédla, jak se bleskově obléká a přistupuje ke dveřím.

Tentokrát to byl Jon. Genevieva slova neslyšela, ale Tristan vyšel za Jonem na chodbu. Genevieva se rozpomněla, že začíná Jonův a Edwynin svatební den.

„Genevievo!“ uslyšela zašeptat svoje jméno a zamrkala. Ve dveřích stála váhavě Edwyna.

„Kde je Tristan?“ zeptala se a vešla neklidně do pokoje.

„Já nevím.“

„On tady není?“

„Ne.“

Edwyna rychle vběhla do pokoje. Byla zardělá, hezká a mladá, když se posadila do nohou postele.

„Zeptala ses ho?“ otázala se dychtivě neteře. „Zeptala ses ho, jestli můžeš jít na svatbu?“

Genevieva zavrtěla hlavou. „Ještě ne, ale...“ zarazila se a kousla se do rtu. Edwyna je tak nedočkavá! Genevieva myslela na Tristana, který spal vedle ní, ačkoliv přísahal, že to nikdy neudělá. Myslela na ty zvláštní chvíle v noci, kdy se jeden druhému zpovídali.

Protože i když byli zapřísáhlými protivníky, začínali být podivně blízkými přáteli...

„Edwyno...“ Musela se usmát. Objala polštář a spiklenecky prohlásila: „Ach, Edwyno! Myslím, že bych u toho měla být!“

„Vždyť jsem ti to říkala, Genevievo! Musíš s tím mužem jenom trochu jinak zacházet! Mile ho přemlouvav a ne se k němu chovat nepřátelsky! Udělala jsi to skvěle!“

Edwyna vyskočila a rozběhla se ke dveřím, zatímco Genevieva zvažovala její slova. Ale pak se teta prudce zastavila. Genevieva zahlédla na její tváři úlek – a okamžitě věděla, proč.

Ve dveřích stál Tristan. Opíral se nedbale o rám s pažemi zkříženými na prsou, jednu nohu překříženou přes druhou. Vysekl Edwyně poklonu. Ta zděšeně zrudla – a pak proběhla kolem něho, když jí naznačil, že může jít.

Genevieva ztěžka polkla. Blížil se k ní se strohým úsměvem a zůstal stát před stupínkem.

„Nechceš mě o něco požádat?“

Neodpověděla. Seděla strnule s polštářem přitisknutým k hrudi, upřímně ráda, že je ještě pod přikrývkami.

„Tak žádej!“ přikázal jí ostře. „Proč to mlčení? Je přece svatební den tvojí tety. Určitě se ho chceš zúčastnit.“

„Ano!“

„Ano, nepochybně!“ zasmál se. Tón jeho smíchu se jí ani trochu nelíbil. „Nepochybně ano! Takže ses laskavě snížila k výměnnému

obchodu. Ne že bych nebyl takovým obchodům nakloněn, má lady! Ale člověk při nich obvykle nezapomíná na výhodnost ceny!“

„Nevím, o čem...“

„Ale víš to až moc dobře!, Tristane!“ napodobil ji, „je mi to...líto. Vůbec nejsem vystrašená.‘ A ty doteky, stejně něžné jako slova! Takže, Genevievo Llewellynová, v budoucnu nikdy nezapomenu, že pokaždé přicházíš s nabídkou, a postarám se, abych znal cenu předem, než se začnu těšit z plodů tvé něhy!“

„Co to říkáš?“ Cítila, že se jí do očí tlačí slzy, které ji přiváděly k zuřivosti. „Ty blázne! Já...“

„Ušetři mě toho, má milá. Můžeš se obřadu zúčastnit.“

Otočil se a odkráčel z pokoje. Hlučně za sebou zabouchl.

Edwyna se vdávala v kapli, v níž byla pokřtěná. Přes zvláštní směsici hostů i okolností probíhal obřad velice klidně. Když Genevieva slyšela jejich manželský slib, cítila v srdci, že Edwyna bude žít mnohem šťastněji, než jak by žila, kdyby Jindřich Tudor neusedl na anglický trůn. Edgar by jí nepochybně nutil další „výhodný“ manželský svazek a ona by se bratrově volbě nebránila, ať by v srdci cítila cokoliv.

Po obřadu následovala hostina a tanec. Tristan, který se od rána neocítl v Genevievině blízkosti, ji vzal do náruče teprve při tónech harfy a loutny. Držel ji pevně nelítostnými pažemi, takže jejich sladěný pohyb byl výsměchem.

„Svatba končí, má lady. Jakou cenu bude mít obětování ti tentokrát?“

Genevieva se prudce nadechla a málem klopýtla, protože vůbec neslyšela hudbu.

„Copak jsi mi nechal nějakou čest?“ odsekla.

„Chápu, má lady. Stvořil jsem prodejnou ženštinu, takže mám přijímat její podmínky?“

„Ne, můj lorde. Jsi prostě blázen...“

„Hraju ho docela dobře.“

„Ne...“

„Zúčastnila ses svatby. Zajímaloby tě, jakou další laskavost ti můžu prokázat, abys byla ochotna se mi oddat?“

„Jaká laskavost by ti vyhovovala? Vyber si, co chceš!“

„Ale lady, mýlíš se! To, co jsi mi ‚dala‘ v noci, si žádný muž nemůže jen tak vzít! Co ti mám slíbit teď? Třeba návrat do tvého dřívějšího pokoje? Chceš si vydělat větší svobodu? Přiznám se ti, že tenhle obchod mě neláká! Takže se dohodněme na ceně a zaplacení!“

Genevieve měla podivný pocit, jako by až dosud nepoznala větší urážku. Cítila se zraněná, zesměšněná – a zneuctěná. Vytrhla se z jeho držení, nedbajíc svého vzteku a kohokoliv kolem nich.

„Nic nevíš!“ vyhrkla mu do tváře. „Vzít a dát!“ pitvořila se. „Nuže, sire, měl bys vědět, že některé věci nelze prodat nebo směnit, protože pocházejí ze...“

Zarazila se. Mělo následovat slovo „srdce“, jehož použití bylo vůči němu zbytečné, jelikož žádné neměl.

„Jdi do pekel, Tristane de la Tere!“ zaklela divoce. „Jdi do pekel, sire. Vráť se do své věže, kde zůstanu s největším potěšením!“

Otočila se a rozběhla se ke schodům.

„Genevieve!“

Nevšíkala si ho. Vyběhla po schodech do prvního patra, utíkala k točitému schodišti a pokračovala do věže. Už nepotřebovala strážce ani vězeňského dozorce, protože jí srdce bušilo z posledních sil.

Zabouchla za sebou dveře, opřela se o ně a svezla se na podlahu.

Tristan se díval na její úprk, chvíli stál – a potom vyrazil za ní.

Ale než se mohl dostat na první odpočívadlo, zastavili ho. Zastavilo se i svatební veselí. Ve slavnostní síni se objevil nový host – královský posel.

Tristan zvědavě přistoupil k muži, který se mu hluboce uklonil.

„Milosti, král Jindřich tě volá okamžitě na svůj dvůr.“

„Proč ten spěch?“

„Vzpoura, sire! Podlé spiknutí je v plném proudu a král tě potřebuje.“

Tristan okamžik váhal s očima upřenýma ke schodům, ale pak se zachmuřil.

„Pojedu s tebou,“ odpověděl poslovi. „Hned.“

Zdržel se jen tak dlouho, aby předal řízení Edenby čerstvě ženatému Jonovi. A potom se rozjel do Londýna.

Kapitola 16

Tristan při příjezdu k Jindřichovu dvoru neviděl žádné známky nějakých potíží. Naopak, všechno probíhalo jako obvykle. Ve westminsterských sálech se odehrávaly všechny možné druhy činností.

Všude postávali harfeníci, trubači, dudáci a hráči na loutnu, kteří při čekání na audienci u krále občas zkoušeli svůj nástroj. V prostorné chodbě přivítal Tristana jeho starý známý, sir Robert Gentry. Na rameni mu seděl lovecký sokol. Chtěl ho darovat králi Jindřichovi, který byl proslulý svou láskou k lovu.

Dvůr působil naprosto klidným dojmem bez jakéhokoliv náznaku obav z rebelie.

Jeden z Jindřichových duchovních – s tváří umazanou od inkoustu, který používal k vedení záznamů – přišel Tristanovi oznámit, že král o jeho přítomnosti ví a chce se s ním setkat o samotě, jakmile k tomu bude vhodná chvíle. Muž odcházel a přitom si tiše pročítal svoje poznámky: „Hráči na loutnu dva šilinky. Portugalským sokolníkům jednu libru...“

„Zajímavé místo, co říkáš?“ ozval se Robert.

„Všechny dvory vypadají stejně,“ odpověděl Tristan prostě. Sir Robert s úsměvem pokrčil rameny.

„Ano i ne. Jindřich teď přikládá velkou důležitost červeným a bílým růžím – za uplynulých třicet let tak romantizovaným. Vyslechl jsem jeho rozhovor se skupinou písařů a duchovních. Říkám ti, Tristane, je to chytrý muž. Udrží si tenhle trůn. Richard ještě

nevychladl v hrobě a už se proměnil z hezkého a křehkého mladého muže v hrbaté strašidlo. Přitom náš nový král financuje pro svého předchůdce výstavbu přepychové hrobky.“ Robert opět pokrčil rameny. „Hovoří se o novém věku. Náš král je konzervativní. A chytrý.“

Tristan bez zájmu o Robertova slova jenom přikývl, protože vzadu za mladou tanečnicí s tamburinou a chlapíkem držícím na provazu medvědí mládě zahlédl muže, o němž si myslel, že ho už nikdy nepotká. Díval se dlouho, aby se ujistil, že se nemýlí. Srdce se mu rozbušilo a v uších mu hučelo. Sáhl po meči a lekl se, když se sir Robert dotkl rukou jeho paže.

„Tristane, stojíme uprostřed tlačenice hudebníků a tanečníků a ty vypadáš jako černá smrt! Sire, dávej si pozor!“

Tristan se otfásl a pohlédl na Roberta. Zatřásl hlavou a zase je uvolnil. Zhluboka dýchal, aby se uklidnil. Kývl hlavou na druhý konec chodby.

„Támhle ten muž. Znáš ho z posledních dnů před bitvou u Bosworthu. Jmenuje se sir Guy a pohyboval se kolem starého lorda z Edenby. Bojoval jsem proti němu. Co tady dělá?“

Sir Robert se otočil. „Tamten mladík? Ano, to je sir Guy Tallyger, který donedávna žil na Edenby. Byl Yorkista. Ale v bitvě se přidal ke Stanleyům, alespoň tak jsem to slyšel. Předvedl se jako skvělý bojovník, zabíjel muže napravo nalevo, vůbec se nebál smrti. Král je jím přímo unesený.“

„Cože?“ vyhrkl nevěřičně Tristan.

„Vím jenom to,“ zašeptal Robert Tristanovi do ucha, „že ho král Jindřich prohlašuje za hrdinu, takže člověk by měl být opatrný zejména ty, de la Tere – a pečlivě zvažovat, s kým chce být zadobře a s kým ne. A jestli Jindřich považuje sira Guye za loajálního, tak jím určitě je!“

„Loajální!“ zavrčel Tristan. „Ten chlap se podílel na zradě. Myslel jsem, že je mrtvý, že padl po Richardově boku. A najednou se objeví na Jindřichově straně.“

„Tristane!“

Tristan se při zvuku známého hlasu rychle otočil. Jindřich Tudor vyšel ze salonku. Ženy i muži ztichli a všichni se mu hluboce klaněli.

„Tristane, přijel jsi v pravý čas,“ řekl král a objal přítele kolem ramen. „Pojď, musíme si promluvit o samotě.“

„Samozřejmě, Výsosti.“

Jindřich odváděl Tristana zpět do salonku. Král sám za nimi zavřel dveře dřív, než je mohl následovat někdo z jeho doprovodu.

„Prokristapána!“ zaklel. „Tak už je to tady!“ Rozhodil před sebou ruce, potom si je založil za záda a přecházel po místnosti. „Na severu a v Irsku! Nejsem blázen, Tristane. Víím, že se budu muset vypořádat se spoustou potomků Plantagenetů! Ale uchazeči o trůn teď vyčkávají. Potřebují několik let, než se jim podaří shromáždit kolem sebe dostatek oddílů!“ Přešel k psacímu stolu a bouchl pěstí do nějakého papíru. „Sir Hubert Giles z Norwiche! Mojí zvědové mě upozorňují, že shromažďuje armádu – k výpravě na Londýn.

Sir Hubert – nikdo jiný! Chce posadit na trůn Warbecka! Je to pitomec...”

„Ano, Jindřichu! Opravdu je to pitomec,“ odvážil se Tristan přerušit jeho tirádu. „Kam si myslí, že se dostane? Proč se tím, Výsosti, vůbec vzrušuješ?“

Jindřich klesl na mohutnou židli za stolem. „Převzít korunu je hrozná věc,“ odpověděl prostě. „Ale můj Bože, Tristane! Myslel jsem to dobře! Podívej se, jak se věci vyvíjejí! Ano, mám v úmyslu změnit dějiny! Bůh ve své nekonečné moudrosti dobře ví, že *Válka růží* neznamenal zkázu země – ale té zatracené normanské šlechty! Peerů! V Parlamentu mojí říše jich zbývá osmnáct, zatímco za Eduardova panování jich bylo o padesát víc! Samí Francouzi! A tolik let po normanském záboru!“

Tristan pozvedl obočí. De la Tere bylo francouzské jméno – on sám byl potomkem jedné z normanských rodin – stejně jako Plantageneti. Dokonce i Jan z Gentu, od něhož Jindřich odvozuje svoje právo na trůn, byl Plantagenet. Tak co tím vlastně Jindřich myslí?

Král náhle vstal. „Mám starosti, Tristane. Podívej se na ty rodinné sváry, samé vraždění a drancování. Říkám ti, Tristane, mohla by nastat doba neustálých válek. Vzpomeň si... vzpomeň si na Bedford Heath,“ dodal tiše. „Tak strašlivé zabíjení. To se už nesmí opakovat! Přísahám, že nebudu spěchat se jmenováním nových peerů a šlechty. Baroni nejsou tak silní, aby mohli uvažovat o vzpouře proti mně a vraždění těch, kteří jsou mi věrní. To už skončilo, přísahám!“

Tristan se při zmínce o svém dědičném panství napjal, ale nic neříkal. Jindřich náhle vypadal velice unaveně.

„Posílám tě na sever, Tristane. Zajistím vojsko, ale velet mu budeš ty. Poslal jsem do Bedford Heathu pro sira Thomase, který pojede s tebou, protože tam už je klid a v Edenby ti to hlídá Jon z Pleasance.“

Tristan zneklidněl. Ano, Jon to zvládne, jenže Tristan neměl chuť trávit čas někde jinde. Edenby pro něho znamenalo všechno. Byl to smysl jeho života – podrobit si toto panství a přinést mu mír a

blahobyť. Nemůže zůstat mimo. Jak může lord očekávat, že si udrží autoritu i za své nepřítomnosti?

„Jindřichu...“

„Tristane, potřebuji tě.“

Tristan na okamžik sklopil hlavu a ruce za zády sevřel v pěst. Rozuměl králi. Jindřich chce rebely porazit v čestném boji a ví, že Tristan to dokáže. A žádný člověk nemohl očekávat, že bude klidně žít a prospívat, když odmítne poslechnout svého krále.

„Jsem ti k službám.“ Pak ale prudce vzhlédl, připravený k dalším námitkám. „Jindřichu, na chodbě jsem zahlédl jistého sira Guye...“

„Ach ano, sir Guy. Pojede s tebou.“

„Cože?“ Tristan nechtěl mít toho zrádce znovu v zádech. Ale také ho nechtěl ztratit z dohledu. „Sire, možná jsem ti dost podrobně nevysvětlil události na Edenby. Když se Yorkisté poprvé vzdali, byla to zrada. Předali nám hrad, ale nasypali nám do vína nějakou drogu a mnoho mých mužů zabili nebo uvěznil. Sir Guy – tvůj vznešený bojovník z Bosworthu! – se na tom podílel!“

Jindřich zavrtěl hlavou a pozorně si Tristana prohlédl. Tristan pochopil, že král už celý příběh slyšel.

„Vím o tom. Sir Guy se mi k tomu pokorně přiznal. Řekl mi o zradě, ale přísahal, že si to rozhodně nepřál. Na bitevním poli statečně bojoval proti Yorkistům. Viděl jsem ho, Tristane, na vlastní oči. Zuřivě porážel moje nepřátele a já věřím, že když mu to dovolíš, tak ti bude dobře sloužit.“

Tristan tomu sice ani trochu nevěřil, jenže neměl žádný důkaz, kterým by krále o jeho omylu přesvědčil.

„Kdy vyrazíme?“ otázal se.

„Zasedne Parlament, Dolní sněmovna i Sněmovna lordů. Až skončí, vyjedete. Do té doby jsi mým hostem. Poskytnu ti veškeré pohodlí, hostiny, zábavu, třeba i turnaj nebo slavnostní průvod...“

Král pokrčil rameny. Miloval všechny podoby průvodů. A nyní byl král, mohl se oddávat, čemu chtěl.

Tristan se mu ztuhle uklonil. Nechtěl v Londýně mrhat časem a potom vyrazit do bitvy. Chtěl se vrátit na Edenby.

„Jak jdou věci na Edenby?“ zeptal se ho náhle Jindřich.

„Docela dobře.“

Jindřich přikývl a nespouštěl z Tristana zrak.

„A lady Genevieva?“

„Daří se jí dobře.“

Jindřich náhle pokrčil rameny. Jednání skončilo. „Měl jsi pravdu, když jsi ze mě ohledně té dívky vylákal slib. Mohl jsem dobře vydělat, kdybych pro ni uzavřel manželskou smlouvu! Mohl bych se

stát jejím poručíkem a získat pěknou sumičku od mnohého muže, ať tady nebo za hranicemi.“

„Ale tys mi dal slib, Výsosti.“

„Ano. Ale jaké máš plány do budoucna? Nehodláš se oženit?“

Manželství. Tristanovým nitrem prolétla bolestná křeč. Jediné, co si z manželství pamatoval, byla smrt. Stalo se pro něho čímsi posvátným a jen pouhá zmínka o něm mu připadala jako hluboká neúcta k Lisettě.

Manželství? S Genevievou... se zlatovláskou, která se ho pokusila zavraždit, která ho pohřbila, která je nyní právem jeho vlastnictvím. Jeho milenkou, konkubínou, děvkou – ano, dokonce posedlostí, okouzlením! – ale nikdy ne manželkou.

„Ne, sire, už se nikdy neožením.“

Jindřich vzdychl. „Přisuzuješ manželství příliš velkou váhu, Tristane. Většinou jde spíš o smlouvu mezi dvěma rodinami než mezi mužem a ženou. Jsi mladý. Ještě se oženíš.“

Tristan se pousmál. „Ne, už se neožením.“

Jindřich pokrčil rameny. „Pak tedy, někdy v budoucnu, mi možná tu dívku přenecháš.“

Tristan zaskřípal zuby. Jindřich ji chce zpátky, věděl to. Ale Jindřich nemůže vzít svoje slovo zpátky ani jako král – zejména ne jako král. A Tristan se jí nikdy nevzdá, dokud... se jí sám nebude chtít zbavit.

Vyměnili si s králem ještě pár slov a potom si šel Tristan pro svoje věci. Ubytoval se v přidělených pokojích přímo na hradě. Začalo se stmívat a brzy bude večere, ale Tristana jídlo nezajímalo.

Ležel na posteli a zíral do stropu. Napjatě přemýšlel o siru Guyovi. Nemohl pochopit, jak ten muž – jakýkoliv muž! – mohl připustit, aby se Genevieve stala nástrojem úkladné vraždy. A přitom se dovolával její cti. Otec nebo bratr by jí to nikdy nedovolili. Ani snoubenec.

Ale viděl, jak se Guy na Genevieu dívá. Pozoroval je té osudné noci ve slavnostní síni. Všiml si, jak pokaždé, když se Genevieve dotkl, Guy zbledl. Pochopil, že Guy je do Genevieve zamilovaný. Možná je ten člověk jenom blázen! pomyslel si Tristan – protože jenom blázen by se do ní zamiloval.

A tím se vrátil myšlenkami opět k sobě, k té podivné bolesti, která ho zaplavovala. Jsem okouzlený, přiznal si. Ano, okouzlený...ale ne zamilovaný.

Láska byl něžný cit, jaký choval k Lisettě. Láska byl pocit štěstí, když mu oznámila, že nosí jeho syna.

Je to tak dávno. Nitro se mu sevřelo pronikavým a vyčerpávajícím žalem. Ale tento žal už nepřetržoval. Udeřil a zase zmizel, nahrazený touhou po Genevievě.

„Ano, okouzlený!“ pronesl nahlas a potom zaklel – protože tolik dychtil vrátit se na Edenby a k ní.

Neklidně se překulil a uvědomil si, že by měl jít na večeři, jinak bude mít v noci hlad. Jenže nemá na dvorskou společnost nejmenší náladu.

Nakonec přece jenom vstal. Byla už tma, a proto rozsvítil svíčku, aby se mohl obléct. Edenby – a Geneviera – počkají, než se vrátí. Není naspěch. Geneviera zůstane ve věži, a to z prostého důvodu – on je vítěz.

Vyšel z pokojů a na chodbě se na chvíli zastavil. Přemýšlel o siru Guyovi. Geneviera nemá jiné východisko, než čekat na jeho návrat.

Ale sir Guy – který s ní kul pletichy, zneužil ji, dal v sázku její čest pojede s ním. Připadalo mu to jako největší výsměch. Tristan se ušklíbl.

„Bud' rád, sire Guyi, že Geneviera není tvoje,“ pronesl nahlas. „Zbožňuj si ji, kolik chceš, ale drž se od ní dál, sire. Protože přísahám, že časem dokážu tvoji proradnost! A jestli sníš o společné budoucnosti s Genevievou na Edenby, pak zemřeš, sire. Geneviera je moje, a co je jednou moje, toho se nevzdám!“

Pak se ale rozesmál, protože si uvědomil, že mluví sám se sebou.

Pospíchal prázdnou tmavou chodbou. Poblíž síně, v níž se večeře podávala, už viděl přátele a známé, kteří pojedou s ním, muže, kteří s ním zasednou v Parlamentu.

Místo u večeře měl vyhrazeno na královském stupínku. Seděl vedle jedné sestřenice Alžběty Woodvillové, která byla docela hezkou a příjemnou společnicí. Tristan se poněkud uklidnil. Zdvořile si s ní podle běžného zvyku přitůkl a napil se pro zahřátí i uvolnění.

Ale oči měl stále pozorné, a tak včas uviděl blížícího se Guye.

Tristan vstal dřív, než se k němu mladík dostal. Čekal, dokud se Guy hluboce neuklonil a nepodíval se na něho, vysoký a hrdý a současně se tvářící tak nějak omluvně.

„Milosti, dostal jsem příkaz, abych ti sloužil, jak jistě víš, a proto jsem využil této příležitosti, abych se ti omluvil.“

Vhodné příležitosti, pomyslel si Tristan. Copak králův host může vyvolat při večeři nějaký rozruch?

Guy měl oříškově hnědé oči, světlé vlasy a výraz dychtivého mládí. Přes tvář se mu táhla jizva – nepochybně získaná na bojišti u Bosworthu, napadlo Tristana. Dobře trénovaný rytíř, o tom neměl žádné pochybnosti, podezřelá mu byla pouze jeho loajalita.

„Slyšel jsem, že jsi bojoval u Bosworthu pro Jindřicha,“ poznamenal Tristan. „Pověz mi, sire, co přimělo tvoje srdce k takovému nečekanému obratu?“

„Mnoho věcí, můj lorde,“ odvětil vážně Guy, „a doufám, že mi během naší cesty na sever dovolíš, abych ti je všechny vypočetl.“

„To určitě,“ slíbil Tristan. „O tom nepochybuj.“

Guy se znovu hluboko uklonil Tristanovi i mladé dědičce Woodvillů a odcházel. Tristan se za ním ještě chvíli díval.

Parlament zasedal a Tristan se toho účastnil. Zákonníci nechápavě vyslechli Jindřicha a seznámili se s jeho vůlí. Muži se dohadovali – a vládnutí pokračovalo.

Dny plynuly celkem příjemně. Tristan se znovu shledal s Thomasem Tidewellem a dokázal bez příliš velké bolesti vyslechnout jeho zprávy o hospodaření na Bedford Heathu. Richard sice vyhlásil konfiskaci Tristanova majetku, ale byl příliš zaměstnaný, takže zůstalo pouze u slov. Thomas tam zůstal a při Jindřichově nástupu na trůn se panství pochopitelně vrátilo do Tristanových rukou.

Každý večer se odehrávaly slavnostní hostiny s množstvím zábavy. Jednoho večera se objevila skupina tanečnic, všechny čiperné a okouzující. Tristan v povznesené náladě zjistil, že má na jednu z dívek chuť, na malou rusovlásku, která skákala jako srnka. Ale když ji král přivolal blíž, zjistil, že má příliš kulatou tvář, příliš široké boky a že ho její přehnaná horlivost nepřitahuje.

Hodil jí minci a poslal pryč. Brzy potom odešel do svých pokojů. Napsal Jonovi dopis o Thomasovi a jeho zprávě o Bedford Heathu, i o podivném znovuoživení se sira Guye. Potom se natáhl na postel. Toužil po spánku – ale trápily ho noční můry. Viděl Lisettu a novorozeně v kalužích krve. Když se probudil, toužil být na Edenby a s Genevievou. Jeho vášeň k ní mu skýtala takovou bouři tělesných prožitků, že dokázal zapomenout na minulost.

Zasedání Parlamentu skončilo a Tristan mohl konečně s Jindřichovými oddíly vyrazit na sever. Po jeho boku jel Thomas a stále jen kousek za nimi sir Guy.

Dojeli ke vzbouřenému hradu a museli začít obléhání. Tristana to znepokojilo, ale toto místo se nemohlo srovnávat s Edenby.

Byl trpělivý a mazaný. Neztratili ani jednoho muže. Obyvatelé a vojsko vyšli z hradu po osmi dnech. Složili zbraně, žadonili o milost, přísahali, že se zaváží králi slibem věrnosti.

Tristan si myslel, že Jindřich bude velkomyslný, protože ačkoliv měl několik raněných, nikdo nepadl. Přikázal, aby před londýnský

soud odvedli pouze vůdce vzbouřenců. Sám usedl na místě ve dvanáctičlenné porotě a přijímal slib podrobení od ostatních obyvatel, naslouchal jejich přísaze a vyslovoval jim milost.

V porotě zasedal i sir Guy. A Tristan ho celou dobu nenápadně pozoroval.

Sir Guy byl dobrý bojovník. Prorážel brány a nedával najevo žádný strach. Jeho osobní udatnost při dobývání vzbouřeného hradu neměla chybu. A vůči Tristanovi vystupoval naprosto uctivě.

Jenže Tristan si pamatoval, jak se probudil v kamenném hrobě, a věděl, že se nikdy nevzdá. S Guyem něco nebylo v pořádku a Tristan byl pevně odhodlaný zjistit, co to vlastně je.

Guy se ani slovem nezmínil o Edenby nebo Genevievě, dokud se s vojskem o pěti stech mužích nepřiblížili k Londýnu. Teprve tehdy popohnal koně do čela kolony vinoucí se předměstím jako obrovský had a zařadil se vedle Tristana.

Tristan věděl, že je vedle něho. Seděl klidně na mohutném strakatém koni a hleděl přímo před sebe. Donutil tak sira Guye, aby na sebe upozornil odkašláním.

„Můj lorde?“

„Sire Guyi...?“

„Promiň mi, ale musím se zeptat. Edenby byl – můj domov. Měl jsem svůj dům hned za hradbami směrem k lesu. Jak se vede lidem? Starému Griswaldovi v kuchyni a Meg? Jsou zase o něco starší. A jak se má...“

„Lady Genevieva?“

Tristana překvapilo, že mu dokázal tak klidně napovědět. Sir Guy sklopil hlavu.

„Ano,“ odpověděl tiše. „Jak se má moje lady?“

„Dobře,“ odpověděl Tristan stručně. „Edwyna se nedávno vdala.“

„Opravdu? Koho – jestli se mohu zeptat – si vzala?“

„Vzala si Jona z Pleasance. Myslím, že ses s ním setkal. Byl tam ten večer, kdy mě Genevieva, ehm, zabila. Vzpomínáš si?“

Guy nezvedl oči.

„Ona si vzala – jednoho z tvých mužů?“

„Ano.“

Guy polkl a olízl si rty. „A lady Genevieva...?“

„Ta se zatím nevdala, jestli se ptáš na tohle.“

Guy mu tiše poděkoval, otočil koně a vrátil se dozadu na svoje místo.

Tristan na tento rozhovor dlouho nemyslel. Už se toho muže téměř zbavil. Viděl westminsterskou věž a věděl, že brzy bude doma.

Tristan strávil v Londýně pouze jeden den, ale i ten mu připadal nekonečně dlouhý. Blížil se prosinec. Jindřich ho konečně propustil a dovolil mu odjet domů. Během rychlé a vytrvalé jízdy Tristana rozpalovalo horečnaté vzrušení a zastavoval spíš kvůli koni než kvůli sobě. Jednu noc přečkal v opatství františkánů. Během další si odpočinul jen několik hodin. Nedokázal usnout a zamyšleně hleděl vzhůru na měsíc.

Už tam budu, už tam budu, už tam budu...

Konečně usnul s hlavou na tvrdém sedle. Ale s prvním rozbřeskem byl vzhůru a s hrůzou si uvědomil, že ho probudil jeho vlastní výkřik a že se dívá na ruce a snaží si z nich setřít neviditelnou krev. Lisettinu krev, krev dítěte, krev všech ostatních. Nikdy nezapomene. Bude neustále hledat klid.

Zapískal na Strakáče a společně si našli potok, z nějž se napili.

Tristan si opláchl obličej a ruce v ledové vodě, jejíž štípání na kůži mu udělalo dobře.

Dopoledne zahlédl Edenby tyčící se do výše na útesu. Srdce mu zaplavila radost a posledních pár kilometrů hnál koně cvalem.

U brány zpomalil, aby ho jeho muži poznali. Ti okamžitě začali křičet pozdravy. Na nádvoří už čekal Matthew, aby převzal Strakáče, a ve dveřích stáli Jon a Edwynou.

Byl doma. Edwyna ho políbila na tvář a táhla ho ke krbu. Griswald přinesl horkou medovinu vonící skořicí. Tristan seděl, upíjel, vyprávěl Jonovi o událostech v Londýně, o Thomasově příjezdu, o bitvě v Norwichi. Ale celou dobu cítil horečnaté nutkání. Konečně pohlédl přímo na Jona a zeptal se: „Jak to šlo tady? S Genevievou?“

Zalétl tvrdým a krátkým pohledem k Edwyně. „Žádné útky, žádné potíže?“ Jeho hlas zněl podivně ostře a chladně, naprosto v kontrastu s divokým požárem v jeho nitru.

Edwyna se nešťastně zarděla a podívala se na Jona. A Jon se najednou zatvářil rozzlobeně.

„Ne, Tristane. Nic se nedělo.“

„Kde je?“

„Ve věži, jak jsi přikázal.“

„Ona...“ začala Edwyna, ale při varovném Jonově pohledu se odmlčela. „No, denně s ní trávím jednu hodinu a – a každý den ji vyvádíme na chvíli ven. Kvůli – cvičení. Můj Bože, zní to, jako bych mluvila o drahocenném zvířeti!“

„Edwyno!“ okřikl ji Jon.

„Ale jde o její zdraví!“ bránila se Edwyna. „Musíme ji vyvádět ven, jinak se zblázní. A mimo to je...“

„Co je?“ zařval Tristan, který to napětí nevydržel. Na co to narážejí?

Oba na něho hleděli znepokojeně. Tristan na ně zíral, jako by byli šílení. Potom znechuceně rozhodil ruce. Na tom nezáleží. Hlavně že je tady. A je pitomé tu tak sedět a předstírat, že vůbec netouží rozběhnout se do věže a odtáhnout vězně do své postele. A je mu úplně jedno, že je denní světlo, vlastně ještě dopoledne.

„Nevadí. Bůh ví, co to do vás dvou vjelo!“

Tristan vstal a dlouhými kroky zamířil ke schodům. Edwyna se podívala na Jona. Jon zavrtěl přísně hlavou. Kousla se do rtu a mlčela.

Tristan vyšlapal do patra a zastavil se, překvapený, že se tak třese. Aha! posmíval se sám sobě. Vždyť jsi popíral posedlost a okouzlení. Víš, že je to čarodějnice, bytost stvořená buď satanem, nebo andělem. Nadpozemsky krásná a svůdnější než to nejzralejší ovoce...

Rozběhl se po točitém schodišti do věže a znovu se zastavil. Propustil mladého strážce, který hlídal u dveří. Odsunul závoru.

Ležela klidně na posteli. Byla celá oblečená v bílém a s rozpuštěnými vlasy. Do slabin mu pronikl žár při vzpomínce, jak ho ta zlatá a hedvábná síť omotávala, jak je oba přikrývala, padala přes její i jeho boky...

Překvapeně a se strachem se k němu otočila. Popadla polštář a přitiskla si ho k prsům. Dívala se na něho rozšířenými stříbrnými očima, které se náhle přimhouřily.

Ví, že jsem to já, pomyslel si. Věděla to, když se dveře otevřely, a přesto je překvapená, protože o mém příjezdu nikdo nevěděl. A je tomu ráda, nebo ne?

Ani jeden nepromluvil. Tristan přistoupil k posteli, uchopil její bradu a podíval se jí do tváře nejdříve opatrně a pak zvědavě.

Byla krásná jako vždycky, jestli ne ještě krásnější. Stříbro a zlato, smetana a růže... její rty jsou jako růže, ano, ano! Jako květ, jako rudá růže...

Ale byla bledší. Tvář měla pohublou a našedlou.

„Jsi nemocná?“ zeptal se, zaskočený chraptěním svého hlasu.

Pokusila se uvolnit z jeho držení. Pustil ji a ona se schoulila do čela postele, jako by byl opět neznámým nepřítelem.

„Na něco jsem se tě ptal. Jsi nemocná?“

Zavrtěla hlavou. Cítil se jako ztracený, a proto příkře poručil: „Pojď sem!“

Zachvěla se, ale zvedla bradu a stříbrné oči jí zajiskřily novým ohněm.

„Co si myslíš, kdo jsi, můj lorde de la Tere! Zmizíš na několik měsíců a pak se vrátíš a...“

„Moje nepřítomnost není tvou starostí, má lady. Zbývá tedy pouze ujištění, že jsem nyní opravdu tady.“ Natáhl k ní ruku, a když ji nepřijala, chytil ji za paži a přitáhl k sobě. Vyplivla na něho nadávku, ale on se jenom zasmál a políbil ji s takovou naléhavostí a vášní, až ztratila dech a nemohla s ním zápasit. Když konečně odtáhl rty od jejích a podíval se na ni, byla kouzelně krásná s pronikavým jiskřením v očích, pootevřenými vlhkými rty a vzdouvajícími se řadry pod bělostným lnem.

„Nech mě jít ven!“

„To nemůžu.“

„Je dopoledne...“

„Chyběla jsi mi.“

„Ach, to určitě. Byl jsi u Jindřichova dvora, šel jsi znovu do boje, podpaloval jsi, raboval, plenil, znásilňoval, prznil...“

„Ale, tak ty žárliš. Zajímá tě, koho jsem ,znásilnil a zprzil‘.“

Zasmál se. „Má lady, tohle bude pro tebe docela šok. Většina příslušnic tvého pohlaví jen dychtí, aby mohla znásilnit a zprznit mě!“

„Ty nafoukaný pitomče! Bastarde! Ujišťuju tě, že je mi to úplně fuk! Vrať se k nim a nech mě...“

Okamžitě si přitiskla dlaň na ústa. Její oči byly náhle obrovské a plné sklíčenosti a zděšení.

„Co se děje?“ zeptal se jí tak polekaně, až uvolnil svůj stisk.

Obratně od něho uskočila ven z postele. Celá se třásla a vrtěla hlavou.

„Zatraceně, Genevievo, nebudeš...“

„Prosím! Prosím, neopouštěj mě ani na okamžik!“

Překvapeně vstal. Vypadala tak křehce a tvář jí ještě víc zpopelavěla. Překrásná a jemná...

A vtom mu začalo svítat. Přistoupil k ní jako ve snu, a ačkoliv něco řekla a pokusila se mu vyhnout, neměla kam jít. Chytil ji a bez jakékoliv vášně jí roztrhl košili. Potěžkal její řadra a viděl, že jsou o mnoho těžší, modravé žilky vystouplejší, bradavky širší a tmavší...

Jeho ruka sklouzla bez něhy níž k jejímu břichu. Třásla se jako lapená divoká klisna.

„Jdi k čertu!“ zaklela divoce. „Nech mě! Je mi špatně...“

Tělem mu protéklo cosi strašlivě studeného. Měl pocit, jako by mu srdce probodla ledová čepel. Před očima se mu zatmělo, viděl krev a smrt...

„Můj Bože, měl jsem ti zakroutit krkem!“

Ještě nikdy, přes všechno, čím prošli, ho neslyšela promluvit s takovou zuřivostí. Dotklo se jí to. Hluboce. Tak strašlivě hluboce! Protože tady je to přece ona, kdo je zraněný a zoufalý. S každodenní ranní nevolností a vědomím, že život už nikdy nebude stejný, že ji společnost prokleje a její sny o budoucnosti jsou nenávratně pryč.

„Bůh tě zatrat!“ řekla tichým hlasem. „To přece není moje chyba!“

Jenom na ni zíral. Strnulý, ledový. Nevěděla, jakou reakci očekávala, ale tohle určitě ne! Myslela si, že bude pobavený, že se bude smát. On však zuřil.

Jeho oči byly studené jako smrt a plné takové nenávisti, že opět začala ustupovat.

„Neboj se – nemusíš se o nic starat!“

Pořád na ni hleděl. Bezmocně říkala, co jí přišlo na jazyk.

„Můžu zmizet! I plod – může zmizet! Jsou způsoby, jsou věci, které lze udělat –“

Udeřil ji. Tvrdě.

Pod silou jeho rány upadla na kolena a vykřikla, když ji chytil za ramena.

„Už nikdy, nikdy neříkej takové věci. Nikdy. Okamžitě pochopíš, že se s tímhle nedá nic dělat! Při všech svatých, jestli s tím něco budeš chtít udělat, naučím tě, že svět umí být nelítostný. Stáhnou z tebe zaživa kůži!“

Stejně prudce, jako přišel a jak se jí dotýkal, ji teď pustil. A s očima černějšíma než peklo ji opustil.

Kapitola 17

V jeho nitru bylo něco hrozného, bolest, z níž mu snad praskne lebka, jako by ji rozpoltil meč.

Tristan klopýtavě sbíhal ze schodů a svíral si hlavu v dlaních. Jenom nejasně si uvědomoval věci, které jí řekl, a věděl, že ji uhodil. A že se mu z jeho chování svírají všechny vnitřnosti. Ale současně jako by to nebyl on, kdo jí ublížil, protože on přece cítí jenom bolest.

Jon s Edwynou pořád ještě seděli v síni u krbu. Bystře ho pozorovali, ale on je neviděl. Vyběhl na dvůr, aniž by si všiml Jona, který za ním volal.

Věděl, kam musí jít – k moři. Za větrem, na pláž, kde zimní vítr bude studenější než jeho srdce, kde má naději, že se očistí od podivného vzteku a agónie, které ho rvaly na kusy. Jen stěží si vzpomínal, co řekl nebo dělal, ale její slova si pamatoval. Jsou věci, které lze udělat, tak mu to řekla, jsou způsoby...

Edenby žilo obvyklým rušným dnem. Mezi hradbami pracovali kováři a rolníci prodávali svoje zboží. Stráže a další muži ve službě Tristanovi salutovali, ale jejich pozdravy jim zmíraly na rtech, protože je neslyšel a snad ani nepoznával. Toužil jediné dostat se co nejrychleji za hradby a na místo pod útesem, kde bude sám.

Konečně dosáhl cíle. Ocítl se na malé pláži, kde se mohl posadit na kámen a dívat se na šedivé vlny, tvrdě narážející na břeh. Voda vířila a zrádně bouřila. Vlny nesly bílé čepice tříštící se do ztracena,

než se zase objevily na vrcholcích vracejících se vln. Vzduch byl vlhký, studený a slaný. Tristan zavřel oči. Zhluboka se nadechoval a snažil se uklidnit a pochopit.

Bože, jak ji občas nenávidí! Jak bolestně toužil ji vidět a teď se nešítíl ji uhodit. A při všech svatých, nyní při návratu normálního myšlení vůbec nechápal proč! Vždyť každý člověk ví o následcích tělesného spojení! Jenom nevědoucí blázen by nečekal, že zplodí dítě se ženou, kterou si bere znovu a znovu...

Vzhlédl k obloze, kde slunce zápasilo v marném boji se zimní šedí horizontu. Natáhl ruce před sebe a díval se na prsty, které se po chvíli přestaly třást. Věděl, že se choval jako šílenec.

Hlasitě zasténal a vstal. Šel blíž k příboji a slyšel skřípání písku pod nohama.

Věděl, že je to minulost, co ho straší. Ta vražedná scéna v Bedford Heathu.

Zaklel, zaťal zuby a zvrátil hlavu. Rychle se nadechoval slaného vzduchu.

Jsou věci, které lze udělat, řekla mu.

A přitom se dovolávala soucitu. Copak sama žádný nemá?

Pevně stiskl rty. Opravdu ho tolik nenávidí?

Znovu zavřel oči a konečně ucítil pronikavý chlad. Vždycky byla tak krásná. A tak vzdorovitá. Neustále připravená s ním zápasit.

Ale v tomto ne.

„Tristane!“

Překvapeně se otočil. Byl to Jon. Stál vysoko na skále. Zamával a pustil se opatrně dolů k Tristanovi. Stáli dál od sebe a Tristan pocítil ještě větší překvapení, když Jon najednou znechuceně rozhodil paže.

„Probůh, Tristane! Čeká tvoje dítě!“

„Měl jsi mě upozornit.“

„Žádný muž se nechová tak uboze vůči nepříteli na bitevním poli!“

„Já ano!“

„Kdysi jsi na mě zaútočil za způsob, jakým jsem se choval k Edwyně! Jenže já ji miloval, oženil jsem se s ní! Zatímco ty...“

„Jdi k čertu, Jone, kdybys mě varoval...“

„Varoval tebe? Ale no tak, milosti! Jsi starší než já a dobře víš, jak to na světě chodí! To tě vůbec nenapadlo, že se něco takového může stát? Když se mužský zdrží příliš dlouho, všichni vědí...“

„Jone, k čertu s tebou...“

„Ne, Tristane, s tebou! Je toho hodně, co se jí dá přičíst za vinu, to ano! Ale tohle?“

„Jone!“ zaznělo nebezpečně příkře, ale Jon toho nedbal.

Promluvil o něco tišeji. „Proboha. Tristane, jestli to někdo dokáže pochopit, tak jsem to já. Jak můžeš mít tak kruté srdce a spílat za to Genevievě?“

„Ne, Jone! Nic nechápeš!“ vykřikl Tristan a trpce pokračoval: „Vždycky vykřikovala, že je jí odepíráno slitování! Ale to, co chce udělat...“ zmlkl, protože se dusil žlučí, která se v něm rozlévala.

Jon na něho zíral nevěřícím pohledem.

„O čem to mluvíš?“

„Navrhla, že se dítěte zbaví...“

„Ty ses zbláznil!“

„To tedy ne! Byl jsem s ní, slyšel jsem to! Víš, že mnou pohrdá. Tak proč ne i plodem, který v ní roste?“

Jon zavrtěl hlavou. „Možná její srdce nepřetéká láskou – a proč by také mělo? Ale rozhodně není vyděšená. Ani překvapená. Zdá se, že lady postrádá tvoji naivitu ohledně jistých přírodních zákonitostí!“

„Jone, říkám ti...“

„Ne! Dovol mi otázku, Tristane. Vévodo z Edenby, hrabě z Bedford Heathu – a bůhvíco ještě po posledním dobrodružství ve jménu krále! Jak jsi tu novinu přijal, sire? Jak ses uvítal se svou zajatkyní? Se zachmuřenou tváří, s napomínáním? Cos tedy od ní očekával?“

Tristan hleděl na Jona prázdným pohledem. Jon mu pohled vrátil. Mezi nimi se proháněl ostrý a nesmiřitelný vítr. Ale najednou se Tristan usmál. Jon se usmál také. Oba se rozesmáli a padli si do náruče.

„Tvrdím ti jedno, příteli. Touží po útěku, to ano – ale rozhodně nehodlá ublížit ani sobě, ani dítěti,“ prohlásil Jon.

„Pořád plánuje útek?“ podivil se Tristan. „Ale proč? Co si myslí, že bude dělat?“

„Doufá, že by se mohla dostat na pevninu.“

Tristan hleděl do písku a rýpal se v něm podpatkem. „Navíc je blázen,“ zabručel. „Nikdy se neožením, a její dítě přesto může být dědicem.“

„Proti dědictví levobočků existují zákony.“

„Ne v případech, kdy není žádný zákonný dědic.“ Tristan zvedl oči k Jonovi. „Zvláštní,“ zamumlal. „Člověk by si myslel, že tu chce zůstat. Že se nakonec poddá a bude milá, protože bude doufat, že se s ní ožením a učiním z dítěte zákonného dědice.“

„No, ona by si tě taky nikdy nevzala, Tristane,“ poznamenal vesele Jon.

„A to jako proč?“

Jon se rozesmál. „Tristane, copak jsi přišel o zdravý rozum? Bojoval jsi proti Edenby, vzal jsi jí všechno, co bylo její, a pak...”

Náhle se odmlčel a zavrtěl hlavou. „Ona se prostě nikdy nepodrobí, příteli, tak je to.“

„Potom je všechno v pořádku,“ odpověděl tiše Tristan. „Ale neuteče. Ještě ne.“

„Nemáš snad v úmyslu držet ji dál ve věži...”

„Ne, to ne.“

„Takže?“

Tristan zamrkal. „Se mnou, Jone. Alespoň – nyní.“

„Možná...”

Jon zmlkl a oba muži vzhledli k náhlému ruchu vysoko na skalách a ochozech.

Genevieva...

Na okamžik tam stála orámovaná šedivou zimní oblohou a vypadala jako paprsek slunce. Vlasy nezapletené a vlající jako zlaté praporece, vysoká a hrdě vzpřímená, ramena zahalená v bílém sametu, který jako by se kolem ní vznášel. Štíhlá a půvabná připomínala pohádkovou vílu tančící na skále...

Jenže netančí, ani to není pohádková víla, pomyslel si Tristan.

Vzpomněl si, že nechal na dveřích nezasunutou závoru a strážce poslal pryč. Bylo naprosto nepravděpodobné, že by takové příležitosti nevyužila.

I ona toužila najít klid u moře. Jejím cílem byla svoboda a vybrala si cestu mrštné bohyně, přeskakující z kamene na kámen stejně divoce jako vlny věčně rozbouřeného moře.

Tristan se ušklíbl. Mířila sem, aby uprchla – přímo do jeho rukou. Když je dole spatřila, překvapeně vykřikla. Prudce se otočila, ale stála tak tváří v tvář jeho ozbrojencům rozestavěným na hradbách. Ani nahoru, ani dolů – neměla kam jít.

„Genevieve!“ zvolal Jon vyděšeným hlasem. Tristan si všiml, že její lehké střevíčky, už nyní promočené, nejsou vhodné pro lezení po skalách. I když tady vyrůstala a je rychlonohá jako srna. Přesto dlouhé skoky, jimiž se jim snažila uprchnout severním směrem, představovaly značné nebezpečí.

„Určitě se zastaví,“ zavrčel Tristan.

Mýlil se. Nepokusila se sejít dolů. Přeskakovala co nejrychleji z balvanu na balvan s vlasy vlajícími jako sluneční paprsky proti šedivé obloze.

„Genevieve! Stůj!“ vykřikl Tristan. Neslyšela ho – nebo nedbala. Krásné rysy tváře měla soustředěně stažené, jak hledala místo pro další skok.

„Zatraceně!“ zaklel Tristan.

Rozběhl se po pláži stejným směrem. Doběhl ji snadno, protože běžel po písku a Genevieva si v první chvíli nevšimla, jak je jí blízko. Tristan se zachytil o okraj rozeklaného skaliska a začal šplhat vzhůru k ní.

Teprve tehdy se na něho podívala. Oči se jí rozevřely jako talíře a objevilo se v nich stříbřité zděšení.

„Genevievo, stůj klidně!“

„Ne!“ vykřikla.

„Neublízím ti.“

Okamžitě viděl, že mu nevěří, protože rychle měřila očima možnost dalších přeskoků, kterými by se dostala dál od něho a směrem k pláži. Jenže špatně odhadla vzdálenost jednoho skoku a s menším výkřikem přistála tvrdě na všech čtyřech. Tristanovi se zastavilo srdce, už ji viděl padat po ostrých hranách skalisek a pak ležet na písku se zlatými vlasy navždy zničenými v kaluži krve.

„Genevievo, zatraceně, stůj! Kam myslíš, že doběhneš? Zůstaň tam, stůj. Jdu si pro tebe –“

„Já nemůžu-já –“

Tristan skočil na další kámen blíž k ní, aniž by z ní spustil oči.

„Genevievo, co si myslíš, že děláš?“

Oči jí zářily jako diamanty a Tristana napadlo, jestli to nejsou slzy, zatímco mu vzpurně odpovídala: „Jenom jsem se pokusila odejít. Nechtěla jsem zranit ani sebe, ani...“

„Zůstaň, nemáš kudy...“

Přerušil ho její smích. Na okamžik se tvářila vítězoslavně.

„Ale ano, můj lorde! Jednoduše Edenby dost dobře neznáš!“

Vtom se otočila a znovu skákala po kamenech. Tristan zaklel a vyrazil za ní. Byl rád, že má pevné boty, a obával se, že Genevievinu střevíčky sklouznou po skále.

Ale Genevieva skákala čiperně jako divoké zvíře... dokud konečně nesekočila na písek. Jon, čekající dole na pláži, vykřikl a rozběhl se k ní. Ale Genevieva mířila na sever k útesu. Tristan napřed jenom nevěřičně zíral, dokud v těch místech nezahlédl prasklinu ve skále a nepochopil, že tamtudy jim může utéct.

„U všech svatých!“ zaklel a pustil se do dalších přeskoků z balvanu na balvan, aby se tentokrát dostal nad ni. Měl jedinou šanci seskočit dolů a stanout jí v cestě.

Celý udýchaný se odhodlal k poslednímu skoku. Srazil při něm Genevievu do písku a přistál na ní. Chvíli se společně kutáleli.

„Ne!“ vzlykla. Bušila do něho pěstmi a po tvářích jí stékaly slzy.

„Genevievo!“

Sevřel její zápěstí a natáhl jí ruce daleko nad hlavu. Tyčil se nad ní a lapal po dechu.

Podíval se do Genevieviny sklíčené tváře a viděl jiskření v očích.

Pak si uvědomil, v jakém jsou stavu – promočení, obalení pískem, udýchaní a zoufalí. Tristan se najednou rozesmál. Genevievě znovu vytryskly slzy. Tristan zjistil, že necítí žádný hněv, jenom rozhodnost. Něžněji políbil na rty, bez ohledu na písek, na moře, na dunění Jonových kroků mířících k nim. Slíbal jí slzy a nepřestával se smát. Mlčky na něho hleděla, přesvědčená, že se zbláznil. Konečně ji pustil. Vyškrábala se zničeně na nohy. Couvala před ním s rukama za zády, dokud se neopřely o skálu, a nespouštěla z něho oči.

„Genevievo...“

„Nepřibližuj se, Tristane!“

Natáhl k ní jednu ruku a s úsměvem řekl: „Genevievo, podej mi ruku.“

„Tristane, ty jsi zešilel!“

„Ne, má lady, vůbec ne. Jenom – se omlouvám.“

„Cože?“ podívala se překvapeně. Udělal k ní krok a zase se zdálo, že chce uprchnout. Ale vzal ji za ruku a přitáhl si ji do náruče.

Dívala se na něho se zakloněnou hlavou, oči plné slz, vyčerpaná, zoufalá a ostražitá.

„Tristane, zbytečně mě nenávidíš – nemusel jsi mě uhdit...“

„Omlouvám se, Genevievo. Prosím, snažně tě prosím, odpusť mi to.“

Otevřela doširoka oči, ale pořád byla napjatá, připravená na nějakou lest. A proč ne, pomyslel si trpce – vždyť ho skoro nezná. Ať se propadne do pekla, jestli ještě někdy odjede, ani na příkaz krále ne!

„Kdybys mě nechal proklouznout mezi skalami...“

„To bych tě nenechal, a ty to víš.“

„Proboha, Tristane, jsi tak zlostný, a přitom to není moje - já nemyslím tím...“

„Pst, Genevievo.“

Tristan si náhle uvědomil, že za nimi stojí udýchaný Jon. Chvilí stáli všichni tři mlčky a Genevievina nespouštěla z Tristana ostražitý pohled.

„Začíná tu být zima,“ ozval se Jon. „Prudce se ochlazuje.“

Tristan přikývl, aniž by odtrhl oči od Genevieviny. Sehnul se, zvedl ji do náruče a vracel se zpátky po pěšině. Objala ho kolem krku.

„Nikdy si nepřestanu přát svobodu,“ zašeptala mu, zatímco se vraceli na ochoz.

Neodpověděl, a tak se ozvala znovu.

„Co...“ odmlčela se a těžce polkla. „Co bude dál? Náš boj nemá konce.“

Vypadala v tu chvíli tak mladá. Velmi mladá a ztracená. A něžná, s pažemi kolem jeho krku, široce otevřenýma očima a řasami stále vlhkými od slz.

„A co takhle příměří?“ navrhl Tristan.

Nedívala se vpravo ani vlevo, když ji nesl přes nádvoří do pevnosti. Edwyna tiše vydechla a rozběhla se k nim. Tristan pokračoval po schodech ke Genevievinu pokoji.

Pán hradu se vrátil. V krbu hořel oheň. Aniž by ji pustil, usedl s ní před krbem, protože cítil, jak se třese.

Držel ji v náručí a tiskl si ji k teplému tělu.

„Tristane...“

„Pssst, jen klid. Už ti neublížím, přísahám.“

Pomalu se uvolnila. Opírala se o něho v objetí jeho paží a Tristan poznal, že usnula. Opřel si tvář o její andělsky hebké vlasy a zavřel oči. Tolik po ní toužil. Ale teď cítil pouze něhu.

Po čase vstal a opatrně ji položil na postel. Odepnul jí plášť a přetáhl přes ni přikrývku. Pohládl ji prsty po tváři a nechal ji spát.

Závoru nezasunul.

Po schodech právě přicházela Tess. Pozdravila ho úklonou a radostným úsměvem. Tristan jí laskavě odpověděl a řekl, aby nechala lady Genevieu odpočívat celé odpoledne. Před večerí ať jí zajistí horkou koupel.

„Bude večeřet v pokoji?“ zeptala se Tess.

„Bude večeřet dole s námi, pokud si to bude přát.“

Tristan seběhl ze schodů. Jon s Edwynou byli před krbem a ostražitě ho pozorovali, i když se to snažili skrýt.

Tristan si ohřál ruce před krbem a usmál se na Jona.

„Jsem si jistý, že máš dlouhý seznam zpráv o dění v mojí nepřítomnosti. Mám pravdu, Jone?“

Jon zdvořile pokynul k pracovně.

Tristan se usmál, požádal Griswalda, aby jim tam přinesl pivo, a s pískáním zamířil před Jonem do pracovny.

Genevieva se probudila s úlekem. Nejdříve si poněkud zmateně pomyslela, že se Tristan vrátil jenom ve snu. Ale potom ucítila na těle sůl a písek a věděla, že je to skutečnost.

Vrátil se...

Prudce se posadila a udiveně spatřila, že už není ve věži. Ležela ve svém pokoji a spala tak klidně, jak se jí nepodařilo už po mnoho týdnů.

Přitáhla si kolena pod bradu a zachvěla se vzpomínkou na jeho první reakci. Užasle přemýšlela o změně, která se s ním stala tam na útesu. Přestala se třást a při vzpomínce na jeho uklidňující slova ji zalilo hřejivé teplo. On, Tristan de la Tere, tvrdý jako ocel, se jí omluvil a nabídl větévku míru.

Až se jí z toho roztočila hlava a musela si přitisknout na rozpalené tváře chladné dlaně. Cítila se tak dlouho unavená, nemocná a sklíčená. Celé noci bděla a myslela na to, kde Tristan je a co dělá.

Měla radost, že se vrátil. Víc než radost, pomyslela si s jistým zahanbením. Potěšením ji až jímá závrať. Je radostně vzrušená, ano! Vzrušená jeho návratem. A jeho příslibem příměří.

Ale vtom sebou trhla, protože si uvědomila, že je to jenom slib, který nemusí dodržet. Ublížil jí, na tom ani jeden z nich nic nezmění. Bála se myslet na budoucnost, bez ohledu na to, jak bezstarostně o ní mluvila s Jonem a Edwynou. Neodvažovala se ani myslet na strašlivou nevolnost, která se jí zmocňovala každé ráno a která znamenala počátek nového života. Cítila se pak slabá, ale přesto přesvědčená, že její dítě bude silné a urozené, nápadně podobné svému otci... jenže to bude pouze urozený levoboček. Bylo těžké myslet na něco jiného. Snad kromě toho, co bude, až se jí Tristan nabaží, nasytí svůj chťič a chuť po pomstě... Až se jednoho dne vrátí s nevěstou posvěcenou králem, ženou, která zvýší jeho postavení a bohatství, ať titulem, nebo majetkem.

V tu chvíli se Genevieve pevně rozhodla, že o okouzlení mužem, který zavinil všechno její utrpení, nebude přemítat. Vyskočila z postele a protřásla si vlasy s touhou umýt si je. Vtom padl její zvědavý pohled ke dveřím. Rozběhla se k nim s náhlým přílivem naděje.

K jejímu překvapení se dveře otevřely. Znovu je zavřela a roztřeseně stála. Řekl, že zavládne příměří.

Může uprchnout, napadlo ji.

Uprchnout... a riskovat, že ji znovu přitáhne zpátky.

Nebo přijmout jeho nabídku příměří a hrát v něm svoji roli.

Mimoto je tak unavená! Slabá na jakékoliv marné pokusy. Tolikrát jí už dokázal, že mu nemůže uniknout.

Vracela se do pokoje a usilovně si okousávala palec.

„Má lady!“ přerušilo její myšlenky tiché zavolání doprovázené klepáním.

Dveře se otevřely a v nich stála mladá Tess – rozzářená jako vždy.

„Probudila jsem tě, má lady?“

„Ne, Tess.“

„To je dobře, protože mi to zakázal. Jenže už je nejvyšší čas. Řekla jsem mládencům v kuchyni, aby ti připravili koupel, protože vím, že se budeš chtít k večeři převléknout.“

„K večeři?“ Genevievě se rozbušilo srdce.

„Ano, má lady!“ Tess se na ni rozjásaně usmála a Geneviera lítostivě pomyslela na zahořklost, s jakou se k dívce chovala.

„Dole, má lady, ve velké síni. Zaujmeš zase svoje místo u stolu, má lady!“

Geneviera se zasmála a radostně Tess objala. Tess jí objetí vrátila šťastná jako štěně.

Tess pak odběhla, aby zavolala chlapce. Geneviera se vrátila na stupínek a čekala na koupel, po které tolik prahla. Potom se jí ale v duchu ozval hlas, který říkal, že je smutné, když nachází tolik radosti ve věcech, na něž má zákonité právo.

Ale ona tomu hlasu nebude naslouchat. Chce být jenom šťastná.

Její budoucnost byla sice pořád nejasná, ale zítřek stejně přijde, ať nachází štěstí v jednotlivém okamžiku či ne. V té chvíli toužila po míru. A ať si to připouští nebo ne, touží po Tristanovi.

Tristan vešel do síně až za šera, když předtím s Jonem objeli celé hradby.

Přemýšlel, jakou ji najde – útočnou a chladnou, nebo jenom hrdou? Možná ani nepřijme příležitost sejít do síně a dá přednost večeři o samotě. Vešel dovnitř a okamžitě strnul.

Geneviera stála před krbem a dívala se zamyšlenýma očima do plamenů. Měla na sobě tmavomodré šaty se zlatou výšivkou a kožešinovými lemy kolem zápěstí, výstřihu a na konci sukně. Edwyna seděla u krbu klidná jako pokaždé a pracovala na tapiserii.

Obě ženy se otočily. Tristan viděl pouze jednu.

Hledal její oči. Nebyly ani stříbrné, ani fialkové, ale modré jako její šaty. Pohrávaly si v nich odlesky plamenů, které se zachycovaly i v jejích vlasech.

A usmála se. Nejistě a rozechvěle.

Nedokázal se pohnout, ani kdyby mu šlo o život. Chvíli mu trvalo, než posunul jednu nohu před druhou a zamířil ke krbu. Odpoutal zrak od Genevievě, stáhl si rukavice a napřáhl ruce k teplu ohně.

„Je tady dostatek rozmanitého zboží na směnu i prodej,“ poznamenal. „Zima sem přivede hodně drobných obchodníků, kteří půjdou za teplem.“

„Ach ano! Ale určitě nebudou nabízet takový výběr, jaký jsi nedávno viděl v Londýně!“ ozvala se Edwyna.

Tristan se souhlasně zasmál. Londýn přetéká zbožím – obchody se znovu rozběhly a objevila se nová móda v oblékání, která připutovala přes Lamanšský průliv z Francie.

Edwyna se vrhla na Tristana s dotazy na dění v hlavním městě.

Tristan navrhl, aby si sedli ke stolu, kde jí může na všechno, o čem něco ví, odpovědět. Z kuchyně se vynořil šťastný Griswald a oznámil, že čekají pouze na Tristanův pokyn. Usmál se téměř stydlivě na Genevieu a ještě dodal, že připravil všechna, oblíbená jídla své lady. Genevieu se lehce zarděla a pohlédla na Tristana.

Ten jí nabídl rámě a vedl ji ke stolu. Sám měl připravené místo lorda hradu a Genevieu usadil na místo právoplatné lady.

Tristan věděl, že dnes podávané lahůdky se nebudou moc srovnávat s těmi u Jindřichova dvora, ale jeho ústům chutnaly mnohem víc. Víno bylo sladší, než jaké kdy pil, a rozhovor příjemně plynul.

Genevieu byla tichá, ale vnímavá. Většinu hovorů obstarával Tristan. Vyprávěl Edwyně o zajímavostech módy a Jonovi o jednání lordů v Parlamentu, o bitvě v Norwichi a stavu věcí v hlavním městě. Hovořili i o Thomasovi Tidewellovi a Jon se na starého přítele dychtivě vyptával.

Potom se Tristan podíval na Genevieu.

„V Londýně jsem viděl i tvého starého přítele, má lady.“

„Sira Humphreye?“ zeptala se tiše.

„Ne, toho jsem neviděl, ale zaslechl jsem, že je v pořádku. Mluvil jsem o siru Guyovi.“

Neklidně sáhla po sklenici s vínem. „Sir Guy? On je v – Londýně?“

„Ano.“

„V Toweru?“ zeptala se lítostivě.

„Ach ne – i tomu se daří velmi dobře. Zdá se, že na poslední chvíli změnil strany a statečně bojoval za Jindřicha.“

„Cože?“ vydechla Genevieu.

Tristan se pohodlně opřel a pozoroval ji. Projel jím překvapivý osten žárlivosti.

„Bojoval na straně krále – tedy krále Jindřicha.“

„To není možné!“

„Je to tak.“

Sklopila oči a Tristan přemýšlel, co si asi myslí. Edwyna rychle změnila téma hovoru, a ačkoliv Tristan ještě dlouho čekal na Genevievinu reakci, nakonec to nechal být, protože teď to už nic neznamenal.

Zůstali sedět u stolu dlouho, protože si zřejmě všichni uvědomovali, že dosáhli velmi výrazného milníku. Nikdo z nich se nezmínil o Genevievině stavu, Tristanově reakci nebo událostech během dne. Vypadali jako kterékoliv dvojice mladých lidí, těšících se ze vzájemné společnosti.

Někdy v průběhu rozhovoru pohlédl Tristan skrze tlumené světlo svící na Genevievu. Odpověděla mu zvědavým pohledem, a než stačila sklopit oči, zahlédl v nich svůdnou krásu. Všechno se v něm zrychlilo. Počkal jen tolik, aby dodržel slušné způsoby, potom vstal, nabídl jí rámě a omluvil se Jonovi s Edwynou s tím, že je po dlouhé cestě unavený.

S napětím čekal, jestli Genevieva jeho ruku odmítne, a unaveně doufal, že se dnes v noci nerozhodne pro další bitvu.

Ale nebojovala s ním. Přijala jeho rámě a Tristan cítil chvění její ruky, zatímco ji vedl po schodech a do pokoje.

Zůstala stát u zavřených dveří. Tristan popošel ke krbu, posadil se, stáhl si boty a pozoroval oheň. Potom se podíval na Genevievu, které se rozbušilo srdce. Byl tak hezký a ona se cítila tak opuštěná. Bolestně ji scházel a trápil ji hlad, který v ní probudil.

Znovu vstal a přistoupil k ní. Nepromluvil, jenom ji hladil po vlasech. Pak ji přitáhl do náruče a něžně ji políbil na rty. To už se ale Tristanovy ruce ocitly na jejích šatech a pustily se do rozvazování tkaniček na živůtku. Jeho dotek Genevievu roztřásl, protože vzrušení přerostlo v nával krve do celého těla. Nebránila se, když z ní stahoval šaty.

Ani když se jeho rty dotkly jejích ramen.

Ani když poklekl, lehce ji hladil dlaněmi po nadrech, pak vzal do úst její bradavky a jemně je sál.

Zaklonila hlavu, opírala se rukama o jeho ramena a polykala vodopád prožitků, který ji zaplavoval. Náhle si uvědomila, že se jí dívá do tváře.

„Neublíží ti to?“

Zavrtěla hlavou. „Ne,“ odpověděla tiše. Znovu zavrtěla hlavou. „Ne!“

V náhlém přívalu studu i citů ho objala pažemi kolem krku a skryla mu obličej do ramene. Tristan se prudce a přerývaně nadechl a vstal.

„Díkybohu, lady, protože dneska bych touhou po tobě umřel!“

Odnesl ji na postel a miloval ji s takovou něhou a vášní, až si Genevieva nakonec nebyla jistá, jestli to skutečně není tak trochu umírání... a objevení ráje.

Kapitola 18

„A ještě něco, musíme zajistit, abychom přivedli na Edenby Mildred – Tessinu matku, co nejdřív to půjde. Žije teď sama, a z toho, co mi Tess povídala, nepřežije zimu, pokud s tím něco neuděláme,“ říkala Genevieva Tamkinovi.

Přikývl, dopsal další řádek do seznamu a pohlédl na Genevievu.

„Bude pracovat v kuchyni?“

Genevieva přecházela menším sálem nad kaplí a zamyšleně si ťukala štíhlými prsty do brady. „Ne, myslím, že ne. Má křehké zdraví. Ale Tess mě ujistila, že umí úžasně příst. Dostane pokojíček ve východním křídle a může pracovat v té malé prosluněné síni, kde bude mít dost světla.“

Tamkin doplňoval svoje záznamy a Genevieva přešla k oknu. Podívala se ven na nádvoří.

Ráno napadl první letošní sníh a všechno bělostně zářilo jako nádherné pohádkové paláce z ledu v království mraků z cukrové vaty. Dole přecházeli čeledíni ze stáje a prováděli koně pohazujícími hřívami, ohony a zvonícími postroji. První zimní sníh...

Náhle smutně vzdychla nad omezením svého pohybu. Zhruba před hodinou vyjeli Jon s Tristanem, mladým Rogerem de Treyne, otcem Thomasem a dvěma sokolníky na lov velkých jelenů, kteří se stahovali za potravou blíž k pobřeží. Genevieva se dívala na jejich odjezd a zoufale toužila být s nimi.

Ale nikdo ji nepozval.

Získala jistou svobodu a už se necítila tak žalostně zbytečná. Mohla se volně pohybovat po celém hradu, ale věděla, že pořád nezískala plnou důvěru. Na strategických místech pořád stály stráže. Když se Tristan ráno zmínil o jejich vyjíždě, pozorovala ho s nevyslovenou prosbou v očích. Ale pochopila jeho odpověď i beze slov.

Sestry Dobré naděje jsou příliš blízko, na koni by mu mohla lehce uniknout.

Vzdychla, opřela se o zeď a dál se dívala na sníh, kterého se toužila dotknout. Život byl nyní po Tristanově návratu snazší. Měla by se z té změny radovat! Věci se uspořádaly do mlčky odsouhlaseného řádu. Tamkin – stále vězeň, ale nepostradatelný při řízení panství s ní často spolupracoval. V zimě dohlíželi na živobytí nájemců a farmářů, což bylo povinností každého lorda panství.

Ale zůstávalo toho tolik nevyřčeného... přemýšlela Genevieva.

Připadalo jí to jako podivné období, jako by všechno čekalo. A život, uvažovala, je taky podivný. Nikoliv nepříjemný. Dopoledne trávila stejně jako celá léta, dohlížela na stále víc činností mezi hradebními zdmi. Odpoledne pobývala s Edwynou a Annou, šily, povídaly si, smály se, hrály si, četly, nebo sama cvičila na harfu, protože opět směla chodit do hudební síně. Za soumraku, když uložily Annu do postele, se vraceli Tristan s Jonem z plnění svých povinností a společně večeřeli. Často se k nim připojil i otec Thomas a Tibald.

A potom...

Potom byli pochopitelně s Tristanem o samotě a noci se často proměňovaly v živý sen. Nemluvili o budoucnosti a Tristan se nikdy nezmínil o dítěti, a tak raději mlčela i ona. Její plány nebyly určeny jemu. A co si Tristan nyní myslí nebo cítí, o tom jí neposkytl nejmenší náznak. Cítila, že se s ním proplétá stále vášnivěji, ale neodvažovala se svoje niterné pocity podrobně zkoumat, protože pravdu nemohla nijak změnit. Je její nepřítel a ona je dobytou odměnou. Nikdy nebude ničím víc. Je pouhým zajatcem ve vlastním sídle – dočasně užitečným.

Ale rozhodně nebyla nešťastná! Takže zatím, dokud ji neopustí zimní letargie a nebude moct znovu bojovat s kouzlem toho muže stejně jako s jeho silou, bude snášet toto období jako součást toho všeho. Když se na ni některý sloužící zvědavě podíval, nebo na ni padl soucitný pohled otce Thomase, už se ani nezarděla. O dítěti věděli jenom ti nejbližší, protože její těhotenství ještě nebylo vidět. Ale všichni věděli, kde spí, protože Tristan se s tím nikterak netajil a ani neskrýval její nedůstojné postavení. Třeba bylo docela snadné

nevidět, jak se věci mají, protože se zdánlivě nic nezměnilo. Nikdo jí nevykradl skřínky nebo truhlice, nosila svoje šaty, kožešiny a šperky a vypadala stejně jako předtím.

Nesměla však opustit hranice hradu.

„Má lady?“

Vytržená z přemýšlení odtáhla Genevieva tvář od studeného kamene a rychle pohlédla na Tamkina. Stál, držel v ruce psací brk a hleděl na ni. Mluvil k ní, aniž by ho vůbec slyšela.

„Neposlouchala jsi mě,“ poznamenal.

Omluvně se usmála na muže podobajícího se obrovskému medvědovi, který byl trvalou součástí jejího života.

„Promiň mi to, Tamkine. Co jsi říkal?“

Odkáshal si. „Prosil jsem tě, má lady, aby ses za mě přimluvila u lorda de la Tere.“ Neklidně přešlápl a pokračoval: „Pořad mi neprominul moji účast na událostech. Jiní mají volnost pohybu, zatímco já...“ Pokrčil rameny. „Na mě zapomněl. Vracím se každou noc pod zámek. Ach, má lady! Byl jsem věrný tvému otci a jeho věci, jenže teď – nemůžu změnit běh událostí, vrátit život králi Richardovi, nebo dosadit na trůn yorského krále! Chci se sklonit před vichry dějin a slíbit věrnost Jindřichovi – Jindřichovi a jeho šlechtě. Dám slib věrnosti Tristanovi de la Tere.“

Genevieva na něho chvíli hleděla prázdným pohledem, a tak dodal: „Má lady, prosím, kdyby ses mohla přimluvit...“

„Tamkine,“ odpověděla stísněně, „i já jsem tady vězněm.“

„Jenže – opatrovaným s láskou, má lady.“

Otočila se celá rudá zpět k oknu. V tu chvíli ale zapomněla na Tamkinova slova, protože na nádvoří propukl ruch. Čeledíni pobíhali, velká brána se otevírala a strážé se stavěly do pozoru. Genevieva se snažila zahlédnout, co se děje. Vtom zalapala po dechu, protože spatřila přijíždět skupinu nejméně dvaceti jezdců se standartami.

„Tamkine!“

Přiběhl k oknu, postavil se vedle ní a oba shlíželi dolů.

„Jedou pod vlajkou s drakem! Dračí erb Cadwalladera z Walesu. Má lady – přicházejí od krále!“

Genevieva viděla, že má pravdu. Muži projížděli branou, a to už slyšela i zvuk trumpet, ohlašující jejich příjezd. Jak říkal Tamkin, jasně viděla na standartách velšského draka s anglickým leopardem a liliemi.

„Můj ty Bože!“ vyhrkl Tamkin.

„Co je?“

„Tam! To je sir Guy! Je blázen – nebo se stal zázrak? Vrací se sem...“

„Změnil strany,“ zamumlala Genevieve a srdce se jí rozbušilo, když viděla, jak starý přítel sesedá z koně a hází otěže čeledínovi.

Pohlédl vzhůru, a ačkoliv si Genevieve byla jistá, že ji nemůže vidět, ona ho viděla jasně – světlovlasého s jasně zářícíma očima. Bylo příjemné vidět přítele, ale současně se o něho bála, protože si pamatovala, jakým tónem Tristan zmínil jeho jméno. Ani nebyla přesvědčená, že sama chce mít Guye zrovna tady. Ti, co tady zůstali, byli potrestáni a rychle se přizpůsobili novému životu. Guy už sem nepatřil, i když se stal součástí nového řádu, který přijal.

„Změnil strany!“ odfrkl pohrdavě Tamkin. „Zrádce!“

Genevieve unaveně pokrčila rameny. Zrádce – nebo jediný chytrý mezi nimi? Guy je venku, svobodný a očividně se mu vede dobře. Oni jsou uvnitř, zajatci, oběti rozmarů Tristana de la Tere.

„Vznešený sir Guy!“ poznamenal jízlivě Tamkin. „Ten, který do nás s úsměvem na tváři zašil semeno zrady, za něj teď platíme ty a já!“

„Tamkine, nebuď si tak jistý, že si s námi jenom pohrával, to jistě ne. Vyrozuměla jsem, že jel do bitvy u Bosworthu po boku Stanleyů – a to oni se potom najednou přidali k Jindřichovi. Sir Guy sem možná přichází, aby zjistil, co může udělat pro naši záchranu. Prosím, Tamkine, nemluvme už o tom...“

„Ano, už o tom nebudu mluvit. Ale buď si jistá, že o tom budu přemýšlet! Neměla bys tam jít, má lady? Jsou to nepochybně vyslanci krále – a nikdo je nevítá.“

Genevieve na něho hleděla překvapeně a nejistě. „Já – nevím, jestli mohu zrovna já...“

„A kdo?“

Genevieve se napřímila a najednou si přála, aby byla zamčená ve věži a nemusela řešit toto dilema. „Já – vážně nevím. Asi Tristan. A v jeho nepřítomnosti Jon.“

„Ale ani jeden tu není.“

„Edwyna...“

„Pořád stejně plachá, ba dokonce stydlivá, má lady. Snad si nepřeješ, aby je uvítal starý Griswald.“

Genevieve znovu vyhlédla oknem a viděla, že muži brzy dorazí ke dveřím.

A že Guy stále dychtivě vzhlíží vzhůru. Náhle zatoužila ho uvítat, ujistit ho, že je v pořádku, že Edenby přežilo mnohem lépe, než kdokoliv z nich čekal. V očích ji zaštěpaly slzy lítosti, když si vzpomněla na poslední den, kdy ho viděla. Odjížděl do boje s takovou odhodlaností – především proto, aby jí dokázal svoji lásku.

Lásku, kterou odmítla, rychle si připomněla. Ale tenkrát se ještě cítila silná a sebejistá a ujišťovala se, že se nikdy nestane hříčkou v rukou žádného muže.

Ne, jenom jeho konkubínou... vysmála se sama sobě. Přesto byla přesvědčená, že by s Guyem nikdy nepoznala svět, který jí ukázal Tristan. Guy prostě nebyl mužem s takovou mocí, jakou měl Tristan. No a co – i když se za milého Guye zřejmě nikdy neprovdá, stále je to dobrý přítel.

„Tak já – já jdu,“ zamumlala k Tamkinovi. Vrhla na něho krátký znepokojený úsměv, vyběhla na chodbu, nepřítomně pokývla stráží a pak se zastavila.

„Zdá se, že nás navštívil královský vyslanec. Byl bys tak hodný a zašel do kuchyně, aby se připravili na uvítání?“

Muž se zatvářil překvapeně, ale potom přikývl. Genevieva sbíhala ze schodů. Edwyna stála u krbu s jednou rukou přitisknutou k hrdlu a druhou na Annině rameni.

„Genevievo! Díkybohu, že jsi tady! Co budeme dělat?“

„Otevřeme dveře,“ zasmála se Genevieva. „Pojď rychle se mnou. Aničko, podej mi ruku.“

Genevieva stačila otevřít dveře dřív, než se k nim dostal muž v čele průvodu. Stála klidně, zatímco se jí první z mužů představil jako Jack Gifford, hrabě z Penningtonu, služebník Jeho Veličenstva krále Jindřicha VII., který přináší panovníkům pozdrav a vánoční blahopřání vévodovi z Edenby, hraběti z Bedford Heathu.

Genevieva ustoupila stranou a pozvala je dovnitř. Snažila se přes rameno lorda Gifforda nedívat na sira Guye. Jack Gifford zavolal na skupinu, aby počkala na nádvoří, než bude všechno připraveno. Potom vešel spolu se čtyřmi muži svého doprovodu do síně.

Jedním z nich byl Guy.

„Genevievo! Edwyno!“

Lord Gifford se usmál, stáhl si rukavice a spokojeně pozoroval, jak sir Guy srdečně objímá obě ženy a děvčátko.

Genevieva vrátila Guyovi objetí, ale potom se neklidně podívala na Jacka Gifforda, jak bude reagovat. Ten se jenom pousmál a zvedl jednu rukavici. „Pochopil jsem, že sira Guye znáte,“ poznamenal suše a uklonil se. „A vy, mé dámy, jedna z vás je dcerou Edgara LLewellyria, druhá jeho sestrou a třetí jeho neteří. Představuji vám otce Geoffreya Langa a siry Thomase Tidewella a Briana Leithe.“

Genevieva uvítala hosty úklonou hlavy a pozvala je blíž ke krbu.

Vysvětlila, že Tristan je na lovu. K její obrovské úlevě se Griswald rychle objevil s vínem a šeptem ji ujistil, že už chystá velkou kýtu z jelena a pár chutných bažantů a holubů. Genevieva

požádala hosty, aby se posadili. Poslechli, a ačkoliv dychtila položit Guyovi tisíce otázek, nervózně se od něho držela dál. Všichni si ji důkladně prohlíželi, ale zdálo se, že Jack Gifford je velmi laskavý muž.

Díval se na ni milýma modrýma očima a klidně hovořil o nadcházející zimě, na což obě s Edwynou stejně klidně odpovídaly.

Jakmile vyprázdnili sklenice s vínem, Genevieva spěchala do kuchyně. Ale sotva se dostala do klenuté chodby, zastavilo ji zavolání, které se za ní ozvalo. Pomalu se otočila. Stál před ní Guy. Položil jí ruce na ramena a přitiskl se těsně k ní.

„Ach, Genevievo! Netrap se, neboj se! Přišel jsem pro tebe!“

Zděšeně se na něho podívala a zašeptala: „Ach, Guyi, tak ráda tě zase vidím! Ale musíš mě nechat jít, prosím!“

Nepustil ji. Vroucně přitiskl rty na její a nevšiml si, že mu Genevieva jeho vášeň neoplácí. „Genevievo! Ještě tu hru trochu prodloužíme! Má lásko! Zachází s tebou dobře?“ Podíval se na ni ustaraným pohledem a Genevieva se náhle cítila jako kobyla prodávaná na tržišti. V tom ustoupil, podržel ji za ruce a přelétl očima od hlavy až k patám.

„Jsem v pořádku!“ zasyčela nervózně. Vtom jí vyprchala barva z tváře, protože uslyšela, jak se velké dveře do síně otevírají a Tristan se překvapeně a potěšeně zdraví s hosty.

„Guyi! Jdi rychle pryč, prosím!“

Zachmužil se a nevypadal zrovna sebejistě, ale ještě ji pohladil po líci. „Genevievo, brzy budeme spolu. Mám plán!“

Vracel se do síně a Genevieva si ulehčeně oddechla. Rychle vklouzla do kuchyně. Griswald s Meg právě chystali na podnos další víno a Genevieva je upozornila, že se vrátili i muži z lovu.

Griswald přikývl a přidal na podnos další cínové poháry. Neklidná a udýchaná Genevieva byla ráda, že se může za Griswaldovými zády vrátit do síně.

Tristan s Jonem rozmlouvali se sirem Thomasem Tidewellem, když se Genevieva mlčky a se sklopenou hlavou vrátila. Jakmile se odvážíla zvednout oči, střetla se rovnou s Tristanovým pohledem. Málem vykřikla a uskočila, jak byl temný a podezřivý. Naštěstí si Jack Gifford vybral právě tento okamžik, aby pochválil pohostinnost, s jakou byli v Tristanově domě přivítáni.

„Ach ano,“ zabručel Tristan a pozvedl pohár ke Genevievě. S očima upřenýma na ni pokračoval naprosto obyčejným hlasem: „Lady Genevieva se tady narodila – sir Guy vám o Edenby jistě vyprávěl. Byl to i jeho domov. Ale starý dobrý Londýn musí v těchto dnech nabízet mnohem víc potěšení, co říkáš, sire Guyi?“

„Londýn je nepochybně úžasné město,“ odpověděl Guy bezvýrazně a Tristan se na něho povrchně usmál, než obrátil pozornost zpět k siru Jackovi Giffordovi. „Můj lorde – máš k projednání nějaké záležitosti?“

„Nejdřív dary, Tristane. Od Jeho královského Veličenstva Jindřicha VII. Pojd' ven, Tristane, a podívej se!“

Tristan zvědavě pokrčil rameny a následoval spolu s ostatními muži lorda Jacka na nádvoří. Genevieva zjistila, že ji nohy dál neudrží, a rychle se posadila.

„Můj ty Bože!“ zakvílela Edwyna. „Budou potíže.“

„Mami?“ ozvala se Anička, která měla blízko k slzám.

„Odvedu ji nahoru,“ zamumlala Edwyna.

„A teta Gen – vieva?“

„Nemusíš se ničeho bát, broučku!“ uklidňovala ji Genevieva a políbila děvče na temeno. „Odvedu ji já!“ řekla Edwyně.

„Guy – tady. Ach, Genevieveo...“

„Bude to v pořádku,“ poznamenala Genevieva.

„Tristan zuří.“

„Chová se naprosto způsobně.“

„Musí vědět, že Guy...“

„Ví pouze to, že Guy byl tady! Neví, že zrádný plán vymyslel právě Guy. A určitě už nějak uzavřeli mír, protože jinak by se sem Guy neodvážil!“ Vzala Aničku za ruku, ale zůstala stát, protože slyšela, že se muži vracejí. Tristan mluvil něco o tom, že „zvíře“ je nádherné a že chce poděkovat králi osobně. Genevieva rychle zamířila s Aničkou ke schodům, ale Tristan jí vstoupil do cesty a ona se neodvážila protáhnout kolem něho.

„Má lady, kampak jdeš?“

„Jenom uložit Annu do postele.“

Povytláhl obočí a oči měl náhle studené jako led. „Jenom?“ zamumlal. Pohlédl přes její rameno a zavolal: „Meg! Bud' tak hodná a odved' malou lady Annu do postele, ano? Jsem si jistý, že moje lady dychtí po tom, aby si promluvila se starými přáteli.“

Genevieva nemohla nic říct. Meg přiběhla a natáhla k děvčátku ruce. „Pojd' se starou Meg, Aničko.“

Anna stáhla Genevieveu za ruku k sobě a dala jí na tvář mokrou pusku, zatímco je Tristan pozoroval. Meg vzala Annu za ručku a odváděla ji nahoru. Genevieva měla pocit, jako by se síní prohnal mrazivý vítr.

„Tristane,“ ozval se Jack Gifford. „Mohu...?“

„Ach ovšem,“ odpověděl mu Tristan, aniž by spustil z Genevievy zrak. Jenom o kousek poodstoupil, aby udělal místo pro Jacka s obrovským balíkem v surové kůži.

Genevieva se na Jacka nechápavě dívala.

„To je pro tebe, má lady,“ vysvětlil Jack.

„Pro mě? To není možné...“

„Aleje. Přímo od krále. Smím ti dar rozbalit?“

„Ano... prosím.“

Jack obratně roztřásl kůži jedním mávnutím a odhalil plášť z nádherné kožešiny, ani hnědé, ani světlé, ale téměř jako zlato.

„Ó!“ zvolala Genevieva. Neodolala pokušení a musela se kožešiny dotknout. Byla měkká, jemná jako hedvábí. Podobnou barvu v životě neviděla. Pohlédla na lorda Gifforda a zmateně zamumlala: „Co to je? Nechápu... já...“

„To je, má lady, překrásná a vzácná sobolina. Jeho Veličenstvu ji přivezl švédský vyslanec.“

„Ale...“

„Přál si, abys ji dostala právě ty, má lady, a užila ji ve zdraví. Povídal, že co tě uviděl, nedokáže si v téhle kožešině představit nikoho jiného. Zdá se, že byla stvořená pro tebe.“

Genevieva zalétla nejistým pohledem za Gifforda k Tristanovi.

Přistoupil k ní, vzal plášť a přehodil jí jej přes ramena.

„Tristane...?“

„Je to vánoční dárek od Jeho Veličenstva. Musíš ho přijmout.“

Sklopila oči a podívala se spíš tomu, že si ji Jindřich vůbec pamatuje, než že jí poslal tento plášť.

Vždyť jí sebral veškerý majetek a předal jej Tristanovi.

„Nuže, lorde Tristane, jestli můžeme...?“ ozval se lord Gifford.

Tristan se omluvil ostatním přítomným a odvedl Gifforda do pracovny.

Genevieva hleděla tupě za nimi. Jon jí stáhl kožich z ramen a poznamenal, že zavolá Tess, ať jej odnese do jejího pokoje.

Otočila se a zjistila, že se na ni Guy dívá se srdcem v očích. Už k ní chtěl jít, ale vtom se ozval mladý Thomas Tidewell.

„Má lady, slyšel jsem, že tady máte překrásnou kapli, a otec Lang by ji moc rád viděl – a třeba se setkal s místním knězem.“

Genevieva ráda souhlasila. Neví sice, kde otec Thomas zrovna je, ale kapli jim s radostí ukáže.

Toho dne byla večeře pro Genevieu velice nepříjemná. Ale rozhovor hladce plynul a společnost byla milá. Lord Gifford byl

důstojným vyslancem krále a okouzlejícím mužem. Bavil se zasvěceně s Tristanem o ušlechtilém koni, kterého mu Jindřich poslal, a s Genevievou zase o šatech, které bude nosit budoucí královna.

Geneviera zjistila, že je stejně nadšeným obdivovatelem Chaucera jako ona. A tak se mohla těšit z pestré konverzace.

Jenže Guy z ní nespouštěl oči.

Když dojedli, Tristan navrhl, aby se přesunuli do hudebního pokoje, kde jim Edwyna s Genevievou mohou zahrát. Geneviera usedla k harfě a Edwyna si vzala loutnu. Ale i to bylo obtížné.

Když dohrály, Tristan k ní přistoupil a položil jí majetnický ruce na ramena. Tiše ji pošeptal do ucha, jestli myslela na uložení hostů na noc. S červenými tvářemi mu oznámila, že dala uklidit a vyvětrat všechny pokoje v západním křídle a služebnictvo tam zaneslo jejich věci.

Tristan ji uchopil za ruku, přitáhl si ji k sobě, usmál se na společnost, a co nejmileji oznámil: „Je čas, má lásko, uložit se ke spánku. Pánové, omluvte nás. Geneviera se v těchto dnech rychle unaví.“

Prudce k němu vzhledla, ale on si jí nevšímal. Stál s rukou kolem jejích ramen a milým výrazem v obličeji. Cítila, jak v ní narůstá vztek, že je schopný ji uvést před těmito muži do takových rozpaků.

Přesto s ním nezápasila. Věděla, že by to bylo zbytečné, protože se už rozhodl.

„Čeká dítě, mí lordi,“ vysvětloval, „a to ji vyčerpává.“

Ozval se překvapený a ustaraný šepot. Geneviera to však neslyšela. Měla chuť Tristanovi vyškrábat oči, protože si jasně uvědomovala, že jeho slova znamenají výsměch Guyovi.

Jakmile se za nimi zavřely dveře jejího pokoje, vztekla se mu vykroutila ze sevření.

„To jsi udělal schválně! Bylo to kruté – a zcela zbytečné! Neměls důvod, neměls právo!“

Tristan se chvíli opíral o dveře a beze slova ji pozoroval. Potom šel dál a ještě za chůze se svlékal. Geneviera na něho zírala bouřlivým pohledem – neměl ani tolik zdvořilosti, aby jí odpověděl!

Posadil se, stáhl si boty a svlékl kalhoty. Vstal a protáhl se. Nahé svaly se zavlínily. Geneviera odtrhla oči a zuchla sebou na židli před krbem. Seděla tam zády otočená k němu.

Slyšela, jak si lehá. Cítila, jak mezi nimi praská napětí jako hořící polena v krbu.

Konečně se stroze ozval.

„Pojď do postele, Geneviero.“

„Ach ano! Přesně tam mám podle všech být!“

Chvilí mlčel a potom se jízlivě zeptal: „A není to snad místo, kde obvykle ležíš?“

Do očí jí vhrkly slzy a pevně stiskla opěradla židle. Proč ji náhle tolik zraňuje? Možná proto, že se dnes večer zase cítila jako hradní paní, jako urozená a dobře vychovaná šlechtična.

Ano, cítila se jako lady. Ne jako děvka Tristana de la Tere.

„Genevieve!“

Nejraději by ho poslala do pekla, aby tam pomalu hořel celou věčnost. Ale měla blízko k slzám a bála se, že je nezadrží, když bude mluvit příliš dlouho s příliš mnoha city. Nadechla se, aby potlačila hněv, a odpověděla: „Nechej mě být, Tristane, prosím tě. Jenom tuto noc.“

Jeho náhlou a divokou reakci rozhodně neočekávala. Svoji odpověď stěží zašeptala. Okamžitě vyskočil jako panter, nahý, šlachovitý a silný. Skočil k ní dřív, než pořádně vstala. Popadl ji za paži. Marně se mu pokoušela vykroutit. Otočil ji k sobě a s hlavou hrdě vztyčenou a temnými očima ji zvedl ze země.

„Dnes v noci, má lady? Nechat tě být – zrovna dneska? Abys mohla v klidu snít?“

„Tristane! Nechápu, co se to s tebou děje! Jdi k čertu, žádám snad příliš...“

Nedopověděla, protože ztratila dech, když s ní prudce mrštil na postel. Nazvala ho všemi jmény ze svého slovníku a divoce kopala, když se k ní přiblížil, až mu na nahé kůži zůstávaly modřiny. Zavrčel bolestným překvapením a rozzuřil se. Pokusila se o únik, ale držel ji jednou rukou za vlasy a druhou na ní rozerval šaty.

„Tristane...“

Zaznělo to jako zavrčení. Prsty se sápala po jeho tváři. Sevřel jí zápěstí, mlčky a zachmuřeně.

„Tristane!“

Teď už to byla prosba – protože ji děsil, i když ve skutečnosti nevěřila, že by jí opravdu ublížil. Vytáhl jí ruce vysoko nad hlavu.

„Tristane! Prosím! Žádala jsem tě, abys mě nechal jenom pro tuto noc! Nezačala jsem se s tebou prát...“

„Tys všechno začala, má milovaná, ale já to za tebe dokončím!“ prohlásil vášnivě. „Dnes v noci, po všechny noci budeš ležet vedle mě. Nebudeš snít o minulých časech, o včerejších láskách, nebo o rukou toho hochy. Ty...“

„Ty šílený lancasterský bastarde!“ zasyčela Genevieve. Divoce bojovala proti jeho sevření, ale dosáhla jenom toho, že ji pevně stiskl mezi stehna a prsty kolem jejích zápěstí se proměnily v kleště.

„Měla jsem se provdat za jeho nejlepšího přítele – mladíka, který teď leží mrtvý v hrobce dole v kapli! Ke Guyovi jsem necítila nikdy nic kromě přátelství! Nechci být sama, abych snila o dotecích někoho jiného. Byly by to sny o klidu v klášteře!“

Pronikavě se rozesmál krutým smíchem.

„Moje milovaná, neumím si tě v klášteře vůbec představit.“

„Tristane...“

„Ne, Genevieve, ty blázne! Pase se na tobě očima...“

„Pozoruje mě s úzkostí! Na tom není z mého pohledu a pohledu těch, kteří mě mají rádi, nic nečestného! A ani tak to nemuselo být, kdybys se ke mně před ním nechoval tak bezohledně jako ke kobyle, jako ke štěněti. A Bože můj, už vůbec jsi nemusel oznamovat, že jsem...“

„Že jsi doopravdy těhotná?“ přerušil ji hrubě.

„To bylo kruté.“

„Je to pravda.“

„A taky je pravda, že se ani za mák nestaráš, jestli jsem vyčerpaná nebo ne! Že jsi to udělal jenom z ukrutnosti...“

„Ne, Genevieve,“ prohlásil najednou unaveně. „To nebyla krutost, ale laskavost. Sir Guy znamená potíže, má lady. Je pro něho lepší, když nebude pochybovat, že jsi moje. Třeba teď, když ví, že jsi těhotná, přestane uvažovat o tvoji záchraně z této situace. Což je opět laskavost – protože kdyby se tě dotkl, má milá, byl by mrtvý.“

Prudce se nadechla a zírala na něho, protože už nemluvil z hněvu nebo nenávisti. Říkal pouze pravdu.

Zmateně zavrtěla hlavou. „Mýlíš se! Nesním o něm a ani on o mně. Jde o potupu, o jeho zděšení z mého postavení...“

„Tak to je, má milovaná, ještě zábavnější. Tvoje situace je jen taková, jakou jsi sama nabízela, když ten galantní sir Guy sídlil ještě tady. Vždyť jsme tenkrát ten večer seděli všichni tři u jednoho stolu. A sir Guy se díval, jak jdeme po schodech do tohoto pokoje a zavíráme dveře.“

„Tristane, ty nechápeš...“

„Ale ano, Genevieve, chápu! Je nad slunce jasnější, že to, co bylo na tu noc naplánováno, nebylo pokoutné, ale nemorální. Byla to spíše vražda než svádění. Mimochodem, nebyl to právě on, mladý Guy – galantní a starostlivý –, kdo ten pokus o vraždu vymyslel?“

„Ne!“ vydechla zděšená Genevieve a zavřela oči. „Tristane, opravdu, chtěla jsem pouze, abychom dnes v noci nebojovali a...“

„A já tě žádal pouze o to, abys šla do postele. Tam, kde teď jsi, má lady.“

Přiblížil k ní obličej, který v blikajícím světle svíček a ohně vypadal jako maska démona.

„Tristane...“

„Dnes ne, má lady? Ano, právě dnes, madam, víc než kdy jindy. Protože zítra se k tobě pokusí přiblížit. Zeptá se tě, jestli jsem tě ve tmě miloval. A ty umíráš touhou pohlédnout mu do očí a se vší nevinností to popřít, kdybych ti to dovolil. Ne, má lady, až se tě zeptá, zrudneš tím nádherným ruměncem, který ti zrovna barví líce – protože já ti čtu ze srdce každou myšlenku.“

„Nečteš ani ten nejkratší řádek!“ bránila se Genevieva. Přesto se náhle modlila, aby opravdu dál nečetl, protože přes veškerý hněv, zklamání, vztek nebo rozhodnutí po něm stále toužila – toužila cítit jeho kůži na svojí, puls na jeho krku a ještě tvrdší puls proti svému stehnu, naléhavý, loudivý a vlévající do ní nový život.

Usmál se, protože dál četl její myšlenky. Ležela klidně, ale nepodařilo se jí zabránit jeho pohybům. Pohládl ji po tváři pomalým, dráždivým pohybem.

„Ach, Genevievo, důvěřuj mi! Vím toho o tobě tolik, protože jsem se to snažil zjistit. Kdybys byla knihou, jak výmluvná slova by obsahovala, napsaná vznosně zakřiveným písmem s kudrlinkami! Hladovím po každé větě, hltám její vznešený jazyk. Našel jsem srdce a duši a ty teď leží na každé zlatě oříznuté stránce v sametové vazbě. A ne že bych pohrdal obalem, to bych nikdy, má milovaná, neudělal!“

Rozevřel jí roztržený živůtek a vsunul dovnitř drsné, naléhavé a něžné dlaně. Hladil ji od nader až k pasu a tlačil se ještě níž. Se zvláště znějícími zvuky pomalu trhal látku, dokud mezi nimi nebylo nic než šepot vzduchu.

„Budeš snít, má lásko? O čem?“

Genevieva polekaně vydechla, když se náhle pohnul a prohlížel si ji, jako když si člověk prohlíží umělecké dílo.

„Hedvábí a samet, lásko. Říkal jsem něco o zlacení? Ne, ale zlato tu je, pevné a pravdivé, nejkrásnější dílo, ach, a ten obal! Tak ohromující, má lady, že muž musí číst dál, ať chce či ne. Nemůže odolat kouzlu, které tu leží. Jak jsem řekl, má lady, ani on, ani nikdo jiný nebude naplňovat tvoje sny, dokud jsem já rozhodnutý naplňovat tvůj život. Zbožňuju tuto vazbu a hřbet, i slova, pečlivě složená do příběhu, který je částečně i můj...“ Jeho hlas se vytratil, ale něžné laskání zůstalo. Rukama obdivoval její tělo, jemně klouzal dlaněmi po začínající oblině břicha a mnohem větším zakulacení prsů.

Rozechvěle a lítostivě na něho hleděla a pak udiveně zašeptala: „Opravdu – ty jsi šílený!“

„Šílený! Obviňuješ mě ze šílenství! Ach, lady, možná je to pravda! Šílenství je touha, která nemá konce, potřeba nořit se ještě hlouběji do této knihy, číst stránky, zkoumat podstatu!“

„Tristane...“

Pokusila se vstát, ale on ji objal a drtil její těžká ňadra o svoji hrud', její boky svými. Políbil ji dlouze a tvrdě, a když skončil, padla, padla pod něho a hladila ho, aby ho taky poznala.

Četla tohoto muže vším, čím mohla, zrakem, chutí a hmatem. Ocítla se na břiše a cítila, jak ji líbá podél páteře, od šíje až na hýždě. Opět ji škádlil a dráždil, opakoval jí, že její obal je ten nejjemnější papír, na němž spočívají nejsladší věty a smyslná slova.

Smála se... a smála, dokud nepřišla o zbytek dechu a znovu mu nehleděla do očí s pažemi kolem jeho krku a s roztřeseným údivem nelapala po vzduchu, zatímco společně tvořili jeden kouzelný příběh. Smích přešel ve výkřiky a šeptání, chvění touhy se proměnilo v otřesy naplnění. I potom zůstali spolu. Držel ji pevně v náručí, opíral si bradu o její hlavu a zamyšleně hladil prsty mírně se zvedající oblínu jejího břicha, v níž leželo a rostlo jejich dítě.

Genevieve nespala, ale přemýšlela, že i kdyby všechno propadlo zkáze, Tristan ji vždycky přinutí, aby se svíjela, prohýbala a kroutila bolestnou touhou po jeho laskání, ale i po tom...

Aby ji rozesmál.

Přišlo ráno a Genevieve se probudila do jasného slunce. V síni bylo rušno, jejich hosté už vstali.

Odhodila přikrývku a chtěla vstát. Vtom spatřila, že se na ni Tristan dívá. Hleděl rozsvícenýma očima na její rozčuchané vlasy nahnuté přes vztyčená ňadra.

Než mohla vstát, položil přes ni paži.

„Tristane, ne...“, varovala ho vyplašeně, ale to už byl nad ní. Namítala, že hosté už jsou vzhůru, že musí vstát – obléct se! - a podobně.

Divoce zavrtěl hlavou. „Ne, označuju si tě. Z laskavosti, jak chápeš – k tomu mladíčkovi.“

„Tvoje ‚značka‘!“ odsekla, ale Tristan se zlomyslně ušklíbl a zašeptal: „Víš, má lady, je jistá nápadná věc, která zřetelně vypovídá o čerstvě pomilované ženě – udělám to tak, aby to nemohl přehlédnout!“

„Tristane...“

Ale to bylo vše, na co se zmohla.

Když konečně vstala, umyla se a oblékla, pokoušela se sejít s ním po schodech s předstíranou hrdostí a důstojností. Ale nejraději by ho kopla tím nejhorším způsobem.

Stále se jí vracela jeho slova. A tak se přirozeně rděla a přemýšlela, jestli to ostatní opravdu vidí, nebo ne. Díky této jednoduché hře, kterou hrál v její mysli, to bylo nejspíš naprosto očividné, protože jediné, na co se zmohla, byl nepřetržitý ruměnec.

„Ach ano, oslňující, rozzářená růže...“ zašeptal jí Tristan, když se dostali do síně.

A Genevieve ho kopla. Pochopitelně diskrétně.

„Rudá růže,“ upozornil ji s výsměšným úsměvem. „Trochu pichlavá, ale nádherně rudá, rudá růže.“

Kapitola 19

Nebýt Guye, Genevieva by měla z hostů velkou radost.

Vánoce byly na spadnutí. Neustále sněžilo a dokonce i pod zamračenou oblohou panoval dostatek veselí. Griswald jako by každý večer připravoval menší hostinu, do síně přicházeli mimové, koledníci a muzikanti.

Lord Gifford a jeho společníci se hodlali zdržet ještě na Boží hod vánoční. Genevieva si nebyla jistá, co jejich host s Tristanem projednával, ale z jednotlivých útržků hovoru pochopila, že se má Tristan vrátit ke dvoru. Proč a kdy, to nevěděla. A dokud královi muži zůstávali s nimi, ani se neptala, protože určité otázky vyvolávaly u Tristana chlad a strohé odpovědi. Kromě společných nocí, kterým se přestala bránit, se ocitli jen zřídka sami.

Ráda pozorovala Tristana ve společnosti Jona a Thomase Tidewella. Všichni jako rozverní kluci ochotně vyprávěli o slabůstkách toho či onoho z nich jednu příhodu za druhou. Roky mizely, když se smáli a vzájemně se obviňovali z lehkomyšlných kousků.

Jedna taková chvíle nastala na Štědrý večer. Byl to velkolepý den. Dveře síně zůstaly otevřeny pro všechny lidi, farmáře, kupce a řemeslníky, jejich manželky a dcery. Na uctění památky Kristova narození Tristan a všichni členové domácnosti omyli a osušili nohy slabým, chudým a ubohým a rozdali mince. Když tento obřad skončil, otec Thomas a otec Lang všem požehnali a začaly tance. Bosá a nadšená Tess tančila síní s Tristanem, ale brzy mu ji přebral

drzí a hluchý Tibald. Guy chtěl požádat Genevieu o tanec, ale lord Gifford ji vysvobodil z toho příliš těsného a procítěného objetí dřív, než si toho stačil Tristan všimnout.

Genevieu a Edwyna tančily s mnoha farmáři a pastýři, zatímco Tristan a královi muži vytáčeli mlékačky. Na Edenby platil zvyk, že se tento večer scházeli všichni lidé. V obrovské nádobě je čekal připravený punč a dnešní večer mohli všichni jíst, pít a veselit se, co hrdlo ráčilo.

Pro Genevieu to byl výjimečný večer. Byla unavená, ale současně vzrušená. Otcové Lang a Thomas se uchýlili do přípravné místnosti u kuchyně a diskutovali o teologických otázkách a hosté se pomalu vytráceli do svých domovů. Edwyna odešla s ospalou malou Annou. Genevieu neviděla Guye už hodnou chvíli. Seděla s Jonem ve velké síni před krbem, Thomasem Tidewellem a Tristanem. Pomýšlela na to, že je nechá o samotě, ale když se začala s omluvou zvedat, Tristan ji chytil za ruku a přitáhl k sobě. Nevědomky se ocitla mezi jeho koleny. Pohrával si s jejími vlasy, zatímco všichni uvolněně seděli a odpočívali.

A v tu chvíli pocítila Genevieu podivnou tíhu v srdci. Vroucně si přála, aby poznala Tristana v jiném životě před mnoha lety. Předtím, než byl vůči němu spáchán ten ošklivý zločin.

„No, ale měli jste vidět jeho tvář!“ říkal Thomas Tidewell a zašklebil se na Tristana. „Jenže to by nebyl Tristan – vždycky rozhodnutý vytáhnout se před otcem. Musel prostě jet na tom velkém černém hřebci. Přitom to zvíře bylo připravené ho okamžitě shodit!“

Genevieu k němu vzhledla, když ji pohládl po tváři. „Bylo mi teprve devět roků!“ namítla. „A byl jsem mladší syn. Tenkrát mi to připadalo jako výborný nápad.“

„Tvůj bratr se dobře bavil,“ přisadil si Jon.

„Ano – už byl hrabě. Když ohlašoval tvoji účast v dostihu, bylo to slyšet skoro až v Londýně.“

„Tak *tohle* by se mi určitě líbilo!“ dobírala si ho i Genevieu a Tristan pozvedl obočí.

„Umím si to představit, má lady!“

„Nakonec to dobře dopadlo, protože sis toho koně skvěle vycvičil,“ zabručel Jon.

„A Strakáč je další takový.“

„Genevieu ví o Strakáčových manýrech všechno,“ poznamenal Tristan s úsměvem.

Sklopila oči udivená jeho milým úsměvem, který se přenesl i na ni. Domnívala se, že za daných okolností nejsou takového

porozumění vůbec schopni. Svinutá u jeho nohou se cítila příjemně jako kotě a propadala se do dřímoty.

Když přála ostatním dobrou noc, jen stěží skryla zívání a ztěžka se opírala o Tristanovu paži, než se dostali do pokoje. Unaveně se položila na postel a okamžitě zavřela oči.

„Genevieve, nemůžeš spát v botách.“

Slyšela jeho hlas jako z dálky, ale cítila v něm měkké tóny něžného pobavení.

„Nedokážu se ani hnout,“ zaúpěla.

Posadil se vedle ní, stáhl jí střevíce a masíroval chodidla, prsty a paty s takovou obratností, až se roztouženě usmála a vzdychala slastnou úlevou. Už v polospánku cítila, že ji svléká a přitahuje si ji do teplé a příjemné náruče.

Probudila se do slunečného dne. V pokoji byla Tess a už oblečený Tristan. Ve vzduchu se vznášela nádherná vůně čokolády stojící na stolku před krbem.

Genevieve si odhrnula vlasy z obličeje, když uslyšela Tristana, jak přeje Tess šťastné Vánoce. Ráda by vylezla z postele, ale byla nahá a v takovém stavu se nechtěla ukazovat ani Tess, ani Tristanovi, a tak se zavrtala ještě hlouběji pod příkrývku. Tess odešla, a když se na ni Tristan podíval, usmála se téměř stydlivě a popřála mu k Vánocům Boží požehnání.

Vrátil jí úsměv, ale nezamířil rovnou k ní. Zastavil se u stolku, nalil čokoládu do hrnku a přinesl jí jej do postele. Žertovně ji vyplísnil, ať se kousek odsune, aby se mohl posadit. Se smíchem poslechla.

Napila se a tělem se jí rozlilo příjemné teplo jak z nápoje, tak z jeho paže, kterou ji objal kolem těla. Přesto v ní přetrvával pocit studu. Sklopila proto oči a tiše poznamenala: „Měla bych rychle vstát. Určitě je nejvyšší čas jít na vánoční mši.“

„Ještě ne,“ uklidnil ji a vzal jí hrníček z ruky. Zvedl jí bradu a zadíval se na ni očima modrýma jako letní obloha. Vlasy měl nad čelem mírně rozčuchané a mile se usmíval. Ještě nikdy nevypadal tak hezky a něžně.

„Ještě máme trochu času,“ řekl tiše a do jeho úsměvu se vkradlo veselí a šibalství. „Víš, nenechám se předstihnout králem.“

„Prosím?“ zeptala se nechápavě Genevieve.

Zvedl se a šel ke svému plášti přehozenému přes židli. Vrátil se k ní a podal jí malou krabičku z modrého sametu.

Dívala se na něho zmateným pohledem. Znovu se posadil vedle ní, a jelikož krabičku pořád neotvírala, udělal to za ni. Skrýval se v ní nějaký šperk z jemně zpracovaného zlata a drahých kamenů.

Tristan sáhl dovnitř a vytáhl nádhernou sítku do vlasů.

„Ty drahokamy,“ vysvětloval, „mi připomínají tvoje oči – se všemi jejich náladami a odstíny barev. Fialové ametysty, modré safíry a diamanty zářící ohněm vášně a hněvu.“

Genevievě se rozbušilo srdce. Nedokázala promluvit a nevěděla, co cítí. Radost? Radost z tak nádherného šperku i z toho, že na ni myslel. Nebo stud... že se ukázala být natolik zábavnou, aby ji chtěl odměnit věcným darem? Jenom kdyby se nebyl zmocnil Edenby!

Mohli se setkat jako přátelé a stát se milenci! Kdyby to nebyly první Vánoce od chvíle, co její otec tlí v hrobě vedle muže, který si ji měl vzít.

„Genevievo?“

Nedokázala se šperku ani dotknout. Klopila oči.

„Je – překrásný.“

Naklonil se k ní a pozorně si ji prohlížel. I když měla sklopené oči, viděla to. Pudově si urovnala příkrývku přes prsa.

„Opravdu, Tristane. Dárek je nádherný. Ale já – nemůžu ho přijmout. Já pro tebe nic nemám.“

„Genevievo.“

Znovu jí zvedl bradu. Netušila, co si Tristan myslí, ale on opět četl její myšlenky.

„Koupil jsem ho v Londýně, Genevievo. Z nájemného vybraného na mém panství na severu. Nekupoval jsem ho proto, abych v tobě vyvolal hněv, nebo ti platil za rozkoš. Koupil jsem ho jako vánoční dárek pro ženu, jejíž krásu bude vhodně doplňovat. To je vše.“

Při jeho slovech se jí zalily oči slzami. Rychle zamrkala, aby to neviděl.

Zvedl sítku, klekl si a nasadil jí šperk na vlasy. Zasmála se a prohlásila, že je má na tak jemný šperk příliš rozcuchané.

„Ne, líbí se mi takové, jaké jsou,“ ujistil ji a znovu se posadil, aby si ji mohl prohlédnout. V jeho pohledu přetrvávala něha a Genevieve opět pocítila radost. A také dojetí a teplo.

Rychle sklopila zrak a pohrávala si s modrou krabičkou. „Ale já pro tebe nic nemám,“ zašeptala.

K jejímu překvapení Tristan vstal. Přešel ke krbu a stál tam s rukama založenýma za zády. Nevěděla, co si má myslet.

„Tristane, nechtěla jsem se tě dotknout...“

Prudce se otočil, ale pořád byl vzdálený. Nebyl v tom hněv, jenom jako by se ocitl v jiném věku, na jiném místě, v temných zákoutích své duše. Zřejmě se musel ovládnout, aby zachoval klid.

„Ale ty máš dárek, madam.“

„Ale...“

Naklonil hlavu na stranu a pokynul k jejímu narůstajícímu bříšku. A i když nyní zněl jeho hlas ostře, cítila, že se nezlobí.

„Tak co, má lady, dáš mi vánoční dárek? Takový, který se mi bude nesmírně líbit, který mi dovolí v noci klidně spát? Pokud ano, Genevieve, stačí, když mi odpřisáhneš, že dáš pozor jak na sebe tak na dítě, které nosíš. Ať mě ve svém srdci nazýváš přítelem či největším nepřítelem, přisahej mi, že budeš strážit život a zdraví svoje i toho dítěte.“

Zrudla a zaťala prsty do sametové krabičky, protože kromě večera při jeho návratu z Londýna to bylo poprvé, kdy o dítěti vůbec mluvili. Nevěděla, co Tristan cítí. Uměla si představit, jak bolestně mu asi připomíná časy jeho dřívějšího štěstí. Musela to být pro něho nádherná doba. Byl mladý a zamilovaný, těšil se na dítě.

Dech se jí zadrhl v krku. Bála se a současně měla radost. Možná jsou stále nepřátelé, možná na tom nic nezmění ani čas. Ale svět je zrádné místo a život se může změnit. Vždyť právě v tom spočívá její naděje, nebo ne? Že některý z Yorků bude usilovat o trůn.

Byla bezradná. Jsou Vánoce. Otec s Axelem leží pohřbeni v kapli. Pořád toho muže odmítá celým srdcem, ale přes všechno, co leží mezi nimi, přes strašidla z minulosti ji Tristan nyní žádá, a bez špetky posměchu, aby dávala pozor na sebe – a na jejich dítě. Zdá se, že k ní necítí nenávist za to, že žije, když jeho manželka ne.

„Genevieve?“

Konečně k němu zvedla oči a zachvěla se. Jaké to dítě bude, když je jeho otec tak krásný a galantní? Pořád se bála promluvit. Necítím k tobě nenávist! toužila zakřičet. Vlastně se ani nestarám, že už tě nebudu moct nenávidět. Jenže si musím zachovat čest a zůstat tvým nepřítelem, protože jsi přišel, viděl, chtěl a vzal, protože jsi zavinil smrt mého otce...

Ale v tuto chvíli nedokázala na nenávist ani pomyslet. Potřásla zmateně hlavou a trpce zašeptala:

„Můj lorde, já sama si chci uchovat zdraví. A zdraví... dítěte.“

Její přiznání ji vyděsilo. Nechtěla mu říct, jak snadno miluje život rostoucí v jejím těle a jak příliš snadno miluje svého nepřítele.

Vyskočila z postele s přikrývkou kolem těla a zasmála se, aby skryla svoje pocity.

„Ale to, můj lorde,“ žertovala a zdvořile se uklonila tak hluboko, jak jí to přikrývka dovolila, „není žádný vánoční dárek! Ty jsi mi dal klenot...“

„Ano,“ vrátil jí poklonu, „ale ty mi dáváš klenoty každou noc, má milovaná. Spím zapletený ve zlaté hřívě. Už jsem ti to říkal - považuju tvoje vlasy za nesmírně cenné.“

„Možná bych si je mohla ustříhnout...“

„Na to zapomeň, má lady.“

„Tak dobrá,“ zašeptala, „možná bych je mohla kolem tebe omotat. Hned teď.“

S těmito slovy pustila příkrývku a stála před ním nahá, hrdá a překrásná, nijak se neostýchající. Tristan ohromeně mlčel a jenom přerývaně dýchal.

„Možná,“ šeptala svůdně, „bych k tobě mohla přistoupit jenom s tvým dárkem a oblečená v tom mém.“

Pomalu se k němu blížila. Svůdná jako kočka, lehce pohupující boky, lehkými vznášejícími se krůčky. A její hedvábné vlasy, ta zářící záplava korunovaná síťkou z drahokamů, kolem ní vlály jako zlatá extáze a řinuly se jí přes prsa a boky jako nejnádhernější přírodní plášť.

Nemohl se ani hnout. Až dosud se odvážila nanejvýš k doteku. A když ji tak viděl, v jeho srdci i slabínách vzplál požár. Ale přesto nedokázal zvednout ani ruku, pouze ohromeně zíral.

A Genevievě se to tak nepochybně líbilo, protože se usmívala. Zdála se být zkušená stejně jako Eva a mnohem vábnější. Zastavila se těsně před ním s rukama na bocích, rozkošným natočením hlavy a ďábelsky tajemným žářem v očích.

Potom se k němu přitiskla, vytáhla se na špičky, objala ho kolem krku a sváděla celé jeho tělo od hlavy až k patám. Určitě cítila jeho vzrušení. Ukázalo se, že je velice zlomyslným ztělesněním, protože když mu nabídla dotek plných nader, rychle se zatočila.

„Asi potřebuju živůtek!“ prohlásila a omotala si vlasy kolem hrudi, čímž odhalila provokující údolí mezi smetanovými pahorky prsou.

Znovu zavířila ve zlatém dešti uvolněných vlasů, omamujícím se provokujícím, zakrývajícím nesmírně ženskou a překrásnou nahotu. To vše rozbouřilo jeho smysly.

„Možná...“ začala příst, ale náhle vyrazila polekaný výkřik, protože jeho strnulost a mlčení skončily. Přiskočil k ní se smíchem vítězného lva a strhl ji do náruče.

„Možná co, má lady? Možná co?“

„Ale můj lorde!“ zapištěla v předstíraném úžasu a strachu. „Jsi oblečený...“

„To se dá snadno odstranit.“

„Nechci ti přidělovat problémy...“

„Tobě nemůžu nic odepřít. A už vůbec ne sebe!“

Stačil jediný skok a ocitli se udýchaní a se smíchem v posteli. Genevieviny oči se vzrušeně leskly, když zvedla bohaté prameny

vlasů a omotala je kolem jeho ramen a krku. Zabořil do nich tvář a ohnivě ji líbal po celém těle. Už nelaškovala, ale žadonila. Aniž by vnímala, jakými slovy, žádala, aby naplnil její touhu.

„Myslíš, že je to tak jednoduché, děvče? Vydráždit muže za hranice zdravého rozumu a odepřít mu potěšení z pozvolného svádění? Ne!“

„Tristane... měj slitování!“

„Ne, lady, to nepatří mezi moje nejlepší vlastnosti!“

Drobnými polibky a doteky ji přiváděl stále znovu k okraji nádherné propasti jenom proto, aby ji nechával rozdychtěnou, čekající, žadonící... a začínal od začátku. V denním světle jí nedopřál žádné soukromí a díval se, kam se mu zachtělo, kladl hlavu na její stehno a přiváděl ji lehkými polibky a doteky téměř k extázi. A když tvrdila, že už to dál nevydrží, jenom se smál.

Zašeptala, že by se měl svléknout. Řekl jí, ať si ho svlékne sama. Ke svému překvapení poslechla a zjistila, že ani při tom její touha nepolevuje. Dotýkala se špičkou jazyka jeho hrudi, sklouzávala stále níž a níž...

Vnímala jeho pobídky, okouzleně prozkoumávala a nadšeně se přizpůsobovala. A těšila se, vychutnávala... jeho naléhavá a vášnivá slova... ostrý a chraptivý dech, když se jeho touha stupňovala. Přitáhl ji k sobě a splynuli.

Takové to ještě nikdy nebylo. Užaslá a nasycená nemohla mluvit, ani se hýbat, jenom ležet...

Nakonec ale prudce vykřikla a pohnula se, protože zaznělo zaklepání a Jon volal Tristana ven.

Tristan se Genevievině panice zasmál, popadl příkrývkou, oba je přikryl a pozval Jona dovnitř. Genevieva se prudce zarděla, ale Jon zůstal stát ve dveřích. Popřál jim veselé Vánoce a s úsměvem je upozornil, že už je dost pozdě a hosté se shromažďují, takže by snad mohli vstát.

Tristan se zachechtal a slíbil Jonovi, že budou za chvíli dole.

Ani Tristan, ani Genevieva nezahlédli muže, který stál na chodbě za Jonem, nakukoval dovnitř a viděl jejich nedbalky a důvěrnost.

Nevšimli si ho a ani neviděli vražednou zuřivost vepsanou do jeho tváře.

Dveře se zavřely. Genevieva vyskočila z postele a hledala v truhlici vhodné šaty. Tristan se pobaveně usmál a klidně se oblékl. Ale když jí pak pomohl se zapínáním, zvažněl, chytil ji za ramena a pohlédl jí do očí.

„Je ještě jeden dárek, který bych od tebe rád měl, má lady.“

Genevieva vyplašená jeho tónem se mírně zamračila a mlčky čekala.

„Musím dnes odjet, Genevievo. Vracím se s lordem Giffordem a ostatními ke dvoru.“

„Cože?“ Usilovně se snažila, aby nedala najevo překvapení, nebo zklamání.

„Musím se vrátit ke dvoru. Jindřich mě povolal. Nepřeju si tě už zavírat do věže, Genevievo. Přísahaj mi, že se nepokusíš o útěk.“

Rychle sklopila oči a přemýšlela, proč ji to tolik zraňuje, proč ji jeho odjezd tak skličuje. Ráno... to zatracené ráno, tak nádherné, byli si tak blízko a...

Viděla věci, které v tom nebyly a nemohly být. Můj Bože – kde nechala svoji pýchu a důstojnost, smysl pro svobodu a hrdost?

„Genevievo?“

„Tristane, to není čestné!“

„Genevievo, nechci k tobě stavět stráž ve dne v noci.“

Vzpurně pohodila hlavou a bolestně na něho pohlédla. „Jestli ti dám svoje slovo, budeš mi věřit? Pořád mě udivuje, že máš odvalu se mnou spát. Přísahals, že to nikdy neuděláš!“

„Možná chybuj, když to dělám.“

„Možná ano!“

Odtrhl se od ní tak náhle, až sebou škubla. Otočil se k ní a podal jí meč tasený jílcem dopředu.

„Vezmi si to!“ zařval na ni.

Nemohla. Ohromená a vyděšená ustoupila o krok. Ale on šel za ní s očima černýma jako peklo. Napětím mu vystupovaly žíly na krku. Sevřel ji a přitiskl k sobě s mečem mezi nimi.

„Vezmi si ho, lady, udělej to hned teď – jestli můžeš.“

„Tristane, nechej toho!“ vykřikla blížká slzám.

„Tak mi dej svoje slovo!“ zaburácel a svíral jí zápěstí ocelovým stiskem.

„Vezmi si meč, Genevievo, nebo mi dej slovo.“

„Máš ho mít! Pusť mě, Tristane, prosím, tohle...“

„Přísahaj před Všemohoucím Bohem, Genevievo!“

„Přísahám před Všemohoucím Bohem, při všech svatých! Jenom mě, Tristane, pusť, prosím, nedívej se tak na mě...“

Pustil ji. Otočil se zády a vsunul meč do pochvy. Se sklopenou hlavou mlčel. Potom se otočil zpátky, natáhl k ní ruku a očima ji nutil, aby ji přijala.

„Pojď, čekají nás.“

Pátrala v jeho očích, ale nic neviděla. Váhavě mu podala ruku a společně vyšli z pokoje.

Den pomalu končil, a přestože jí byl Tristan neustále nablízku, Genevieve cítila smutek nad jeho odchodem.

Stál vedle ní během mše, zatímco otec Thomas s otcem Langem vedli modlitby. Genevieve cítila, že oba muži, její přátelé, na ni upírají obviňující oči.

To není moje vina! chtěla vykřiknout. Ale zřejmě začínala cítit, že ano, protože si ji nebral noc co noc proti její vůli – objímala nepřítele docela ochotně.

Sklopila hlavu k modlitbě, ale nemodlila se. Edwyna jí přiznala, že otec Thomas šel kdysi za Tristanem a káral ho za poměr s Genevieve. Zřejmě požadoval, aby si ji Tristan buď vzal, nebo jí dal svobodu.

A Tristan otci Thomasovi připomněl, že on sám není prost tělesných hříchů – skutečnost, o které všichni na Edenby věděli, ale nikdo se o ní nebavil.

Takže zůstalo při starém. Tristan na manželství nepomýšlel a Genevieve tvrdila, že jí to tak vyhovuje. Neměla jinou možnost, než se stát jeho milenkou. Ale vzít by si ho nemohla. Protože manželským slibem by mu musela přísahat lásku a poslušnost. Mohl jí vzít počestnost – ale nemohl jí odebrat věrnost. A ta pořád náležela jejímu otci, Axelovi a těm, kteří zemřeli při obraně Edenby.

I tak byla nešťastná, protože se bála. Tristan jí řekl, že se nikdy neožení. Byla přesvědčená, že věří jejím protestům a nemá iluze, že by se chtěla vdávat.

Ale co přinese budoucnost? Utíkat sama a hledat útočiště je jedna věc. Ale s dítětem je to něco úplně jiného. Co si počne, až se Tristanova náklonnost obrátí a přestane po ní toužit? Nechtěla se bát, obvykle přesvědčovala sama sebe, že na ten okamžik nedočkavě čeká.

Jenže srdce je vrtkavé, zrádnější než kterýkoliv člověk. Usídlil se jí v něm nejen strach, ale také čirá hrůza z představy, že se jí chce plakat, protože Tristan odchází. Bůh jí pomoz! Bude jí chybět vášeň a chvilky něhy. A bude toužit po tom, aby se co nejdříve vrátil.

„Genevieve, mše skončila!“ zašeptal jí Tristan. Přikývla a vstala.

Oznámil jí, že se potřebuje setkat v pracovně s Jonem, a se smutným úsměvem ji požádal, aby mu sbalila věci.

Ano, musí mu zabalit košile a kalhoty a potom se připojit k Edwyně, protože dneska je třeba přichystat bohatý stůl pro hosty, než se vydají na cestu.

Přesto Genevieva prodlévala v kapli dál. Stála za jedním ze sloupů, když otec Thomas zavřel a zamkl dveře. Jakmile odešel, přistoupila ke hrobu, v němž ležel pod náhrobní deskou otec vedle matky. Dotkla se kamene a horké slzy, které celé dopoledne zadržovala pod víčky, se jí kutálely po tvářích. „Ach otče, drahý otče, miluju tě, nechtěla jsem tě zneuctít...“

Dotýkala se chladného kamene, ale nedával jí na bolest a zmatek v srdci žádnou odpověď. S žalostným úsměvem hladila tvář vyřezanou v mramoru.

„Ale budeš mít vnuka. A bude to jeho syn. Kdybys ho znal, určitě bys mu odpustil. Pozval bys ho ke svému stolu, otče. Rád bys mu nabídl pohostinství, protože je úžasný. A to, co se mu stalo, bylo strašlivě ukrutné a...“

Zmlkla, protože si uvědomila, že je mrtvý, že ji nemůže zprostit jejího slibu. Nemůže vstát a říct jí, že ji chápe, že dokonce Kristus řekl: „Miluj svého nepřítele.“

Popošla o něco dál k druhému náhrobku, pod nímž ležel Axel.

Umělci se podařilo věrně zachytit rysy jejího snoubence. Dokonce i Axel z mramoru spal jako učenec, jako laskavý myslitel, mající blíž k okouzlení vědou než válečnictvím.

V slzách přemýšlela, že by jí určitě rozuměl. Axel vždycky odpouštěl. Zřídka soudil druhé.

„Scházíš mi, můj milovaný!“ zašeptala a uvažovala, proč musel umřít, protože si s ním vroucně přála promluvit.

„Schází ti?“

Zasyčení zaznělo překvapivě blízko jejího ucha. Genevieva se prudce otočila a hleděla do zuřivých očí sira Guye.

„Guyi! Vystrašils mě...“

Nedořekla, protože Guyova ruka vystřelila a uštědřila jí pořádný políček. Ohromeně vykřikla, přitiskla si ruku na pálící tvář, ale místo, aby mu ránu vrátila, ovládla se.

Guy vlastně ani nevěděl, co udělal, tak byl rozezlený, téměř šílený. Napadal ji strašlivými slovy.

Kupodivu z ní jeho chování vypudilo veškerý stud a ponížení, jaké kdy cítila, veškerou vinu z jejího srdce, každou bolestnou hrůzu a pocit ztráty...

„... Proboha, Genevievo! Edgarova dcera, Axelova snoubenka! Lady z Edenby, poslední a vznešená. Nepřibližujte se, nešpiňte lem její sukně jiskrami lásky nebo touhy. Pyšná Genevieva! Vládkyně, vévodkyně – courá!“

„Přestaň!“ vykřikla a konečně ho praštila pěstí do prsou. Z jeho očí se pomalu vytrácelo šílenství. „Přestaň!“ zašeptala a úzkostně

pohlédla ke dveřím. Uvědomila si, že Tristanův hněv je strašlivá věc – a že jí ve vztahu ke Guyovi nedůvěřuje.

„Proč?“ zeptal se Guy trucovitě a odhrnul si z očí pramen světlých vlasů. Díval se na ni s bolestnou výčitkou. „Tvůj milenec je zaměstnaný v pracovně.“

„Guyi, jdi k čertu! Já se pro milence nerozhodla! Bojovala jsem až do hořkého konce zbraněmi, které jsi mi vybral právě ty. A když jsem prohrála, musela jsem za to platit, zatímco ty sis odjel a zradil naši věc...“

„Ne, byl jsem se Stanleyi! Ti se pustili do boje za Jindřicha a já už s tím nemohl nic udělat! Richard byl ztracený. Bojoval jsem za nás, za Edenby, Genevieve! Riskoval jsem před Jindřichovým zrakem život, aby viděl, že jsem loajální – že mi může předat Edenby. A tebe.“

Genevieve na něho smutně hleděla.

„Guyi, zbavili mě všech práv a panství předali Tristanovi. To jistě víš...“

„A ty se mu za to odměňuješ.“

Nestarala se o jízlivý tón jeho hlasu a chtěla promluvit. Ale skočil jí do řeči přívalem smíchu.

„Ach ano! Odměňuješ ho, ubohá Genevieve! Neviděl jsem, že by tě mlátil. Spíš jsem viděl, jak důvěřivě vkládáš ruku do jeho. Neviděl jsem, že by tě vlekl po schodech, šla jsi za ním docela ochotně. Vidím, že ve tvém těle roste jeho dítě, a vidím tvoje rozzářené oči a ruměnec, když se tě dotýká. A viděl jsem tě – ano, má lady, viděl! – po jeho boku, zpocenou a rozechvělou, rozčuchanou, šťastně schoulenou v jeho náručí, zatímco měl svůj meč zastrčený do tebe!“

„Guyi! Jak můžeš...“

„Jsi děvka, Genevieve! Celý Londýn ví, že jsi lancasterská courá! Pověz mi, má lady, co ještě uděláš, abys pošpinila památku otce a Axela a Michaela, zabitých a pohřbených! – jeho rukou? Manželství, má lady? Budeš se naparovat, procházet se s ním a ležet s úsměvy a vzdechy, a donutíš tak otcovu duši navěky lkát nad tím, že ses stala jeho ženou?“

„Já...“

Nenáviděla ho, ale chápala jeho bolest. A cítila se zahanbená.

„Promiň,“ ozvala se chladně s vysoko vztyčenou hlavou. „Chci jít pryč.“

Chtěla kolem něho projít, ale chytil ji za paži a otočil k sobě. Ale než začala křičet a bušit do něho pěstmi, spatřila v jeho očích potlačované slzy. Nemohla ho nenávidět za krutá slova, kterými ji napadl.

„Guyi...“

„Genevievo, odpusť mi!“ Padl na kolena a přitiskl si její ruku na tvář. „Genevievo, miluju tě. Vždycky jsem tě miloval. Já tohle nesnesu.“

„Guyi, prosím!“ Poklekla k němu a hledala jeho oči. „Guyi, prosím! To nesmíš. Nesmíš mě milovat. Nesmíš se pro mě rmoutit. On...“

„On musí zemřít!“ vyhrkl Guy.

„Ne, Guyi! Nebuď blázen!“ vykřikla zděšeně Genevieva. „Guyi, kdyby zemřel, Jindřich může...“

„I já sloužím Jindřichovi!“

Genevieva zavrtěla netrpělivě hlavou. „Tristan slouží Jindřichovi déle a dobře a jsou si velmi blízcí. Kdyby Tristan zemřel, Jindřich daruje jeho majetek jinému.“

„Mně!“ prohlásil Guy a Genevieva se zachvěla, protože se v jeho tváři objevila prohnalost a lstivost.

„Guyi, já nemohu...“

„Genevievo, Genevievo! Nikdy jsem se nechoval jako blázen. Neboj se, brzy tě zachráním, přísahám! I Edenby. Budu šikovný a rychlý. Buď klidná, lásko, buď trpělivá a čekej na mě.“

„Guyi, prosím, to je šílenství! Ne, prosím tě, nedělej to! Edenby a jeho lidem se daří dobře a já už nechci nikoho ohrožovat. Guyi, nesmíš...“

Náhle prudce vstal a zvedl ji s sebou. Už se jí nedotýkal a Genevieva se bála otočit a zjistit proč.

Ale slyšela kroky. Vyrovnané kroky v uličce, mířící přímo k nim.

Strchovala se otočit, ale neměla na vybranou. Guy se díval přes její hlavu, mlčky a bledý jako smrt.

Konečně se otočila.

Stál tam Tristan, vysoký a vznosný v těžkém karmínovém plášti, sepnutém na rameni moderní broží s propletenou bílou a rudou rúží. Hlavu měl nepokrytou, ruce založené v bok a tvářil se tak temně a přísně, až se Genevieva nechtěně roztřásla. Zoufale přemýšlela, co z jejich rozhovoru vyslechl, pokud vůbec něco.

A také ji napadlo, jestli si o ní myslí, že kuje pletichy a tuto schůzku naplánovala.

Náhle se usmál a uklonil se jim. Ten úsměv byl děsivý a zastrašující, protože nezasáhl černý hněv v jeho očích.

„Má lady. Sire Guyi.“

„Tristane.“

Proč promluvila? Zatím se jí na nic neptal. A její hlas zněl provinile.

Jeho sarkastický úsměv se ještě prohloubil. Pokývl jí a přenesl pohled na Guye. Pokročil dopředu a dotkl se jí. Nepochybně cítil, že se chvěje jako zapomenutý list v zimní vichřici.

„Máš červenou tvář, má lady.“

V životě neslyšela takovou hrozbu, takový vztek, ovládaný posměšným tónem hlasu.

„Já – upadla jsem,“ zalhala rychle. „Jsou Vánoce a chtěla jsem navštívit otcův hrob. Uklouzla jsem, když jsem chtěla políbit náhrobek.“

Tristan popošel kousek dál, stanul jako socha, stáhl si rukavice a pohlédl na Guye s pozdviženým obočím. „Je to pravda, sire Guyi?“

Guyovi chvíli trvalo, než odpověděl. Pozoroval Tristana obezřetným pohledem a potom bezvýrazně prohlásil:

„Ano, můj lorde. Přišel jsem lady pomoci, nic víc, když jsem viděl, že upadla.“

Tristan jim pokývl a chladně se usmál. Genevieve se znovu roztrásla. Kdyby mohl pohled zabíjet, už by byla mrtvá!

Tristan přešel rukou po mramoru a pokročil dál k Axelovu náhrobku. I ten přešel dlaní a opět se podíval na Genevieve.

„Hezký mladý muž. Je škoda, že musel zemřít,“ podotkl klidně.

„Ano,“ odpověděla stejně klidně. Nebude se před Tristanem třást, ne u otcova hrobu!

Odvázila se přejít k němu a něžně se dotkla prsty mramorových rtů. Do očí jí vhrkly slzy. „Neměl na válčení žaludek,“ přiznala čestně. „Věřil, že ti, kteří si přejí válku, se mají vraždit mezi sebou a my máme pouze počkat na výsledek, stejně jako většina Anglie! Jenže... chtěl podpořit mého otce, protože byl jeho poddaným šlechticem a oddaným člověkem. A odvážným.“

„Ano, jako všichni na Edenby,“ poznamenal Tristan a otočil se ke Guyovi. „Jindřich musí být vděčný, Guyi, že jsi přidal svoji odvalu a zkušenosti na jeho stranu.“

Guy neodpověděl. Tristanovy prsty se náhle sevřely kolem Genevievina zápěstí.

„Už odjíždíme, má lady.“

„Už?“

„Ano, má lady.“ Naklonil k ní hlavu. Stále cítila hněv jak v jeho hlase, tak v sevření ruky.

„Tess mi zabalila věci. A zimní den je krátký, chceme jet raději za denního světla. Guyi, předpokládám, že jsi připravený?“

Guy strnule přikývl. Tristan vykročil uličkou, aniž by Genevieve pustil.

Hosté se už shromáždili na nádvoří. Edwyna stála s Griswaldem, několika dalšími sloužícími a Matthewem, připravenými podat lordovi hradu a jeho skupině pohár na rozloučenou.

Tristan pustil Genevievinu ruku až na nádvoří. Guy je pomalu následoval, ale Genevieva se na něj neodvážila ohlédnout.

Přistoupil k ní lord Gifford a zdvořile řekl, že ji rád znovu uvidí. Thomas Tidewell, Tristanův přítel, ji srdečně objal a poděkoval za pohostinství.

Edwyna zalitovala, že odjíždějí tak brzo. Tristan zamumlal něco o horším se počasí a vyskočil na Strakáče. Velký kůň se vzepjal proti Genevievě a Tristan na ni pohlédl z výšky. Seděl vzpřímeně a propaloval ji odsuzujícím pohledem. Těžce polkla a pohled mu vrátila. Uklonil se jí zdvořile a chladně.

„Má lady, tvoje volnost pohybu skončila.“ Podíval se přes její hlavu. Otočila se a viděla, že pokývl Tibaldovi, který tam stál s pažemi zkříženými na prsou.

Srdce jí pokleslo. Zase nesmí chodit ven. Tibald obdržel rozkazy. Bude spát u jejích dveří a možná se střídat s mladým Rogerem de Treynem.

Obrátila se zpět k Tristanovi a navlhčila si suché rty, aby dokázala promluvit.

„Tristane, já ne...“

Sklonil se hluboko k ní a ostře zašeptal.

„Má lady, dávej pozor. Jestli tě s ním ještě někdy přistihnu, s potěšením tě osobně zmrskám bičem. A jeho zabiju. Přísahám. Tak si to pamatuj.“

Napřímil se, zvedl ruku a vykřikl rozkaz. Skupina mužů na koních vyjela z hradu Edenby.

Kapitola 20

Tristan se celou cestu do Londýna snažil strávit ve společnosti lorda Gifforda – a dál od Guye.

Jeho hněv byl tak silný, že ležel v noci rozpálený a ztuhlý vztekem. Toužil vstát, vzbudit toho chlapa a zmlátit ho holými pěstmi.

Neslyšel, o čem si s Genevievou povídali, ale viděl je pohromadě. V duši a v krvi cítil, že Guy proti němu znovu plánuje spiknutí. Jenže zdravý rozum mu říkal, že nemůže nic dělat, dokud nebude mít nějaký důkaz. Kdyby Guye napadl čistě ze žárlivosti, v očích krále by nepochybně mnoho ztratil. Musí být trpělivý a čekat, až Guy sám vyloží karty na stůl. Ale takové čekání ho mučilo.

Byli s ním však i Jon s Thomasem, což bylo dobré, protože jejich varovná slova ho držela zpátky. Jon mu také připomněl, že i kdyby se Guy něčím provinil, Genevieva může být nevinná.

Tristana Jonovy omluvy Genevievina chování rozčilovaly – přísahal by, že před ním něco utajila, když s ní mluvil v kapli. Cítil, že mu lže a že brání Guye. Proč? Byl Guy skutečně nejlepším Axelovým přítelem? Nebo i to je lež? Tristan nemohl zapomenout, jakým způsobem se Guy díval na Genevievu toho večera, kdy poprvé přišel na Edenby. Tušil tenkrát léčku, protože nevěřil, že by milující muž dovolil své dámě vlézt do vítězovy postele.

Příjezd do Londýna Tristanovu náladu moc nezlepšil. Jen co vkročil do komnaty Jindřicha Tudora, pochopil, že vzpoury a zrady budou ohrožovat říši ještě po mnoho let. Jindřich byl klidný, ale

rozhodnutý pro různá opatření. Alžbětina matka, královna vdova a stále vévodkyně z Yorku, chystala říši pro svou dceru. Jindřich nebyl připravený proti ní zasáhnout, ale věděl, že vévodkyně hostí u svého dvora yorkistickou klaku, mezi jinými Francise vikomta Lovella, jednoho z nejbližších Richardových přátel, a Johna de la Polea, hraběte z Lincolnu, kterého Richard považoval za svého dědice, když mu v roce 1484 zemřel vlastní mladičský syn.

Nemenší starosti mu dělal další uchazeč – Lambert Simnel, syn jakéhosi oxfordského tesaře, vydávající se podle bůhvíjakého zdroje za desetiletého hraběte z Warwicku – syna vévody z Clarence, potomka Lionela, syna Eduarda III.

Jindřich zatraceně dobře věděl, že je Simnel podvodník – protože pravého hraběte z Warwicku držel v Toweru a mohl ho kdykoliv vytáhnout na světlo. Ale vyvolávání rozruchu jako by nemělo konce. Jindřich byl přesvědčený, že brzy dojde k rebelii. Právě proto povolal Tristana ke dvoru. I když rebelové potřebovali určitý čas, než se dají dohromady, už teď se sešla nedaleko Dublinu skupina irských lordů a Jindřich chtěl předejít jejich vpádu do Anglie.

Yorkští králové poskytli Irsku na jistou dobu samosprávu, takže Irové měli zájem na úspěchu rodu Yorků. Každopádně mocní lordové už zvedali hlavy a Jindřich potřeboval získat čas.

Tristan do Irska nechtěl. Byl z toho tak zničený, až mu Jon navrhl, ať požádal krále, aby poslal pro Genevieu. „Mohla by být až do tvého návratu u dvora. S Edwynou,“ dodal mazaně. „A jelikož Guy půjde do té války s tebou...“

Tristan zrudl vztekem. „Nechci ji tady!“ zařval a šel pryč, udivený svým rozrušením a pocity. Vyšel na ulici do chladného vzduchu. Během chůze si uvědomil, že je na Genevieu opravdu rozzuřený, protože v srdci si byl jistý, že proti němu zase kuje pikle.

Konečně se posadil na jakýsi schod a sevřel si hlavu do dlaní. Přemýšlel, proč po ní tolik touží – zmocnila se všech jeho smyslů. Ta závislost byla něčím, co nechápal. Proč k ní cítí tolik něhy, proč se s ní tak rád směje?

Její těhotenství pokračovalo, a i když dychtil po zdravém dítěti, nedokázal zapomenout na noční můry a potlačit bolest. Lisettu viděl naposled živou právě ve stejném období. Byl to čas snů a plánů. Vzpomínal si, jak ji držel v náručí a probírali jména. Tristanovo, Lisettina i jeho otce, jména světců... Slibovala mu chlapce a on jí řekl, že holčička stejně krásná jako ona by ho taky potěšila. Byli k sobě něžní a otevření, dojatí očekáváním dítěte.

Genevieu nikdy neřekla, že to dítě chce. Viděla v něm pouze důsledek vpádu a násilí... a i těhotná byla rozhodnutá uprchnout,

zradit ho. Pokusil se o rozumné zvážení skutečností. Chtěl ji mít tady. Chyběl mu její žár a něha. Ale se stejnou vášnivostí ji nenáviděl.

S povzdechem se zvedl a vrátil se zpátky.

Z jídelního sálu slyšel hudbu. Lidé tam tančí a baví se. Je to jeho poslední noc v královském sídle. A Bůh ví, že ho Irové mohou zabít, až se je bude snažit podmanit. Nikdo nikdy netvrdil, že Irové jsou nějakí slaboši!

Nakonec ale do sálu nešel. Dlouhými kroky se vzdaloval od hlučných radovánek. Stejně dobře může jít brzy spát, protože zítra ráno vyřázejí.

V posteli se okamžitě propadl do dřímoty, ale přišly noční můry. Vracely se z hluboké mlhy paměti. Znovu sedí na koni a směje se Jonovi s Thomasem, žalostně rozveseleným hlubším nakukováním do pohárů, když vtom se na ně snáší šedivá tma. Měla by to být noc, ale není - je to kouř, štiplavý a bolestný...

Vidí zničenou farmu, starého muže a jeho ženu... zabité. A pak se ocitá na svém hradě. Krásném a pohodlném sídle se širokými okny, propouštějícími jasné denní světlo, ne pouhými střílnami.

Ale uvnitř žádné světlo není, jenom mlha. A on utíká a utíká. Utíká tak usilovně, až slyší tep srdce jako rány z děla. Do očí mu stéká pot a jeho stehy se zmocňuje křeč. Rychleji, rychleji, ale tou mlhou nemá kam jít.

A najednou se před ním otevírá scéna z dětského pokoje. Lisetta se skloněnou hlavou a nataženými pažemi, jako by hladila dítě v kolébce.

Ví dříve, než se jí dotkne, že je mrtvá. Je mrtvá a celá od krve. Ale není to Lisetta, koho drží v náručí. Je to Genevieve. Zlaté vlasy ve smrti rozčuchané a špinavé od krve, tajemné oči s myriádami barev navždy zavřené. A on křičí neskonale hrůzou.

„Tristane!“

Probudil se zmáčený potem a roztřesený.

„Tristane!“

Byl to Jon, kdo ho volal. Z chodby pronikalo do pokoje světlo a Tristanovi se pomalu vracelo vědomí. Polkl, zamrkal a jaksi vycítil, že se blíží svítání.

„Můj Bože, co se stalo...?“

„Jenom sen, Jone,“ odpověděl Tristan. Ale to už byl na nohou a rychle se oblékal.

„Počkej! Kam se chystáš?“ Jon se konečně odvážil položit příteli ruku na rameno. Tristanův křik ho přivolal až z poloviny chodby a určitě probudil i další hosty. A Tristan pořád vypadal divoce jako rozzuřený kanec.

Přehodil si plášť přes ramena a procházel kolem Jona.

„Tristane, počkej!“ utíkal Jon za ním.

„Máš pravdu, chci ji sem přivést,“ odpověděl mu Tristan přes rameno.

„Výborně. To je skvělý nápad, ale kam...“

„Jdu navštívit krále. Jsem v jeho službách. Bůh ví, že mi musí vyhovět!“

„Ale Tristane, vždyť teprve svítá...“

Přirozeně že se vynořili strážci, jen co se Tristan přiblížil ke dveřím královských komnat, a poněkud omluvně zkřížili kopí, aby mu zabránili v cestě. Přihnal se nervózní vrchní královský komorník. Tristan se nedal zastrašit a přísahal, že musí okamžitě mluvit s králem, nemůže čekat do rána.

To už se objevil samotný Jindřich a usmál se, když uviděl Tristana. Pozval ho i s Jonem dál.

Jon si všiml, že je Jindřich během Tristanovy řeči stále pobavenější. Seděl v nohách postele a pozoroval věrného šlechtice s tajemným úsměvem a pronikavým pohledem očí. Tristan neklidně přecházel a vášnivě a výmluvně hovořil o všech svých službách pro Jindřicha, a jak na oplátku žádá, aby Jindřich dohlédl na bezpečnost a blaho Genevievy Llewellynové. Ať zařídí, aby ji dovezli na dvůr, kde by mohla počkat na Tristanův návrat, a poskytne jí stráž, aby se jí nestalo nic zlého a aby se sama nemohla vzdát královské pohostinnosti, pokud by to zkusila.

Jindřich nakonec vstal a v jeho úsměvu se objevilo něco jako soucit. Věděl, že se Tristan bojí. Zvedl nonšalantně ruku.

„Vyřízeno.“

„Cože?“

„Vyřízeno. Jon nepojede s tebou, ale vrátí se pro lady na Edenby. Dohlédnu na to, aby tu měla veškeré pohodlí. Ubytuji ji ve tvých pokojích a zajistím všechno, co potřebuje. Celou dobu bude pod dohledem. Nic se jí nestane, a ujišťuji tě, že ani neodejde.“

Tristan nemohl uvěřit, že to bylo tak snadné. Podíval se na krále a váhal.

„To je vše, můj lorde z Edenby a Bedford Heathu?“ otázal se král majestátním hlasem.

„Ano,“ zamumlal stále zmatený Tristan.

„Tak mě teď nechej dospat, můj lorde!“

„Ano, Veličenstvo, děkuji.“

Vyšli z královských pokojů a Tristan vzdychl. „Takže ty mě, Jone, nedoprovázíš. Ale jsem rád, že budeš s ní.“

Jon mu položil ruku na rameno. „Při tvém návratu tě tu bude čekat.“

Doprovodil Tristana do jeho pokojů a pomohl mu obléct plnou zbroj, v níž odjede z Londýna v čele Jindřichových oddílů.

„Chce tě navštívit král!“

Geneviev se zmocnila lehká nervozita. Ruka jí vylétla ke krku. Vyskočila a měkké bílé šatičky z hedvábí, které šila pro dítě, sklouzly na podlahu.

„Kdy?“ zeptala se Edwyna stojící ve dveřích a vyhlížející stejně neklidně.

Přinutila se ke klidu. Král jí rozhodně nechce ublížit. Ale celých šest týdnů, které trávila u dvora, ho neviděla. Takže to, že ji přijde navštívit, místo aby ji povolal k sobě, jí připadalo podivné.

A také skutečnost, že byla na špatné straně války dynastií, toto setkání nijak neusnadňovala.

Vtom jako by jí srdce vyskočilo do hrdla. Tristan! Bože, přichází jí oznámit, že ho v Irsku zabili. Že její dítě bude nejen levoboček, ale navíc i sirotek. Proč by ji jinak navštěvoval? Byla tady spíše vězněm než hostem, ve dne v noci stála u jejích dveří stráž. Dostávala sice „pozvání“ na různé bankety a večeře, ale vždycky se omlouvala nevolností, což král nepochybně chápal jako její nechuť ukazovat se v pozeňnaném stavu. Napsala mu děkovný dopis za kožich a král odpověděl se společenskou zdvořilostí. To bylo až dosud všechno.

„Genevievo!“

Ustaraná Edwyna ji chytila za ramena a vtlačila zpátky na židli.

Geneviev se podívala na tetu s tváří staženou hrůzou. „Edwyno? Proč? Můj Bože, Tristan...?“

Tristan. Tolik jí scházel a hrozně se o něho bála. Když jí Jon řekl, že si na cestu do Irska oblékal plnou zbroj, vyděsila se a poslední noc na Edenby probděla v slzách a modlitbách, aby muž, kterého se kdysi pokusila zabít, přežil boj s nepřátele v tak vzdálené zemi.

Bylo nemožné ho nenávidět, když cítila jeho život ve svém těle. S příchodem zimy pocítila první pohyby, dítě se stalo skutečností. Drobné nožičky ji kopaly do břicha a ona se jich něžně dotýkala. Milovala svoje dítě, a proto ani nemohla opravdově nenávidět jeho otce.

Jenže musela připustit, že to není celá pravda. Skrývala se tato pravda v jejím strachu, že v tu chvíli Tristan třeba leží v náručí nějaké irské dívky? Ale na druhé straně, ať raději leží s irskou dívkou než mrtvý na sněhem pokryté irské zemi...

„Genevievo, ne! Král přichází s úsměvem. Tristanovi se určitě nic nestalo!“

Genevieva polkla a přikývla. Teprve nyní si uvědomila, že není na návštěvu krále připravena. Vlasy měla rozpuštěné a na sobě měla jednoduché šaty z modré vlny bez ozdob a šperků. Navíc byla bosa, protože nohy měla položené na odřené kožešině před krbem.

„Edwyno, já nemůžu...“

Ale bylo příliš pozdě. Král už byl tady a za ním hejno dvořanů. Lehce zaklepal na dveře, které Edwyna nechala otevřené, a vešel dovnitř. Edwyna se okamžitě hluboce uklonila a Genevievě nezbylo, než se rychle vzpamatovat a napodobit ji.

Jindřich jim pokynul, aby se zvedly, zdvořile pozdravil Edwyna a pak se obrátil ke Genevievě. Laskavě poznamenal, že s ní chce mluvit o samotě. Edwyně se rozšířily oči a rychle opustila pokoj.

Genevieva si neuvědomila, jak dlouho na krále zírá. Nemohla si nevzpomenout na okamžiky, kdy před ním stála tvář v tvář – když ji předával Tristanovi. Věděla, jakou má v Londýně pověst. Říkalo se, že je klidný, ale lidé ho považovali za vykutáleného. Starostlivý, ale tvrdý, opatrný na peníze. Ale když teď stál před ní, vznešený, ale ne pompézní, nemyslela na muže z pověstí. Byl pořád mladý a dostatečně přitažlivý, i když v duchu připouštěla, že Richard byl hezčí. Pomyslela si, že to, co se o něm povídá na ulicích, odpovídá přesně jeho záměrům. Věděla, že není lakotný. Edwyna jí vyprávěla, že si dámy špitají, jak hodil mince hubenému a bosému sirotkovi tančícímu na ulici. Jeho služebnictvo ho mělo rádo. Nebyl ani považován za prostopášníka, nikdo nezpochybnil jeho věrnost Alžbětě z dohodnutého sňatku dynastií. Povídalo se, že má v úmyslu vytvořit pro Anglii mocnou pokladnici a zrušit veškeré druhy moci, které by vedly šlechtice k dalším občanským válkám. Liboval si v astrologii, umění a vědách a Genevieva nikdy neslyšela, že by u jeho stolu chyběla kvalitní společnost nebo zábava.

Náhle se zarděla a sklopila oči, protože si uvědomila, jak otevřeně ho oceňuje.

„Zajímá mě tvoje hodnocení, má lady,“ pousmál se Jindřich a Genevieva k němu zvedla oči. Rozhodně se netvářil dotčeně. „Pořád ve mně vidíš netvora?“

„Veličenstvo, žádného netvora jsem neviděla,“ zamumlala Genevieva.

„Opravdu?“ Přistoupil k ní o něco blíž a Genevieva cítila, že si ji pozorně prohlíží. Nevěděla, jestli je s tím, co vidí, spokojený, nebo ne.

„Opravdu ne,“ protestovala. Bezmocně zvedla ruce. „Sire, můžu jenom opakovat, že jsem se držela slibu věrnosti.“

„A teď?“

Zmateně zavrtěla hlavou. „A teď?“

„Chystáš vzpouru?“

Představa, že by teď, obtížená dítětem a zavřená v královských pokojích nebo na ně navazujícím nádvoří cokoliv chystala, jí připadala tak směšná, že se neubránila smíchu. Ale rychle zmlkla a zděšeně si přitiskla ruku na ústa.

„Nebud' vyplašená,“ uklidnil ji. „Oceňuji bezprostřední reakce, obsahují pravdu. Ale pověz mi, jsi šťastná?“

„Šťastná?“ Tentokrát byla opatrnější. „Já – já nevím, co tím přesně myslíš, Veličenstvo.“

Král se posadil na židli před krbem a pokynul jí, aby také usedla. Nervózně poslechla.

„Šťastná, má lady. To znamená cítit spokojenost se životem, nepovažovat ho za špatný.“

Genevieu polil ruměncem. „Neumím říct, jestli jsem opravdu šťastná.“

„A byla bys, kdybys opustila Anglii?“

Zaváhala. „Domnívám se, že ano, mám-li být upřímná, Veličenstvo. Musíš mě pochopit, uvědomuju si, že jsi král. Svůj slib jsem dala Richardovi. Když zemřel, chtěla jsem dát slib věrnosti tobě. Ale...“ pokrčila rameny a smutně se usmála. „Nu, jsi král. Zbavil jsi mě majetku a předal jej Tristanovi. To už nejde vrátit. Takže nemůžu být opravdu šťastná.“

„Pořád ho nenávidíš?“

Otázka ji zaskočila a odpovídala ještě obezřetněji.

„Lze očekávat, že člověk nebude odmítat vítěze – když sám všechno ztratil?“

„Má lady, položil jsem ti otázku,“ připomněl jí Jindřich s náznakem lehkého varování. Naklonil se k ní. „Ptal jsem se tě, Genevieu, jestli stále nenávidíš Tristana de la Tere.“

Cítila, jak jí rudnou tváře. Sklopila oči a ne zcela přesně odpověděla: „Domnívám se, že náš vztah je očividný.“

„Váš vztah byl očividný ještě předtím, než začal, má milá.“ Promluvil tiše a Genevieu na něho znovu pohlédla. Viděla, že k ní král kupodivu necítí žádnou zatrpklou, a přemýšlela, proč byl tak neúprosně přesvědčený, že ho její otec a Edenby neuznají, už když poprvé vstoupil z Británie do Anglie.

Usmál se, protože četl její myšlenky. „Tvůj otec byl Velšan, silně proti mně zaujatý. To mě hluboce rozčililo. Mimo to výsledek bitvy

nebyl jistý, jak jistě víš...“ Pak ale ledabyly mávl rukou, vstal, zamířil k oknu a díval se ven. „Rozhodla ses neobjevovat se na veřejnosti. To jsi tak vyděšená těhotenstvím? Jaké máš úmysly?“

„Já – nemám žádné úmysly, sire.“

„Bojíš se?“

„Ne,“ odpověděla prostě.

„Hrozíš se – nemanželského dítěte?“

Dívala se na něho náhle klidná a vyrovnaná a vůbec ne zahnaná do kouta. „Sire, ví se, že levobočci to v životě dotáhnou daleko.“

Zasmál se potěšený takovou odpovědí. „Ach ano, narážíš na moje nemanželské předky. Jenže Beaufortové nezůstali bastardy. Jan z Gentu se nakonec se swinefordskou milenkou oženil. Ty jsi neuvažovala o tom, že by si tě Tristan mohl vzít?“

Genevieve se také zvedla. „Ne, Veličenstvo, neuvažovala. Protože já si ho nikdy nevezmu. Nemůžu se za něho provdat.“

„Nemůžeš?“ Král zvedl obočí. „Nemůžeš si vzít muže, jemuž brzy porодиš dítě?“

„Ten muž přivodil smrt mého otce, Veličenstvo. A pohotově dokázal, že mi může vzít cokoliv. Ale moje láska a věrnost patří pouze mně, ty můžu dát tomu, koho si sama vyberu.“

Chvilí ji pozoroval a pak odvrátil zrak. Měla dojem, že se tajemně usmívá.

„Pověz mi, má lady, mně bys je dala?“

„Veličenstvo?“

„Svoji lásku a věrnost, má lady z Edenby. Jsi věrná poddaná, madam?“

„Ano, Veličenstvo. Jsi král.“

„Ale ty bys utekla do Británie, kdybys mohla?“

„Považovala bych toto přestěhování za – čestné.“

„Víš, mám rád vévodu z Británie. Byl mým opatrovníkem a vždy se choval jako přítel.“

Genevieve mlčela. Král ji ještě chvíli pozoroval a pak se zeptal, jestli má dostatečné pohodlí. Ujistila ho, že je spokojená. Viděla, že se král chystá k odchodu, a nemohla ho nechat jít, aniž by se zeptala, jak se daří Tristanovi, i když toužila předstírat lhostejnost.

„Veličenstvo? Mohu se zeptat... slyšel jsi něco o tom, co se děje v Irsku?“

„Zatím jde všechno dobře. Oddíly se brzy objeví a budeme opět bojovat na anglickém pobřeží. Problematičtí lordové jsou přemoženi.“

Srdce se jí rozbušilo. Dítě jako by to také slyšelo a ušetřilo jí pořádný kopanec.

„Takže... Tristan se vrátí... brzy?“

„Brzy?“ odpověděl Jindřich otázkou. „Ale, má lady, ten se vrátil už v noci. Přeji ti příjemný den, Genevievo.“

Nezmohla se na odpověď. Byla králi vděčná, že očividně žádnou nečeká. Vyšel z pokoje a zavřel za sebou dveře. Ohromeně klesla na židli a ani nevnímala, že moc nescházelo a byla by upadla.

Potom se ale vzplanutí v jejím nitru proměnilo ve střelný prach, který vybuchl jako sopka.

Vrátil se do Londýna, je tady... Někde... Přímě tady! Přikázal, aby ji sem dovlekli z Edenby, a když se po tolika měsících vrátí, neobtěžuje se ji ani navštívit.

„Co se stalo? Co říkal?“

Genevieva si teprve nyní uvědomila, že Edwyna je zpátky. Máchla nejdříve rukou, než se na ni podívala.

„Tristan se vrátil. Věděla jsi to?“

Edwyna se upřímně vylekala. „Ne!“

„Ale s Jonem se určitě setkal...“

„Přísahám, Genevievo. Jon mi nic neřekl.“

„To ale neznamená, že ho neviděl,“ poznamenala Genevieva trpce. Cítila, že se každou chvíli rozpláče, a tak rozzlobeně vyskočila. „Ten mizera, ten rabiát, ten odporný hulvát! Proč ho v tom Irsku nezabili!“

„Genevievo!“ vykřikla šokovaná Edwyna. Ale pak ucouvla, protože Genevieva zuřila, vztekla pobíhala, klela, nadávala, mlátila pěstí do krbové římsy. Ale v očích se jí objevily slzy a Edwyna se začala obávat.

„Genevievo, prosím!“ Chytila neteř za ramena a dotlačila ji k posteli. Genevieva s ní s přívalem kleteb zápasila.

„Ne, ne! Genevievo, dítě! Narodí se ani ne za dva měsíce! Chceš riskovat jeho život?“

Genevieva konečně zmlkla. Edwyna jí tiše domlouvala.

„Genevievo, prosím, vím, že nechceš dítěti ublížit.“

„Bude to jeho chyba!“

„Tebe by to zranilo stejnou měrou.“

Zdalo se, že se konečně uklidnila. Edwyna ji přinutila, aby si lehla, a přetáhla jí přikrývku přes holé nohy a zvětšené břicho.

Edwyna neměla s nalezením Tristana žádné potíže. Vlastně kdyby nebyla celé ráno s Genevievou, věděla by, že se vrátil. Muži hovořili na rozlehlých palácových chodbách o jeho skvělé taktice proti irským lordům, ženy si šeptaly o jeho mužném vzhledu. Edwyna

následovala chichotající se dámy ven do zahrad. I přes chladný březen se u ztichlých fontán shromáždili diváci. Nějaký potulný pěvec tam hrál na loutnu a prozpěvoval veselé a trochu neslušné verše. Vévodkyně z Herefordu a několik dalších dam sedělo na lavičce a smálo se. Skupina mužů stála a popíjela z hluboké konvice horkou medovinu.

Blázni! Zmrznou všichni na kost, pomyslela si Edwyna pohrdlivě. Vtom však celá zmatená zahlédla Jona. Seděl s tím svým okouzlejícím úsměvem a s Tristanem na další lavičce. Těsně za nimi stála jedna ovdovělá a velmi čiperná vévodkyně s větší částí poprsí vystavenou chladnému počasí.

Edwyna se zastavila, ale pak se s úsměvem protlačila mezi rozveselenými lidmi k manželovi a Tristanovi. Zpívali společně se zpěvákem a zvedali poháry. Pak se Edwyna uklidnila, protože Jon, aniž by přestal zpívat, k ní radostně natáhl ruku. Vklouzla do těsného prostoru mezi Jona a Tristana. Nechala se manželem políbit a usrkla z jeho poháru medoviny – potom se ale podívala na Tristana. Zpíval sytým barytonem, smál se s rozveselýma očima a roztoužené pohledy krásné vévodkyně mu očividně nevadily.

Tristan vrátil Edwyně pohled a ona poznala, že vůbec není opilý. V jeho pohledu se zračilo lišáctví. Věděl, že přišla za ním.

„Tak jsi zase doma, lorde z Edenby!“ poznamenala Edwyna.

„Ano, milá Edwyno. Slyším v tom osten? Jone, dávej si pozor. Sladká nevěsta má drápky!“

„Edwyno...“, začal Jon.

„Ráda tě vidím živého a zdravého, Tristane,“ pokračovala Edwyna.

„Samozřejmě že je živý a zdravý, Edwyno!“ vmísila se vévodkyně a přejela elegantním prstem po Tristanově tváři. „Tak galantního rytíře nemůžou porazit nějácí ztracení Irové!“

Tristanův úsměv vypadal trochu rozmrzele. „Ti *ztracení* Irové jsou správní muži s nesprávným přesvědčením,“ poznamenal klidně.

Kolem očí mu přibýlo jemných vrásek a jizva na ruce zbělela. Je zvláštní, že muž tak zdatný v boji válku očividně nenávidí, pomyslela si Edwyna.

Poněkud ztišila hlas, ale jinak si ostatních lidí kolem nevšímala.

„Nepřišel ses podívat na Genevieu.“

„Ano, myslel jsem si, že bych jí měl prokázat laskavost.“

Jak hořce řečeno! Edwyna byla chvíli na rozpacích. Vévodkyně položila ruku na Tristanovo rameno. Edwyna věděla, že to pro Tristana nic neznamena, ale byla na něho kvůli Genevievě tak

rozzuřená, že ho chtěla za každou cenu zranit – a věděla, kam má udeřit.

„Jenom mě napadlo, že by ses měl starat,“ pronesla jen tak. „Dítě narozené v tuto chvíli by určitě umřelo.“

Zasáhla ho – a jak!

„Edwyno!“ okřikl ji Jon, ale Tristan popadl její ruku do drtícího sevření.

„Co provedla?“

„Nic, můj lorde, ale ví, že ses vrátil.“

Okamžitě vstal a odcházel s napřímenými rameny. Někdo za ním zavolal, ale neotočil se.

„Edwyno, proboha...,“ zlobil se Jon.

Otočila se k němu a naléhavě mu pošeptala: „Jone, mohla by to být pravda, kdyby za ní nešel. Úplně... zdivočela!“

Díval se na ni a ona si pomyslela, jak je hezký a jak je šťastná. Vtom ji políbil a Edwyna věděla, že je mezi nimi všechno v pořádku. Jenom kdyby neměla starost o Genevieu.

Genevieu usnula. Když znovu otevřela oči, cítila tupou bolest ve spáncích a další ještě prudší, která nezasahovala určitou část jejího těla, ale která jako by jí rvala srdce. Věděla, že pro Tristana nic neznamená, že je jenom její nepřítel, ale i tak se o něho bála. A už to nedokázala zastavit. Nemohla se zbavit bolesti a citů, ani se přestat trápit. Tady je ona se vzdouvajícím se břichem a stranící se společnosti a on je někde s ostatními a neobtěžuje se jí ani oznámit, že žije.

Zavřela oči, ale hned je zase otevřela. Vycítila, že není sama, a pohlédla ke dveřím.

Byl tam. Stál s jednou nohou položenou na truhlici, loket opřený o koleno, a pozoroval ji. Viděl, že se probudila, ale nenamáhal se dát jí svoji přítomnost na vědomí. Zpočátku na něho zmateně zírala. Měl temné a ostražitě oči, ramena napřímená mužskou sebejistotou, která velí i vzduchu kolem sebe. Tmavé vlasy mu spadaly do čela a působil mladě a současně vážně.

A ona tu po těch měsících leží bez jakékoliv důstojnosti. Vlasy po spánku rozčuchané, šaty ošklivě shrnuté – nohy stále bosé. Cítila se uboze a ve strašlivé nevýhodě.

Rychle se posadila, opřela se zády o sloupek postele a dlaněmi se podepřela na matraci.

Kupodivu si přesně v tu chvíli uvědomila, jak nesmírně ho miluje, jak bolestně a hluboce. A bolelo ji to o to víc, že se ještě

nikdy necítila tak opuštěná a ztracená, protože on k ní nic necítí. Vždyť za ní ani nepřišel – určitě našel zalíbení v jiných ženách.

„Takže jsi zpátky.“

Nečekala, že dokáže promluvit tak chladně! Viděla, jak při zvuku jejího hlasu strnul, a pomyslela si: Můj Bože, mluvím jako dračice – a nedokážu se ovládnout.

Neodpověděl. Přiblížil se k posteli a Genevieve nevěděla, co u ní převládá, jestli touha rozplakat se a prosit ho, aby ji objal, nebo chuť udeřit ho.

Neudělala ani jedno. Posadil se na postel a ona se nadechla a odťáhla co nejdál. V nitru se chvěla, když cítila jeho čistou a mužnou vůni, viděla zblízka rysy tváře a opálené ruce proti bělostným rukávům košile.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se.

„Ne, je mi strašně! Nechci tu být!“

Vsunul ruce pod okraj jejích šatů a klouzal jimi vzhůru po lýtkách a stehnech až k oblině břicha. Rozhořčeně se ho snažila zarazit, ale už přece dobře věděla, že Tristana, je-li rozhodnutý, nic nezadrží.

Bez dechu zaťala zuby, aby zastavila slzy, a vztekla na něho zírala. Ale on si jejího výrazu nevšímal. Upíral oči na její holé břicho a přejížděl po něm dlaněmi.

„Přestaň!“ vykřikla.

Konečně se na ni podíval. „To dítě je moje.“

„Ale tělo je moje!“

Usmál se a jí se sevřelo srdce. Jenže okamžitě zapřemýšlela, na kterou se usmíval předtím, se kterou se smál. Kterou okouzloval, sváděl, které se dotýkal a kterou líbal celé ty měsíce?

„Cítím, jak kope.“

„Ani ono tě nechce!“

„Ale já jsem tady.“

„Poněkud pozdě na skutečnou starostlivost,“ odsekla.

Odtáhl ruce a vstal. „Nepředpokládal jsem, že čekáš zrovna na mě.“

„To tys přikázal, abych tady byla.“

„Ale nejsem ten, s kým ses tak vášnivě loučila v kapli.“

Dobrý Bože, úplně na Guye zapomněla. Zapomněla, že jel s Tristanem. Zapomněla, že je jejím přítelem, o kterého by se měla horlivě zajímat, jestli žije nebo umřel.

„Neměla jsi žádné návštěvy?“

Hovořil kousavě a výsměšně. Přizpůsobila se.

„Jestli jsem nějakou měla, můj lorde, tak o tom nevím. Neprošla by kolem tvých stráží!“

„Králových stráží, má lady.“

„To je totéž.“

„Je dobré vědět, kde spíš.“

„Proč bys to měl vědět, když já nevím, kde spíš ty?“

„A zajímá tě to?“

Pořád byl k ní otočen zády a mluvil klidným hlasem. Jenže Genevieve náhle neměla odpověď, a tak se otočil k ní. V jeho výrazu bylo něco tak naléhavého, až měla chuť se někam schovat. Proč jí to dělá? Jestli o ni nemá zájem, tak ať jde pryč.

Sklopila oči a snažila se urovnat si šaty. Tristan se rozesmál, uchopil její ruce a přitiskl je i se svými na oblinu odhaleného břicha.

Dotýkal se jej jemně a něžně. Zavřela oči a říkala si, jak je znetvořená, jak ji udělal zranitelnou, jak ji musí považovat za směšnou a ošklivou. Zoufale si přála, aby se mohla zakrýt.

„Zase se pohnulo. Mýlíš se. Má mě rádo, má rádo doteky.“

Podívala se na něho. Měl skloněnou hlavu, ale usmíval se. Nesnaží se ji ponížit.

„Kope pěkně prudce...“

V jeho hlase zazněla bolest a objevila se mu i ve tváři. Genevieve se sevřelo srdce. Toužila ho pohladit, setřít to utrpení, kterému nerozuměla.

Zvedla ruku, ale rychle ji zase spustila, protože zaznělo zaklepání. Tristan stáhl její šaty dolů a přetáhl jí přes nohy přikrývku.

„Co je?“ zavolal.

„Lorde de la Tere! Hledá tě král. Chce, abys za ním okamžitě přišel do jeho pokojů, milosti.“

Tristan se zvedl. Podíval se na Genevieve a hluboce a posměšně se uklonil. Hleděla na něho bledá s očima jiskřícíma jako křišťál.

„Omluvíš mě?“

Neodpověděla.

Vyšel z pokoje, zavřel za sebou dveře a následoval páže v livreji spleťtými chodbami ke královským pokojům.

Co král zase požaduje? přemýšlel. Nechci nikam odcházet! Nevím, jak s ní budu žít, ale taky nevím, jak žít bez ní. Musím získat zpátky, co jsem ztratil.

To už byl u dveří a vcházel dovnitř. Jindřich ho čekal za stolem. Poklepal prsty na desku. Tristan zaťal zuby. Neříkej mi, že mám zase někam odjet! Moc tě prosím, Veličenstvo!

Uklonil se. „Sire?“

„Tristane. Jsem ti moc vděčný za věrné služby.“

„Ano.“ Opatrně.
 Jindřich vstal. „Chci, aby ses s Genevievou Llewellynovou oženil.“
 „Oženil!“ opakoval Tristan a zíral na krále prázdným pohledem.
 „Oženil, Tristane. Už kdysi jsem ti říkal – manželství je smlouva. Vezmi si ji.“
 Tristan zavrtěl hlavou. „Já-já nemůžu...“
 „Ale můžeš. Předal jsem ti její panství. Přidám ti k tomu panství Treveryllů a staneš se jedním z nejmocnějších mužů království.“
 „Já – nehledám další bohatství.“
 „Uděláš to, protože tě o to žádám.“
 „Proč?“ zeptal se Tristan téměř šeptem. Oženit se. To nemůže.
 „Tristane! Je to smlouva! Je to způsob upevnění rodinných svazků a věrnosti. Porodí ti dítě. Pochází z rodu nezlomných Yorků. Bílá a rudá růže.“
 Tristan na něho hleděl. Smlouva. Jenom smlouva. Ne, manželství je láska a...
 Neodvažoval se to domyslet. Tupě zíral, jak Jindřich pokračuje se psaním a pak k němu znovu zvedá oči.
 „Tristane, prikazuji ti to – jako tvůj král. Jestli to neuděláš mně pro radost, musím ti odebrat Edenby – a Genevievu – a předat je někomu jinému.“
 „Je těhotná! Čeká moje dítě!“
 „O, mnoho mužů je rádo prohlásí za svoje pro takovou krasavici a Edenby.“
 „Jdi k...“ začal Tristan, ale včas si uvědomil, že mluví s králem. Ať je zatracen, jestli Edenby – nebo Genevievu – dostane někdo jiný.
 „Jindřichu – je v tom jedna potíž. Ta dáma sňatek se mnou odmítne.“
 Jindřich se na něho podíval. „Opravdu?“
 „Naprosto důrazně.“
 Král pokrčil rameny a psal dál.
 „Musíš něco vymyslet, Tristane. A ještě něco – myslím, že by se sňatek měl uskutečnit dřív, než se dítě narodí. Chlapec se stane dědicem, takže bys sám měl chtít, aby byl legitimní.“
 Tristan jenom prázdně zíral.
 „To je vše,“ poznamenal Jindřich.
 Tristan se otočil a odešel.
 Dveře se za ním zavřely Dlouho stál na chodbě. Nemohl uvěřit, k čemu ho Jindřich nutí. Vzpomínal na Lisettu. Jenže ta je mrtvá. Na tom se nedá nic změnit.

Genevieve si ho nebude chtít vzít. Ale musí to udělat. Jejich dítě bude legitimní a Genevieve nezpochybnitelně jeho. Navždy. A pokud by se jí Guy jenom dotkl, má právo ho vyzvat na souboj.

Náhle se mu ulevilo. Usmál se a při chůzi si vesele pískal. Genevieve se přizpůsobí. Má k tomuto účelu dokonalý plán.

Kapitola 21

„Nebud' směšný – znáš ji!“ Namítl Tristan Jonovi. „Nikdy nebude souhlasit!“

Zamířil nejdřív za přítelem. Našel ho v galerii, kde hrál s lordem Whigginem šachy. Edwyna seděla za ním a sledovala hru. Whiggin byl skvělý hráč, a tak Tristan poradil Jonovi několik tahů, aby co nejdřív prohrál. Popletený Jon se na něho vyčítavě podíval, ale sotva vstal, Tristan ho objal kolem ramen, omluvil je Edwyně a odvedl Jona s sebou. Procházeli se klikatými uličkami kolem přístaviště.

Byl jasný studený den s pouhým náznakem jara ve vzduchu. Po levé straně uličky označoval dřevěný štít s moždířem a těrkou lékárnu a vedle ní se nacházel salon holiče a ranhojiče. Na druhé straně stála otevřená kovárna, z níž sálalo teplo z výhně. Uličku před ní zaplnili diváci, kteří sledovali pouliční tanečníky a potulného pěvce zpívajícího oslavné ódy na nového tudorovského krále.

„Ale i tak jsem přesvědčený, že má cenu to zkusit,“ přel se Jon a mnul si prochladlé ruce. Byla mu zima i přes rukavičky z jehněčí kůže, které mu Edwyna darovala k Vánocům. „Támhle je taverna, pojďme dovnitř, co říkáš? Trochu piva by mohlo pomoci najít řešení.“

Za deset minut už seděli v oddělené místnosti s příjemným ohněm v krbu a udivená děvečka je obsloužila. Tristan se posadil s nohama nataženýma ke krbu, prsty objímal cínový korbel s pivem a zamyšleně pozoroval plameny. V Jonovi bylo víc života a neustále se

ho pokoušel přesvědčit, že jediné, co musí udělat, je požádat ji o ruku.

„Pověz jí, že si přeješ nechat minulost za sebou. A že v zájmu dítěte nesmíš otálet.“

„Jone – vím, že nebude souhlasit.“

„Každá žena v jejím stavu se chce provdat za otce dítěte. Církev! Zapoj do toho církev!“

„Poněkud pozdě, nemyslíš? Určitě ví, co jsem řekl otci Thomasovi.“

Jon se napil piva, postavil korbel na stůl a rozhodil ruce. „Tak jí řekni, že to přikázal král!“

„Ty nic nechápeš, příteli. Lidé poslouchají krále z politických důvodů. Krále poslechne otec, dcera poslechne otce. Dělají to, protože se bojí ztratit majetku. Ale Genevieve nemá co ztratit.“

Jon na něho chvíli prázdňě zíral, potom vstal, otevřel dveře a zavolal na děvečku, aby jim donesla další pivo. Zatímco čekal, otočil se zpět k Tristanovi.

„Ale tvůj nápad je šílený!“

„Ne, není. Podplatím kněze a je to. A podplatit ho bude snadné, když bude přesvědčený, že plní královu vůli!“

Děvečka přišla s podnosem s těžkými korbely. Postavila ho před Tristana a naklonila se k němu s bujnými nadry natěsnanými do živůtku. Byla docela hezká, hojně obdařená příjemně kyprými vnaďami, veselýma hnědýma očima a červenými tvářemi. Nepřítomně se na ni usmál s vědomím, že jí nejspíš vrtá hlavou, kolik by mohla za své služby žádat. Jednoho dne bude pěkně tlustá! dumal. A ty červené tváře jí poklesnou k čelistem...

Uvědomil si, že je krutý. Bývaly doby, kdy by neváhal strávit s ní jeden večer a jednoduše uspokojit svoje potřeby. Jenže teď se neubránil srovnání dívky s Genevieve. Když zavřel oči, viděl ji stejně jako během těch nekonečně dlouhých nocí v Irsku. Genevieve...

Teď už myslel jen na ni, ne na Lisettu. A zatímco si ho děvečka nepřestávala upejpavě prohlížet a brebentila o jídlech, která hostinec nabízí, v jeho nitru se něco zachvělo. Uvědomil si to už při cestě z Irska, a ještě zřetelněji, když stál za dveřmi komnat krále Jindřicha. Něco, co ho trýznilo i teď.

Nejenže po ní touží, on ji potřebuje. Uchvátila ho její duše, její hlas a slova, něha k těm, které miluje. Obdivoval její houževnatost a věrnost. Za celou dobu ji nezlomil, protože byla příliš obdivuhodná na to, aby to dokázal.

Když ji po návratu z Irska ignoroval, nemyslel to jako trest, ale chtěl napřed uklidnit válečné rozbouření ve svém nitru.

„Milosti?“

„Cože?“ Odmítl dívku lehkým zavrtěním hlavy a otočil se k příteli. Jon se ho zeptal, jestli má hlad. Tak to tedy měl. Děvečka jim slíbila přinést to nejchutnější jídlo. Odešla a Tristan se znovu zahleděl do ohně.

Takže ji miluješ, ty blázne. Pohřbils minulost a zamiloval ses. A to, že si ji chceš vzít, není rozkaz krále, ale diktát tvojí touhy. Rozhodl ses tak přesto, že možná proti tobě pořád spřádá pletichy a radostně by tančila kolem tvé smrtelné postele. Setkala se v kapli se sirem Guyem a můžeš jí důvěřovat jedině oblečený v plné zbroji! Idiote, nemiluj ji...

Popadl nový korbel a vypil ho jedním douškem. Zašklebil se na Jona. Cítil se v teple hospody spokojený a tělem se mu rozlévalo lehké omámení. Nikdy nepil přes míru, ale dneska to možná udělá.

Jon se znovu posadil vedle něho. „Co když se jí podaří promluvit?“

Tristan se zasmál a v očích se mu zalesklo. „Tak to se jí určitě nepovede!“ Vzpomněl si na den, kdy se Genevieve málem dostala k sestřím Dobré naděje. „Nedám jí šanci!“

Vtom zazněl za dveřmi hlučný smích a Jon zvědavě vyskočil. Nahlédl do výčepu, kde se usadili členové nějakého městského cechu. Zhruba dvacítká mužů jedla, pila a smála se žertům stěží dvacetiletého muzikanta, ale nadaného a s hbitým jazykem.

Jon vešel do místnosti a oslovil statného muže na zadní lavici, který měl na vousech pěnu od piva.

„Co se tu děje?“ zeptal se a muž, když uviděl Jonovo vybrané oblečení a erb na sponě pláště, rychle vstal. „Můj lorde, ten hoch zpívá o ženách, je to moc zábavné a lechtivé.“

Jon, který už měl v sobě nějaké to pivo, přistoupil k hezkému mladíkovi. Ten rychle zvažněl, vstal a uklonil se. Ale Jon se usmál, vzal ho kolem ramen a vlekl ho s sebou. Tristan překvapeně vzhlédl, když se Jon objevil se společníkem. Mladík zrudl a znovu se uklonil. „Milosti! Nevím, proč jsem tady.“

„Ale no tak, mladíku, potřebujeme tvoji radu!“

„Opravdu?“ usmál se Tristan na Jona. Natáhl si pohodlně nohy k ohni a chopil se korbele. „Asi ano. Tak do toho! Poslechněme si, co nám tenhle chytrý minstrel poradí.“

„Jeho milost je mocný muž, příteli!“ oznámil Jon mladíkovi. „Vévoda z Edenby, hrabě z Bedford Heathu. A to ani nejsou všechny tituly, protože jeho země se táhnou, kam oko dohlédne. Je oblíbeným,

válkami prověřeným rytířem Jeho Veličenstva Jindřicha VII. Jenže víš, má jednu potíž.“ Jon se odmlčel, nalil neklidnému mládenci pivo a vtiskl mu je do ruky. Hoch se zhluboka napil.

„Nějaká žena?“ zeptal se.

„Ano, žena,“ potvrdil Jon.

„Krásná?“

„Jako žádná jiná,“ souhlasil Jon.

„Mladá a slušná?“

„Mladá a neuvěřitelně slušná.“

„Něžná a vznešená?“

„Pichlavá jako trny na růžích!“ odpověděl tentokrát Tristan a rozesmál se. Nalil všem další pivo. Mladík zapomněl na svoje nízké postavení. Se sentimentálním úsměvem usedl vedle nich.

„Růže v trní!“ prohlásil.

„Bílá růže – ve světě rudých růží!“ doplnil ho Jon.

„Hmm...“ zabručel pěvec.

„A teď...“ Jon poklepal mládence po zádech. „Řekl bych, že on by ji měl něžně svádět, říkat jí milá slůvka a prosit, aby si ho vzala.“

„A ona odpoví ne,“ doplnil Tristan.

Hoch zamyšleně naklonil hlavu a potom se usmál. „Mám to, můj lorde! Unes ji. Skvělý rytíř si ji posadí na hřbet koně, rozjede se s ní do trny a vezme si ji! Potom už bude souhlasit.“

„Ne,“ vmísil se Jon vážně. „To už udělal.“

„Ó!“ vyhrkl popletený mladík.

„Chce ji oklamat. Ale i když ji dotáhne uličkou k oltáři, ona odpoví ne. A nic z toho!“

„A co když nebude chtít ani jít?“

„Tak ji tam donese v náručí.“

„Tak to mi připadá, mí lordi, dost riskantní! Ale já jsem jenom chudý mladík a nemůžu tu dámu dost dobře pochopit.“

„To ani my ne,“ zachechtal se Tristan.

Minstrel potom vstal, přecházel a uvažoval. „Růže v trní? Lady, která poznala – meč – slavného rytíře, a přesto říká ano a ne, jak se jí zachce! Ale když někdo chce růži, musí si dávat pozor na její trny! Takže bych řekl – zkus obojí. Popros – a potom použij sílu! A měj vždycky na paměti, můj lorde! To nejkrásnější a nejlepší je často i nejobtížněji zdolatelné.“

„Poznala jeho meč!“ propukl Jon v hurónský smích. „Ta, příteli, nosí i semeno jeho čepele!“

„A pořád říká ne?“ divil se minstrel.

„A pořád říká ne!“

„Nuže, milosti! Já bych té dívce pořádně naplácal a přinutil ji, ať si říká ano nebo ne!“

Jon se zasmál a zvedl korbel. „Tak na Genevieu! Ať do toho spadne – po dobrém či po zlém!“

Tristan s mladíkem ho napodobili. Pustili se do hlučného zpěvu a den utíkal hrozně rychle. Spořádali dvě obrovské kýty jehněčího a vypili množství piva. Když Jon s Tristanem vyrazili se zpěvem bok po boku do temnějších uliček, seděla šťastná červenolící děvečka minstrelovi v klíně.

Tristan souhlasil, že si nejdříve s Geneviou promluví, a pokud to selže, musí jim pomoci Edwyn. Určitě to udělá, protože chce pro Genevieu to nejlepší – a každý s alespoň špetkou zdravého rozumu musel vidět, že toto je pro Genevieu opravdu to nejlepší.

„A troufám si tvrdit, že ji potřebujeme...“

Jon náhle zmlkl a snažil se vystřízlivět. Tristan upřeně hleděl do uličky před nimi.

Zamňoukala kočka a uviděli nějaký pohyb. Krysy? Těch byly kolem přístavu tisíce.

Vystřízlivělý Tristan kývl na Jona, že by měli pokračovat. Brány paláce byly pořád ještě daleko a čekala je chůze četnými temnými a úzkými křivolakými uličkami.

Vtom to Jon uslyšel. Kroky za nimi. Tristan dál něco povídal, ale Jon viděl, že mezi slovy bedlivě naslouchá.

Náhle se Tristan otočil s taseným mečem vysoko před sebou. Proti němu vyskočil obrovský bezzubý divoch ve špinavé kožené kazajce s nožem v ruce, zatímco jeho štíhlejší a obratnější společník v ucourané vlněné pláštěnce strhl z Tristana nádherný vojenský plášť.

Boj skončil dřív, než začal. Jon s Tristanem byli zvyklí na práci s mečem. Oba lupiči krváceli na zemi. Tristan zaklel, sklonil se k jednomu a hledal mu puls.

„Zloději a hrdlořezi!“ odplivl si Jon. „V co se tohle město mění?“

Tristan popuzeně vyhrkl: „Jsou mrtví!“

„Raději oni než my! A vyvrhel, který vraždí pro peníze...“

„Nemyslím si, že to byli lupiči.“

„Tak kdo tedy?“

Tristan potřásl hlavou. „Nevím. Ale lupič by nezaútočil na dva ozbrojené rytíře. Ten by si vybral slabého kupce, učence nebo řemeslníka.“

„Takže nájemní vrazi? Ale kdo by je na nás poslal? Všichni muži, které znám, by nás vyzvali na souboj!“

Tristan se zachvěl, protože si vzpomněl na Genevieviny oči. Že by ho chtěla dát – zabít? Jednou se o to sama pokusila a téměř úspěšně. Má věřit, že to zkusila znovu?

Špitala si s Guyem v kapli. Horlivě. Dřívější lest plánovali společně. Guy, to věděl jistě, by ho rád viděl mrtvého. Ale jak to může dokázat? A chce vůbec dokázat, že kráska, která nosí jeho dítě, která se stala jeho posedlostí, nechce jeho srdce – ale hlavu na talíři?

Genevieu vyděsilo zarachocení kamínku na okně. Odložila knihu na židli před krbem a rozběhla se k oknu s výhledem na malé nádvoří. Uviděla tam jakýsi hrozivý stín a zachvěla se. Teprve za okamžik poznala Guye.

Vrátila se do pokoje, přehodila si přes ramena plášť a spěchala ke dveřím na dvůr. Byla tma, ale svíčky z otevřené chodby vedoucí ke královským komnatám vrhaly dostatek světla na to, aby neklopýtala. Vyběhla ven a pečlivě za sebou zavřela. Ale než mohla promluvit, Guy se k ní přitiskl a zavřel jí ústa rychlým polibkem. Přitlačil ji na dveře a díval se na ni s takovým utrpením, že se na něho nedokázala rozzlobit.

„Guyi! Jsem moc ráda, že jsi v pořádku, ale...“

„Ach Genevievo, Genevievo! Jak mě to bolí, když tě vidím takhle!“ Prudce ucukl, jako by její břicho obsahovalo nemoc a ne nevinné dítě. „Ale už to nepotrvá dlouho, přísahám. Budeš se mnou.“

Genevieu sklopila oči. „Guyi,“ zamumlala unaveně. „Tristan...“

„O Tristana bude postaráno, má lady!“ prohlásil Guy a zasmál se. „Ach Genevievo, jsi pořád tak krásná. Snil jsem o tobě každou noc. Myslel na tebe, toužil po tobě.“

„Guyi, prosím,“ zašeptala nervózně. Podívala se k otevřené chodbě a modlila se, aby nikoho nenapadlo jít právě tudy. Zuřila, že je Tristan tak nevšímavý, ale nechtěla, aby slyšel, že s Guyem zase rozmlouvala. A rozhodně nechtěla, aby se do sebe opět pustili!

„Nemusíš se obávat, Genevievo,“ poznamenal Guy trpce. „Tvůj milý se baví v taverně. Nevrátí se.“

„Tak pozdě?“

Guy se usmál. „Nepřijde. Ach, Genevievo!“ Dotkl se jejího břicha a ona měla chuť uskočit. Nechápala, proč má takový pocit, když je to přítel. „Modli se, aby to byla holčička, Genevievo. Král mnohem raději předává otcův majetek nemanželské dceři. U syna by to tak nemuselo být.“

„Guyi, o čem to mluvíš?“

Zavrtěl hlavou a rozesmál se. „Ačkoliv bůhví, kolik bastardů zanechal ten růjný hřebec v Irsku.“

Nejdříve strnula, protože jí projel osten žárlivosti. Uvědomila si, že je šílená, když tu stojí a má chuť se rozbrečet. Přísahala by, že Tristan chce, aby její dítě žilo a bylo zdravé. Že ji chce. Nebo ji zase bude chtít. Ale nikdy nepředstíral, že to tak bude navždy. Klidně mohl ležet s tucty irských děvek a myslet si, že má právo dělat si, co chce. Genevieva je přece pouze jeho válečnou trofej. Převzal ji i s hradem – jako kus nábytku. Bože, jak mohla být po celé tragédii ve svém životě tak pitomá a dovolit mu, aby jí sebral srdce?

„Guyi –“

„Ne, lásko, nedívej se na mě takhle! Neublížím tvému dítěti, aby se mohlo stát dědicem moje vlastní dítě. Chlapce... dáme církvi! Tvůj syn se dostane vysoko!“

„Guyi! Přestaň, nemá to smysl!“

Pohládl ji po tváři a rychle spustil: „Ožení se s tebou, víš to? Mám zvědy mezi královým služebnictvem. Král tě obdivuje. Vyložil Tristanovi de la Tere karty na stůl. Jestli se s tebou neožení, Jindřich mu vezme Edenby. Možná jenom výhrůžka... ale nemůžu to riskovat.“

„Cože?“

„Král přikázal Tristanovi, aby se s tebou oženil. Jindřich mu dokonce přidal i věno, panství větší než Edenby. Tristan bude vlastnit rozlohu pozemků jako nejvyšší šlechta. Jindřich to má pečlivě naplánované. Nedávat šlechticům moc, dokud si není zatraceně jistý jejich věrností.“

Trásla se, cítila, že upadne. Ale když otevřela ústa, aby promluvila, zatajila dech. Uslyšela někoho za sebou. Ve svém pokoji. A tam nevstupoval nikdo – dokonce ani král! – bez upozornění. Kromě Tristana.

„Guyi! Jdi pryč! To je Tristan!“

Guy se vychytrale ušklíbl. „Ne, není!“

„Genevievo!“ ozvalo se hlubokým, velitelským barytonem. Guy se zděsil.

„Říkala jsem ti to!“ zasyčela Genevieva. „Běž, prosím tě! Proboha, Guyi – zabije tě!“

Otočil se a utíkal. Vyšplhal po opoře pro květiny do klenuté chodby v patře. Dveře za Genevievou se pohnuly. Opírala se o ně, dokud neměla jistotu, že je Guy pryč.

Tristan vyšel ven – byl cítit pivem. Ve stínu neviděla jeho tvář.

„Co děláš venku?“ zeptal se.

„Nic.“

„Je tu chladno.“
 „Dívala jsem se na měsíc.“
 „Žádný nesvítl.“
 „No...“ Vtom si vzpomněla na Guyova slova a nitro se jí sevřelo bolestí. „To tě nemusí zajímat!“ vykřikla a chtěla se protáhnout kolem něho. Ale Tristan ji chytil, otočil k sobě a pevněji držel jednou rukou kolem pasu. Druhou jí přešel po vypouklém břiše.
 „Tak to se mýlíš, má lady.“
 „Jsi opilý!“
 „Jenom trošku.“
 „Cítím tvůj dech.“
 „No jistě. Byla bys radši, kdybych nedýchal.“
 „Tristane, zatraceně, pust' mě! Tvrdil jsi, že ses mi nechťel minulou noc vnucovat – tak si jdi tam, kdes byl, buď tak laskav!“
 „Ne, lady, minulá noc byla zvláštní výjimkou. Jsem doma. A je tu chladno – půjdeš okamžitě dovnitř.“
 Tvář měl pořád ukrytou ve stínu. Bolestně toužila po tom, aby ji držel něžně a ne panovačně. Čekala na něho dlouhé tři měsíce.
 Ale Guyova slova...
 „Dovnitř, má lady!“
 Chtěla protestovat, ale to se už vznesla do vzduchu a ocitla se v pokoji. Hlučně zabouchl dveře. Genevieve si ho nevšímal a přistoupila ke krbu. Ať jde k čertu, celý den pil...
 „Musím ti něco sdělit,“ oznámil jí od dveří. Pootočila se a viděla ostrý a varovný lesk jeho očí. Tělem jí prolétla touha. Tolik ho chce!
 Chce, aby ji líbal a hladil, tiskl k jejímu něžnému tělu svou svalnatou mužnost...
 Ale vrátila pohled k ohni a obrnila se. Nechej ho mluvit! říkala si. Ten intrikánský ničema! Tak král si ji najednou oblíbil...
 „Dlouho a usilovně jsem přemýšlel. Chci se s tebou oženit pro blaho Edenby a pro budoucnost našeho dítěte.“
 „Vážně?“ Dokázala se zasmát a otočit se k němu.
 „Ode dneška za tři týdny. Než proběhnou ohlášky. A musím zajet na Bedford Heath.“
 „O, myslela jsem, můj lorde, že se nikdy neoženíš?“
 Stiskl rty a chvíli mlčel. „Genevieve, zanedlouho porodíš nemanželské dítě.“
 Rozčílila se. Kdyby měla něco po ruce, hodila by to po něm.
 „Ale můj lorde! Slyšela jsem, že se v Irsku od tvého pobytu přemnožili Angličané! Tak se vrať s manželskou nabídkou do okouzlujících zelených lesů v Irsku!“
 „Genevieve...“

„Ne!“ dupla nohou a zadržovala slzy. „Nevezmu si tě! Zabil jsi mi otce, ukradl jsi mi půdu! A jednoho dne, můj lorde, získám svobodu – pro své dítě i pro sebe!“

„Genevieveo...“

„Ty prolhaný, růjný kance – mizero! Nevezmu si tě, slibuju na svou duši! Přikázal ti to král, ty blázne! Budu se rozplývat štěstím, až ti sebere moc!“

Nedával najevo žádný hněv. Jenom povytáhl obočí a blížil se k ní. Cítila strašlivou touhu dřív, než si ji přitáhl do náruče. Chvilí jí trvalo, než sebrala síly, aby ho odstrčila. Jenže mu stejně neunikla.

„Má lady, za tři týdny máme svatbu.“

„Mluv si, co chceš, můj lorde. Z mých úst manželský slib nevyjde!“

„To se uvidí, co říkáš?“

„Říkám ti jasně, neudělám to!“

„Můžeš mi říkat, co se ti zlíbí!“

Dlouho ji tak držel. Napětí mezi nimi přímo jiskřilo. Potom Tristan škytl, pustil ji, mírně se zapotácel a zachytil se o křbovou římsu.

„Ó, ty ožralý, hulvátský děvkaři!“ vykřikla a do očí jí vhrkly slzy vzteku a bolesti. Požádal ji o ruku v pokoji, v němž je zamčená jako nějaká chovná klisna, zatímco on si celý den hýří. Tak to tedy ne! Ani se jí nedotkne, jako že je jí život milý!

„Děvkař?“ opakoval a pak se začal chechtat. A ačkoliv snášel pivo pozoruhodně dobře, bylo naprosto očividné, že je opilý! Znovu na ni sáhl. Zaječela a uskočila, ale Tristan ji zachytil za šaty na ramenou. Látka povolila a Genevievea zakopla a zápasila s vlastním oděvem. Se smíchem ji vymotával a svlékal.

„Ne, nebudu se s tebou bavit, když jsi strávil celý den pitím a děvkařením a – Tristane!“

To už byla v jeho náručí. Díval se na ni tajemnými očima a opatrně se usmíval. Tloukla mu pěstmi do hrudi, ale marně. „Tristane,“ vyhrkla přidušeně, „já – nemůžu. Zbývá už jenom pár týdnů a...“

„Pst, Genevieveo. Chci s tebou jenom spát, držet tebe i dítě.“

Položil ji něžně na postel a uhasil svíčky. Slyšela, jak se svléká, a přemýšlela, jak silně ho nenávidí, ano, opravdu, za to, co jí udělal, za to, že je tak uboze žárlivá, zraněná, rozhořčená... a zamilovaná.

Přikrývky se pohnuly. Lehl si vedle ní. Cítila nádherné teplo jeho nahého těla a sílu jeho paží, když si ji přitáhl k sobě a něžněji hladil.

Čas plynul a on ji pořád jenom držel.

„Nevdám se za tebe, Tristane!“ prohlásila a rychle polkla slzy.

„Spi, Genevieve.“
Zavládlo ticho, ale dlouho to nevydržela a znovu se ozvala.
„Jsem ráda, že tě nezabili, Tristane, přísahám. Moc jsem si přála,
aby ses vrátil. Ale nevezmu si tě.“
„Pst, Genevieve. Spi.“
Zmlkla.
Políbil ji do vlasů. A uvažoval. Někdo se ho v noci pokusil zabít.
A pokud se nemýlil, zahlédl na dvorku nějaký stín.

Několik dalších dnů strávil Tristan s králem a jeho ministry.
Kromě zahraničních záležitostí, na něž chtěl král znát Tristanův
názor, byl Jindřich rovněž rozhodnutý udělit Edenby královským
výnosem raději statut města než pevnosti s příslušenstvím. Tristanovi
se ten nápad zamlouval. Takové privilegium by přineslo Edenby
rozvoj, vzdělanost a blahobyt umělců i farmářů. Jindřich měl zase
zájem o vznik nových měst, odkud se bude šířit anglické zboží za
hranice a odkud mu poplynou vyšší daně do královské pokladny.

Genevieve se i nadále odmítala ukazovat na veřejnosti. Tristanovi
se kupodivu líbilo trávit s ní čas – i přes její ostrý jazyk. Hodlala
vyhrát – ale on byl rozhodnutý zvítězit a měl rád jejich boj. Ale
nedůvěřoval jí, i když ji miloval, ležel v noci spokojeně vedle ní a
potěšené se smál při každém pohybu dítěte.

Věděl, že i ona má zábrany. O svatbě už nemluvil. Udělal, co
bylo třeba, aby věci běžely samy. Genevieve se občas zmínila, že si
ho nevezme – mohl ji přinutit, aby se stala jeho konkubínou, ale ne
manželkou. Ani nepopíral její obvinění, jenom se pokaždé zamračil a
přemýšlel, kde takové výmysly slyšela.

Od chvíle, kdy ji poznal, ho nepřitahovala žádná jiná žena.
Dlouho mu trvalo, než si byl ochotný připustit, že se zamiloval, a
věděl, že ve srovnání s její krásou a kouzlem všechno bledne. Během
celé výpravy do Irska si jiné ženy nevšiml.

Čekala ho ale ještě jedna cesta. Jednoho rána uprostřed dubna
vstal, probudil spící Genevieve polibkem a smutně jí oznámil, že
zhruba na týden odjíždí.

Zdálo se mu, že v jejích očích zahlédl žal, ale bylo to příliš
rychlé, takže usoudil, že v nich převládá pohrdání. V jejím srdci stále
žila minulost.

„Moc se kvůli mně netrap,“ poznamenal, a když se k němu
otočila zády, neodolal a plácl ji přes zadek.

„Ó!“ vykřikla a vztekle se otočila k němu.

Usmál se jako spokojený kocour. „Neboj se, na svatbu se vrátím včas.“

Opustil ji bez vysvětlování, protože na ně neměl sílu. Nebyl doma v Bedford Heathu téměř tři roky a věděl, že se tam musí vrátit.

Jeli s ním Jon a Thomas Tidewell. Bylo to skoro totéž, jako když jeli tenkrát před lety a objevili strašlivé krveprolití a zkázu.

Ale den uplynul klidně a pomalu se snášel příjemný večer. Tristan viděl, že pole jsou připravená na jarní práce a krajinu zdobí nové doškové střechy. Muži pracovali na polích a farmářky vybíhaly z domků, aby ho pozdravily a řekly mu, že ho rády vidí.

Večeřeli ve velké síni a služebnictvo ho radostně vítalo. Přicházely stráže, kněz s laikem, nájemci, řemeslníci, vojáci. Po jídle prošel s Jonem, Thomasem, správcem a kapitánem stráže potřebné záležitosti a potom seděli před krbem a popíjeli víno.

Jon s Thomasem ho nechtěli opustit, ale poslal je do postele.

A celou noc ji viděl. Lisetta proploovala síní a galerií, seděla a šila před krbem, hrála na harfu, otáčela karty na stole a radostně se usmívala, když vyhrála. Slyšel její šepot a cítil její laskání.

S těžkým srdcem zašel do dětského pokoje a potom do její ložnice. Lehl si na místo, kde vždycky lehával, kde se smáli a láskovali. Nespál. Strávil noc zíráním do tmy a vzpomínáním.

Další den se zúčastnil vzpomínkové mše v kapli, kde se pomodlili za duše všech zemřelých. Tristan se díval na její překrásnou tvář, kterou vyřezali během jeho nepřítomnosti, a pochopil, co Genevieve asi cítila v kapli na Edenby o Vánocích.

Umělec zachytil Lisettu velice dobře. Měla výrazné rysy. Zavřené oči jako by se mohly každým okamžikem otevřít. A rty se vlnily mírným úsměvem, jako by skrývaly nějaké tajemství. Tristan pevně věřil, že odpočívá někde v nebi a možná právě proto se tak příjemně usmívá, protože je osvobozená od pozemských bolestí.

V dalších dnech měl dostatek práce. Bedford Heath prosperovalo, protože na panství dohlížel Thomas. Ale ten se s Tristanem účastnil výpravy do Irska, takže bylo nutné dodělat výkazy za poslední měsíce a učinit mnohá rozhodnutí. Tristan si myslel, že se sem nikdy nevrátí, a věděl, že tady nechce žít. Ale země i titul patřily jemu, i výnosy z hospodaření. Hodlá se oženit s Genevieveou. Zanechá dědice a možná se sem vrátí jeho syn nebo vnuk a nalezne tady štěstí.

Kněz Tristana upozornil, že v jeho sídle zřejmě straší. Tristan to odmítl. Kéž by tomu tak bylo! Kéž by mu otec šeptal svoje rady, bratr se holedbal a smál, Lisetta se ho dotýkala...

V sídle nestrašilo, ale v Tristanovi ano. Návratem se snažil své pocity vytěsnit ze srdce. Měl radost z Jindřichova příkazu. Chtěl se

oženit. Začít znovu. A tady zjistil z jemně vyřezané Lisettiny tváře, že má právo... znovu milovat. Nemůže být blázen a promarnit život. Jeho ženou se stane Genevieve a on ji raději zkrotí, než zlomí. Bude vychutnávat požár, dokud si netroufne dát najevo něhu.

Při návratu do Londýna dorazil později večer, než předpokládal. Zastavil se v krátkosti u krále a pak spěchal za Genevievou. Srdce mu prudce bušilo.

V chodbě potkal Jona s Edwynou. Edwyna se hezky zardívala a Tristan se usmál, protože si uvědomil, že právě uvítala manžela s rozechvělým – i když rychlým – žárem. Zachytila jeho pohled a znovu ji polil ruměncem. Zasmál se, ale Edwyna ustaraně zašeptala.

„Tristane, jsem si jistá, že tě nepodezírám! Ale hrozně se na tebe zlobím! Řekla jsem jí, kam jsi jel, protože tys to neudělal...“ Vrhla na něho vyčítavý pohled. „Ale Tristane, její čas je na spadnutí a ona je neklidná, a tak...“

„Takže je ještě hubatější než jindy!“ odpověděl Tristan. „A nemusíš šeptat. Je oblečená? Je připravená?“

Edwyna unaveně přikývla. „Povídala jsem jí, že jdeme do města, že nepotká nikoho známého, že to sídlo je jedno z králových nejoblíbenějších, a právě proto tam máme večeřet.“

„Nuže,“ zabručel Tristan, „jdeme pro ni, ne?“

„Možná bys měl jít sám,“ špitla Edwyna.

„Edwyno!“ škádlil ji Jon. „Chováš se jako vystrašené house! Bude mít podezření.“

„Chceš mě poslat za tou dračicí samotného?“ dobíral si ji i Tristan.

„Hmm! Ale já s tím nechci mít nic společného!“

„Copak nechceš, aby byla tvoje neteř váženou osobou a tvůj prasynovec legálním potomkem?“ smál se Tristan.

„To ano! Tak pojďme!“ smířila se Edwyna s osudem.

Společně vyrazili pro Genevieve.

„Vy dva koketujete a chováte se jako dávno ztracení milenci,“ upozornil je Tristan.

„Můžu dělat opilého,“ nabídl se Jon.

Tristan otevřel dveře Genevievina pokoje. Usmál se, když prudce zvedla hlavu od šití. Byla oblečená – a vypadala úžasně. Zmocnila se ho nesmírná něha. Část vlasů měla zapletenou do copu obtočeného kolem drahokamy posázené sít'ky, kterou jí daroval.

Některé zlaté kadeře zůstaly volné a vlnily se jako zlatá vlečka. Šaty měla nabrané hned pod ňadry a široká, kožešinou lemovaná sukně zakryla její pokročilé těhotenství. Vstala se směsicí citů v očích jako hvězdný prach. Byly modré i stříbrné, a potom fialkové a

mihotající. Tristan si potěšené pomyslel, že chce jít k němu, že ho postrádala...

„Dobrý večer, Genevieve.“

„Opravdu je takový, můj lorde?“

„No tak, buď milá!“ nakoukla Edwyna do dveří šťastně zavěšená do manžela.

„Genevieve!“

Jon k ní přistoupil, políbil jí obě ruce a uvolnil cestu. Tristan vykročil, vzal ji za ruku a neklidně poznamenal, že už musejí jít.

„Jedeme kočárem?“ zeptala se Genevieve stojící strnule po jeho boku.

„Ne. Nechci, aby tě vytrásl. Tvůj čas se už blíží.“

Rychle prošli chodbou. Cestou skrze dlouhou galerii je zahlédl hrabě z Nottinghamu. Tristan mu jen krátce zamával a spěchali dál po schodech ven z paláce. Prošli velkou branou kolem nočních stráží. Genevieve měla skloněnou hlavu a zrudlé tváře.

„Je ti dobře?“ zeptal se úzkostně Tristan.

„Jsem v pořádku.“

„Jsi – rozpačitá ze svého stavu!“

Oči jí vzplály. „Jistě!“

„To nemusíš.“

„Nevezmu si tě, Tristane.“

„Jindřich ti přiřkne nějakého tlustého, ošklivého starého lorda!“ varoval ji Tristan upřímně.

„To se bude hodit!“

„Ale ty budeš každou noc trpět!“

Thomas je doběhl a Genevieve polil ruměnec, protože nepochybně zaslechl jejich slova.

„S oparem na rtech a bude v posteli říhat!“

„Thomasi, nemohl by sis najít pro mučení nějakou vlastní lady?“ zakvílela Genevieve.

„Ne – protože s Tristanem jako nadřízeným mám žalostně málo času!“

„Až se dítě narodí,“ odsekl mu Tristan, „budeš mít spoustu času, protože se vrátíš k péči o Bedford Heath. Jakmile bude moct Genevieve cestovat, odjedeme na Edenby.“

„My ne,“ namítla mile Genevieve. „Já budu patřit tomu tlustému lordovi s oparem.“

„Hrozný osud!“ zachvěla se Edwyna a všichni se zasmáli.

Genevieve vzhlédla k Tristanovi: „Neprovdám se za tebe, Tristane. Nepřemluvíš mě ani vybranou večerí nebo zábavou. Nikdy ti to rozhřešení neposkytnu, přísahám.“

Pousmál se. Za několik okamžiků došli k honosné kamenné budově. U dveří čekal sluha v livreji a Genevieva nepoznávala ani barvy, ani erb vyšíty na rameni.

„Komu patří ten dům?“ zeptala se.

„Královu příteli,“ odpověděl Tristan mlhavě. To už procházeli chodbou k jídelně.

Genevieva se zastavila u stolu s rukou na opěradle krásně vyřezávané židle a rozhlížela se. Z vysokého stropu visely zástavy a stěny zdobily různé druhy zbraní.

Tristan jí zdvořile odsunul židli. „Posaď se, má milovaná.“

„Nejsem tvoje milovaná,“ odsekla tiše, „a bojím se posadit.“

„Jenže musíš! Nemáš se čeho bát – budu celou dobu sedět na druhém konci stolu!“

Posadila se. A stejně tak udělala i Edwyna a ostatní. Přihrnuli se sloužící ve stejné zelenočerné livreji. Nalévali víno a nabízeli mnoho chodů, od kandovaných úhořů po jemné hovězí, od drůbeže až po vzácné exotické ovoce. Jídlo jim zabralo nějaký čas a všichni přítomní hodně popíjeli. Tristan, který Genevieu pozorně sledoval ze svého místa na konci stolu, viděl, že je nervózní – a často zvedá svůj pohár.

Edwyna nepřetržitě mluvila, Thomas s Jonem se často smáli. Jenom Genevieva s Tristanem mlčeli.

A pak přišel čas. Tristan pokynul Jonovi a oba přistoupili ke Genevievě, která zrovna říkala Edwyně, že tohle místo připomíná spíš nějakou soukromou rezidenci, než hostinec nebo tavernu.

Tristan se přes její hlavu zašklebil na Jona. Vedl Genevieu chodbou, ale do jiných dveří, než kterými přišli.

„Tristane, kde jsou královi hosté?“ zeptala se. „Nikomu jsi nezaplatil za obsluhu! A neviděla jsem žádné hosty – a jdeš špatným směrem! Tudy jsme nepřišli!“

Jenže tyto dveře vedly do soukromé kaple biskupa ze Southgate. Tristan je otevřel a postrčil Genevieu dovnitř. I přes množství vína, které vypila, byla Genevieva okamžitě ve střehu.

Jak by nebyla? U oltáře je čekal sám biskup se dvěma ministranty.

„Ne!“ vzepřela se. „Ne! Tristane, neudělám to! Edwyno, neudělám! Nebude to zákonné! To nemůžeš udělat, nemůžeš!“ Snažila se vykroutit z Tristanova sevření.

„Zatraceně, Edwyno, vypila málo vína!“ zavrčel Tristan.

„Co bys ode mě chtěl?“ zavzlykala Edwyna. „Nemohla jsem jí ho nalít do krku!“

„Pojď!“ zavrčel na Genevieu.

Nemohla za žádnou cenu prohrát, ať důstojně, nebo jinak. Křičela a běsnila, kopala a tloukla ho pěstmi.

„Genevieve, svázaná a s roubíkem, nebo dobrovolně, provdáš se za mě.“

„Ale no tak, no tak!“ ozval se biskup a vyšel jim vstříc. „Dítě, čekáš přece s tímto mužem dítě. Král si přeje, aby ses vdala. Buď rozumná...“

Genevieve ho neposlouchala. Pěstí vyrazila proti na Tristanovi, ale minula a trefila do brady biskupa.

Tristan popadl její ruku a přes protesty, které se už začaly měnit v pláč, se biskupovi omluvil.

„Počkám vás u oltáře,“ oznámil biskup.

„Genevieve...“, snažila se ji uklidnit Edwyna.

„Ty – čubčí synu!“ obvinila Genevieve Tristana a rozevřela doširoka oči, protože jí popadl do náruče a krácel uličkou k oltáři.

„Bastarde, kryso, mizero...“

Neúprosně jí na ústa přitiskl ocelovou dlaň. Thomas, Jon a Edwyna je zneklidněně následovali. Tristan stanul před oltářem s Genevieveou pevně sevřenou v náručí a dlaní přitisknutou na její ústa.

Měl roztrženou košili, vlasy v očích a lapal po dechu. Usmál se.

„Prosím pokračuj, otče. Jsme připraveni.“

Obřad začal. Biskup rychle – velmi rychle – pročetl slova svatební ceremonie. Pak požádal Tristana, aby pronesl manželský slib.

Tristan ho pronesl důrazným hlasem.

Genevieve čekala na svoji chvíli. Roztřesená s očima zalitýma štiplavými slzami. Tristan odtáhne ruku, aby mohla promluvit, a potom...

„Genevieve Llewellynová...“

A pokračoval zděděnými jmény – čímž jí vrátil všechny tituly. „Slibuješ...“

Nikdy! Podřídít se! Vztít si ho za manžela a chovat ho v lásce?

Přišel čas na odpověď. Tristan ji bude muset pustit. Stáhl ruku z jejích úst. Genevieve se nadechla k výkřiku konečného a naprostého odmítnutí.

„Ján...“

Zavřel ji ústa polibkem, stejně jako tenkrát, když chtěla přivolat na pomoc sestry Dobré naděje! Uzamkl její rty a sebral jí dech.

Svíjela se a kroutila, tloukla do něho pěstmi. Tristan jenom pokynul biskupovi, ať pokračuje. Biskup si odkašlal a poslechl.

Genevieve slyšela jeho slova jako z dálky. Uviděla hvězdy a tmu – nic neslyšela. Slábla.

Konečně odtrhl ústa od jejích rtů. Pracně popadala dech – a zjistila, že se právě stala rukojmím. Svatební obřad skončil a nyní probíhala mše...

„Ne!“ vydechla a Tristanova ruka jí znovu zakryla ústa. Zatímco se snažila dýchat a uvolnit se z jeho sevření, postavil ji zprudka na nohy. Zapotácela se v obavách, že nedokáže stát. Tristan ji zachytil a na okamžik nemohla dělat nic, jenom chytat rovnováhu.

To už ji otočil a vedl zpět uličkou ven z kaple a k psacímu stolu. Tristan se podepsal, stejně tak svědci.

„Nepodepíšu!“ vykřikla, ale kolem ruky se jí ovinuly nelítostné prsty. Za marných protestů se podepsala.

„To je nezákonné!“ vyhrkla a konečně se uvolnila z Tristanova držení.

Neodpověděl. Jenom se na ni díval. Přistoupil k ní viditelně rozzlobený biskup.

„Má lady, samozřejmě že je to zákonné! Já i ostatní svědci jsme slyšeli tvůj slib. Ujišťuji tě, mé dítě, že jsi naprosto zákonně provdaná.“

„Ach!“ Z očí se jí vyřinuly slzy. Cítila natékající modřiny na rtech a ocelové prsty na paži, které ji udržovaly v nehybnosti. „Ach! Nenávídím tě, i vás, Edwyno s Jonem – a tebe, Thomasi! Neměli jste právo, neměli...“

Náhle zmlkla, protože pocítila něco nového – jako by do jejích beder pronikl nůž.

„Ó!“ Výkřik zazněl jako zašeptání. Zmateně zalapala po dechu, protože se z jejího těla vyřinul vodopád. Nejasně si uvědomila, že se dítě tlačí na svět. Mlhou omámení viděla, že na ni všichni upřeně hledí. Dívají se, aniž by tušili...

„Tristane!“ Věděla, že upadne. Potřebovala ho.

Přiskočil k ní a zvedl ji přesně v okamžiku, když se jí místnost zatočila před očima a ztemněla.

„Můj Bože, můj Bože,“ slyšela nejasně biskupa. „Manželství je uzavřeno naprosto legálně – a zdá se, že na poslední chvíli!“

Kapitola 22

„Musíš se uvolnit, Genevieve!“ radila Edwyna. „Chvíli to trvá, než dítě přijde na svět!“ Něžněji setřela kapky potu z čela a snažila se usmívat do fialkových očí, které na ni úpěnlivě hleděly.

Genevieve se zděsila, že porodí dítě přímo na podlaze biskupovy kaple! Ale od té chvíle už uplynuly hodiny. Tristan ji odnesl do biskupova nejteplejšího pokoje pro hosty a položil ji na postel. Napjatě seděl vedle ní s pevně sevřenými čelistmi a prsty jí svíral ruku tak silně, až málem křičela bolestí. Přesto nechtěla, aby odešel.

Ale objevila se vysoká štíhlá žena s ocelově šedivými vlasy a rozhodnými očima. Biskup ji oslovoval Katie. Byla laskavá a zkušená. Rychle vyčistila pokoj od mužů včetně Tristana. Odstranila z postele zdobné přehozy a nechala na ní jenom čisté prostěradlo. Genevieveu převlékla do volných šatů. Katie Genevieveu ujistila, že je nejstarší ze dvanácti dětí v rodině a že všechno bude v pořádku - pomáhá rodit děti celá léta. Roztřesená Genevieve se na ni dívala a s chvějícími se rty zašeptala: „U – umře?“ Musela si navlhčit rty, aby dokázala zformulovat slova. „Je to o celý měsíc dříve.“

„Nu, Bůh neposkytuje nikomu z nás záruky, má lady! Ale není důvod, proč bys měla o maličké přijít!“

Od té doby uplynulo několik hodin – nebo dnů? Měla chuť to vzdát a jenom plakat, než umře. Ale bolesti přicházely tak rychle za sebou, že jenom klela. Přišly ještě dvě služebné, které vyměňovaly prádlo a udržovaly Genevieveu v teple. Snažila se proto ovládat a zachovat si aspoň trochu důstojnosti.

Ale bylo to nemožné, když se jejím tělem neustále prořezávaly nože. Odmítla křičet. Zaťala zuby, znovu zaklela a chrlila vztekla slova na Edwynu.

„Už to nikdy neudělám! Pomysli, že my, ženy, se ochotně podílíme na něčem, co nás potom takhle dostane! Edwyno, jak ses mohla znovu vdát, když tohle znáš? Být s mužem, když si uvědomuješ, co může následovat!“

Edwyny se zasmála. „To přejde, Genevieve, uvidíš. Zapomeneš na to.“

„Jestli si jednou nebo dvakrát zakřičíš, má lady, ulehčí to tvojí duši. A pamatuj si, mé dítě, nemáš to nijak těžké. Myslím, že se dítě narodí každým okamžikem,“ prohlásila vesele Katie.

Genevieve se na ni s nadějí podívala, ale přesně v tu chvíli se jí zmocnily šíleně nelítostné křeče. Vyrasila tlumený výkřik a z očí jí vytryskly slzy. Prsty zaryla do potrháných prostěradel, které pro ni Katie přivázala k postelovým sloupkům.

„Lady, teď musíš vši silou zatlačit!“ řídila ji Katie. „Zadrž dech, zvedni se do sedu a usilovně tlač!“

Genevieve poslechla a potom udýchaně klesla zpět na lůžko.

„Při dalším stahu,“ slibovala Katie. Přes všechnu bídu Genevievea přikývla.

„Znamená to, že – žije?“

„Neztrácej víru,“ odpověděla Katie.

„Edwyno!“ Stiskla tetinu ruku a znovu zaklela. „Už nikdy! Už to nikdy neudělám... Tristan, roztrhám ho na kusy, jestli se mě ještě někdy dotkne!“

„Právě sis ho vzala, Genevieve.“

„Já ne!“

„Ale ano, má lady!“ vmísila se Katie. „A tohle maličké bude jeho dědicem, vznešeným a legitimním!“

Opět ji zaplavila děsivá křeč. Pokusila se ji potlačit. Cítila, jak jí po celém těle vyráží pot, a současněji mrazilo. Bledá a zděšená se snažila naslouchat Katie a Edwyně, ale nemohla. Poprvé zakřičela. Pronikavě, hlasitě a dlouze...

Tristan přešel snad už posté dlouhou jídelnou kolem vystavených zbraní a brnění a pod standartami biskupovy významné rodiny. Jon stál u krbu a díval se na Thomase. Thomas se podíval na biskupa a ten chtěl poznamenat něco uklidňujícího. Ale Tristan ho přerušil zasténáním. Přešel ke krbu, prohrábl si vlasy a zíral do ohně.

„Je moc brzy, a jestli se něco stane...“

„Tristane, přestaň se obviňovat.“

„A koho mám vinit? Kdo ji sem dovllekl? Kdo ji málem uškrtl, aby ji přinutil vyřknout slib?“

„Synu!“ Biskup vstal, našpulil rty a podepřel si sepjatýma rukama bradu. „Uzavřel jsi svazek před všemohoucím Bohem. Nesmíš zpochybňovat jeho božství!“

Tristan bouchl pěstí do zdi. Kde byl Bůh v Bedford Heathu a kde je nyní? Jaký hřích Tristan spáchal, že se Bůh mohl dívat na vraždění Lisetty a jejího nenarozeného dítěte a teď si žádat za oběť i Genevievu...

„Já jí to udělal,“ vydechl a posadil se před krbem.

Jon mu přinesl horké silné víno v biskupově nádherném poháru z benátského skla. Tristan se bez rozmýšlení napil.

„Oženil ses s ní,“ poznamenal Jon tiše. „To je správné.“

„Jistě! Jistě!“

Znovu začal pobíhat. Číše jako by mu překážela, proto rychle dopil víno a odložil ji. Zkřížil si paže na hrudi a chodil a chodil.

„Měl jsem se s ní oženit hned, když jsem to zjistil,“ vyhrkl zastřeným hlasem. „Neměl jsem se jí...“

Dotýkat? Milovat? Co jí ublížilo víc? A když z hloubi srdce přísahala, že si ho nevezme, dovllekl ji sem, přinutil ji. Ted' leží nahoře a on ji slyší křičet. Mohl pouze zatínat a rozevírat pěsti a pokoušet se modlit k Bohu, který na něho zapomněl, aby nenechal dítě umřít. Ach Bože! Slituj se tentokrát, nech ji žít a já ji už nikdy nebudu nutit...

Vtom vzduch prořízl její křik, vysoký a strašlivý, plný utrpení, pronikající zavřenými dveřmi.

Okamžitě vyrazil ke dveřím. Jon se ho pokusil zastavit, ale Tristan ho odstrčil. Letěl po dvou schodech nahoru a vrazil do pokoje.

První jeho myšlenkou bylo, že je podivně tichá. Řasy ležely těžce na tvářích, byla bílá, bělejší než měsíc. Katie jí uhlazovala propocené vlasy z čela. Spatřil její ochablé tělo na krvi prosáklém prostěradle. Pronikavě vykřikl a padl na kolena.

„Lorde Tristane! Musíš zachovat trpělivost! Jenom co lady a holčičku umyjeme...“

„Cože?“ Zvedl hlavu k biskupově hospodyni. Prošedivělá žena s laskavými a chytrými očima se dotkla jeho ramene a naznačila mu, aby vstal. „Můj lorde, je v pořádku, jenom vyčerpaná. A dítě je dokonalé, zdravé a křičí, jako když ho na nože berou.“

„Tak ona... žije!“

„Obě žijí, lorde Tristane.“

Tristan se nemohl pohnout. Nohy mu zeslábly a žaludek dělal kotrmelce. Dokonce už ani neviděl. Svět se proměnil ve vodopád, záblesků a šedi.

„Tristane, podívej se na ni! Je úžasná. Tolik vlásků! Černých jako noc!“ říkala mu Edwyna.

Cpala mu něco do rukou. Podíval se dolů a v balíku plenek uviděl... svoji dceru. Ještě nebyla pořádně umytá. Vlasy měla přilepené k hlavičce, ale Edwyna měla pravdu. Na novorozeně jich měla obdivuhodně mnoho. Tenounké tmavé obočí a nakrabatěnou tvářičku. Náhle zamávala pěstičkami do vzduchu, otevřela drobnou pusinku a vykřičela světu svoji nevoli a zlost.

Tristan jen nevěřicně zíral a potlačoval slzy. Deset prstíčků na rukou, deset prstíčků na nohou, měkké bříško s právě odstřiženou pupeční šňůrou, nádherné tělíčko. „Je dokonalá!“ zašeptal. Všemohoucí Bože! modlil se v duchu, děkuju ti, děkuju ti, děkuju.

„Ano, roztomilá holčička!“

Otočil se k Edwyně, která už natahovala ruce.

„Tristane! Je překrásná! Drobounká, ale zdravá a temperamentní! Tristane, podívej, jak je roztomilá!“

Edwyna se dotkla uzlíku, ale Tristan se znovu zachvěl a podíval se nad její hlavou k posteli. Katie zabalila Genevieu do čistého prostěradla a jediné, co z ní viděl, byla téměř průhledná bledá tvář a uvolněné kadeře vlasů kolem čela. Podal novorozeně beze slova Edwyně a vykročil k posteli. Klekl vedle ní a dotkl se bezmocných prstů vykukujících zpod prostěradla.

„Genevievo...?“

Řasy se zachvěly. Na okamžik na něho pohlédla, ale rychle zase sklopila víčka. Zachvěla se a pokusila se promluvit. Podařilo se jí pouze bolestně zašeptat:

„Chtěl jsi syna, já vím. Je mi to... líto. Já...“

Její hlas se vyčerpaně vytratil a zpod víček skanuly slzy. Napadlo ho, jestli vůbec ví, že je vedle ní. Sevřel její prsty pevněji a něžně jí zašeptal do tváře:

„Syna? Má lady, chtěl jsem živé dítě a živou manželku. Genevievo! Je to ten nejkrásnější dar, který jsem v životě dostal! Je dokonalá a celá a nádherná a...“

„Můj lorde!“ zastavila ho Katie. „Teď už ale jdi a přitukni si s přáteli na zdraví dcerky. Musíme matku a dítě řádně vykoupat. Tak už běž!“

Genevieu měla zavřené oči. Tristan přikývl a políbil ji vroucně na čelo. Přitiskl tvář k její a zjistil, že usnula.

„Děkuju ti, má lásko,“ pošeptal a zvedl se. Vzal dítě z Edwyniny náruče a zasmál se, když se opět zlostně rozkřičelo. Zvedl je vysoko do vzduchu a ještě jednou si prohlédl dokonalé tělíčko. Radostně se smál, když se vztekalo a mávalo pěstičkami.

Edwyna se usmála mužské pýše a natáhla se pro dítě.

„Tristane, prosím! Nech mě ji vykoupat. Teď je ze mě prateta! Ale na to jsem přece ještě dost mladá a zdravá! Tak mi ji konečně dej! Jone, co tady děláš? Už ať jste venku.“

Tristan se otočil. Jon stál ve dveřích a radostně se usmíval. Za ním nakukoval Thomas a v půlce chodby postával biskup.

„Už ať jste všichni pryč!“ dupla Edwyna nohou do podlahy. „Tristane,“ dodala o něco mileji. „Genevieva si musí odpočinout. Tak se jdi napít nebo něco podobného.“ Zachránila dítě z otcova náručí a zachvěla se štěstím. Nikdy neviděla muže, který by se tak radoval z narození dcery – vlastně ani z narození chlapce. „Tak jdi už,“ pobídla ho s úsměvem. „Jdi se zpusťle opít!“

Vrátil jí úsměv a prošel kolem ní. Zavěsil se do Jona a scházeli po schodech. Přijali biskupovo pozvání a pustili se do bezstarostného popíjení.

Genevieva byla zamilovaná a plná posvátné úcty a v životě nepoznala takovou radost.

Pozorovala dcerušku vedle sebe a obdivovala její krásu. Určitě žádné dítě na světě nevypadá tak rozkošně. Je tak drobounká, ale nádherná. Katie ji oblékla do elegantních šatiček s nabíráním, které patřily některému z biskupových synovců nebo neteří a byly jí poněkud velké. Naprosté okouzlení dítětem jí dávno dalo zapomenout na bolest. Cítila se otupěle a spokojeně. Ne, cítila se jako anděl obklopený příjemným, téměř nebeským jasem.

Pořád byla unavená a rozbolavělá, ale nepřestávala se usmívat, stydlivě a pyšně, a myslela si, že je nepochybně očarovaná, zcela ponořená do lásky. Když se probudila umytá a osvěžená a Edwyna jí podala dítě, okamžitě věděla, že je bude zbožňovat. Takové maličké stvořeníčko! Dítě mělo otcovy oči – sytě modré, které nikdy nezesvětlají. A ty vlásky... záplava černých vlásků, také po něm. Ale neuvěřitelně drobounké prstíčky byly dlouhé a ženské, takže přece jenom má něco po mně, pomyslela si Genevieva, nejenom pohlaví! Vtom se na ni dítě podívalo a smutně vzlyklo. Edwyna se zasmála a řekla Genevievě, že děvčátko má hlad. Když poprvé potáhlo z jejího prsu, věděla, že mu bude patřit do konce života.

Genevieva byla tak zaujatá dítětem, že vůbec neslyšela tiché otevření a zavření dveří. Tristan vešel dovnitř a okamžitě viděl, že ji ruší. Seděla celá v bílém, vlasy umyté a vykartáčované, rozprostřené po polštáři za nijako hvězdný prach. A jeho dceruška... taky v bílém, drobounká a živě se vrtící vedle matky. Hleděly na sebe, obě tak krásné, tak nevinně čisté.

Tristan se cítil nesmírně neohrabaný. Báł se popojít dopředu ve strachu, že bude rušit. Ale ta panensky čistá zlatovláska je jeho manželka a dítě je plod jejich vášně. Má na ně přece právo. A tak zamířil k posteli.

Genevieva se vyplašeně otočila, jako by chtěla bojovat s každým, kdo by chtěl na dítě sáhnout. Teprve teď ho poznala a oči se jí rozjasnily. Prsa se jí na okamžik přestala zvedat, jako by zadržela dech a čekala, co řekne.

Díval se na ni a nevěděl, co má říct. Přenesl pohled na dítě a usedl v nohách postele. Naklonil se a lehounce pohladil tvářičku jen o málo větší než jeho palec. Dokonale miniaturní pusinka se okamžitě našpulila a mlaskla a překvapený Tristan ucukl.

„Má hlad,“ poznamenala Genevieva a zarděla se. Zaváhala ale pouze na okamžik. Potom si rozevřela košili a přitiskla dítě k prsu.

Tristan se zasmál a napětí z něho spadlo, když dítě popadlo matčinu naběhlou bradavku a hltavě polykalo.

„Zní to stejně jako u malých čuníků!“

Genevieva na něho vrhla vyčítavý pohled, ale potom se sama tiše zasmála a pohladila děťátko po tmavých vláscích. „Ano, není zrovna uhlazený jedlík.“

Tristana zaplavila něha. Zvedl se, objal Genevievu jednou paží kolem ramen a pohladil pijící dítě po hlavičce. Genevieva měla skloněnou hlavu, takže nemohl z jejích očí vyčíst, co si o jeho paži na svých ramenech myslí. Vzpomněl si na svůj slib, ale věděl, že si nedokáže odepřít prostou radost z doteku lidského tepla dcerky nebo manželky.

„Musíme jí dát jméno,“ poznamenal tiše. „Biskup ji chce co nejdřív pokřtít.“

„Proč?“ vyděsila se Genevieva. „Vždyť je zdravá a silná, Tristane, nebo snad ne?“

„Ano.“ Nedokázal pohlédnout do jejích očí, které ho propalovaly, protože se cítil odpovědný za strach v jejím hlase. „Ano, je v pořádku a nádherná. Ale každé dítě má být pokřtěno co nejdřív. Jak bys ji chtěla pojmenovat?“

Cítil na sobě Genevieviny oči. „Můžu jí dát jméno?“

„Ano, ale rád bych ho odsouhlasil.“

Genevieve se zachvěla a napadlo ji, jestli ho jméno vůbec zajímá, když mu porodila dceru a ne syna. Vycítil její rozrušení.

„Genevieve?“

„Zklamala jsem tě. A pomysli, můj lorde, co všechno jsi udělal, aby sis zajistil dědice...“

„O čem to mluvíš?“ zeptal se rozmrzele.

„Je to holčička,“ prohlásila chladně to, co bylo očividné.

„No ano,“ odpověděl s něhou, která jí sevřela srdce. „Tak nádherná, že už teď jí ležím u nohou!“

Genevieve se na něho neodvážila podívat. Nemohla uvěřit, že je schopen tak vroucné a opravdové radosti.

„Kateřina?“ zašeptala.

„Kateřina, Kateřina... Marie. Kateřina Marie de la Tere. Tak ji formálně pokřtíme.“

Genevieve cítila na tváři jeho horký dech a sílu paže, kterou ji zlehka objímal. Je jeho manželka – ta náhlá myšlenka jí prolétla tělem jako blesk a zabolela. Bojovala s ním z pýchy a hrdosti – a ze strachu. To je minulost... nyní jsou rodina. Miluju tě! toužila vykřiknout. Copak to nevidíš, jak tě miluju a jak se bojím, protože teď už vím, že tak velká láska přináší i velkou bolest...

Opřela si rozpálenou líc o chladný polštář a slastně polkla, když malá Kateřina naposled potáhla z bradavky. Tristan se tiše zasmál a lemem šatiček setřel děvčátku kapičku mléka na rtu. „Kateřinko...“

Genevieve se také pousmála a přivřela oči. Manželova ruka spočívala s běžnou důvěrností na jejím boku, zatímco se usmíval na dcerku. Připadalo jí to jako nejkrásnější okamžik jejího života.

Pokusila se otevřít oči.

„Jenom spi, Genevieve,“ zašeptal Tristan a ona znovu pocítila příjemně teplý dech na tváři.

„Nemůžu. Je třeba ji podržet...“

„To můžu udělat snadno já, madam. Ty spi. Slíbila jsi, že mě budeš poslouchat.“

„To tedy ne.“

„Ale ano. Sice pod nátlakem, ale slíbila. Zavři oči a spi.“

Poslechla. Odolala naléhavému nutkání vzít si drobné dětské tělíčko k sobě a přenechala je otci. S dlouhým zívnutím vzdala zápas se spánkem.

Genevieve byla biskupovým hostem už dva týdny a zdálo se, že si nikdo nemyslí, že už má dost sil na cestu.

Cítila se poměrně dobře, ale pokud byla déle vzhůru, pociťovala slabost. V uplynulých dnech k dcerce silně přilnula. Tristan byl pořád neskonalé zdvořilý. Druhý den po porodu jí přinesl zlatý medailonek se smaragdem na sametové stužce jako manželovo ocenění za právě narozené dítě. Genevievě se přívěšek velice líbil. Slíbil, že dá zhotovit jeho miniaturu i pro Kateřinu. Políbil ji na čelo.

Toužila po jeho polibku na rty, ale rychle se odtáhla a vzdálenost mezi nimi jako by narůstala.

Nemohl s ní být nepřetržitě. Pracoval na výnosu, kterým král přiřkne Edenby statut města, a do biskupova domu se vracel až večer. Věděla, že uplyne několik týdnů, než bude natolik zdravá, aby se mohla chovat jako jeho manželka, ale bolestně toužila po jeho dotecích. Být jen tak vedle něho, schoulit se do objetí jeho paží, nechat se hladit. Možná tu a tam slovně bojovat, ale dotýkat se...

Jednoho odpoledne stála u okna s dítětem v náručí a náhle pocítila paniku. Stala se jeho manželkou, jenom aby ho úplně ztratila? Věděla, že se mu všechno daří. Vyprávěl jí o postupující práci na výnosu a o odpoledních trávených s jinými rytíři na cvičišti.

Také jí oznámil, že hodlá ukončit své povinnosti u dvora a vrátit se na Bedford Heath, kde musí s Thomasem projednat několik neodkladných záležitostí, než nechá řízení panství plně na starost Thomasovi a pak – jakmile budou Kateřině dva měsíce – se vrátit na Edenby Genevieu občas překvapovalo, že je Tristan víc poután k jejímu domovu než ke svému. Zřejmě proto, že na Bedford Heathu zemřela Lisetta.

Genevieu se denně těšila na jeho návštěvu. Biskup byl skvělý hostitel. Důstojný muž, v jednom ohledu velmi zbožný, v jiném docela světský. Genevieu se mu omluvila za ránu do brady. On se na oplátku omluvil za vynucený slib, ale současně řekl, že to nepovažuje za špatnost – nevidí to tak nyní i ona? Není ráda, že se provdala, už jenom kvůli svojí překrásné malé dcerce?

Genevieu se jenom zarděla a sklopila hlavu. Byla ráda, to ano! Položila by za svoji maličkou i život. Ale Tristana jaksi čím dál víc ztrácela. Je jeho manželka. Ale teď nejenže ji nemiluje, ale ani ji nechce! Neškádlí ji, neuplatňuje na ni nároky, nekrotí vášeň, ani ji nedrží s triumfálním smíchem.

Je pouze jejím manželem – hezkým, chladným, vždy zdvořilým, cizím, který přichází až večer, s láskou a smíchem objímá dítě a s ní pak rozpráví o svých pracovních povinnostech! Nechápala to, cítila se zraněná. Měla při obřadu víc bojovat! Jenže předtím jí to také nebylo nic platné. Vždycky si bral, co bylo jeho, když to chtěl.

Napadlo ji, jestli ji neobviňuje z předčasného porodu, který ohrozil život dítěte, ale neodvážila se ho na to zeptat. Sdíleli společně hněv a nenávist, něhu i smích. Všechny jejich minulé emoce byly prosáklé vášní. Ale nyní mezi nimi zela prázdnota, kupodivu stvořená narozením dítěte, které oba tak zbožňovali.

Na krtiny se přišel podívat i král Jindřich s Alžbětou. Král daroval dítěti kus země. Překvapilo ji to a cítila vděk. Nevyčítala králi, že ji přinutil k manželství, protože Jindřich pravděpodobně znal její srdce líp než ona. „Kateřina...“ V tichém okamžiku samoty jí zašeptal to jméno. „Není to po jiné dámě stejného jména? Mojí krásné dávné příbuzné, která se stala manželkou Jana Gentského – po mnoha letech a narození několika potomků?“

Genevieve se usmála. „Vždycky jsem ten příběh milovala, Veličenstvo. Je to hořkosladká romance.“

„Tato Kateřina si bude vybírat mezi nejvznešenějšími nápadníky,“ předpověděl král. Genevieve mu políbila prsten. To už byl Tristan u nich a král na ni mrkl. Byla ráda, že mají společné tajemství.

Ale ani ten večer nezůstal Tristan s ní.

Patnáctý den ráno v biskupově domě probudil Genevieve bublavý zvuk. Podívala se k oknu a uviděla Tristana. Opíral se oděný jenom v kalhotách, těsných spodcích a botách o zeď. Kateřina nahá jako při narození mu ležela na hrudi a bušila mu drobnými pěstičkami do prsou. Mezi prstíčky se jí zachytávaly jeho černé chlupy.

Tristan skláněl hezkou hlavu k dcerce a vyprávěl jí o nádherné budoucnosti.

„Pojedeš v krásném kočáře taženém čtyřmi grošáky! Bude vykládaný zlatem. A u tvých dveří se budou řadit nejvznešenější mladíci země, ale ty je všechny pošleš k čertu, má krasavice! Budeš nosit nejjemnější samet a nejměkčí hedvábí a diamanty ve vlasech...“

Náhle se odmlčel, protože vycítil Genevievev pohled. Dlouho na sebe upřeně zírali. Genevieve toužila promluvit, toužila vztáhnout ruce a požádat ho, ať jde k ní, ať ji obejmě.

Ale zaznělo zaklepání. Tristan zavolal: „Dále!“

Jeho pohled na Genevieve už byl zase chladný a odtazitý. „Kateřina si poblinkala šatičky a moji košili! Přichází pomoc.“

Do pokoje vešla Katie. Nesla šatičky a plenky pro Kateřinu a Tristanovi vyčištěnou košili. Byla z modrého sametu, a když si ji přetáhl přes hlavu a zapnul si kolem pasu pochvu s mečem, Genevieve si pomyslela, jak mu elegantní dvorský oblek sluší.

Odtrhla raději pohled a natáhla se ke Katie pro děvčátko. Zasmála se, když Kateřinka okamžitě začala hledat její prs. Katie

slíbila, že za chvíli přinese jídlo a potom připraví Genevievě věci na cestu.

Katie odešla a Genevieve mlčky pozorovala Tristana, zatímco Kateřina kňourala.

„Má hlad,“ upozornil Tristan Genevieve.

„Vracíme se ke dvoru?“

Zdálo se, že zaváhal. „Ty se vracíš ke dvoru. Budeš tam mít Jona a Thomase, kdybys něco potřebovala. Já jedu na Bedford Heath. Genevieve, dávej pozor. Dítě.“

Přitiskla Kateřinu k sobě a otočila se k manželovi zády, aby ji nakojila. Cítila se od něho na hony vzdálená.

„Raději bych jela domů,“ ozvala se.

„Ještě ne. Nejsi na takovou cestu dost silná.“

„Jsem v pořádku, děkuji.“

„Pojedeme domů, až se vrátím.“

Snažila se zadržet slzy. Co se děje? Co vyvolalo to odcizení? Je to pravda, že měl v Irsku tucty žen? Ztratil touhu po té, s níž se oženil?

Bylo v něm něco z dřívějšího Tristana. Přiblížil se k posteli, posadil se a pohladil děvčátko po vlasech. „Za okamžik odjízďím, Genevieve.“

„Ano. A necháš mě s Jindřichem, Jonem, Thomasem.“

„Co to má, má lady, znamenat?“

Nepodívala se na něho. Nelíbilo se jí, že by mu měla poskytnout možnost, aby se díval na kojení své dcerky. Přetáhla plenu přes tvářičku dítěte. Místo porozumění, které od něho očekávala, vycítila jeho náhlý hněv. Chytil ji za zápěstí a přinutil ji, aby se mu podívala do očí.

„Udusíš ji!“

„Ne!“

„Jestli nejsi na tuto roli připravená...“

„Jdi, běž si za svými záležitostmi. Já se postarám o svoje.“

Rozzlobeně vstal. „Bude s tebou Edwyna.“ Ovládl svůj hněv. Krátce a zdvořile jí pokývl, políbil dcerku na hlavičku, ale matku ne. Zamířil ke dveřím. Genevieve zadusila vzlyk a zadržela ho otázkou, která zazněla křiklavěji, než chtěla.

„Proč mě vždycky necháváš se svými hlídacími psy! Nikdy mi nedůvěřuješ, nikdy mě – nevezmeš s sebou...“

Nebyla si jistá, jestli poslední část vůbec slyšel, protože se prudce otočil dřív, než větu dokončila.

„Protože se ti, má lady, nedá důvěřovat, jak všichni dobře víme.“

„Mám tvoje dítě!“

„Ano, a já si je přeji mít i nadále!“

„Ale já ti je neberu!“

„Dohlédnu, abys ani nemohla.“

„Oženil ses se mnou!“

Odmlčel se, zhluboka se nadechl a zkřížil si paže na prsou.

„Ano, má lady, oženil jsem se s tebou. Ale ty ses za mě nechtěla provdat. Mám dokument, který nás prohlašuje za manžele, ale není to nic víc než papír – že ano? Papír získaný pod nesmírným nátlakem... a málem tragédií,“ dodal trpce se sklopenýma očima. Ty se ale zase rychle vpily do jejích. „Musím jít, Genevieve. Jon je tvůj přítel, stejně tak Thomas. Dívej se na ne jako na dozorce nebo strážce, když chceš. Nechávám tě na Jindřichově dvoře, protože vím, že jsi tam v bezpečí a je o tebe dobře postaráno. Přeji ti příjemný den, má ženo. Měj se dobře. Vráť se, co nejdříve to půjde. I když cítím, že jsem ten nejvíc nenáviděný z tvých – dozorců.“

Uklonil se jí, a zatímco za ním hleděla ochromená zmatkem, prošel dveřmi a byl pryč.

Genevieve něžně odložila dítě a rozběhla se za ním. Doběhla ke dveřím bosá a roztřesená, ale už nebyl v dohledu.

Kateřina se na posteli ozvala vyčítavým a vzteklým křikem.

„Ach, Kateřino!“ zašeptala Genevieve a s očima zalitýma slzami vzdala pronásledování odcházejícího manžela.

Vrátila se k posteli a vzala dítě do náruče. Přitiskla roztřesené Kateřinčiny rtíky k prsu.

Dítě si spokojeně vzdychlo a přestalo plakat.

Genevieve naopak začala. Kousala se do rtu, aby ztišila vzlyky. Po tvářích jí stékaly slzy zmatku a pocitu ztráty.

Kapitola 23

„Thomasi, jestli mě nevezmeš, tak přísahám, že si najdu způsob, jak jít sama!“

Genevieva si nebyla jistá, že to zní velitelsky, ale chtěla být co nejpresvědčivější. Jonovi se podařilo s nejasným příslibem uniknout, a tak dnes večer oslovila Thomase.

Nebylo to těžké, pomyslela si suše. Stačilo jí vyjít na chodbu. Zdálo se, že když s ní nejsou Jon s Edwynou, tak Thomas hlídá každý její krok. A když neviděla Thomase, mohla si být jistá, že někde poblíž je buď její teta, nebo Jon.

Kateřina zdravě spala v kolébce, kterou Genevievě darovala Alžběta z Yorku. Thomas byl v náladičce – díky svařenému vínu, které Genevieva sama pečlivě připravila nad ohništěm v krbu. Stačilo teď jenom udeřit a nenechat se odbýt.

Thomas na ni vrhl neklidný pohled plný pochybností a zmateně přešlapoval u krbu. Dopil víno a odložil pohár na římsu. Ruce si založil za záda.

Genevieva vyhlížela stejně odhodlaně, jako když čelila Tristanovým dělům při obléhání Edenby.

Je jako mýtická bojovnice, pomyslel si Thomas, s vlasy jako zlatou zástavou za ní vlajícími a planoucíma očima, které nelze popsat. Má všechno, co si může muž u ženy přát – jemná a přesto divoká. Rozhodná a oduševnělá a přitom tak dojemně ženská. Malé Kateřině je sotva pět týdnů a její matka je už zase štíhlá jako proutek a svůdná.

Co to Tristana žene, že nevidí krásu, která mu patří? Proč je pořád tak nabručený, proč ji trápí? Thomas si vzpomněl, že se kdysi pokusila Tristana zabít – ale on přece zabil v boji mnoho obdivuhodných mužů. Kdyby to byla podstata problému, Tristan by jí už odpustil. Nejpodivnější na tom je, že ji Tristan miluje – tím si byl Thomas jistý.

„Thomasi!“ Neměla daleko k zoufalým slzám. „Vím, že jsem hlídaná ve dne v noci, ale už dřív jsem dokázala uprchnout. Prosím, prosím, Thomasi! Je pryč skoro tři týdny.“

Thomas se smutně usmál. „A zase bude pryč, má lady. Získal hrabství, král z něj učinil vévodu z Edenby a je poddaným Jeho Veličenstva. Krutě se mýlíš, jestli si myslíš, že už nikdy nepůjde do bitvy proti uchvatiteli.“

Genevieve se šla podívat do kolébky. „Já vím, že ho král zase povolá. Ale proč se teď zase vrátil na Bedford Heath, Thomasi? Přece jsi to tam vedl ty a dobře.“

Thomas pokrčil nešťastně rameny. Nemohl se vyhnout jejímu pohledu.

„Thomasi, no tak, prosím! Dlužíš mi to, sire! Podílel ses na tom, že jsem si ho musela vzít!“

Tiše zaúpěl. „Genevieve, vrátil se tam, protože někteří z jeho nejvěrnějších mužů, vzdělaní a myslící lidé, jsou přesvědčení, že na jeho panství straší!“

„Straší?“

„Ano...“ Thomas rozhodil bezradně ruce. „Došlo tam ke strašlivému krveprolití a...“

„Prosím, Thomasi!“

„Nejsem si docela jistý...“

„Řekl ti, že mě tam nesmíš přivést?“

„Ne – vůbec ho nenapadlo, že bys o to žádala!“ vyčetl jí Thomas. „A opravdu, Genevieve, jak můžeš? Co Kateřina? Chceš ji tu nechat s kojnou? Je přece tak maličká!“

Genevieve se prudce nadechla a vydechla. „Nechám ji s Edwynou a Mary. Mary říkala, že zná moc dobrou mladou kojnou s dostatkem mléka, dceru nějakého tesaře, která může snadno uživit svoje i moje dítě.“

Genevievín návrat do prostorného pokoje u dvora doprovázela určitá překvapení. Tristan dal přivést Mary, aby jí sloužila. Ještě dojemnější bylo znovuoobjevení sira Humphreye, který jí sdělil, že se na Tristanovu žádost setkal před králem s Tristanem a dostal milost a odpuštění. Ale ani to neuhaslilo její nutkání rozjet se za Tristanem a

riskovat jeho hněv. Jestli má být jeho manželka, nenechá se odsunovat stranou!

Thomas ji chvíli pozoroval a potom vzdychl. Co bude lepší vysvětlit Tristanovi, že ho oklamala a rozjela se za ním sama? Nebo mu vysvětlit, že neměl dost silnou vůli, aby se jí vzepřel?

Možná to, že pojede na Bedford Heath, bude dobré pro ně pro oba.

Rozhodil paže.

„Tak dobrá.“

„Opravdu, Thomasi?“

Její úsměv byl okouzující. Rozběhla se přes pokoj, vrhla se mu kolem krku a políbila ho na tvář. Thomas se usmál, vzal ji za ruce a myslel si: Můj Bože, jestli se takhle dívá na Tristana, není divu, že je hluboce zamilovaný.

„Vyjedeme při východu slunce. Pojedeš v kočáře.“

„Děkuju ti, Thomasi!“

Nakonec se Jon s Edwynou rozhodli dvojici doprovázet. Jon považoval celý nápad za vážnou chybu, ale nedovolil jim odjet bez něho. Genevieva ještě přibrala na pomoc Mary s Kateřinkou, a vytvořili si tak docela přátelskou společnost. Ženy jely v kočáře a muži vpředu na koních. Genevieva zjistila, že kočár není pronajatý, ale že patří jejímu manželovi. Nesl na dveřích jednoduchý erb Bedford Heathu. Jon jí vysvětlil, že kvůli blízkosti panství od Londýna si rodina nechávala kočár trvale ve městě.

Bylo to docela příjemné a pohodlné vozidlo a Genevieva, Edwyna, Mary i malé dítě si z cesty od počátku udělaly něco jako výlet. Bylo jaro a krajina byla překrásná. Jakmile opustily londýnský ruch, mohly pozorovat sedláky osévající pole. Pláně a louky rozkvetly a ve vzduchu létali motýli a včely.

Chvilími jel s nimi v kočáře Jon s koněm uvázaným vzadu, chvilími zase Thomas. Na oběd se zastavili v zájezdním hostinci, kde měli čerstvou smetanu, chléb a pstruhy nachytané v říčce chvíli před jejich příjezdem.

Znovu vyjeli a Thomas sedící vedle Genevievy zanedlouho oznámil, že už vjeli na pozemky patřící k Bedford Heathu.

Blížil se večer a výletní nálada v kočáře zmizela. Nervózní Genevieva si tiskla Kateřinu k prsům a tišeji prozpěvovala. Noc rychle spustila svou oponu. Z krajiny toho viděla jen málo, ale poznala, že je rozlehlá. A stále častěji mýjeli lidská obydlí. Farmářská stavení, z nichž se linulo světlo a teplo ohňů. Skupinku domků a

dílen. V dálce se zvedaly vysoké zdi několika působivých panských sídel s osvětlenými okny, žádnými pouhými střílnami jako na Edenby, ale zdobně vyzděnými cihlami a maltou.

Thomas si náhle odkašlal a ukázal na druhou stranu přes širokou cestu a nádvoří: „Tristanův dům,“ zamumlal. „Víš, nečekal, že zdědí panství. Lordem se měl stát jeho bratr. A tak si zhruba před pěti roky po bitvě u Tewkesberry postavil tento dům.“

Kočár se konečně zastavil před vznosným schodištěm vedoucím k masivním vyřezávaným dveřím. Thomas vyskočil z kočáru, vytáhl schůdky a pomohl Genevievě vystoupit. Zatímco ji ostatní následovali, dívala se Genevieve na rozlehlou a krásnou budovu. Nebyl to ani hrad, ani zámek, ale překrásná kombinace obojího.

Vtom se zamračila, protože za oknem v prvním poschodí zahlédla pohybující se stín. Lehce potřásla hlavou a zamyslela se, proč ji ten stín tolik rozrušil. V sídle byli nepochybně lidé, včetně Tristana.

Pak si uvědomila, že jí stín připadal podivný, protože se pohyboval kradmým krokem a s ním i světelný bod.

„Genevieve!“ zavolala na ni Edwyna. Genevieve se otočila a viděla, že se vstupní dveře otevířely a vyběhli z nich sloužící. Thomas hovořil se statným mužem v hezké livreji a přiběhli mladí čeledíni, aby odnesli zavazadla.

Genevieve vystupovala nervózně po schodech. Ale zřejmě nemusela mít obavy z manželovy reakce na jejich příjezd – protože tady nebyl.

Jon srdečně objal statného chlapíka ve dveřích a Thomas se zasmál. Představil ho Genevievě a Edwyně jako Gaylorda. Jon k tomu dodal, že Gaylord Genevievě zajistí, co bude potřebovat, protože tím vším prošel už v jejich dětství. Genevieve se na všechny usmívala. Měla radost, že jsou si velice blízcí, a Gaylord jí byl od prvního okamžiku velmi sympatický, i když cítila, že si ji prohlíží. Požádal ji o dítě a Genevieve se polekala. Jon ji uklidnil, že je Gaylord choval všechny a přežili to ve zdraví. Ke Genevievinu překvapení její dcera vůbec neprotestovala a v Gaylordově náručí si potěšené broukala.

Genevievě se zachytil lem šatů ve dveřích. Při tichém zvuku trhané látky se zastavila. Thomas se zasmál a vrátil se, aby jí je pomohl uvolnit. Zjistila, že se dívá přes jeho hlavu ven do noci, a pocítila zvláštní závan strachu.

Za sídlem, přímo za skupinou hospodářských stavení začínal les.

A ve spleti dubových větví zahlédla další stín. Nesl lucernu s malým světýlkem a pohyboval se kradmými kroky.

„Thomasi!“

„Copak?“

Ale to už světýlko zmizelo mezi stromy. „Myslela jsem, že vidím,... ale to je jedno.“ Rozhodla se nic neříkat. Jestli si lidé opravdu šeptají, že v sídle straší, pak by se raději neměla zmiňovat o nějakých stínech. Alespoň ne nikomu kromě Tristana. „Thomasi, kde je Tristan?“

„Pořád se ještě dohaduje o rozdělení půdy,“ zabručel Thomas nešťastně.

„Vrátí se dnes večer?“

„Pozdě, jak mi povídal Gaylord. Což je pro mě štěstí! Víš, za tohle by mi nejspíš ukousl hlavu. Ale pojď už. Prohlédni si sídlo, když už jsi tady.“

Vzal ji za ruku a vedl ji do velké, dřevem obložené vstupní haly. Po levé straně byla jídelna a galerie, vpravo velká síň, kanceláře a kuchyně. Zavedl ji do velké síně a ona vydechla údivem nad její nádherou. Na podokenních sedačkách bylo plno plyšových polštářů, podlahu zateplovaly koberce z různých exotických krajín. Stěny zdobily tapiserie a závěsy a kolem klenutého kamenného krbu stály pohodlné židle.

„Ach – a Tristan tohle místo nenávidí!“ poznamenala.

Gaylord, který si prohlížel Kateřinku ve světle ohně z krbu, se na ni ztrápeně podíval. Kateřina spustila křik a Genevieva si uvědomila, že dítě má hlad a je podrážděné, protože se o ně v kočáře nemohla správně postarat. Usmála se a vzala si děvčátko k sobě.

„Dobrý muži, možná bys mi ukázal, kam bych mohla... uložit dítě.“

„Má lady,“ odpověděl co nejuctivěji, ale Genevieva viděla, že nad její hlavou hledá pomoc u Thomase. Uvědomila si, že si Gaylord zřejmě myslí, že ji tu Tristan nebude chtít.

„Gaylorde, potřebuju dítě nakrmit,“ dodala dutě s podtónem autority, které se učila celý život.

Rychle se vzpamatoval, kývl na jednoho mladíka stojícího vzadu a očima ukázal ke schodům. „Odvedu tě...“

„Ne, Gaylorde, já to udělám. Jeho lordstvo mě za to nejspíš pověsí,“ vzdychl Thomas.

„Děkuju ti,“ zamumlala Genevieva. Usmála se na Edwynu a Jona, kteří byli také nějaký pobledlí. Jon jí popřál dobrou noc a Genevieva měla chuť ho označit za zbabělce – chce být se svou ženuškou bezpečně v posteli dřív, než se Tristan vrátí. Ale může ho obviňovat? Jon na tom nenese žádnou vinu.

První poschodí domu bylo stejně elegantní jako přízemí. Pokoje oddělovaly od chodby klenuté chodbičky a na zdech viselo množství portrétů. Thomas jí ukázal knihovnu a hudební salonek, všechno tvořilo součást pánské části patra. Potom se zastavil a otevřel dveře s těžkými mosaznými úchyty. Srdce se jí zachvělo.

Stála a prohlížela si krásné koberce a teplé závěsy na oknech. Postel se čtyřmi jednoduše vyřezávanými sloupky byla rozměrná. U každého sloupku byly přivázány damaškové závěsy a postel přikrýval nejjemnější bílý mušelín. V domácnostech lepší společnosti měly manželské páry – dokonce i ty, které se vzaly z vlastní vůle oddělené soukromé pokoje. Tato místnost nebyla ani dámská, ani pánská. Byla spíš určená k příjemným společným chvilám muže a ženy. Takže Lisetta s Tristanem byli pořád spolu, usoudila Genevieve a píchlo ji u srdce.

„Pošlu ti sem Mary a hochy s tvými věcmi,“ ozval se Thomas. „Chceš se vykoupat?“

Genevieve přikývla. Ano, chce se vykoupat! Chce se cítit svěže a touží po vodě provoněné vonným olejem. Chce mít jistotu, že je její pokožka hebká a jemná a uvede v pokušení muže, který se od ní odvrátil.

Thomas se už otočil k odchodu, když Genevievein zrak pohlédl k oknům. Byly nádherné s krajními tabulkami v oblouku zbarvenými sytě modře. Jenže právě v tom okamžiku si uvědomila, kde zahlédla zvenčí ten kradmo se pohybující stín.

„Thomasi! Počkej. Jsi si opravdu jistý, že tu Tristan není?“

„Samozřejmě že jsem,“ odpověděl poněkud netrpělivě Thomas. „Gaylord to přece musí vědět. Proč?“

Neklidně se usmála a popleskala Kateřinku po zádíčkách. „Promiň, Thomasi, jen mě to tak napadlo.“

Sotva odešel, uvelebila se s Kateřinou na posteli. Zatímco dítě pilo, rozhlížela se po pokoji. Byl příjemně teplý a útulný. Pokusila se představit si Lisettu. I když neznala její tvář, cítila ji – vznešenou a mírnou, pohybující se v hedvábných šustících šatech, sedající si k toaletnímu stolku. Genevieve znovu pomyslela na ten stín a zamrazilo ji. Ale potlačila to. Nevěřila, že se duše mrtvých vrací, aby pronásledovaly živé. Navíc Lisetta byla hodná. Genevieve byla přesvědčená, že by ji tak jemná žena pochopila, stala by se její přítelkyní a určitě by jí nechtěla ublížit.

Kateřina za chvíli usnula. Objevila se Mary a mladíci přinesli krásnou mosaznou kád' a kbelíky horké vody. Genevieve se dlouho koupala a přála si, aby vonící páry ulehčily její duši. Co asi Tristan

udělá? ptala se stále znovu. Pošle ji pryč? Možná nebude rád, že ji tady vidí, ale určitě s radostí pochová dcerku.

Mary jí vykartáčovala vlasy, až se zářivě leskly a vlnily se jí po zádech. Genevieve se podvědomě oblékla do bílé noční košile z nejjemnějšího hedvábí. Mary znovu přivolala mladíky, kteří odnesli kád' s vodou, a rychle uklidila. Potom přišel Gaylord, aby ukázal Mary její pokoj v části pro služebnictvo. Genevieve osaměla.

Dívala se na Kateřinu spící na posteli a kousla se do rtu. Nenapadlo ji zeptat se Gaylorda nebo někoho jiného z domu, jestli by se tu pro Kateřinu nenašla kolébka. V zadní části pokoje byly další dveře a Genevieve se na ně chvíli dívala. Přemýšlela, jestli nevedou do dětského pokoje. Když byla sama, tak spala s Kateřinkou vedle sebe. Ale dnes večer nechtěla, aby musel Tristan zdolávat nějaké překážky.

Opatrně zvedla dítě a zvědavě zamířila k zavřeným dveřím.

Uvědomila si, že ozdobný přehoz na posteli musí být vyměněný za příkrývky. Tristanovo služebnictvo však bylo čiperné a šikovné.

Nestačila to ještě domyslet a zaznělo zaklepání. Rychle běžela ke dveřím, aby se Kateřinka znovu neprobudila, protože už bylo dost pozdě.

Za dveřmi stál Thomas a žalostně se usmíval. Držel podnos s vínem a sklenicemi. „Napadlo mě, že by sis možná chtěla... zkrátit čekání,“ poznamenal. Usmála se, protože viděla jeho nervozitu.

„Děkuju ti, Thomasi, pojd' dál. Prosím, potřebuju tvoji pomoc!“ zašeptala Genevieve.

Thomas ji zvědavě následoval a odložil podnos na stůl. Genevieve kývla ke druhým dveřím a Thomas zaváhal, jako by náhle neměl chuť jít dál.

„Thomasi, je tam dětský pokoj?“

Váhal s odpovědí. Genevieve se zachmuřila a zkusila dveře otevřít. Povolily. „Thomasi, vezmi, prosím tě, světlo.“ Vešla do temné místnosti a přemýšlela, jestli za ní půjde či ne. Ale přišel i s lucernou.

„Genevieve...“

Uviděla kolébku a potěšené vykřikla. Někdo to tu pro Kateřinu přece jenom připravil. Cítila vůni čistého prádla uloženého v hezké skřínce. Dále tu byl stůl se židlemi, truhlice a všechno vybavení, které je pro novorozeně potřeba.

Opatrně položila Kateřinu do kolébky. Potom se otočila k Thomasovi. Z jeho tváře vyprchaly všechny barvy, zůstala jen popelavě šedá.

„Thomasi...“

„Ustup kousek zpátky, Genevieve,“ ukázal lehkým sklonem hlavy k podlaze.

Ustoupila a téměř pod kolébkou uviděla velkou tmavou skvrnu.

„Tady zemřela,“ oznámil Thomas dutým hlasem. „Tady ji Tristan našel. Myslím, že to tu dnes někdo pro Kateřinu připravil, ale nevím, jestli bys raději neměla...“

Genevieve klesla na kolena a dotkla se podlahy. Cítila pronikavou bolest pro neznámou ženu, která tu kdysi žila a zemřela nad kolébkou, v níž mělo ležet její dítě. Podívala se na Thomase a musela se tvářit velice zničeně, protože k ní rychle přistoupil, klekl si vedle ní a zvedl jí bradu.

„Genevieve, nevím, co mám povědět, abych ti ulehčil...“

„Asi by sis měl, Thomasi, něco vymyslet, a to pěkně rychle!“ ozval se strohý a výhrůžný hlas z klenuté chodbičky. Genevieve se nadechla a rychle vstala. Tristan byl doma.

Měl na sobě jednoduché žlutohnědé kalhoty a vysoké boty, volnou bílou košili a odřenou koženou vestu. Opíral se obvyklým ledabylým postojem, přesto Genevieve nepřehlédla vražedný vztek v jeho očích. Pak se pohnul a blížil se k nim plíživě jako kočka s rukou na jílcí meče. Díval se na Thomase.

Thomas vstal.

„Jen tas svůj meč, můj lorde! Sloužil jsem ti věrně mnoho let a tvoje pochybnosti o mně jsou urážkou. Víš až moc dobře, že na naší přítomnosti není nic nečestného.“

Tristan zůstal stát uprostřed pokoje a přenesl pohled na Genevieve. Potom usedl na jednu z velkých židlí. Pozoroval je stále s tím pekelným jiskřením v očích, ale gestem ruky ukázal na Genevievinu noční košili.

„Takže sis zvykl navštěvovat moji manželku?“

„To ne, to vůbec ne!“ bránil se Thomas. „Přišel jsem jí jenom vysvětlit...“

„Neměl jsi jí o mně nic vysvětlovat!“ zaburácel náhle Tristan.

Genevieve měla chuť vykřiknout. Cítila ve vzduchu kypící násilí a nemohla pochopit, jak se může Tristan obrátit proti Thomasovi.

„Jestli, můj lorde...“ vyplivl Thomas oslovení s mrazivou formálností, „chceš věřit...“

„Nech toho, Thomasi!“ zvolala Genevieve. Srdce jí pokleslo, ale ať ji postihnou jakékoliv následky, nemůže připustit, aby se ti dva k sobě takto chovali. „Copak nevidíš, že se nezlobí na tebe? Nemůže mi prostě odpustit – že nejsem Lisetta!“

„Genevieve!“ zavrčel Tristan s přimhouřenýma očima.

Přešla k němu na vzdálenost paže. „Omlouvám se, Tristane. Ale Bůh ví, že já...“

Prudce vstal a Genevieva vzdor svému odhodlání rychle ucouvla s rukama za zády zatřátýma v pěst. Jeho hněv se nyní zaměřil na ni a ne na Thomase. Podíval se na přítele a zeptal se:

„Co tady dělá?“

„Je to tvoje manželka. Žádala, abych ji sem přivezl. Co jsem měl dělat?“

Tristan se znovu podíval na Genevieu. Ta obešla kolébku. Obávala se, že ať poví cokoli, Tristanovi je to jedno. „Ztratil jsi dítě,“ prohlásila klidně. „Ale máš další. A i když není výsledkem svazku podle tvé volby, stvořil jsi je a dlužíš mu určitou pozornost!“

Genevieva si uvědomila, že Tristan Kateřinu neviděl. Hleděl na ni s pevně sevřenými rty, jako by se úplně zbláznila. Vykřikla, když bez váhání zvedl Kateřinu z kolébky, otočil se a nechal Genevieu s Thomasem jen prázdně zírat za ním.

„Tristane! Je unavená, spí!“ Genevieva se s rychlým pohledem na Thomase rozběhla za Tristanem. Okamžitě se ale zastavila, protože stál před oknem s dítětem bezpečně spícím v jeho náručí.

Neotočil se. „Thomasi, omluvil bys nás, prosím...?“ pronesl chladně.

Thomas zaváhal a vrhl na Genevieu zneklidněný pohled. Ale neměl žádné právo tu zůstat, vměšovat se mezi muže a jeho ženu. Strnule se otočil na podpatku a zmizel.

„Co tady probůh děláš?“ zeptal se chraptivě, když se dveře zavřely.

Genevieva zírala do jeho zad nevidoucímá očima. Potom jí zrak padl na to, co měl být svůdný noční oděv. Měla chuť se rozesmát a současně rozplakat.

„Vlastně ani nevím,“ odpověděla tiše, ale hořce. Nepřestal jí ukazovat záda, strnulá a nedotknutelná. Otočila se a s potlačovanými slzami se nabíla vína, které Thomas přinesl. Poněkud se uklidnila, ale současně vzrostlo její napětí tak, až se bála, aby jí sklenka v ruce nepraskla. Znovu se k němu obrátila.

„Tristane, proboha, měj slitování se svou dcerou! Ta kolébka je neposkvrněná! Prosím...!“

Chvilí se ani nepohnul. Pak toporným krokem zmizel v dětském pokoji. Genevieva rychle přeběhla k ohni a ohřívala si ruce. Když se znovu otočila, lehce vykřikla, protože stál za jejími zády a díval se na ni s takovým napětím, že by nejraději utekla.

Aniž by z ní spustil oči, přistoupil ke stolu a nalil si víno. Vypil ho na jeden doušek jako pivo.

„Co tady děláš?“ opakoval otázku.

Neodpověděla. Viděl, jak jí prudce pulsuje tepna pod měkkou pokožkou na krku. A viděl ještě víc. Její ňadra, pořád zvětšená, kulatá a napínající téměř průhlednou látku košile.

A oheň... za ní. Plameny se odrážely od zlatých pramenů vlasů a vytvářely kolem její hlavy svatozář.

Pod tenkou látkou byly jasně patrné obrysy jejího těla. Plná stehna a bujné křivky boků v něm probouzely dlouho potlačovanou touhu.

Neměla by tu být, neměla sem přicházet. Nedokázal tu ovládat svoji náladu, nemohl se osvobodit od minulosti.

Nevěřil, že by se Lisetta mohla vrátit – vždyť byl ochotný projet třeba branou pekla, aby ji mohl přivést zpátky.

Nevěřil, že na Bedfordu straší, ale něco tady cítil a nechtěl, aby tu Genevieva byla. Možná proto, že se o ni bál.

Přísahal před Bohem, že se jí už nikdy nedotkne násilím. Ale také jí nedokázal odolávat. Aspoň ne v rozrušení, které pocítil, když ji spatřil v tomto pokoji. Touhou po ní ho bolelo celé tělo. Odložil sklenku a s trpkým úsměvem se znovu ozval:

„Opakuju ještě jednou, má lady! Co tady děláš?“ Blížil se k ní. Viděl v jejích očích oheň. Neodpovídala. Ucítil jemnou vůni růží a prudce ji strhl do náruče. Vášnivě ji líbal a plnil její ústa, aniž by pomyslel na její odpor nebo odmítnutí. A když se mu opřela dlaněmi do hrudi, zasmál se, sice pořád ještě trpce, ale přitiskl ji těsně k sobě a málem se roztřásl z požitku, který si tak dlouho odepíral.

„Mám pocit, má lady, že jsi přišla pouze pro jedinou věc, kterou ti nemůžu dost dobře odmítnout!“

„Tristane!“ vykřikla Genevieva a málem jí vytryskly slzy, když ztratila půdu pod nohama. Dlouhými a těžkými kroky ji odnesl na postel. Ach, jak dlouho o tom snila! O slůvcích šeptaných před ohněm v krbu, o jeho něžném laskání. Ale tento milenec byl nelítostný, spíš drsný než něžný. Bála se ho, protože ho téměř neznala.

„Tristane!“ Pokusila se vstát, ale chytil ji a vyhrnul jí košili až do pasu. Držel ji a zápasil s vlastním oděvem, a než se vzpamatovala, cítila tíhu a tvrdost jeho těla na svém. Dívala se na jeho křečovitě stažené rysy a mrazivé šílenství v očích, v nichž nebylo špetky slitování.

„To proto jsi sem přišla? Neumím si představit jiný důvod.“

„Tristane! Ne – takhle ne!“

Ale jako by ji neslyšel, a možná, že ji skutečně neslyšel, protože si uvědomila, že ho v tomto domě pronásledují démoni. Přitiskl jí

žhavé rty na hrdlo a rukama hrubě sevřel její citlivá ňadra. Pak ucítila, jak do ní pronikl silný a horký, naprosto cizí úd. Vykřikla, protože nečekala bolest. Netušila, jaké to bude poprvé po porodu.

Bolestný výkřik pronikl až k němu. Chtěl ji každickým kouskem svého těla, ale rozhodně jí nechtěl ublížit. Rychle z ní vyklouzl.

Chvilí ležela nehybně jako raněná srna. Oči se jí leskly slzami a ňadra se vzdouvala a klesala. Nepohnula se, nepokusila se od něho odtáhnout, ani si stáhnout košili.

Až po chvilí sklouzla z postele a s koleny přitaženými k hrudi se schoulila před ohněm. Viděl, jak se jí třesou ramena.

„Genevieve, proč jsi přišla?“

Hlas se mu zlomil jako při pláči nebo šepotu. A Genevievě, stále ohromené bolestí, kterou jí způsobil, to znělo jako ozvěna jejího vlastního utrpení.

„Nenávidíš mě už tak dlouho...“ zašeptal.

Zaklonila hlavu s krátkým hysterickým výkřikem a pak se tiše a vzlykavě rozesmála. „Nenávidím tě, protože – tě miluju. Nenávidím tě, protože tě nemůžu přestat milovat. Jsem tady... protože tě miluju.“

Slova ho zahalila jako sluneční paprsky, jako hebké bílé mračno. Nevěřil jim, ale vychutnával je a neodvažoval se myslet si něco jiného, neboje rozebírat...

Musí jít k ní, dotýkat se jí něžně a opatrně, musí se do ní vnořit, uvolnit napětí a starosti v omamné pavučině jejích vlasů, v okouzlujícím žáru jejího těla. Ponořit se do ní údem, srdcem i duší. Její hlas, ta slova... dopluly k němu jako stříbrná nit, která ho omotala a táhla k ní.

Vstal, přešel ke krbu a dřepł si vedle ní. Vtáhl ji do bezpečného objetí paží. Líbal ji na čelo a tváře, mumlal nesouvislá slova. A ona ho objala a vzlykala jako ztracené dítě. Pak začala šeptat a šeptat.

Konečně vstal i s drahocenným nákladem v náručí. Když ji nesl zpátky, ještě se chvěla. Sliboval jí, že ji bude milovat dlouho a něžně, takže neucítí ani kapku bolesti.

A opravdu. Vychutnával každé pohlázení, opíjel se jejím tělem, přiváděl její touhu téměř k vrcholu polibky, doteky a jazykem, až se svíjela a horečnatě se k němu tiskla v bouři smyslnosti.

Splynula s ním a naplnila jeho potřebu. Jako oheň s ledem, jako chladná křišťálová krása s pouštním žářem. Vlila do něho nový život a náhle byl opět sám sebou. Už ho nestrašila žádná trýzeň, žádné myšlenky na minulost. Byla jako hebká a křehká růže v prachu a smrti bitevního pole. V jeho objetí mu byla vším, byla sám život.

A miluje ho.

Kapitola 24

Za čerstvě zoranými poli bylo vidět nedalekou farmu. Na pastvinách skotačila hříbata, vyhazovala kopýtky a s vysoko vztyčenými ohony běhala s větrem o závod. O něco blíž rostlo množství narcisů a země vypadala jako ze zlata.

Když Genevieve pohlédla vzhůru, viděla pokroucené větve starého dubu natažené přes modrou oblohu jako pavoucí síť. Zpovzdálí slyšela příjemně melodické bublání vody v mlýnském náhonu.

Spokojeně povzdechla, sevřela Tristanovu ruku spočívající líně na jejím rameni a políbila mu každý prst zvlášť. Potom začala žertovně šimrat mozolnaté špičky pomalými doteky jazyka.

„Ehm-hm!“

Tristan si odkašlal. Napjal tělo a podíval se na ni. Opřela si hlavu do jeho klína a o pokrčené stehno, zatímco se opíral zády o kmen dubu. Smutně se na ni usmál, přejel jí vlhkou špičkou prstu po rtech a vyslovil varování: „Má lady, tvoje půvabné svádění nemůže na tomto místě dojít řádného naplnění, chceme-li se chovat slušně.“

Zarděla se a s úsměvem ho pohládila po tváři. „Já snad tvoje lordstvo svádím?“

„Ano. Buď opatrná, jinak zjistíš, čeho je vzrušený lord schopný,“ odsekl. Znovu se zasmála, vyskočila a běžela k potoku, aby si ochladila nohy. Radostně vykřikla, když ji doběhl, chytil kolem pasu a prohlásil, že je nelítostný fracek, když vyvolává takové pobouření všech jeho smyslů. Objala ho kolem krku a políbila, rozjásaná city,

okouzlená něhou v jeho očích... rozechřátá a zmámená láskou, kterou dávala – a přijímala.

Vzal ji za ruku a bosí mlčky kráčeli potokem. Od Genevievina příjezdu vedli nekonečné rozhovory. Genevieva se mu snažila před krbem v ložnici vysvětlit, že ho nikdy nechtěla zabít. Že slíbila otci, že bude pokračovat v boji. Vyprávěla mu, jak se do něho postupně zamilovávala a jak ji její touha po něm nutila k neustálým pokusům o útěk.

„Domnívala jsem se, že mě nikdy nebudeš milovat.“

Něžněji stiskl a objasňoval, že ji nechtěl milovat, protože se bál, tolik po ní dychtil, byl jí jako očarováný, že se neodvažoval přestat se mít na pozoru.

Procházeli ruku v ruce Bedfordem a Tristan jí vyprávěl o Lisettě. Poprvé o ní dokázal hovořit bez zajíkání a s každým slovem Genevieu stále víc uklidňoval. Povídal jí o otci, o bratrovi, dokonce popsal i den, kdy se vraceli domů a smáli se Thomasovi kvůli jeho hodné, plodné, ošklivé, ale milované manželce. I tu vrazi zabili.

Tristan ji najednou vtáhl do úkrytu nízkého křoví. Stáhl ji s sebou na zem a dlouze ji políbil. Potom se na ni s povzdechem usmál.

„Měli bychom se vrátit. Věřím, že Kateřinka už teď šlí.“

Ale nezvedl se. Opíral se o loket a pozoroval ji. Oba byli napjatí, ale jen mírně. Genevieva sledovala, jak Tristan pomalu žvýká stéblo, a znovu ucítla příliv citů. Nesmírně ho milovala. Smích, který se mu teď snadno objevoval v očích. Jeho mladistvost. Jeho krásu a sílu, která pro ni ještě před nedávnem znamenala prokletí, ale která ji nyní vzrušovala. Získala si jeho srdce, a to byl ohromný dar.

Usmála se, a když Tristan zahlédl její zasněné oči, neubráníl se ostnu žárlivosti.

„Milovala jsi ho hodně?“ zeptal se tiše.

„Milovala jsem ho,“ přiznala a sklopila oči. „Ach Tristane! I ty bys ho měl rád. Axel byl rozvážný a uměl naslouchat. Studoval v Oxfordu i Etonu, miloval poezii, hudbu a jazyk! On – on nechtěl bojovat. Varoval mého otce, abychom ustoupili – že většina anglické i velšské šlechty se drží dál od boje. Jenže otec byl válečník a dodržoval slib věrnosti. A Axel byl věrný otci. Byl to statečný muž, chytrý, laskavý a příjemný. Ano, milovala jsem ho.“ Náhle se na Tristana smutně usmála. „Ale nikdy ne tak jako tebe,“ zašeptala.

„Nikdy jsem necítla ten...“

„Chtíč?“ napověděl Tristan a Genevieu polil ruměnec.

„Ne, ty odporný padouchu! To není to, co cítí dámy!“

„Ale je. A já miluju svou smyslnou lady, přísahám, že ano.“

„Nemáš slušné vychování, můj lorde!“ namítla Genevieve s předstíranou hrůzou.

„Vychování, madam?“ Uchopil ji za ruku a líbal na dlaň. „To nemá s vychováním nic společného, jsem prostě šťastný muž. Už nebudu žárlivý na toho mladíka zabitého v bitvě, kterou nechtěl vést.“

„Žárlivý, no ne?“

Tristan se k ní naklonil. „Genevieve, přísahám, že v mém srdci strašilo, dokud jsi ho nevyčistila. Lisetta...“

„Ach Tristane!“ Pohládila ho po tváři. Slabý větřík houpal větvemi nad jejich hlavami a potok tiše bublal. Pomyslela si, že se v životě necítila tak šťastná. „Tristane,“ prohlásila dychtivě, „věř mi. Já nežárlím na tvoji minulost! Jsem ráda, že jsi ji miloval.“

Usmál se a políbil ji tak vášnivě, až ho Genevieve plácla přes zadek, vykřikla zdánlivým rozhořčením a vyklouzla mu z objetí. „Ne, sire! Máš ještě hodně co vysvětlovat!“ zažertovala, ale pak zvažněla. „Slyšela jsem, že má Kateřinka nejmíň deset sourozenců rozestětých po celém Irsku!“

„Cože?“

„Povídá se to!“

„To snad ne!“ Tristan vstal a vytáhl ji s sebou na nohy. Díval se na ni naprosto vážně. „To je lež! Během plavby po Irském moři jsem byl tak zmámený svou smyslnou velšskou milenkou, že jsem se nedokázal k žádné jiné ani přiblížit.“

„Je to pravda?“

„Jistěže je! Mimochodem kde jsi to slyšela?“

Ano, kde? Vtom si vzpomněla – od Guye. To Guy ji upozornil na Tristanovo chování.

Rychle sklopila oči a srdce se jí ustrašeně zachvělo. Tristan pomalu odpouštěl všem, kdo proti němu hráli falešnou hru. Dokonce i sir Humphrey se už mohl vrátit domů na Edenby.

Ale Guye Tristan nenáviděl. Genevieve byla přesvědčená, že kdyby ten rytíř neměl Jindřichovu ochranu, Tristan by ho dávno vyzval na souboj a zabil.

Zvedla oči. Nenáviděla se za to, že lže, ale nemohla jinak. Usmála se. „Nepamatuju se. Byly to klepy, můj milý, ale rvaly mi srdce.“

Přitiskl si ji na prsa. „Už ti ho nebudou rvát, moje milovaná, protože zaplním svým životem i jeho nejtajnější zákoutí.“

„Tristane!“ Ovinula mu paže kolem krku a políbila ho. Ačkoliv toužila zůstat v úkrytu mezi křovím, vzdychla a zašeptala mu do hrudi: „Musíme se vrátit ke Kateřině.“

„Ano, lásko, pojďme.“

Vraceli se zpátky po kamenech v potoce a pod starým dubem se znovu obuli. Tristan se zastavil a podíval se na krajinu.

„Jsem ti vděčný, že jsi přišla.“ Pohlédl na ni s potměšilým veselím v očích. „A to pro víc než jenom pro bezprostřední ukojení chtíče!“

„Tristane...“

Zasmál se objal ji. „Ne, ale je to nádherné, Genevieve. Nemyslel jsem si, že to ještě někdy bude takové.“ Vzdychl. „Musíme se vrátit. Nemůžu se dočkat, až uvidím statut města pro Edenby. Jenom si přeju... přeju si, abych tady mohl dořešit ještě jednu věc. Ve zdejších síních nestraší Lisetta, ani můj otec, ale něco tu není v pořádku. Jedné noci v Londýně jsme byli s Jonem napadeni na ulici...“

Genevieve tiše vykřikla. „Tristane! Nic jsi mi o tom neřekl!“

Smutně pokrčil rameny. „Tenkrát jsem si myslel, že by tě to nezajímalo. Ale...“ Odmlčel se a viděl, jak jí oči zfiarověly obavami. Napadlo ho, aby jí řekl, že to nebyli jenom zloději, a že od té doby cítí silné znepokojení. Ale pak od toho ustoupil. Jenom by ji zneklidnil.

„Nic to nebylo, Genevieve. Sebranka, kterou jsme rychle vyřídili. Vlastně ani nevím, proč jsem se teď o tom zmínil. Jenom... no dobrá, přeju si, aby se prokázalo, že to ‚strašidlo‘ je rozhodně z masa a krve. Ale Thomas už tady zůstane a možná se mu podaří chytit viníka. Ale nelíbí se mi, když nemůžu vyřešit vlastní pochybnosti.“

Genevieve váhala. Přemýšlela, jestli mu má povědět o stínech, které zahlédla při příjezdu. Od té doby ale nic neviděla a nechtěla, aby si Thomas myslel, že věří na duchy.

Tristan hvízdal a Strakáč – který nedaleko spásal jarní trávu k nim poslušně přiběhl. Tristan zvedl Genevieve do sedla a vyšvihl se za ni. Opírala se o něho během jízdy a radostně vychutnávala teplo jeho hrudi a tlukot srdce.

Mladý čeledín dovedl Strakáče ke schodišti do sídla. Tristan popadl Genevieve za ruku a vyběhli společně po schodech. Dveře se otevřely. Stála v nich Edwyna s hlasitě křičící Kateřinou na rukou a vyčítavým pohledem.

„Díky Bohu! Genevieve!“ protestovala, ale s úsměvem. „Malá je hladová a její náladovost je ještě horší než tvoje!“

„Já přece nejsem náladová,“ namítla Genevieve a převzala Kateřinku. Hubičkovala ji na krku a potěšené vdechovala její dětskou vůni. Kateřina okamžitě zakvílela a hledala drobnou pusinkou zdroj potravy.

„Vezmu ji nahoru,“ oznámila Genevieve Tristanovi.

Usmál se jako zcela spokojený manžel. „Přijdu brzy za tebou,“ slíbil a poděkoval Edwyně za péči o jejich dítě, která jim poskytla drahocenné okamžiky svobody.

Geneviera se najednou zastavila v půlce chodby, protože na ni zavolal.

„Má lady, pověz Mary, aby ti večer sbalila věci. Zítra se vracíme ke dvoru.“

Geneviera přikývla a spěchala vzhůru po schodech. Kateřinka byla čím dál neodbytnější.

Pokoj byl příjemně vyhřátý. Závěsy kolem postele byly roztažené a na posteli čekalo na dítě čisté prádlo. Mary věděla, že Geneviera při kojení ráda leží a pozoruje dítě. Geneviera si začala s uklidňujícím prozpěvováním rozepínat živůtek a kráčela k posteli. Vtom ji zarazil pohybující se paprsek světla, pronikající oknem do pokoje.

Zachmuřeně popošla k oknu, aby se podívala, co to je. Ve skupině stromů poblíž sídla viděla chvějící se světlo – a nějaké dva stíny jako při utajeném dostaveníčku. Vyklonila se z okna, aby lépe viděla. Ale Kateřinka se rozkřičela. Geneviera ji zvedla z postele, přitiskla k prsu a znovu vyhlížela ven.

Ve stínu stromů stály dvě mužské postavy. Jedna jako by předávala druhé nějaké dokumenty – a první za to platil. Po chvilce se rozešli.

Geneviera byla užaslá. Už otevřela ústa, aby zavolala Tristana –

Ale zavčas zmlkla. Jeden z mužů vyšel zpod stromů a vedl za sebou koně. Byl elegantně oděný, viděla odraz od zlatého vyznamenání připíchnutého na sametové košili. Tvář neviděla. Ale ten způsob chůze... lehkost, s níž se vyhoupl na koně... to poznávala. A stejně tak poznávala i koně – grošovaného valacha s bílou nákolenkou na jedné noze. Kůň pocházel z otcovy stáje. Vyjel na něm do bitvy u Bosworthu sir Guy.

Zvolání jí uvízlo v hrdle. Co tu dělá? Měla by to oznámit Tristanovi, ale nemohla. Tristanovo chování vůči Guyovi bylo nepředvídatelné a nezaváhal by ani na okamžik, aby ho vypudil ze svého světa.

Geneviera se kousla do rtu. Cítila vůči siru Guyovi dluh za jeho starostlivost a dřívější oddanost. Nemůže to Tristanovi říct. Musí se Guye sama zeptat, co tady pohledával.

Konečně si celá ustaraná s Kateřinkou lehla. Dítě brzy usnulo a Geneviera je přenesla do kolébky. Pak přišla Mary a pustily se do balení. Sotva skončily, objevil se Tristan.

To už mohla Genevieve promluvit – jenže se ocitla v jeho objetí a neřekla ani slovo. A ať to bylo dobře nebo špatně, brzy bylo na rozhovor příliš pozdě.

Příležitost promluvit si s Guyem měla hned po návratu ke dvoru, ale oslovil ji spíše Guy. Hned první večer pobytu mezi Jindřichovými dvořany povolal král Tristana na schůzku se starostou Londýna. V Genevievě pokoji chvíli pobyla Anna a hrála si s maličkou sestřenicí, kterou byla nadšená.

Z upovídané Aničky vylezlo, že se od matky dozvěděla, že Tristan dal Genevievě dítěátko. Možná, povídala Anička, by mohla Tristana požádat, aby dal jedno dítě taky Edwyně. Genevieve se smála a odpověděla jí, že bude lepší, když o to požádá Jona.

Přišla Mary a odvedla Aničku do postele. Genevieve stála nad kolébkou a tiše dítěti pobrukovala, když se otevřely dveře.

Genevieve se s úsměvem otočila, protože čekala Tristana. Ale stál v nich Guy. Rychle se ohlédl zpět do chodby a zavřel za sebou dveře.

„Genevieve!“

„Guyi! Chtěla jsem s tebou mluvit! Co...“

„Genevieve!“ nenechal ji domluvit. Rozběhl se k ní, přitiskl ji k sobě a rukou jí vklouzl do vlasů. Snažila se od něho zoufale odtáhnout a bála se na něho zakřičet, aby to někdo neuslyšel. Jak se sem dostal? Okamžitě to pochopila. Tristan ji už nedává hlídat!

„Guyi! Přestaň! Jestli tě tu Tristan najde, zabije tě!“

„Ten nepřijde. Je s králem a já mám rozestavěné hlídky, které mě budou varovat. Důvěřuj mi, má milovaná, nehodlám se s ním nyní střetnout, a zničit tak svoji usilovnou práci. Genevieve, nastala vhodná doba. Mám dokonalý plán a Tristana čeká prudký pád dolů!“

„Guyi, prosím tě, nech toho...“

„Konečně budeme zase spolu.“

„Guyi! Přestaň bláznit! Guyi, je to můj manžel. Tohle je naše dítě. Tím se všechno změnilo. Ale teď mi pěkně pověz...“

„Copak to nechápeš, lásko?“ Guy potřásl světlovlasou hlavou s okouzlejícím, smutným úsměvem. Genevieve si matně vzpomněla na minulost. Na dny, kdy s Axelem a Guyem vyrážela na lov, kdy se smáli v otcově síni, kdy byli tak úžasně mladí a nevědomí. „To, že ses za něho provdala, na věci nic nemění! Když bude mrtvý, nebude na tom záležet. Až položí hlavu na katův špalek, přestane stát mezi námi!“

Zděšená Genevieva uskočila. „Tristan! S hlavou na špalku! Nikdy. Guyi, co jsi provedl? Řekni mi to! Víš, já jsem tě viděla. Viděla jsem tě na Bedford Heathu! Guyi...“

Rozchechtal se, padl zády na postel a chlípně na ni zíral.

„Dokumenty, Genevievo! Buďte požehnáni vy bratrovražední dědici Plantagenetů! Eduard, Richard, Jindřich – a znovu Eduard a Richard. Můj Bože, používají celé generace pořád stejná jména!“

„Guyi! O čem to tu mluvíš...“

Vzrušeně se nadzvedl na lokti. „Dopisy o spiklenectví, Genevievo.“ Zasmál se potěšen sám sebou. „Bylo lehké najmout si špeha! Opravdu chytrý člověk! Tristan mu při pomstychtivém výbuchu po katastrofě v Bedford Heathu zabil bratra. Docela rád přijal moje peníze – a stal se ‚duchem‘ na Bedford Heathu. Sloužil v kuchyni, takže chápeš, že měl všude snadný přístup. A navíc – jen si to představ! Ke kompletní korespondenci s půltuctem plantagenetovských dědiců! Adresovaných hraběti z Bedford Heathu a podepsaných hrabětem z Warwicku a dalšími! Genevievo, pořád nerozumíš? Je to dokonalé. Ty dopisy patří minulým generacím, když byl králem Eduard, jenže nyní vypadají, jako by je psal hrabě z Bedford Heathu – šlechtitý Tristan de la Tere! – a spřádá intriky s uchazeči z rodu Yorků proti současnému králi! Jakmile zjistím, jak ty dopisy opatrně vynést na světlo, s Tristanem bude konec, má lady. Budeš svobodná. A král mi dá Edenby – a tebe.“ Vyskočil na nohy a objal ji s takovou radostí a nadšením, že ho ohromená Genevieva téměř nedokázala zastavit.

„Guyi! Přestaň! Poslouchej mě a poslouchej dobře! To nesmíš udělat! Je to šílenství!“ Zachvěla se. Jindřich přece ví, že Tristan je naprosto spolehlivý. Nebo ne?

Krev jí vzkypěla v žilách a zase zchladla. Musí Guye zastavit. Jindřich má Tristana bezpochyby rád. Ale současně je pravda, pomyslela si s tíhou v srdci, že Jindřich je nervózní jako kočka, jde-li o další uchazeče o trůn. Nechce masové krveprolití, ale pokud je k němu přinucen nezná slitování. Jestli uvěří, že se Tristan, člověk, kterému plně důvěřuje, obrátil proti němu, může být nemilosrdný.

„Genevievo, já tě miluju. Vždycky jsem tě miloval a budu tě milovat nadosmrti. Chci tě na celý život. A budu tě mít. Pomstím tak tvého otce i Axela. Pomstím tvoji čest a budu tě milovat i přesto, že tě poskvínil svým dotekem.“

„Guyi!“ Zírala na něho nevěřicným pohledem. Nebyla si jistá, jestli se zbláznil, nebo je tak pomatený láskou. „Prosím, nechci žádnou pomstu své cti! Musíš s tím okamžitě přestat! Poslouchej mě, Guyi! Jsi můj přítel, drahý přítel! Nechci, aby ti někdo ublížil. Ale je

mi líto, že mě miluješ, protože já tě milovat nemůžu. Guyi, copak to nevidíš? Jsem za něho provdaná, miluju ho a přeju si, aby...”

„Genevieve!“ Zatřásl s ní a smutně se usmál jako na poplazené dítě. „Já vím, že se bojíš, a neobviňuju tě! Má ubohá láska! Už to skončí! Přísahám. Postarám se o to.“

„Ne, Guyi...”

Polibkem zastavil její slova i dech. Zavrtěla hlavou, ale on si toho nevšiml, protože ji prudce pustil a rozběhl se ke dveřím. „Už brzy, má láska, brzy!“ přísahal.

„Guyi...”

Ale dveře se už zavřely. „Počkej!“ Genevieve za ním vyběhla na chodbu, ale byl pryč. Vrátila se do pokoje, vzala Kateřinu z kolébky a chovala ji. Sama byla tak nervózní, až se dítě rozplakalo. Přinutila se ke klidu. Kateřinka konečně znovu usnula a Genevieve začala horečnatě pobíhat po pokoji. Co má udělat? Povědět to Tristanovi? Ale Guy umře a jeho smrt jí bude ležet na srdci – a mezi nimi – po zbytek života.

Neudělat nic? Nechat Guye, aby se vyťasil s těmi dopisy, a spoléhat na důvěru mezi Tristanem a králem? Ale co když... co když dá Jindřich Tristana zavřít do Toweru? Tristan má nepřátele stejně jako každý mocný muž. A ti mohou Jindřichovi připomenout časy, kdy Tristan de la Tere patřil k Yorkistům.

Se zmučeným výkřikem přestala pobíhat a poklekla na podlahu. Najednou si uvědomila, že Guy má ty dopisy, o nichž hovořil, u sebe. Genevieve je přece viděla v jeho ruce. Viděla, jak s nimi odjížděl. Zpět do Londýna? Zpět do svých pokojů u dvora? Kdyby měla možnost prohledat jeho věci, mohla by mu je odcizit a zničit je. Guy by nemohl Tristanovi uškodit a Tristan by se nikdy nedozvěděl, co na něho Guy chystal.

Byl to šíleně odvážný nápad, ale byla tak zoufalá! Rychle se zvedla a vyklouzla na chodbu. Bez dechu doběhla k pokojům pro služebnictvo, kde byla ubytovaná s dalšími komornými i Mary. Děvče už napůl spalo, ale Genevieve ji požádala, aby šla k malé Kateřině.

Sama se pustila s bušícím srdcem dlouhými chodbami, než si uvědomila, že neví, kde je. Bloudila a bloudila, až konečně narazila na jakéhosi strážce. Zeptala se ho, kde jsou pokoje rytířů, zejména sira Guye. Strážce jí ukázal směr. Genevieve se modlila, aby Guy v pokoji nebyl, nebo aby nebydlel s nějakým chrápajícím druhem!

Konečně našla jeho pokoj. Rychle přelétla pohledem chodbu a vyklouzla dovnitř.

Zavřela dveře, opřela se o ně a rozhlédla se kolem. Všechno bylo uklizené. Krb byl vyhaslý a zdálo se jí, že je tu velmi chladno. V místnosti stálo několik truhel, polní lůžko a jednoduchý psací stůl se zapálenou svíčkou. Genevievě se znovu rozbušilo srdce. Guy se může každým okamžikem vrátit.

Odstrčila se od dveří a rozběhla se ke stolu. Tam nic nenašla. Zklamaně se posadila, potom se vrhla k první truhlici. Ale byly v ní jenom rukavice, kožené kabátce a kalhoty. Stejně tak ve druhé. Když ani ve třetí neviděla nic než košile, kalhoty i boty, vyházela šatstvo ven a přejela prsty po dně. Už to měla! Zjistila, že truhlice má dvojité dno. Zkoušela to tak dlouho, až se jí podařilo najít západku a falešné dno otevřít. Málem upadla, když se jí to podařilo. Tiše vykřikla a popadla svinutý svazek dopisu ovázaný stužkou.

Strhla stužku, rozbila pergamen a rychle ho přelétla pohledem. Zamrazilo ji. Můj Bože, Guy měl pravdu! Byly to dopisy Yorkistů hraběti z Bedford Heathu – určitě Tristanovu otci – psané před mnoha lety v době, kdy se Eduard připravoval vyrazit k Tewkesberry.

Jenže teď mohly dovést Tristana na katův špalek.

Měla dojem, že slyší na chodbě nějaký pohyb. Rychle zastrčila dopisy za živůtek, hodila rozházené věci do truhly a zavřela ji. Rozběhla se ke dveřím a pootevřela je. Vykoukla na chodbu, vyklouzla ven a spěchala chodbou pryč. Světla svíček v úchytech na zdi se třepotala a její stín na zdech jí připadal oblundně obrovský. Její kroky se dlouhou chodbou rozléhaly příliš hlasitě.

„Stát!“

Při náhlém rozkazu se jí zmocnila panika. Pomyslela si, že se Guy vrátil. Jestli ji chytí, vezme jí ty dopisy. Možná toho využije, aby se s nimi vytasil.

Rozběhla se.

„Stát! Jménem krále!“

To nebyl Guy. Byl to nějaký strážce a dopisy měla bezpečně schované za živůtkem. Zhluboka se nadechla a zpomalila. Potom se ale vyděšeně otočila, protože slyšela, že strážce pořád běží, i když sama už stála. Vrazil do ní. Upadla a kutálela se po tvrdém kameni. Hlavou udeřila do zdi, až se jí zatmělo před očima.

„Má lady...“

Někdo jí pomáhal vstát a ptal se, proč utíkala. Genevieve se snažila zvednout, když se ozval trhavý zvuk a ona viděla, jak jí dopisy vykukují ven z živůtku.

To už se ozývaly další zvuky. Dosud tichá chodba se rozezněla utíkajícími kroky, které se blížily a zastavovaly všude kolem ní.

„Co je to?“

Někdo jí vytrhl dopisy. Geneviera zamrkala a snažila se pročistit si zrak i myšlení.

„Jak se opovažujete?“ vyhrkla tím nejvznešenějším tónem. „Pánové! Kde je vaše galantnost? Jsem hraběnka z Bedford Heathu a vévodkyně z Edenby. Nemáte právo mě zadržovat! Já...“

„Můj Bože! Podívej se na tohle, Anthony! Vždyť to jsou dopisy zrádců!“

„Je namočená do spiknutí! To musí vidět král!“

„Lady z Edenby! Je to Yorkistka! Vždycky byla tak – bojovala proti Jindřichovi, když se vylodil v Anglii.“

Obvinění se sypala jedno za druhým. Kolem ní stálo nejméně deset královských strážců.

„Ne! To není zrada...“, vykřikla. „Jsou to...“

„Je v tom zapletený lord de la Tere!“ ozval se někdo.

Potom postoupil dopředu jeden z nich, prohlédl si dopisy a pronikavě si prohlédl Genevieu. Geneviera ho nejasně poznávala. Jeden z Nevillů – velké a bohaté rodiny, dychtící po stále větší moci. A také rodově spojenou s korunou.

„Sire...“, začala, ale příkřeji přerušil:

„Madam, obviňuji tě z velezrady! Odved'te ji do Toweru! Já jdu obvinít Tristana de la Tere!“

Sir Nevill se otočil. Geneviera cítila, jak ji chytili za obě paže. Snažila se vytrhnout, oči plné slz, které nechtěla ukázat.

„Půjdu sama! Nedotýkejte se mě!“

A šla. Srdce se jí třáslu hrůzou a kolena podlamovala. Tower. Tam byli vězni drženi celé roky. Opouštěli je pouze proto, aby poklekli u popravčího špalku.

A sir Nevill jde pro Tristana. Se všemi dopisy v ruce.

Kateřina! Pláče? Schází jí matka? Má hlad? Ach Bože, jestli teď ještě ne, tak za chvíli určitě ano. Kateřina! Co se jenom stane s tím drahocenným, nevinným dítětem, jestli skončí i s Tristanem v Toweru?

Geneviera zakopla. Jeden ze strážců ji zdvořile zachytil, ale vyškubla se mu. Snažila se hrdě vztyčit hlavu a otočit se k tomu muži co nejdůstojněji.

„Mohl bys...“ Musela začít znovu, protože jí selhal hlas. „Mohl bys najít lady Edwynu, manželku sira Jona z Pleasance, a požádat ji, aby se postarala o moje dítě?“

„Má lady!“ Tento muž patřil k těm laskavým. Uklonil se jí co nejzdvořileji a poslal jednoho ze strážců splnit její přání.

Chodby jako by neměly konce, než vyšli v zadní části hradu a došli k řece Temži. Přivolali převozníka.

Genevieva slyšela nepřetržité šplouchání vody o člun. Vzhledla vzhůru a spatřila na obloze miliony hvězd. Měsíc byl v úplňku.

Rozhodně bylo lepší se dívat vzhůru než na druhý břeh řeky.

Ozvalo se pleskání vesel o vodní hladinu. Pomalé, jisté, pravidelné. Polkla a snažila se potlačit nevolnost a strach, snažila se nemyslet, nelitovat se. Ale ani tak se neubránila hořkému sevření hrdla. Co jiného mohla udělat! Musela se pokusit o zničení těch dopisů! Jinak by Tristan stejně čelil obvinění ze zrady, nebo by Guy zemřel krvavou smrtí a Tristana by potrestali za vraždu...

Tristan. Kde je asi teď?

* * *

Tristan v králově soukromém pokoji hleděl s chladnou zuřivostí na sira Nevilla. Neřekl proti obvinění ani slovo – ale také se ani nepohnul. Zůstal stát tam, kde byl, když Nevill vtrhl dovnitř. Ledabyly opřený o krb popíjel z číše nejlepší královo bordeaux.

„Jak vidíš, Veličenstvo...“, pokračoval Nevill k Jindřichovi, který seděl za stolem před právě podepsaným statutem, kterým prohlašoval Edenby za město, „... tyhle dopisy jsou strašlivým a odporným důkazem...“

„Že můj otec, jeho rodina a já jsme bojovali za krále Eduarda v bitvě u Tewkesberry,“ přerušil ho Tristan pohrdavě. S očima provrtávajícíma se do Nevilla přešel Tristan od krbu kolem Jindřichových písařů až ke králi a ukázal na dopis. „Podívej se dobře, člověče! Hrabě z Warwicku je desetiletý chlapec! Tohle není klukovské písmo...“

„Nesmysly!“ zaklel Nevill. „Dopisy mohou psát jeho písaři...“

„A tohle! To mě má usvědčit ze zrady! Jestli se budeš obtěžovat, Veličenstvo, a prohlédneš si staré zápisy, poznáš, že je to písmo Eduarda III!“

Jindřich odstrčil dopis a zahleděl se na Nevilla. „Nepotřebuji se dívat do archivu, studoval jsem je dostatečně. Tohle je skutečně Eduardovo písmo. Pergamen je starý a křehký, i slepý by poznal, že to není dopis ze současnosti, ale stará a blednoucí korespondence. Sire Neville! Kde jsi k tomu přišel?“

Nevill se tvářil nasupeně a nepřesvědčené, ale na přímou královu otázku musel odpovédět. „Měla je ukryté na těle vévodkyně z Edenby, sire.“ Pokývl směrem k Tristanovi. „Yorksá manželka lorda de la Tere.“

Tristan zkameněl a krev se mu vzbouřila. Genevieva!

Místnost mu zčernala před očima. Genevieve... tak proto přišla na Bedford Heath. Šeptala a sváděla ho, až zcela propadl lásce. Uvázl v její smyslné síti. Ve zlatém opojení. V žáru... vášně.

Znovu ho zradila – šeptala nejen o vášni, ale i o lásce. Ležela vedle něho, spalovala mu srdce, duši a smysly – přiměla ho uvěřit.

Zmítal se v bolestných křečích. Ale před Nevillem se nezhroutl. Je to jeho manželka. Jejich válka byla vždycky jenom mezi nimi. Je to Kateřinina matka... ne, nesmí se před Nevillem složit!

Zachoval chladnou a nelítostnou tvář. „Kde je moje žena?“

„Na cestě do Toweru.“

„Nepodepsal jsem žádný příkaz!“ zařval Jindřich.

„Veličenstvo! Je to zrada – je to Yorkistka!“

Tristan si nevšímal Nevilla a otočil se k Jindřichovi. „Veličenstvo, rád bych dostal zpátky, co je moje, a vypořádal se s tím po svém.“

Jindřich vzdychl a pozoroval ho.

„Třeba ji soudíš příliš ukvapeně,“ poznamenal.

„Ne,“ vyhrkl trpce Tristan. „Znovu mě zradila. Ale je to moje starost. Prosím, abys mi dovolil odvést ji od dvora. Naše jednání skončila a můžu ji držet ve vlastním vězení.“

Král přikývl a Tristan vypochoďoval z pokoje.

„Ach Bože!“ uniklo jí bolestné zašeptání, protože se před ní tyčila Brána zrádců – podobná čelistem smrti. Genevieve nedokázala zastavit chvění.

V přístavišti porostlém kluzkým mechem čekal na člun královský konstábl. Srdce jí hlasitě bušilo a myslela si, že se neudrží na nohou a omdlí.

„Hej vy tam! Stát!“

Rozkaz zazněl zezadu. Genevieve se v rozhoupaném člunu otočila.

Blížil se k nim další člun a v něm stál Tristan! Za zády mu majestátně vlál plášť. Díkybohu, neměl žádné řetězy! Držel v ruce nějaký papír, který klidně podal konstáblu, když člun přirazil k doku.

„Lady už není tvým vězněm, sire, ale je vrácena do mého držení.“

Konstábl si prohlédl příkaz s královskou pečeti a přikývl.

„Má lady?“

Jeden ze strážců podal Genevievě ruku, aby jí pomohl ze člunu na schůdky přístaviště. Podívala se na manžela. Měl sice tvář ve

stínu, ale viděla, že se mračí. A když se jí na kluzkém schodu smekla noha, pocítila sílu jeho hněvu, s nímž by ji nejraději postrčil do vln. Nedotkl se jí, jenom si ji chladně prohlížel.

Ale přišel si ji vyzvednout! Neocitl se ve vězení!

„Madam!“ pronesl chraptivě skrze zaťaté zuby a pokývnutím hlavy jí ukázal na druhý člun. Pokusila se do něho nastoupit a klopýtla. Zachytil ji za loket a Genevieva měla pocit, že jí vyrval ruku z ramenního kloubu. Ale obrnila se proti bolesti a kousla se do rtu, aby nevykřikla. Pustil ji, aby si mohla sednout.

Padlo na ně chladné a temné mlčení, zatímco převozník odstrčil člun od schůdků a vesloval pryč od Brány zrádců. Zvedl se lehký větřík a Genevieva opět naslouchala tichému pleskání vesel. Toužila obejmout Tristana kolem krku a vykřičet svůj strach a úzkost. Povědět mu, jak je nesmírně ráda, že se mu nic nestalo.

Otevřela ústa, ale měla v nich příliš sucho. Podívala se na něho a viděla před sebou cizince. Zmocnil se jí strach.

„Tristane...“ Konečně se jí podařilo vyslovit jeho jméno, ale to už byli téměř u břehu. Zaznělo suše a chrastivě jako vyschlé listí.

Zmlkla. Opatrně se naklonil přes sedadlo a sevřel jí bradu jako do svěráku.

„Teď ne, madam. Vyslechnu si to později!“

Nepokusila se už promluvit. Najatý člun přirazil ke břehu, vystoupili a vraceli se zoufale dlouhou cestou do svého pokoje.

Edwyna seděla na posteli a úzkostlivě kolébala Kateřininou kolébkou. Radostně vyskočila.

„Genevievo!“ Vrhla se k neteři a mluvila jako šílená. „Genevievo, Tristane! Tolik jsem se bála. Já...“

Tristan odtáhl Edwynu od Genevievy a vedl ji ke dveřím. „Najdi Jona,“ řekl jí stručně. „Pověz mu, že se ráno vracíme domů. Požádej ho, ať zajde ke králi pro naše dokumenty a formální souhlas k odchodu.“

Edwyna nešťastně přikývla. Tristan za ní zavřel.

Genevieva se na něho dívala sklíčeně a s rozbolavělým srdcem.

Nedokázala si vysvětlit jeho zuřivost. Tiše vykřikla a přiběhla k němu. Zašeptala jeho jméno a chtěla ho pohladit roztřesenými prsty po tváři.

Ale nestačila se ho dotknout. Uštědřil jí tak silný políček, až bezmocně odletěla a upadla na postel.

„Ne, madam!“ zařval. „Už nikdy! Už nikdy nepodlehnu tvé kráse a lžím a taky své zoufalé touze! Miluju tě – to jsi mi šeptala a já pitomec, který ještě cítí tvůj železný pohrabáč na lebce, podlehl objetí tvých svůdných paží a plných stehů. Proč jsi přišla na Bedford

Heath? Pro lásku. Pchá! Hledala jsi tam důkazy pro můj pád, ale s jedním jsi při tom nepočítala: Král není pitomec, aby nerozpoznal falešné obvinění ze zrady!“

Zděšená a nevěřící Genevieve jenom zírala, jak se tyčí nad ní, nedotknutelný, nedosažitelný – bezohledný válečník na bitevním poli. Tvář ji pálila od úderu, ale slzy v očích nebyly slzami bolesti.

On si myslí, že mu ty dokumenty ukradla! Že prohledávala jeho písemnosti a jeho dům... a chtěla ho dostat do vězení.

Že mu lhala. Že její láska, přiznaná tak bolestně, byla pouhou lží.
„Tristane!“

V jejím výkřiku bylo tolik bolesti, tolik agónie, že ho přinutil, aby se zastavil. Znejistěl. Chtěl jí věřit. Obejmout ji a držet v náručí. Něžně ji milovat, slíbat její slzy...

Ne! Pořád ho zrazuje! Krásou, něhou a provokující svůdností. Co je to za blázna, že podlehne ne jednou, ale pořád znovu a znovu tomu bušení ve slabinách a bouři v srdci.

„Lady, tentokrát byla tvoje zrada poslední kapkou!“

„Tristane, já to neudělala!“

„Tak kdo?“ naklonil se k ní. Skrčila se, když ji uchopil za ramena a přinutil ji zvednout k němu tvář. Zatřásl s ní a zahleděl se do neuvěřitelných očí zalitých slzami. „Tak kdo?“

Zasmála se, vykřikla, znovu se zasmála.

Nemohla obvinít Guye – zabil by ho. Vždyť by ji to stejně neuchránilo před jeho hněvem, jenom by si myslel, že se s Guyem spikla.

Nebylo pro ni pomoci.

„Tristane, prosím...“

„Pověz mi to, Genevieve!“

„Já – nemůžu.“

Odstrčil ji. Ležela opřená o polštář jako omámená. A vtom se Kateřina rozplakala, vystrašená a hladová.

Genevieve si až teď uvědomila, jak má před zpožděným krmením dítěte těžká prsa. Byla tak slabá! Stěží se dokázala otočit, natož vstát.

Ale Tristan se zvedl jako tygr. Jeho energie byla nevyčerpatelná. Genevieve předpokládala, že vezme Kateřinu z kolébky a podá jí ji.

Zvedl dítě a zamířil ke dveřím.

Genevieve okamžitě ztratila svou netečnost. Posadila se a zděšeně vyskočila, protože otevíral dveře s jejím dítětem v náručí.

„Tristane!“ Rozběhla se k němu, ale zůstala stát, když se k ní otočil s neuvěřitelně chladnými očima. Slzy jí stékaly po tvářích.

Nepokusila se ho dotknout, ale prosebně vztáhla ruce.

„Tristane, co to děláš?“

„Lady, nejsi schopná ji vychovávat.“

„Je to moje dítě!“

„A moje, madam.“

„Tristane! Můj ty Bože! Nemůžeš být tak krutý! Prosím, Bože, měj slitování, nemůžeš mi ji vzít!“

Stál sveřepý a bezcitný. Přes slzy ani neviděla. Padla před ním na kolena. „Můj Bože, Tristane, prosím, udělej si se mnou, co chceš, jenom – jenom mi neber dítě!“ Zlomil se jí hlas – zlomilo se jí srdce.

Tristan na ni shlížel, na její nádhernou zlatovlasou hlavu sklánějící se před ním. Jak rád by jí věřil! Toužil po nějakém zázraku, který by dokázal její nevinu. Chtěl ji vzít do náruče – miloval ji celým srdcem a chtěl ji víc než kdy jindy. Jako by se stala jeho součástí, kterou teď pomalu odřezává.

Oči se mu zamžily a téměř neviděl. Zaplavovala ho její jemná vůně. Byla mračnem zlaté nádhery, prosícím u jeho nohou.

Kateřina hlasitě zavzlykala.

Tristan se nadechl a zaťal zuby. Natáhl se dolů a zvedl manželku na nohy.

Podal jí plačící dítě a slyšel vroucná a zajímavá slova vděčnosti.

Chvilí tak stál. Pozoroval, jak Genevieve odnáší dítě na postel a lehá si s ním. Díval se, jak dítě dychtivě chňapá po nalitém prsu a něžná nádhra tohoto pohledu jím otrásla.

Teprve potom se otočil a odešel. Bouchl dveřmi s konečností, která Genevieveu zamrazila víc než všechna slova, která kdy vyřkl.

Kapitola 25

„Přípitek!“ zvolal zlatnický mistr Crowley a pozvedl číši. „Na rozkvět města Edenby! A na zdraví jeho zakladatele, našeho lenního pána, jeho milost Tristana de la Tere!“

Slavnostní síň se rozezněla provoláváním slávy shromážděných obchodníků a řemeslníků. Tristan sedící v čele dlouhého stolu si pohodlně natáhl nohy a s úsměvem postrčil poslední dokument k siru Humphreyovi. Rozhodl se, že je tento muž nejvhodnější osobou pro výkon starostovské funkce. Sídlo sira Humphreye stálo přesně na hranici nového města, lidé ho znali a měli rádi. Byl to bojovník a pracoval mezi nimi. Byl oblíbený a požíval jejich úcty.

„Děkuji vám, pánové,“ odpověděl Tristan a zvedl vlastní pohár. „Ať se nám všem dobře daří!“

Vtom se objevil starý Griswald a upozornil na sebe odkašláním. Občané nově založeného města odkládali různorodé číše a poháry a síň se začala vyprazdňovat.

Zůstal pouze před krbem postávající sir Humphrey. Tristan si ho nevšímal. Položil si jednu nohu na vedlejší židli a pohodlně se svezl.

Líně pozvedl pohár a upíjel víno. Opatrně vyčkával, až se sir Humphrey ozve – nepochybně s další prosbou ohledně Genevievy.

Nemýlil se.

„Vedl sis tu velice dobře, Tristane.“

„Díky, sire.“

„A projevil jsi laskavé milosrdenství vůči poraženým nepřítelům. Například mně jsi vrátil můj dům. Z Tamkina jsi udělal osobního tajemníka, svobodného člověka, který pro tebe pracuje z vlastní vůle. Lady Edwyna s Jonem prožívají nevídané štěstí. Všechno...“

„Všechno, co jsem měl vyslechnout, už bylo řečeno,“ poznamenal netrpělivě Tristan. Nechod' dál, starý muži! přemýšlel zachmuřeně. Co lze ještě říct? Během dvou týdnů od návratu na Edenby šel Genevieuvi třikrát navštívit. Třikrát stál hned za dveřmi s pažemi ztuhle zkříženými na prsou, aby nepodlehł touze obejmout ji.

Třikrát ji žádal o vysvětlení.

A třikrát sklopila hlavu a mlčela.

Takže lady z Edenby byla znovu vězněm ve svém pokoji a Tristan se usadil v pokoji hradního pána.

Často ale přemýšlel, jestli jeho život není ubožejší než Genevieuin, protože moc toho nenaspal. Přecházel pokojem a bolestně po ní toužil. Snil o jejich objetí. Jenže netoužil po podrobení, ale po lásce – lásce, která ho neustále zrazovala.

Prudce odložil pohár na stůl, až se křehké křišťálové sklo roztržilo. Stáhl nohu ze židle a vstal. Bez ohledu na siru Humphreye zamířil ke schodišti. „Jone! Jone! Pojď dolů, prosím tě!“

Za okamžik scházel Jon ze schodů. Podíval se zvědavě na Tristana, protože ho už dlouho neslyšel mluvit tak lehkým tónem.

„Jen pojď, Jone! Mladý Piers otevírá nový hostinec. Půjdeme se tam napít trochu piva a pomůžeme mu rozjet obchody!“ Otočil se k siru Humphreyovi. „Jdeš s námi, sire?“

„Ne, díky,“ odpověděl sir Humphrey smutně.

„Tristane...“, začal Jon.

Ale Tristan mu položil paži kolem ramen. „Potřebuju se opít. Nádherně a hlučně opít.“

„Chceš utápět žal,“ zabručel Jon.

„Utápět? Ne! Spíš nasytit a zalít, Jone. Najít útěchu v pivu a možná u nějaké ochotné mladé děvečky, kdo ví? Pojďme!“

Tristan ledabyly mávl siru Humphreyovi a už volal na Matthewa, aby jim připravil koně.

Jon ho rychle následoval. Zdálo se, že to bude jeden z večerů, kdy je lepší zůstat Tristanovi nablízku a poněkud ho uklidňovat, pokud to půjde.

Zalétl pohledem k siru Humphreyovi. „Pověz mé ženě, sire, jestli můžeš, že se zoufale snažím chytit tygra za ocas.“

Sir Humphrey přikývl. Tristan už vycházel ze dveří a Jon ho rychle doběhl.

„I když s Tristanem nemluvíš, nechápu, proč to nepovíš mně!“ stěžovala si popuzeně Edwyna. Genevieva znovu popocházela po pokoji jako divoká šelma v kleci. Edwyna seděla s malou Kateřinkou na klíně a přemýšlela, do jaké krásy děvčátko asi roste. Měla Tristanovu snědou pleť a tmavé vlásky a po matce jemné rysy. Věnovala nyní dítěti zvláštní pozornost, protože doufala, že sama dá Jonovi – a Anně! – ještě do podzimu děťátko. A nepřetržitě se s Genevií přela, protože se nemohla dívat, jak Tristan a její neteř trpí.

„Nemůžu ti to říct, Edwyno,“ odpověděla Genevieva s povzdechem. „Považovala bys za svoji povinnost mu to oznámit...“

„Jsem přece tvoje teta! Vlastní tělo a krev!“

Genevieva se usmála. „Je mi líto, ale nemůžu ti to svěřit, protože urputně děláš to, co považuješ za správné. A tím bys mi nepomohla, ale způsobila bys nesmírnou spoušť.“

„Genevivo! Copak to nechápeš?“ naléhala Edwyna.

„Ale ano, chápu,“ odpovídala Genevieva unaveně. Vrátila se k posteli a schoulila se v nohách. „Myslí si, že jsem jela na Bedford Heath, abych tam proti němu našla důkazy. Ale přísahám, Edwyno, že jsem to neudělala!“ Lehla si a snažila se zadržet slzy. Netrápila ji však pouze bolest v srdci a zoufalství. Znovu ji trýznily ranní nevolnosti. Uvažovala, co bude její nové těhotenství pro Tristana znamenat – jestli vůbec něco.

Ale ano, určitě ano! Nemohou přece takto pokračovat donekonečna, nebo ano? Zachvěla se. Edwyna jí řekla, že Tristan s Jonem odjeli. Že Tristan vypil hodně vína a má divokou náladu. Že by s ní už nadobro skončil? Co vlastně muži od svých žen chtějí, kromě dědiců? Možná bude toto dítě chlapec – potom se už Tristan nebude muset starat, jestli za ní ještě někdy přijde...

„Genevivo, přísahám při nejsvětějším Bohu, že tě tentokrát neprozradím!“ slibovala tiše Edwyna. „Musíš o tom mluvit, jinak ti to pohltní duši i rozum!“

„Čekám další dítě,“ vyhrkla Genevieva.

Edwyna chvíli mlčela. „Bude mít radost, určitě. Ale...“

„Nepřiměje ho to, aby mi odpustil,“ dokončila Genevieva za ni a hořce se zasmála. „Ach Bože, Edwyno! Co...“

„Pověz mi to,“ ozvala se Edwyna přísně.

„Edwyno, ocitneš se v pekle, jestli mi teď lžeš. Je ti to jasné? Věř mi, všechno by to jenom zhoršilo.“

„Tak už mi to konečně pověz.“

A tak Genevieva, šťastná, že o tom může mluvit, povyprávěla Edwyně o Guyovi, o tom, jak ho viděla v Bedford Heathu a jak mu nakonec dokumenty odcizila. „Edwyno, chápeš to? Byl to otcův člověk, Axelův přítel. Nechci, aby ho Tristan zabil!“

„Musíš mu to říct!“ prohlásila vzrušeně Edwyna.

„Nemůžu! Pomyslí si, že jsem se s Guyem spolčila!“

„Musíš mu to vyprávět celé, i s tím, že jsi viděla Guye na jeho panství.“

„Možná,“ poznamenala Genevieva sklíčeně. „Ale ani tak nevím! Já...“

Genevieva nedokončila a s otevřenými ústy se dívala ke dveřím, které se právě otvíraly. K jejímu nesmírnému překvapení v nich stál člověk, o němž právě hovořily.

Sir Guy. V černém plášti s kapuci. Chvíli stál, než se usmál.

„Přišel jsem pro tebe, láska. Přišel jsem tě zachránit.“

Ohromeně mlčela. Nemohla najít slova, mysl jí pracovala přílišně pomalu!

Přitiskla si ruku k hrdlu. Jak se dostal dovnitř? Mladý Roger de Treyne měl stát na stráži. Kam zmizel?

Narůstal v ní strach i hněv. „Guyi,“ pronesla klidně, „co tady děláš? Copak tě nenapadlo, že bych mohla Tristanovi všechno povědět? Nepochybně jsi slyšel o mém večerním výletu k Bráně zrádců?“

Edwyna vydala nějaký zvuk a Genevieva viděla, že tetě to myslí rychleji než jí. Pochopila význam toho, že Guy stojí v Genevievině pokoji.

„To je mi líto,“ zašeptal Guy. „Ach Genevievo, udělala jsi hroznou hloupost! Ale neprozradila jsi mě manželovi. Jinak by bez tebe neodcházel – a ty bys tady nečekala na mě.“

„Ale já tě nečekala!“ vykřikla Genevieva a vyskočila. „Málem jsem kvůli tobě přišla o hlavu, Guyi!“

Rychle k ní přistoupil, a ačkoliv před ním Genevieva couvala, chytil ji a přitáhl k sobě. „Pojď, Genevievo! Musíme už jít!“

Jeho sevření bolelo. Propadala panice. „Guyi! Nechci jít s tebou! Jsem Tristanova manželka! Já...“

Nedopověděla, protože s ní zatřásl tak prudce, až musela zalapat po dechu.

„Guyi!“

„Miluju tě, Genevievo! Chci tě...“

„Guyi, byl jsi můj přítel! Byl jsi Axelův přítel! Nikdy jsem tě nemilovala, nemůžeš předpokládat...“

Znovu zmlkla, protože se rozchechtal. A protože oči měl plné strašlivé nenávisti. „Genevieve, jsi buď se mnou, nebo proti mně! Edenby musí být moje...“

„Cože?“ vyhrkla a vzepřela se jeho držení. Nebyl to slabý muž, měl vytrénované paže v bojích a sílu téměř stejnou jako Tristan.

Zoufale se ohlédla na Edwynu. Ta tiše seděla s očima dokořán a rukou chránila Kateřininu hlavičku. Lehce zavrtěla hlavou a Genevieve pocítila nový příval strachu. Rozuměla Edwyninu sdělení.

Buď opatrná – ten chlap ti ublíží. Ublíží – nám všem.

„Guyi! Nikdy si tě nevezmu...“

„Tak moc, Genevieve. Lehávám v noci a představuju si, že já jsem tady. Že ležím a ty stojíš přede mnou, svlékáš se a leháš si na mě...“

„Guyi! Nikdy jsem ti nic neslíbila! Milovala jsem Axela...“

„Tak jdeš se mnou, Genevieve? Chtěl jsem Edenby, tolik jsem ho chtěl. A pořád ho ještě můžu mít. V Irsku se setkáme s dalšími Yorkisty. Jednoho dne povstaneme proti Jindřichovi. A potom se sem možná vrátíme. Třeba mi dovolí setnout Tristanovi de la Tere hlavu.“

„Ach Guyi! Ty to nechápeš! Miluju ho! Nikam s tebou nepůjdu! Odejdi! Rychle. Než se vrátí domů. Než tě tu objeví stráž! Poslouchej! Miluju ho. Svobodně. Já...“

Vykřikla a spadla na podlahu, protože ji uhodil. Ohromeně se sbírala. Pokročil dopředu a shlížel na ni se šílenou nenávistí v očích.

„Půjdeš se mnou. Dobrovolně. Ty děvko! Budu tě mít – dokud tě nezakotím, nezlomím tvoji nadutost! Hlupačko! Axela nezabil žádný lancasterský rytíř na bitevním poli! Já ho zabil! A zabil jsem i starého Edgara!“

„Můj Bože!“ vydechla Genevieve.

Usmál se tím okouzlejícím úsměvem. „A budu zabíjet dál, Genevieve. Klidně zabiju i tebe – než bych tě nechal jemu. Tak raději pojď se mnou.“

Genevieve se zhluboka nadechla a zakřičela tak hlasitě, jak byla schopna.

Kopl ji do žeber. Edwyna vyskočila ze židle, ale než se dostala ke dveřím, stál v nich nějaký neznámý muž s nožem v ruce. Edwyna couvla zpět do pokoje a tiskla dítě k hrudi. Otočila se s roztřesenými rty ke Guyovi. „Kde je, kde je...“

„Ó, malá Anna? Je v pořádku. Zamčená v pokoji s Mary a ještě jednou služebnou*“

„Sir Humphrey?“ ptala se Edwyna dál a olízla si rty.

„Krvácí na podlaze,“ odpověděl znechuceně Guy. „A ten starý Griswald... nu, možná žije. Ostatní služebnictvo bylo snadné

zastrašit. Většina je ve věži. A ten mladík de Treyne, sice jsme bojovali, ale zasáhli jsme ho do zad, je to tak, Filberte?“

„Zezadu,“ ušklíbl se chlap ve dveřích.

„Ale venku je mnoho dalších stráží...,“ hrozila Genevieva, jenže Guye to nezneklidnilo.

„Budeme pryč dřív, než se vzpamatují. Edwyno, podej mi to skvrně.“

„Ne!“ vykřikla Edwyna a snažila se Guyovi utéct. Genevieva se konečně postavila. Na nejistých nohou, ale rozhodnutá. Vrhla se na Guye jako kočka, ale on se se zavrčením otočil a znovu jí mrštil na podlahu. Jeho ruce se natáhly k dítěti. Edwyna vykřikla, ale muž ve dveřích opustil svoje místo, popadl ji za vlasy a trhl. Kateřinka spadla Guyovi do rukou. Rozkřičela se, protože se teprve nyní polekala hluku v pokoji.

Genevieva se znovu vyškrábala na nohy. Vykřikla a vrhla se ke Guyovi. Ale ten ji zastavil několika slovy.

„Proříznu jí hrdlo, Genevievo, a moc rád. Nikdy neměla vyplnit tvoje břicho. A teď, má vznešená lady Genevievo! Obleč si plášť a jdeme. Venku požádáš milým hlasem čeledína o svého koně.“

„Jsem tady vězněm!“ odsekla Genevieva, přestože byla hrůzou bez sebe. Nepochybovala, že by svou výhrůžku splnil. Bože! Nikdy to ani netušila! Otec nepadl v bitvě – zabil ho vlastní člověk! A Axel, drahý Axel! Bože! Guy je vrah a šílenec – a ona to nikdy neviděla!

„Ne, má lady, nemusíš se bát. Když jsem přijeli, řekl jsem čeledínovi, že se mnou zřejmě odjedeš. Jenom se usmál – protože tvůj manžel neváhal rozhlásit, že jste znovu pohádání!“

Co má dělat? Mezi zdmi pevnosti nemůže čekat žádnou pomoc.

Možná bude moct křičet na nádvoří a vzbouřit stráž, aby věděli, že tu mají zrádce.

„Já – půjdu s tebou,“ vyhrkla. „Ale vrať moje dítě Edwyně, prosím, a já...“

„Ne, má lady. Dítě zůstane u mě! A jestli se nebudeš usmívat jako sluníčko, v okamžiku přijde o život.“

„Ty bastarde! Ty podlý hade, jsi slina v prachu...,“ ozvala se náhle Edwyna a vyrazila k činu. Ale Guy ji okamžitě praštil. Edwyna narazila na sloupek postele a zhroutila se na podlahu.

Genevieva vykřikla a rozběhla se k tetě. Vyděšeně si klekla vedle ní. Ale Edwyna dýchala. „Edwyno, drahá Edwyno...“

Genevieva vykřikla, protože ji Guy surově potáhl za vlasy.

„Žije – nech ji. Vezmi si plášť a jdeme.“

Rozechvělá Genevieva si přehodila přes ramena lehký letní plášť a pohledem ještě zalétla k ležící tetě.

„Mohl jsem ji zabít, Genevievo. Možná že jsem měl. To bys pak o mně nepochybovala.“

„Už jdu,“ odpověděla Genevieva. Prošla kolem něho a za dveřmi zalapala po dechu, protože uviděla ležící tělo Rogera de Treyne. Sklonila se nad ním. Z čela mu proudila krev, ale budiž všichni svatí požehnání! Zdálo se, že také ještě dýchá.

„Vstávej!“

Guy ji nelítostně zvedl. Kateřina se usilovně rozplakala. Guy stiskl rty a zavrčel: „Nic jsem jí neudělal, Genevievo.“

Rychle sklopila oči a nechala se vést ke schodům. Kateřina pořád popotahovala, ale cítila matčinu blízkost a už nekřičela. Možná vycítila, že její život visí na vlásku.

Za okamžik vyšli ze síně. Na ochozu jim zasalutovala stráž a z řady dílen podél hradeb bylo slyšet smích.

Matthew čekal venku. Usmála se na něho a řekla mu, že se jede se sirem Guyem projet. Vrátil jí úsměv a odpověděl, že hned přivede koně.

Ach Matthewe, Matthewe! Copak nevidíš, co se děje? Nad hlavami jim ostře zářilo slunce, vzduch byl teplý a obloha jasně modrá. Slyšela tlumené hlasy stejně jasně, jako bušení svého srdce.

Tristane, miluju tě, pomyslela si. Tak moc tě miluju! Celým srdcem! A přesto jsem byla tak hloupá! Prosím, prosím tě, věř mi, že jsem s ním neutekla!

Edwyna mu poví pravdu, uklidňovala se. Bože, ať jí uvěří. Ať si pro ni přijde, určitě přijde...

Ale dostane se k ní? Co když Guy mluví pravdu a unese ji do Irska? Anebo ho to přestane bavit a zabije ji i Kateřinu, jako to udělal s mnoha jinými?

Téměř vykřikla, když ucítila jeho silnou ruku na své paži. Když si už myslela, že nedokáže déle stát, konečně se objevil Matthew s koňmi.

„Má lady!“ řekl a vytvořil z rukou schůdek, aby mohla nasednout na kaštanově hnědou kobyli.

Guy se lehce vyšvihl na svého koně i s Kateřinkou v náručí. Genevieva se tak bála, že se málem dusila. Jen ať ji neupustí! Ať ji nerozšlapou koňská kopyta...

„Projedeme se chvíli lesem,“ oznámil Guy mile chlapci.

„Ano, sire Guyi!“

„Utíkej dopředu a pověz strážím, aby otevřeli bránu, chlapče,“ požádal Guy a hodil Matthewovi minci.

„Ano, sire!“ přitakal Matthew a pohlédl na Genevieu s podivným úsměvem. Potom se rozběhl. Guy se tiše zasmál a Filbert za ním posměšně zafuněl.

„Genevievo, má lásko...“

Guy pleskl její kobyly po zadku a ta se poslušně rozklusala vedle něho. Strážce nad hlavní branou jim zamávaly a už byli venku z Edenby. Guy ještě jednou pleskl jejího koně a vykřikl. Vyrázili cvalem po členitém terénu podél moře.

Kateřina se znovu rozplakala. Genevieu pohnala koně blíž ke Guyovi. Ten se ušklíbl a zpomalil.

„Guyi, prosím tě, dej mi ji! Už nebudu křičet, nebudu volat na poplach. Prosím tě, dej mi moji dceru...“

Guy jí podal Kateřinu s děsivou lhostejností. „Vezmi si ji a utiš ji! Okamžitě!“

Genevieu přitiskla dítě k prsům. Guy sesedl z koně, přehodil jeho otěže přes krk Genevieuiny kobyly a vedl oba koně za uzdu, takže Genevieu nemohla svou kobyly řídit. Kateřina nepřestávala křičet ani v matčině náručí.

„Zavři jí hubu!“ zařval Guy.

„Ona má – hlad.“

„Tak ji nakrm!“

„Nemůžu ji krmit před tebou! Musíme se zastavit. Potřebuju místo...“

Guy se zachechtal. Ten zvuk projel Genevieuě páteří jako jehla.

„Raději ji nakrm přede mnou. Nezastavím, dokud nebudeme dost daleko, pořádně daleko.“

„Tristan po tobě stejně půjde.“

„Tristan nebude mít čas,“ usmál se potěšené. Znovu jí projel strach...

Potom Guy ukázal za ně. Chvíli se dívala, než pochopila, co vidí. K letní obloze stoupal dým.

Genevieu zalapala po dechu. „Hrad! On...“

„Hoří. Je v plamenech.“ Znovu se rozesmál. „Říkal jsem ti, Genevievo, že když nemůžu mít to, co chci, nebude to mít ani nikdo jiný.“ Hlas mu zhrubl a rty se zkřivily krutým a nenávislným úsměškem. „Raději to zničím.“

„Tys je zabil!“ vyhrkla. „Všechny ty lidi uzavřené uvnitř...“

„Několik jich možná unikne. Modli se za ně, Genevievo. A jedeme!“

Matthew věděl, že něco není v pořádku. Lady Genevieva se usmívala, ale měla slzy na krajíčku. Ano, sir Guy už na Edenby byl navíc s královými muži, ale to teď Matthewovi připadalo podivné.

I když se lord s lady vrátili z Londýna poškorpeni, malinké dítě oba chovali jako oko v hlavě. Lady nesvěřovala maličkou ani manželovi, tak proč by to dovolila tomuto rytíři?

Naštěstí dlouho nepřemýšlel. S jistotou, že se něco děje, vběhl do velké síně. A vida, starý rytíř, sir Humphrey, ležel na podlaze a sténal. A z kuchyně se ozýval hluk, který by probudil i mrtvého.

A vtom to ucítil. Kouř.

Matthew vyběhl ven a křičel o pomoc. V okamžiku přibíhaly ze všech stran stráže. Vybíhal po schodech po dvou najednou a málem upadl přes tělo na podestě.

Roger de Treyne zasténal.

„Hoří, sire, hoří!“ zvolal Matthew. A Roger víc nepotřeboval. S klením se vyškobrtal na nohy. Zatímco Matthew utíkal po schodišti do věže, Roger vklopýtal do pokoje lady Genevievy. Závěsy hořely a už chytalo i ložní prádlo.

A u postele ležela lady Edwyna.

Roger k ní spěchal. Plameny šlehalý a praskaly, když se k ní sklonil a sám ji jako omámený zvedl do náruče. Stačil ještě vyběhnout z pokoje, než se jeden ze stropních trámů utřhl a dopadl v roji jisker na podlahu.

Nezastavil se, dokud nebyl venku. Prudce lapal po dechu a rozhlížel se s tváří umazanou sazemí.

„Anna! Moje dcera. Můj ty Bože, Rogere...“

„Má lady, děvčátko je tady!“ vykřikl Matthew a přiváděla Mary, Meg a houf služebných. Anička fňukala a vrhla se k matce. Edwyna ji tiskla k sobě a šeptala pořád dokola: „Moje dítě!“ Náhle se podívala na Rogera. „Genevieva! Odvedl Genevieu! Musíme přivolat Tristana a Jona a...“

„Už běžím!“ vyhrkl Roger.

„Ne, počkej!“ zvolala Edwyna. „Nemuseli by ti věřit, ale mně uvěřit musejí!“

Roger na ni zmateně hleděl.

„Že neodešla dobrovolně,“ vysvětlila mu Edwyna a Roger přikývl.

„Přivedu koně,“ ohlásil Matthew.

Edwyna opět našla síly a ujala se velení. „Díkybohu, sire Humphreyi! Jsi v pořádku. Dohlédni na to, aby se všichni shromáždili venku. Griswalde, spočítej je! Uhaste požár. Mary! Postarej se o Annu, pláče a je vyděšená! Moje maličká, budu brzy zpátky.“

Matthew už přiváděl koně a Roger byl připravený. Matthew jí pomohl nasednout.

Nic mu to nepřinášelo. Může pít třeba až do noci, ale stejně se bude cítit hrozně. Usmíval se na prsaté hospodské děvečky a snažil se přesvědčit sám sebe, že mu veselý příslib v jejich očích může vyléčit planoucí tělo. Ale i kdyby se o tom ujišťoval třeba tisíckrát, věděl, že to není pravda. Smál se, vtipkoval a popíjel pivo, ale touhu v srdci neutišil. Vyléčit ho mohla pouze jedna žena, jejíž láska byla jako balzám, jako vonný olej, jako silné víno.

Jdi za ní! říkal si. Ten výkřik zněl v jeho srdci a duši. Jdi za ní a vezmi všechnu její krásu do náruče.

Najednou bouchl korbelem o stůl. Jon sedící zasmušile vedle něho zvedl hlavu.

„Tristane...“

Tristan vstal a hodil mince na stůl. „Jdeme domů,“ oznámil tiše.

Zdalo se, že se Jonovi ulevilo. Nevěděl, co přimělo Tristana ke změně, ale byl tomu rád.

I on vstal, zavolal poděkování šťavnaté dívce, která je obsluhovala a nyní se tvářila zklamaně, když její snaha svést vznešeného lorda vyšla naprázdno. Tristan už mířil ke dveřím.

Ale ještě než se k nim dostal, dveře se rozletěly.

„Edwyno!“

Jon při pohledu na její sazemi ušpiněnou tvář zoufale vyrazil bez ohledu na korbely a prkýnka s jídlem, které kolem něho padaly.

„Edwyno, můj Bože! Rogere! Co to má znamenat?“

Edwyna promluvila rychle a vážně:

„Sir Guy. Unesl Genevieu a Kateřinu. Založil v síni oheň, ale na tom teď nezáleží, Tristane.“ Pozorovala jeho tvář. „Zatraceně, Tristane! Nebylo to naplánované, žádné spiknutí! Ty dokumenty ti ukradl Guy. Genevieu se mu je pokusila vzít, abys Guye nezabil, nebo aby ses nedostal do Toweru. A ještě něco horšího, mnohem horšího. Je šílený, Tristane, musí být – vždycky byl! Genevieuin otec nepadl v bitvě – zabil ho Guy. A zabil i Axela, tak to řekl Genevieu. Teď je Genevieu v jeho rukou, Tristane, a...“ Odmlčela se a vzlykla. „... a dítě taky! Tristane, musíš ji najít. Ublíží jí. Bude s ním zápasit – vždyť víš, jak to umí! – a on ji zabije. I dítě! A nemůže s ním usilovně uhánět pryč, jinak přijde o další dítě...“

„Kdy?“ zabouřil Tristan. „Kdo je s ním? Kolik mužů?“

„Ani ne před hodinou. Jeden muž. Nějaký Filbert...“

Tristan vztekle zaklel. „Filbert! Ten člověk sloužil na Bedfordu. Můj Bože, já ho zabiju! Jestli se jí dotkne, jestli ublíží jí nebo Kateřině...“

Myšlenku nedokončil. Ráznými kroky opustil hostinec a za okamžik už seděl na svém grošovaném koni.

Roger s Jonem si vyměnili pohledy a rozběhli se za ním. Nasedli na koně jediným zoufalým skokem.

Ale se Strakáčem nemohli udržet krok, protože se hnal s větrem o závod a dusot jeho kopyt přehlušoval tlukot srdce jeho jezdce.

Do vzduchu se vznesl divoký výkřik. Bojovný, chraptivý a strašlivý, starší než kterákoliv válka rozpoutaná králi, ať z rodu Lancasterů nebo Yorků.

Kapitola 26

Genevieve si přála, aby nejeli tak blízko moře. Pohybovali se hustě olistěným porostem, který se mohl kdykoliv zlomit – a byli na strmém útesu příliš vysoko nad vodou. Tohle je její kraj, snažila se uklidnit. Zná ho stejně dobře jako Guy. Ale nijak to nepomáhalo. Jela v nepřetržitém rozrušení a obavách, že kobyla ztratí půdu pod nohama a ona spadne i s Kateřinou na skaliska ostrá jako nože. Byla už tak unavená, že ani nevěděla, jestli by rychlý pád do zapomnění neuvítala. Ale Kateřina...

Guy se nezastavil ani s příchodem večera a pokračoval v uspěchané štvanci na sever. To už byla Genevieve tak zoufalá a vyčerpaná, že ji při životě udržovala pouze myšlenka na Kateřinu, sladce spinkající v její náručí.

Filbert jel jako poslední. Guy náhle zpomalil. Genevieve se kousla do rtu a přála si, aby to raději neudělal, protože byli vysoko na útesu a stezka byla úzká. V šeru se pousmál a Genevieve věděla, že se baví jejím strachem. Nepromluvila, jenom na něho hleděla přivřenýma očima.

„Seber se, lásko. Brzy zastavíme.“

Neodpověděla.

„O kousek dál je několik jeskyní, dlouhých a hlubokých. Tam se může člověk skrývat celé dny.“

Věděla, kde jsou. Jako děti říkaly těm jeskyním čertovy díry. Kdysi se v nich ukrývali vzbouřenci. Právě do nich utíkali Keltové

před Římany, Angličané před Sasy a Sasové zase před Normany a Juty.

Sklonila hlavu. Chtěl ji vystrašit, ale přitom jí poskytl menší naději. Zнала ty jeskyně – Guy zapomněl, že je Llewellynová, dítě této drsné krajiny víc než on. S trochou štěstí by mu mohla uniknout.

Musela tomu věřit, jinak by se zbláznila. Celý den se modlila. Jenom kdyby věděla, jestli Bůh ušetřil Edwynu s Aničkou a ostatní před požárem. Ale asi to nebylo dobré, jinak by je Tristan už pronásledoval. Bože, určitě přijde! Jestli ne pro ni, tak pro Kateřinu...

Guy znovu vyrazil. K její úlevě odbočil prudce do vnitrozemí, dál od nebezpečného srázu. Dojeli na mýtinu před první z jeskyní. Guy seskočil z koně a táhl její kobylu do otvoru. Filbert ho následoval. Zapálil pochodeň a použil ji k rozdělení ohně. Ležela tu hromada kletí, očividně předem připravená pro tuto příležitost. Guy všechno pečlivě promyslel a naplánoval. Čekal, až Tristan odjede z Edenby, než si pro ni přišel.

Guy se zadíval na Genevieu. Nespustil z ní oči, i když mluvil k Filbertovi. „Hlídej vchod. A neruš mě.“

Filbert tiše vyšel z jeskyně. Guy se ušklíbl. „Co si myslíš o mém hnízdečku lásky, má lady?“

„Jsi vážně nemocný, Guyi.“

„Ne, cítím se naprosto zdravý. A plný sil. To brzy poznáš.“

Natáhl se po ní, a pokud Genevieu nechtěla pustit Kateřinu, nemohla se bránit. Sundal ji z koně na zem a ovinul paži kolem jejího pasu. Na okamžik měla pocit, že omdlí. Jestli se jí bude chtít opravdu dotknout, raději skočí z útesu. Ale vtom si uvědomila stejně jako tonoucí člověk, že musí bojovat, pokud se nechce vzdát ledovému sevření vody. Ucukla od něho.

„Dej ode mě ruce pryč!“

Zasmál se, ale pustil ji. Ještě nebyl připravený. „Genevieu, jsi tak pyšná! To mě okouzluje, přitahuje! Ale to se změní.“

Přikročil ke koni a vytahoval něco z kožených vaků u sedla. Nevěřicně hleděla, že si připravil věci, jako by byli milenci a pořádali piknik. Měl soudek vína, bochník chleba a velký kus sýra. Rozložil všechno na přikrývku u ohně.

Posadil se a kývl na ni, aby se k němu připojila. Neuposlechla. Stála, kolébala dítě a dívala se na něho.

„Odlož toho haranta, Genevieu, a posad' se vedle mě.“

Nevybíravými slovy mu řekla, co si může udělat. Guy s nepřijemným úsměvem odsekl, že přesně to zamýšlí – ale ona se na tom bude podílet.

„Taková vybraná mluva, má lady! Šeptáš tohle v žáru vášně i svému lancasterskému rytíři? Učí tě těmto výrazům, abys vzrušovala jeho čepel?“ Chladně na něho hleděla s tváří staženou pohrdáním, až se začal zvedat. Zachechtal se, když ustoupila.

„Tak pojď, Genevieve, dokud spí a nevříská. Vezmi si přikrývku a ulož ji. Protože jestli začne vřískat, nechci být vyrušován a dohlédnu, aby zmlkla.“

Genevieve se prudce odvrátila, aby neviděl její slzy hrůzy, strachu a odporu. Vytáhla z koženého vaku, na který ukázal, přikrývku a uložila Kateřinu co nejdál od něho do nízkého výklenku ve stěně jeskyně, která pokračovala dál bludištěm otvorů.

Zadívala se tmy a napadlo ji, že to by mohla být její příležitost.

Popadnout Kateřinu a rozběhnout se. Ale kdyby ji chytil, věděla, že by neváhal. Zabil by Kateřinu před jejíma očima.

Přijde i lepší příležitost, utěšovala se. Všimla si, že má Guy u kotníku připnutou dýku. Kdyby ho na okamžik ukolébala, vzala by ji a neváhala by vrazit mu ji do břicha.

Posadila se vedle něho. Podal jí víno. Trochu se napila a pozorovala ho. Nabídl jí chléb a ona přijala, protože potřebovala sílu.

Spokojeně se usmíval.

„Víš, Genevieve, co uděláme, až to skončí?“ Mlčela. Opřel se o loket a díval se na ni. Udělala to s tak milým úsměvem, že si na okamžik myslela, že se jí to vše jenom zdálo. Náhle tu s ní byl ten světlolasý, hezký, příjemný rytíř, který byl neustále po Axelově boku. Mnohokrát si vyjeli do lesa, roztáhli na studenou zem přikrývku a těšili se z jarního dne. Uždibovali chléb se sýrem, ovoce, popíjeli víno. Toto je Guy, smějící se, žertující, vyprávějící o turnajích a soubojích.

Sevřel se jí žaludek. Je šílený, nebo naprosto nelítostný a opilý mocí, což je totéž. Zavraždil jejího otce. V bitevní vřavě nezabil protivníka, ale svého nejlepšího přítele.

„Víš to, Genevieve?“ ozval se tiše a dotkl se špičkou prstu její brady.

„Hodláš mě znásilnit,“ pronesla opovržlivě.

„To ne, Genevieve. Ne, ne, ne! To ty, má lásko, přijdeš ke mně. Staneš se v téhle zaprášené jeskyni mým snem – vneseš do ní zlato, lásko! Budeš stát a usmívat se dolů na mě stejně, jako ses usmívala na něho. Úsměvem, který táhne každého chlapa na okraj propasti! Pomaličku, svůdně se budeš svlékat, až budeš stát oděná pouze ve svých vlasech. A necháš je splynout na mě... na celé moje tělo.“

„Jsi nemocný!“

Tiše se zasmál. „Uděláš to. Protože jestli ne, píchnu Kateřinu přímo do srdce.“

Genevieve odvrátila pohled. Bože! To pomyšlení, že pro tohoto muže trpěla! Že se uvrhla do říše zoufalství, jenom aby ho Tristan nezabil! Jak ráda by ho teď viděla krváčet!

„Zabil jsi mi otce!“ zašeptala.

„Ale to tě netrápilo, má lady když sis myslela, že ho zabil de la Tere – velmi rychle jsi mu podlehla, má lady, i když jsi věřila, že má na rukou otcovu krev.“

„Jenže to bylo v bitvě, ne vražda!“ vykřikla. V nitru usilovně zápasila. Jen kdyby se jí podařilo dostat k jeho dýce, přistihnout ho ve chvílce nepozornosti. Jenže se pořád nemohla přinutit, aby se ho dotkla, natož ho sváděla.

Srdce jí prudce bušilo. Zavřela oči a spolkla nevolnost, která se jí tlačila do hrdla. Podívala se na Guye a přinutila se k zasmání.

Pozvedl obočí. „Ty se směješ, má lady? To mám radost.“

„Napadla mě jistá ironie, Guyi. Duchové opouštějí Bedford Heath a bloudí tady ve velšské divočině! To by mě nikdy nenapadlo.“ Opatrně se předklonila. „Guyi! Když můj otec umíral, řekl mi, že se nesmím vzdát. Potom jsi přišel s tím plánem, jak zabít Tristana a jeho muže. A pak jsi mě tak galantně požádal o ruku! Jako opravdový rytíř jsi odjel do bitvy. Ale když jsi viděl, že Richard prohrává – přeskočil jsi na Jindřichovu stranu. Muselo být pro tebe trpkým zklamáním, když jsi zjistil, že hrad už patří jinému! Jsi jako chameleon! Pozoruhodné. Měníš barvu podle své vůle!“ Byla už blízko. Téměř nad ním. A Guy se jí díval do očí.

Ted’!

Natáhla se po dýce. Vklouzla jí sama do ruky. Přitiskla mu její hrot na břicho tak, že nemohl ani dýchat. Pořád se na ni díval, očividně pobavený. Viděla, že zrychleně dýchá a v očích se mu objevila opatrná úcta.

„Odlož tu dýku, Genevieve.“

„Ne, jestli se pohneš, tak...“

„Genevieve...“ Podíval se jí přes rameno a usmál se. Při tom úsměvu v ní narostla panika. „Otoč se, má lady,“ navrhl jí.

„Ani se nehni!“ zasyčela a přitlačila ještě víc. Ale když se ohlédla, uviděla Filberta, který se vplížil do jeskyně. Stál s úsměvem u výklenku, v němž spala Kateřina. V ruce se mu leskl lovecký nůž.

„Ach!“ šeptla Genevieve. Guy využil situace a snažil se jí vykrotit dýku z ruky. Instinktivně svírala její rukojeť, ale Guy sebou trhl a ona se náhle ocitla pod ním. Prudce bodla, ale čepel škrábala jenom do prachu a kamenů na podlaze, aniž by mu ublížila. Guy ji

praštil přes ruku a dýka jí vypadla. Seděl pevně na ní a hodnou chvíli ji políčkoval tak tvrdě, až jí zvonilo v uších. Vzepjala se proti němu jako šílené zvíře a podrápala ho na tváři a na krku. Ale zachytil její ruku a naklonil se k ní tak nízko, až si opravdu myslela, že se pozvrací. Zalapala po dechu.

„Tvoje poslední šance, Genevieve! Ještě jeden pohyb a zabije ji!“

„Ne!“ vykřikla a zachvěla se. Guy se ušklíbl a hlavou kývl na Filberta, aby se vrátil ke vchodu. „A teď, ty děvko, bude po mém! A dělej to dobře, má lady!“

Vstal a trhnutím ji zvedl na nohy. Klopýtla a málem upadla, ale zachytil ji a táhl k výklenku. „No tak, Genevieve, dělej! Nebo mi budeš pomáhat, až ji budu zabíjet – a pomalu, aby hodně křičela! A klidně se můžeš zbláznit, protože potom nechám pomalu umřít i tebe!“

„Přestaň!“ vykřikla a odstrkovala ho zpátky. „Přestaň!“ Neměla daleko k hysterii. Strhla plášť z ramen a odhodila ho. Pak stála roztrášená, tak vyděšená, že se nedokázala pohnout.

„Dělej!“

„Pohrdám tebou!“

„Umře!“

„Ne!“ Genevieve se s výkřikem sehnula a zouvala si boty. Dělal tak, jak Guy chtěl, velmi pomalu. Modlila se za každý okamžik, který může získat.

„Celého tě pozvracím!“ přísahala.

„To bych ti neradil, má lady.“

Stahovala si punčochy a potěšené viděla, že je s rychlostí jejího svlékání spokojený. Získávala další drahocenné okamžiky. Upíral na ni oči plné hříšného zla.

Zvolna se k němu otáčela zády, aby se ještě jednou podívala na spící dítě, než vkročí do pekla. Vtom ztuhla.

Kateřina byla pryč.

Na podlaze nebyla žádná krev. Žádné známky násilí. Dítě zmizelo, jako by je pohltilo temné podsvětí.

„Zatracená děvko!“ zaklel najednou Guy a Genevieve ucítila závan větru. Přiskočil k ní, popadl ji za ramena a roztrhl jí šaty na zádech. Genevieve divoce vykřikla.

Vtom uslyšela strašlivé zaburácení podobné příboji, nebo zařvání vlka v pasti. Zvuk se rozlehl jeskyní jako úder hromu, a když pohlédla do temného prostoru, viděla, že už není prázdný.

Řítil se odtud Tristan – divokým, nádherným a vládným pohybem a se strašlivou silou. Sotva Guyova ruka spočinula na jejím těle, probudila se Tristanova šílená zuřivost. Skočil po Guyovi a

pustili se holýma rukama do boje. Genevievy vykřikla překvapením a strachem a rychle se podívala ke vchodu, jestli Filbert neútočí na Tristana zezadu. Ale nikdo nepřicházel. Otočila se zpátky a viděla, jak Guyova ruka šátrá...

Guy ležel vedle Tristana, který ho škrtil. Natahoval prsty stále dál a dál... až se dotkly dýky.

„Tristane!“ zvolala. „Dýka!“

Guy už měl dýku v ruce a prudce bodl, ale Tristan se překulil. Čepel mu neprobodla srdce, ale prořízla mu stehno.

Guy využil výhody a převalil se na Tristana. Znovu zvedl dýku, ale nezaútočil, protože věděl, že rozzuřeného rytíře nemůže porazit.

Vyskočil – popadl Genevieu za vlasy a přitáhl ji před sebe.

Tristana, který se už také zvedl, zastavil její přidušený výkřik. Guy tiskl hrot dýky k jejímu srdci.

„Zůstaň, kde jsi, de la Tere!“

„Tristane!“ zakřičela Genevieva. „Najdi Kateřinu...“

„Zpátky!“ zařval Guy a začal couvat i s Geneviou k východu z jeskyně.

Stěží mohla dýchat, jak pevněji držel. Vláčela bosé nohy po drsné podlaze.

Genevieva si nejasně uvědomila, že mijejí Filbertovo tělo, ležící hned za jeskynním otvorem. Potom se jí ale nedostatkem vzduchu zatmělo před očima. Ale pořád cítila ostré kameny pod chodidly a z kůže probodené hrotem dýky jí stékal po hrudi pramínek krve.

Tristan šel za nimi s očima upřenýma na Guye. Ten mezitím docouval téměř na okraj strmého srázu. Všichni spadneme dolů, pomyslela si Genevieva, všichni najdeme smrt na rozeklaných skaliscích.

„Pusť ji! Postav se mi. Bojuj o ni!“ zvolal Tristan.

„Zpátky!“

Genevieva slyšela hluboko pod nimi šumění mořských vln. Guy nepřestával couvat. Slyšela rachocení padajících kamínků uvolněných jejich nohama.

„Běž pryč, Tristane, jinak ji hodím přes okraj, přísahám! Dáš mi koně a já si ji nechám jako pojistku. Máš už svého haranta. Vezmi si ho! Ty Genevieu nechceš. Nepotřebuješ ji. Zůstane se mnou, de la Tere! Chápeš? Tvoje milá courá byla se mnou od začátku až do konce. Patřila mi, Tristane, když...“

„Vytrhni se, Genevievo!“ zařval Tristan. Na zlomek okamžiku stála jako zkamenělá. Nechápala ten podivný svištivý zvuk. Neviděla, že by se Tristan pohnul.

Ale ten bleskovým pohybem vyrval dýku z pochvy na lýtku a mrštil jí tak čistým a plynulým obloukem, až hvízdala...

Zabodla se Guyovi do ramene.

Uslyšela jeho výkřik a vrazila mu loket do žeber. Chňapl zoufale rukou po rukojeti dýky vyčuhující mu z ramene. Ale nepustil ji!

Jedna jeho ruka ji pořád pevně držela, i když padal. Zaječela při pohledu na bílé zpěněné hřebeny vln lesknoucí se v měsíčním svitu. Ležela na zemi propletená s Guyem a s tělem napůl přes jeho.

„Genevievo!“ vykřikl Tristan. Slyšela ho přibíhat.

Guyovy prsty ji sevřely a pak náhle uvolnily smrtící stisk. Tristan stál nad nimi.

„Genevievo!“ vykřikl Tristan znovu a překřičel dunění příboje i jejího srdce. Byla jako očarovaná, spoutaná voláním vln, bojící se pohnout.

A pak je uslyšela. Plížili se k ní a shazovali mračna prachu a oblázků. Ohromeně pozorovala, jak se muži přisouvají stále blíž k ní s nohama svěšenýma přes okraj srázu...

Následoval výkřik – dlouhý a žalostný, naplněný vědomím smrti. A v té nepříjemné tmě začala Genevieva křičet také. Viděla tělo narážející na skaliska. Slyšela náraz, pád a zase náraz. Vypadalo jako hadrová panenka. Pak narazilo na hladinu a příboj je odnášel pryč.

Genevieva křičela a křičela, dokud ji neobjaly teplé paže a neodnesly pryč od propasti prokletí a smrti.

„Tristane!“

Vzhlížela k němu a dokázala pouze šeptat, donekonečna opakovala jeho jméno. Ovinula mu paže kolem krku, ale to nestačilo.

Dotýkala se jeho tváře a šťastně vzlykala.

„Tristane...“ vyhrkla. Ukliďňoval Genevievu polibky a odnášel ji zpátky do jeskyně.

„Kateřina!“ zašeptala. „Ach Tristane...“

„Je v jeskyni, má lásko. S Jonem. Nedovolil jsem mu, aby ji opustil.“

„Jak...?“

„Edwyna není daleko. Neodvážil jsem se na Guye zaútočit, dokud jste byli na strmé a úzké stezce... Tak mě Jon s Rogerem a Edwynou dohnali. Edwyna věděla o jeskyních a popsala mi je.

Nemohli jsme vtrhnout dovnitř, dokud vás měl obě.“

„Málem jsem umřela, když jsem viděla, že je pryč. Díkybohu...“

„Viděl jsem ti do tváře. Nemohl jsem tě tak nechat příliš dlouho.“

„Ach Tristane!“

To už se dostali ke vchodu do jeskyně. Zastavil se a podíval se na ni. V jeho zaprášené tváři se odráželo světlo ohně a svit měsíce, ale

přesto nikdy nevypadal vznešeněji, nikdy nebyl hezčí. Roztřásla se a kupodivu měla slzy na krajíčku, i když byla v bezpečí jeho paží.

Její hlas pouze šeptal, když se mu zoufale snažila vysvětlit všechno najednou.

„Tristane, já to neudělala... Guy lhal! Nevěděla jsem to – Tristane! Zabil mého otce. A zabil Axela! Zabil je – a my přitom všichni věřili, že padli v bitvě! Zabil je a pak přísahal, že je mým přítelem. Bože, Tristane, přísahám, chránila jsem ho pouze s pocitem určité věrnosti, protože...“

„Já vím,“ přerušil ji Tristan tiše a usmál se.

„Ty – víš?“

„Byl jsem hlupák, lásko. Báł jsem se ti důvěřovat. Můžeš mi odpustit?“

Oči se jí zalily slzami. Pohládila ho třesoucími se prsty po tváři.

„Já – odpustit ti? Tristane, měla jsem tě hned upozornit, už na Bedford Heathu, že Guy něco chystá...“

„Pst, má lásko.“

„Ale moje mlčení bylo nebezpečné. Můj Bože, Tristane, ještě se pořád třesu, když pomyslím... Kateřina...“

„A ty.“ S úsměvem ji políbil na čelo. „Tyto vlasy, tělo, hlas, duše. Můj klenot, má láska, můj život.“ Jeho hlas znězněl. Opřel si tvář o její hlavu a pevněji přitiskl k sobě. „Ale těmito dračími skalami obchází tak prudký a svíravý strach, že nemůžu jinak, než děkovat Všemohoucímu, že nám dal šanci přežít a dál se milovat.“

„Tristane...“

„Promiňte mi, ale to teď musí počkat!“

Oba se vylekali. Tristan se otočil. Stál tam Jon a bázlivě třímál Kateřinku, která kupodivu vrněla, chichotala se a mlátila mu pěstičkami do tváře.

„Kateřinko!“ vykřikla radostně Genevieva. Vykroutila se z Tristanova objetí, přiskočila k Jonovi a vytrhla mu dcerku z náruče.

„Je úplně – mokrá,“ poznamenal Jon.

„Ach, můj drahoušku, moje zlatíčko!“

Genevievě se konečně spustil vodopád slz, takže byly promočené obě. Tristan je objal ochrannou paží a pobaveně Jonovi připomněl, aby s tím malým mokrým a vrtícím se uzlíčkem raději udržoval co nejlepší vztahy.

„Ehm,“ souhlasil Jon potěšené. Potom poznamenal, že by raději měli sejít ke koním, protože Edwyna s Rogerem už zřejmě mají starost. Pohlédl k mrtvému tělu Guyova společníka a zabručel, že by ho měli rychle pohřbít. Tristan řekl Genevievě, aby si posbírala svoje věci a počkala. Ale Genevieva neměla chuť jít znovu do jeskyně, a

tak jí přinesl její boty a plášť. Jen s velmi malou lítostí čekala, až pohrbí tělo jejího trýznitele, a s úsměvem kolébala v náručí dítě, které chtěl bodnout do srdíčka.

Genevieve nejela na kobyle, ale seděla i s Kateřinkou na rukách před Tristanem na jeho Strakáčovi. Pomalu sestoupili z útesu k Edwyně a Rogerovi. Genevieve tetu objala a mezi pláčem si sdělovaly, jak se jedna o druhou bály.

Potom se všichni rozjeli domů na Edenby.

Po delší době konečně zahlédli v měsíčním světle hradby a ochozy. Denní světlo se blížilo, vykukovalo už mezi mraky, zatímco měsíc v úplňku zůstával, jako by chtěl zamrkat na slunce a poškádlit je – Roger, Jon a Edwyna jeli kousek vpředu. Kateřinku teď držela Edwyna. Tristan měl ruce položené kolem Genevieve na hrušce sedla. Oba cítili velkou únavu, a tak byli spokojení se Strakáčovou pomalou a línou chůzí.

„Edenby shořelo,“ zamumlala Genevieve, „ale nikdo nebyl zabítý. Máme štěstí, má lásko.“

„Ano, máme štěstí.“ Tristan ji políbil na temeno. „Jenže co si teď počnu? Nemám zdi, za kterými bych držel svoji toulavou manželku.“

Genevieve se usmála, opřela si hlavu o jeho hrud' a vzhledla mu do tváře. „Už nepotřebuješ žádné zdi, můj lorde. A nikdy nebudeš. Poutají mě k tobě navěky jemné řetězy kolem srdce.“

Tiše se zasmál. „Řetězy! Snad hedvábné sítě a jemný šepot. Budu stejně dlouho tvým zajatcem, lady, jako ty mým!“

„Ach Tristane! Můj lorde, miluju tě!“

„A já tebe, má lady.“

„Domov,“ zašeptala spokojeně, ani za mák se nestarající, že je to jen hromada popele. Edenby už neexistovalo. Zůstalo pouze divoké a nádherné moře, strmé útesy a lidé. A také město, které z něj udělali. V tom je jejich budoucnost. „Musíme ho postavit znovu.“

„Ano.“

„A větší. A Tristane, Bedford Heath na mě udělal ohromný dojem! Můžeme tu mít stejně krásná okna?“

„Cokoliv, co si přeješ, má lásko.“

„A ty překrásné koberce, zejména v dětském pokoji. Taky budeme potřebovat učebnu. A příjemné a teplé pokoje pro hosty, aby sem mohli přijíždět učenci z celého světa. A hudebníci! A...“

„Učebnu?“

„Ano! Anna se musí učit i jiné věci než jenom vyšívání. A Kateřinka bude nejinteligentnější děvče na světě, o tom nepochybuju. A Jon s Edwynou budou mít syna a...“

„A?“ Jeho paže ji pevně stiskly.

Usmála se a potom se rozesmála z plna hrdla. „Ty rošťáku! Ty už to víš.“

„No, Edwyna o něčem koktala. Ale stejně si myslím, že jsi mi to měla povědět.“

„Tentokrát to bude syn,“ pošeptala mu.

„Určitě,“ souhlasil a přitáhl Strakáčovi uzdu, aby zůstal stát.

Políbil ji dlouhým, hlubokým a něžným polibkem. Konečně se odtáhl a usmál se. Oba se podívali před sebe. Ano, hrad shořel. Ale kamenné zdi stály vysoké a hrdé jako vždycky. Nad vzosnými, ale sazemi začerněnými základy Edenby byl čistý vzduch a modrá obloha.

„Tristane, podívej, jak se slunce odráží od ochozů!“ zašeptala Genevieva. „Cítím se neuvěřitelně šťastná, ale současně mě napadá, jestli na to mám vůbec právo.“

„Máš, lásko,“ zabručel Tristan. „Štěstí je třeba vychutnávat a těšit se z něho vždy, když přijde.“ Přitáhl si ji do náruče a objal ji pažemi pod nady. „Pokud jde o mě, lady z Edenby, i já jsem neuvěřitelně šťastný. Víc, než se mi kdy zdálo. A to díky tobě, má lady, těšíš mě stále víc a víc.“

„Jsi rošťák!“ obvinila ho se smíchem.

„Ano – ale taky zbožňující, obdivující, okouzlený a očarováný manžel. Rudá růže z Lancasteru, madam, která dychtí, aby se mohla proplést s bílou růží z Yorku. Sjednocená Anglie... sjednocené rody.“

„Myslíš, že opravdu?“ zašeptala Genevieva. „Opravdu už nebudou války?“

„Naše vlastní už ne, má lásko,“ odpověděl pevně. „Náš rod je sjednocen.“

Spokojeně se usmála. „Ano, lancasterský lorde! A bílá růže navždy odhodila svoje trny!“

Tristan se usmál a pobídl Strakáče. Když se už blížili k bráně, pošeptal jí do ucha.

„Pojď, lásko, a potěš mě. A jelikož nemáme pro dnešní noc vlastní postel, usteleme si navždy na růžích, hebkých a navěky zbavených ďábelských trnů!“

Slunce se vyhouplo nad útesy a zdi Edenby a obloha nádherně ožily zlatými a nachovými odstíny ohlašujícími příchod nového dne.

Shannon Drake

Z KRÁLOVA ROZKAZU

Strhující příběh rozporuplného vztahu krásné hraběnky Danielly z Avillu, spříznění po matce s francouzským královským rodem, a skotského válečníka Adriana MacLachlana, sloužícího anglickému králi Eduardu III., začíná v neklidném období počátku stoleté války mezi Francií a Anglií, kdy do osudů lidí často zasahovaly zájmy vladařů. I když se oba zpočátku brání stát se pouhými figurkami ve hře anglického panovníka, brzy poznávají, že nemají jinou možnost, než podřídit se jeho rozkazu a uzavřít sňatek. Ani v této situaci se však Daniella nedokáže zbavit nenávisti, kterou k Adrienovi cítí: právě on totiž před lety umožnil králi Anglie ovládnout hrad její matky. Odpor, který hraběnka dává svému nastávajícímu najevo, vede Adriena k přesvědčení, že se má oženit se svéhlavou a zákeřnou saní. Teprve když se stane svědkem její neskonalé obětavosti v situaci, kdy s nasazením vlastního života ošetřuje jeho milenku postiženou morovou nákazou, začíná se na svou nevěstu dívat jinak... Dokáže však změnit názor i Daniella? Bude jejich vynucené manželství šťastné?

(Vyjde v listopadu 1999)

Pevná vazba s přebalem, 400 stran, 179 Kč.